

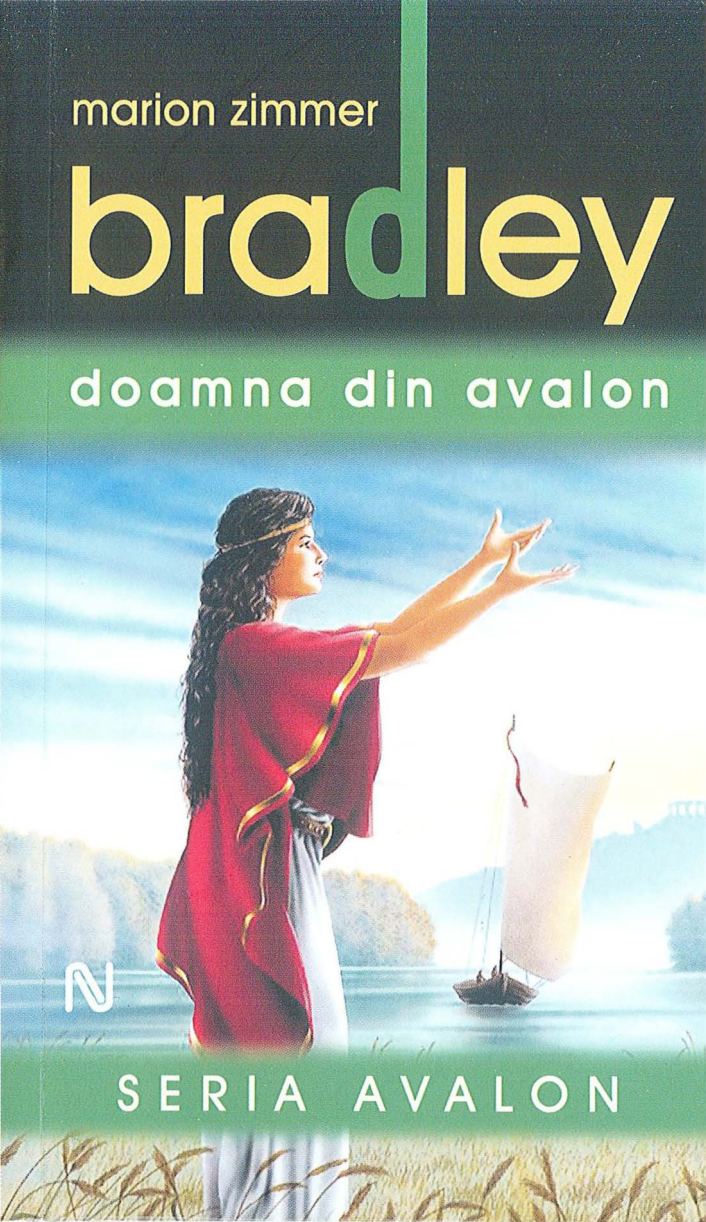
marion zimmer

bradley

doamna din avalon

N

SERIA AVALON

MARION ZIMMER BRADLEY (1930–1999), un fenomen al literaturii fantasy, este autoarea celebrei serii *Avalon* (6 romane) și *Darkover* (peste 30 de romane). A început să scrie la 19 ani, a vândut prima povestire la 22 de ani, iar în 1957 a publicat primul roman, *Șoimii din Narabedla*. În 1965 a terminat studiile universitare și s-a mutat în California. Primul ei copil, David Bradley, și fratele ei, Paul Edwin Zimmer, sunt, de asemenea, autori de science fiction și fantasy. Bradley a editat renumita serie de antologii *Sword and Sorceress* (21 de volume), scrise de autori tineri și neconsacrați. În 1966, a devenit cofondatoare a Societății pentru Anacronism Creativ, iar în anul 2000 a primit post-mortem Premiul World Fantasy pentru întreaga activitate.

marion zimmer

bradley

doamna din avalon

Traducere din limba engleză

SILVIU GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZIMMER BRADLEY, MARION

Doamna din Avalon / Marion Zimmer Bradley;
trad.: Silviu Genescu. - București: Nemira Publishing
House, 2009

ISBN 978-606-92091-6-5

1. Genescu, Silviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Marion Zimmer Bradley

LADY OF AVALON

© Marion Zimmer Bradley, 1997

© Nemira Publishing House, 2009

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ

Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-92091-6-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

*Diane L. Paxson,
fără de care această carte n-ar fi fost
scrisă, și „Cercului Lunii Întunecate”,
preotesele din Avalon*

PERSONAJELE DIN CARTE

Partea I

PREOȚII ȘI PREOTESELE DIN AVALON

Caillean, Mare Preoteasă, fostă membră a Casei Pădurii (Eilan)¹, fostă Mare Preoteasă a Casei Pădurii, mama lui Gawen

Gawen, fiul lui Eilan și al lui Gaius Macellius

Eiluned, Kea, Marged, Riannon, preotese de rang înalt

Beryan, Breaca, Dica, Lunet, Lysanda, preotese de rang inferior și fecioare în curs de inițiere

Sianna, fata Crăiesei Zânelor

Bendeigid, fost arhidruid, bunicul briton al lui Gawen

Brannos, druid străvechi și bard

¹ (...) mort înainte de începerea povestirii;

* figură istorică.

Cunomaglos, Mare preot
Tuarim, Ambios, druizi mai tineri

CĂLUGĂRII CREȘTINI DE LA INIS WITRIN

*Părintele Iosif din Arimateea, conducător al comunității creștine

Părintele Paulus, succesorul său
Alanus, Bron, călugări

ROMANII ȘI CEILALȚI

Arius, prietenul lui Gawen în armată

Gaius Macellius Severus senior, bunicul roman al lui Gawen
(Gaius Macellius Severus Siluricus), tatăl lui Gawen, sacrificat ca zeitate britonă

Lucius Rufinus, centurion, răspunzător de recruții din cea de-a Noua Legiune

Quintus Macrinus Donatus, comandant al celei de-a Noua Legiuni

Salvius Bufo, comandant al cohorței în care a fost desemnat Gawen

Umblătorul pe Apă, un bărbat dintre oamenii mlaștilor, care împinge luntrea pe Avalon

Partea a II-a

PREOȚII ȘI PREOTESELE DIN AVALON

Dierna, Mare Preoteasă și Doamna din Avalon
(Becca, sora mai mică a Diernei)

Teleri, o prințesă a durotrigilor
Cigfolla, Crida, Erdufylla, Ildeg, preotese de rang înalt
Adwen, Lina, fecioare instruite la Avalon

Ceridachos, arhidruid
Conec, un tânăr druid
Lewal, tămăduitorul

ROMANII ȘI BRITONII

Aelius, căpitanul lui *Hercules*

*Allectus, fiul duovirului din Venta, ulterior, membru al
personalului lui Carausius

*Constantius Chlorus, un comandant roman, devenit,
ulterior, Cezar

*Dioclețian Augustus, împărat

Eiddin Mynoc, prinț al durotrigilor

Gaius Martinus, un optio din Vindolanda

Gnaeus Claudius Pollio, un magistrat din Durnovaria

Vitruvia, soția lui Pollio

*Marcus Aurelius Musaeus Carausius, amiral al flotei
Britanniei, ulterior Împărat al Britanniei

Maximian Augustus, succesor al împăratului

Menecrates, comandant al navei-amiral a lui Carausius,
Orion

Quintus Julius Cerialis, duovir din Venta Belgarum

Trebellius, meșteșugar de accesorii de bronz

BARBARI

Aedfrid, Theudibert, războinici din garda menapiană a
lui Carausius

Hlodovic, o căpetenie francă din clanul Salian
Wulfhere, o căpetenie a anglilor
Radbod, o căpetenie friziană

Partea a III-a

PREOȚII ȘI PREOTESELE DIN AVALON

Ana, Mare Preoteasă și Doamna din Avalon
(Anara și Idris, prima și cea de-a doua fiică ale sale)
Viviane, cea de-a treia fiică a sa
Igranie, cea de-a patra fiică a sa
Morgause, cea de-a cincea fiică a sa

Claudia, Elen, Julia, preotese de rang înalt
Aelia, Fianna, Mandua, Nella, Rowan, Silvia, novice din
Casa Fecioarelor, ulterior preotese

Taliesin, bard șef
Nectan, arhidruid
Talenos, un druid mai tânăr

BRITONII

*Ambrosius Aurelianus, Împărat al Britanniei
Bethoc, mama adoptivă a Viviane
*Categir, fiul cel mare al lui Vortigern
Ennius Claudianus, unul dintre comandanții lui Vortimer
Fortunatus, preot creștin și adept al lui Pelagius

*Episcopul Germanus de Auxerre, păstrător al dreptei credințe

Heron, unul dintre oamenii mlaștinii

Neithen, tatăl adoptiv al Viviane

Uther, unul dintre războinicii lui Ambrosius

*Vortigern, Înalt rege al Britanniei

*Vortimer, cel de-al doilea fiu al său

SAXONII

Hengest, conducător al hoardei saxone

Horsa, fratele său

FIGURI MITOLOGICE ȘI ISTORICE

*(Agricola), guvernator al Britanniei 78–84 d.Hr.

Arianrhod, o zeiță britonă asociată Lunii și mării

*(Boudica), regina icenilor, conducătoarea Marii Rebeliuni din anul 61 d.Hr.

Briga/Brigantia, zeița tămăduirii, a poeziei și a fierăriei,
Soție Divină și zeiță teritorială a Britanniei

*(Calcagus), căpetenie britonă, învins de Agricola în anul 81 d.Hr.

Camulos, zeu al războinicilor

*(Caractacus), conducător al rezistenței britone din primul secol

Cathubodva, Doamna Corbilor, zeița corbilor, o zeiță a războiului, înrudită cu Morrigan

Ceridwen, zeiță britonă de tipul „mamă îngrozitoare”,
deținătoarea cazanului înțelepciunii

Crăiasa Zânelor

Cel Încornorat, Cernunnos, zeu al animalelor, jumătatea
întunecată a anului

Lugos, zeul luminat al tuturor talentelor

Maponus/Mabon, tânărul zeu, Fiul Mamei

Minerva, zeița romană a înțelepciunii și vindecării, iden-
tificată cu Athena, Sulis și Briga

Modron, zeiță Mamă

Nehallenia, zeiță teritorială a Țărilor de Jos

Nemetona, zeița dumbravei

Nodens, zeul norilor, suveranității, vindecării, posibil
înrudit cu Nuada

*(Pelagius), conducător religios britanic din secolul al
patrulea

Rigantona, Marea Regină, zeița păsărilor

Rigisamus, stăpânul dumbrăvii

Sulis, zeița izvoarelor tămăduitoare

Tanarus, zeul tunetelor

Teutates, zeu tribal

LOCURI

Aquae Sulis – Bath
Armorica – Brittany
Branodunum – Brancaster, Norfolk
Britannia – Marea Britanie
Caesarodunum – Tours, Franța
Calleva – Silchester
Cantium – Kent
Clausentum – Bitterne, pe Ictis, lângă Southampton
Corinium – Cirencester, Gloucester
Corstopitum – Corbridge, Northumbria
Demetia – Dyfed, Wales
Deva – Chester
Dubris – Dover
Durnovaria – Dorchester, Dorset
Durobrivae – Rochester
Durovernum Cantiacorum – Canterbury
Eburacum – York
Gallia – Franța
Gariannonum – Burgh Castle, Norfolk
Gesoriacum – Boulogne, Franța

Glevum – Gloucester

Ictis – râu care se varsă în golf, la Portsmouth

Inis Witrin – Glastonbury, Somerset

Lindinis – Ilchester, Somerset

Londinium – Londra

Luguvalium – Carlisle

Dealurile Mendip – dealuri situate la nord de Glastonbury

Mona – Insula Anglesey

Mons Graupius – un munte din Scoția, locul bătăliei în care Agricola a nimicit ultima rezistență a britonilor împotriva Romei

Othona – Bradwell, Essex

Portus Adurni – Portchester (Portsmouth)

Portus Lemana – Lymne, Kent

Rutupiae – Richborough, Kent

Sabrina Fluvia – râul Severn și estuarul

Siluria – pământurile tribale silure, în South Wales

Segedunum – Wallsend, Northumbria

Segontium – Caernarvon, Wales

Sorviodunum – Old Sarum, lângă Salisbury

Râul Stour – râul care trece prin Dorchester și se varsă în Weymouth

Tamesis Fluvius – fluviul Tamisa

Tanatus Insula – insula Thanet, Kent

Valea Avalonului – câmpia Glastonbury

Insula Vectis – insula Wight

Venta Belgarum – Winchester

Venta Icenorum – Caistor, Norfolk

Venta Silurum – Caerwent, Wales

Vercovicium – fortul Housesteads, Northumbria

Vernemeton (crângul cel mai sacru) – Casa Pădurii

Vindolanda – Chesterholm, lângă Corbridge

Viroconium – Wroxeter

CRĂIASA ZÂNELOR GRĂIEȘTE:

În lumea oamenilor, valurile puterii se zvârcolesc... Pentru mine, anotimpurile lor se duc într-o clipită, dar din când în când o sclipire îmi atrage atenția.

Muritorii spun că în Tărâmul Zânelor nu se schimbă niciodată nimic. Greșesc. Există locuri unde lumile sunt aproape una de alta, precum încrețiturile unei pături. Una dintre aceste punți este locul cunoscut oamenilor drept Avalon. Când mamele omenirii au venit prima oară pe acest tărâm, seminția mea, care nu mai avusese trupuri, a luat forme asemănătoare lor. Noul popor și-a construit case pe stâlpi, la malul lacului, și a vânat prin mlaștini. Am pășit și ne-am jucat împreună în zorii lumii.

A trecut timpul, iar stăpânii unei vechi înțelepciuni au traversat marea, fugind de distrugerea Atlantidei, propria lor insulă sacră. Au mutat stânci enorme, însemnând liniile de putere care străbat ținutul. Ei au împrejmuit cu piatră izvorul sacru și-au săpat calea în spirală în jurul Delușorului, aflând în conturul țarinilor emblemele filozofiei lor.

Mari maestri ai magiei intonau farmece prin care un om ajungea în alte lumi. Și, totuși, erau muritori, iar, cu timpul, seminția lor s-a împuținat, în vreme ce noi am rămas.

După ei au venit alții, cu părul deschis la culoare, copii veseli cu săbii strălucitoare. Însă noi n-am suportat atingerea fierului rece și de atunci Tărâmul Zânelor a început să se distanțeze de lumea oamenilor. Însă vechii vrăjitori le-au destăinuit din învățături, iar înțelepții lor, druzii, au fost atrași spre putere în insula sacră. Când legiunile Romei au pornit să mărsăluiască prin teritoriu, unindu-l prin drumuri pavate cu piatră și măcelărindu-i pe cei care li se împotriveau, insula a devenit un refugiu al druzilor.

Dar s-a întâmplat acum o clipă, după socoteala mea. Am primit în patul meu un războinic cu părul auriu care se rătăcise în Tărâmul Zânelor. A început să tânjească după ai lui și l-am trimis îndărăt, dar mi-a lăsat un copil ca dar. Fiica noastră este la fel de albă și cu părul la fel de auriu ca al lui și curioasă de obârșia ei omenească.

Acum lucrurile se schimbă, iar în lumea muritorilor o preoteasă încearcă să ajungă la Delușor. Am simțit puterea din ea chiar ieri, când am întâlnit-o pe celălalt țărm. Cum se face că a îmbătrânit dintr-odată? Iar de data asta aduce cu ea un băiețel, al cărui spirit îl cunosc, de asemenea, de dinainte.

Multe cursuri ale destinului curg în întâmpinarea lor. Această femeie, fiica mea și băiatul sunt legați printr-un tipar străvechi. Oare la bine sau la rău? Simt că se apropie vremuri când îmi va reveni mie sarcina de a-i lega cu trupul și sufletul de acest loc pe care-l numesc Avalon.

Partea I

femeia înțeleaptă

96-118 d.Hr.

Se apropia asfințitul, iar apele liniștite din Valea Avalonului erau poleite cu aur. Ici, colo, smocuri de iarbă verde și maronie își ițeau vârfurile deasupra undelor tăcute, acoperite de aburul scânteietor care la sfârșitul toamnei învăluia mlaștinile, chiar și când cerul era senin. În mijlocul văii, un delușor țuguiat se înălța deasupra celorlalte, încoronat cu pietre ridicate.

Caillean privi peste apă, cu mantia albastră care o desemna preoteasă de rang înalt atârându-i în falduri neclintite, și simți nemișcarea risipindu-i oboseala celor cinci zile petrecute pe drum. Îi păreau mai multe. Desigur, călătoria de la cenușa rugului de la Vernemeton, până în inima Tărâmului Verii durase cât o viață de om.

Viața mea... se gândi ea. *Nu voi mai părdși niciodată Casa Preoteselor.* Cu șase luni în urmă, își adusese micul grup de femei de la Casa Pădurii să așeze o comunitate pe această insulă. Acum șase săptămâni,

se întorsese singură, prea târziu însă pentru a mai scăpa de la distrugere Casa Pădurii. Dar, cel puțin, salvase băiatul.

– Aceea-i Insula Avalon?

Glasul lui Gawen o readuse în prezent. El clipi, ca și cum ar fi fost orbit de lumină, iar ea-i zâmbi.

– Da, îi răspunse, și într-o clipă am să chem luntrea care ne va duce acolo.

– Nu încă, te rog... rosti și se întoarse spre ea.

Băiatul crescuse. Era înalt pentru un copil de zece ani, dar arăta ca încropit la întâmplare, de parcă restul trupului nu ținuse pasul cu picioarele și mâinile. Lumina îi cădea din spate pe șuvițele de păr castaniu, decolorate de soarele verii.

– Mi-ai promis că înainte de a ajunge la Delușor mă vei lămuri în câteva privințe. Ce-am să spun, când mă vor întreba ce fac pe-aici? Nici măcar nu sunt sigur de cum mă cheamă!

În acel moment, ochii lui mari, cenușii, semănau atât de mult cu cei ai mamei sale, încât lui Caillean îi stătu inima-n loc. Are dreptate, se gândi. Îi promisese că va discuta cu el, însă în timpul călătoriei de-abia dacă vorbise cu cineva, apăsată de oboseală și amărăciune.

– Tu ești Gawen, glăsui ea cu blândețe. Este numele sub care l-a cunoscut prima oară mama ta pe tatăl tău, așa că ți l-a pus ție.

– Dar tatăl meu era roman! rosti el cu voce tremurată, de parcă n-ar fi fost sigur dacă să se simtă mândru sau să-i fie rușine.

– E adevărat și, din moment ce nu mai avea alt fiu, cred că, după regulile romanilor, ar trebui să te numești Gaius Macellius Severus, ca el și ca tatăl lui. Un nume foarte respectat printre ei. Despre străbunul tău am auzit doar că era un om bun și onorabil. Iar bunica ta era o prințesă din neamul silurilor și pruncului ei i-a dat numele Gawen, așa că nu ai de ce să te rușinezi că-l porți.

Băiatul se holbă la ea.

– Prea bine, atunci, dar nu numele tatălui meu îl vor șopti pe această insulă druidă. Este adevărat că... înghiți și încercă din nou. Înainte de a pleca din Casa Pădurii spuneau că... este adevărat că Doamna de Vernemeton a fost mama mea?

Îl privi fix, amintindu-și cu câte chinuri păstrase Eilan secretul.

– Este adevărat.

El dădu din cap și o parte din încordare i se risipi cu un oftat prelung.

– Mă întrebam. Obişnuiam să visez cu ochii deschiși, toți copiii crescuți la Vernemeton se făleau cu mamele lor regine sau cu tații prinți, care într-o bună zi se vor întoarce să-i ia de acolo. Și eu am născocit povești și, cum Doamna era întotdeauna bună cu mine, când visam noaptea, mereu *ea* o înfățișa pe mama care venea după mine...

– Te-a iubit, spuse cu și mai multă blândețe.

– Atunci, de ce nu m-a recunoscut niciodată? De ce tata nu s-a căsătorit cu ea, fiind un bărbat atât de vestit și onorabil?

Caillean oftă.

– Era roman, iar preoteselor Casei Pădurii nu li se îngăduia să se mărite și să aibă copii, nici măcar cu bărbații din trib. Poate că vom reuși să schimbăm rânduiala aici, însă în Vernemeton... ar fi însemnat moartea ei, dacă s-ar fi știut de existența ta.

– De fapt, a însemnat, șopti el, arătând dintr-odată mai în vârstă decât era. Au aflat și-au ucis-o, nu-i așa? A murit din cauza mea!

– Oh, Gawen... au fost mai multe motive, vorbi preoteasa și se întinse spre el, copleșită de milă, însă băiatul îi întoarse spatele. Politica și alte câteva lucruri, pe care le vei înțelege mai bine când vei fi mare.

Își mușcă buza, temându-se să spună mai multe, deoarece dezvăluirea existenței lui fusese, într-adevăr, scânteia care aprinsese focul și, într-un fel, ceea ce rostise el era adevărat.

– Eilan te-a iubit. După ce te-ai născut, te-ar fi putut trimite departe, să fii adoptat, dar n-a avut tăria să se despartă de tine. L-a înfruntat pe bunicul ei, arhidruidul, ca să te țină la ea, iar el a acceptat, cu condiția să nu se afle al cui copil ești.

– N-a fost corect!

– Corect! se răsti ea. Viața este arareori dreaptă! Ai avut noroc. Mulțumește-le zeilor și nu te mai plânge.

Fața lui se împurpură, apoi păli, dar nu-i răspunse. Caillean simți cum furia ei se risipea la fel de repede cum venise.

– Acum nu mai contează, pentru că s-a terminat, iar tu ești aici.

– Dar nu mă vrei, șopti el. Nimeni nu mă vrea. Ea chibzui o clipă la spusele lui.

– Cred că ar trebui să știi că Macellius, bunicul tău roman, voia să te țină la Deva și să te educe ca pe unul de-ai lor.

– Atunci, de ce nu m-ai lăsat cu el?

– Vrei să fii roman? îl întrebă și-l fixă cu privirea, fără nici o urmă de zâmbet.

– Bineînțeles că nu! Cine-ar vrea? exclamă el, înroșindu-se de furie, iar Caillean dădu din cap.

Druizii care-l crescuseră pe băiat îl învățaseră să urască Roma.

– Dar ar fi trebuit să-mi spui! Să mă fi lăsat să aleg!

– Așa am făcut! se răsti ea. Ai ales să vii aici!

Cutezanța lui părea să dispară pe când se întoarse să privească, încă o dată, peste ape.

– Este adevărat. Dar nu înțeleg de ce ai vrut ca eu...

– Oh, Gawen, făcu ea, iar mânia o părăsi dintr-odată. Nici chiar o prințesă nu înțelege întotdeauna ce forțe o animă. În parte a fost așa pentru că ești tot ce mi-a mai rămas de la Eilan, pe care am iubit-o ca pe propriul meu copil.

La acest gând, durerea o copleși. Avu nevoie de câteva momente până să poată vorbi din nou netulburată. Apoi continuă cu glas rece ca piatra.

– Și, în parte, s-a întâmplat așa pentru că mi se pare că destinul tău este printre noi...

Privirea lui cutreiera încă peste apele aurii. Câteva clipe, singurul sunet care se auzi era clipocitul leneș al undelor lovind stufărișul. Apoi ridică ochii spre ea.

– Prea bine, rosti cu glas răgușit de efortul făcut să-și păstreze calmul. O să fii mama mea, ca să am și eu o familie?

Caillean se holbă la el, fără să poată să articuleze vreun cuvânt. *Ar trebui să spun „nu“, altminteri, într-o bună zi, îmi va frânge inima.*

– Sunt preoteasă, grăi ea în cele din urmă. La fel ca mama ta. Ne leagă jurămintele făcute înaintea zeilor, uneori chiar împotriva dorințelor noastre, *altfel, aș fi rămas în Casa Pădurii și-aș fi protejat-o pe Eilan*, se gândi ea și continuă. Înțelegi, Gawen? Înțelegi că, deși te iubesc, s-ar putea să fiu nevoită, uneori, să fac anumite lucruri care te vor durea?

El dădu din cap cu putere și inima ei simți împunsătura durerii.

– O mamă vitregă, asta-mi este hărăzit pe Insula Avalon?

– Ești prea mare ca să mai stai cu femeile, îi răspunse după ce reflectă o clipă. Vei fi găzduit împreună cu preoții și barzii novici. Bunicul tău a fost un baladist faimos și e cu putință să fi moștenit unele dintre talentele sale. Ți-ar plăcea să studiezi meșteșugul barzilor?

– Nu încă, te rog... nu știu... îngăimă el, clipind de parcă gândul l-ar fi înspăimântat.

– Bine, atunci, nu contează. În orice caz, preoții vor avea nevoie de ceva timp să te cunoască. Ești încă foarte tânăr și nu trebuie decis chiar acum întregul tău viitor...

Iar când va veni vremea, nu Cunomaglos și druizii săi vor hotărî ce-o să fie, se gândi ea cu îndârjire. N-am reușit s-o salvez pe Eilan, dar, cel puțin, aș putea să veghez asupra copilului ei, până va fi să aleagă singur.

– Am multe îndatoriri care mă așteaptă, spuse ea deodată. Hai să chem luntrea să te ducă pe insulă. Pentru deseară îți promit să nu ai nimic de făcut, doar să cinezi și să te culci. Ești mulțumit?

– Trebuie... murmură el, părând că se îndoia și de ea și de el însuși.

Soarele apusese. Înspre vest, cerul se făcea trandafiriu strălucitor, dar cețurile care pluteau deasupra apei se răciseră, devenind argintii. Delușorul era aproape invizibil, parcă despărțit de lumea asta printr-o vrajă. Îi veni în minte celălalt nume al lui, Inis Witrin, Insula de Sticlă. Un gând ciudat de plăcut. Ar fi fost bucuroasă să părăsească lumea în care Eilan fusese arsă împreună cu iubitul ei roman pe rugul druizilor. Se zgribuli puțin și scoase din punga care-i atârna la șold un fluier de os. Avea sunetul subțire și ascuțit. Nu părea să se audă prea tare, dar în mod sigur răzbătea peste ape.

Gawen tresări, privind în jur, iar ea îi arătă cu degetul. Întinderea lichidă era mărginită de pâlcuri de stuf și teren mlăștinos, străbătut de sute de culoare întortocheate. O ambarcațiune joasă, cu prova pătrată, ieșea dintr-unul, culcând trestiile. Băiatul se încruntă, fiindcă cel care împingea prăjina nu-l întrecea la statură. Numai când se apropie mai mult văzu zbârciturile de pe chipul bătătorit al barcagiului

și urmele argintii din părul său întunecat. Când bărbatul dădu cu ochii de preoteasă, o salută și ridică prăjina în așa fel încât avântul luntrei s-o poarte până la mal.

– El este Umblătorul pe Apă, spuse Caillean încet. Ai lui au fost aici înaintea romanilor, ba chiar și înainte ca britanicii să fi ajuns pe aceste țărmuri. Nimeni dintre noi nu-i aici de atâta vreme, încât să le putem vorbi limba, dar el o știe pe a noastră și mi-a deslușit înțelesul numelui său. Duc o viață foarte grea printre mlaștini și sunt bucuroși de mâncarea în plus pe care le-o dăm și de leacurile noastre, atunci când sunt bolnavi.

Băiatul continuă să se încrunte, luând loc la pupa ambarcațiunii. Se așeză, lăsându-și mâna în apă și privind cum undele se duceau în urmă, pe când barcagiul împinse încă o dată și începu să-i dirijeze spre Delușor. Preoteasa oftă, dar nu încercă să-l scoată dintr-ale lui. În ultima lună suferiseră amândoi dureri și pierderi, iar dacă el nu înțelegea pe de-a-ntregul semnificația celor întâmplare la Casa Pădurii însemna și că avea de îndurat mai puțin.

Își trase mantia mai bine pe trup și se întoarse spre insulă. *Nu-l pot ajuta. Va trebui să-și îndure amărăciunea și nedumerirea... la fel ca mine, se gândi îndârjită. La fel ca mine...*

Cețurile se involburară în jur, apoi se subțiară pe când Delușorul se înălța înaintea. Sunetul spart al unui corn se rostogoli de sus. Barcagiul împinse ultima oară din prăjină, iar chila ambarcațiunii scrâșni

pe mal. Sări afară și o trase mai departe, iar, când se opri, Caillean păși pe țarm.

Pe cărare veneau șase preotese cu părul împletit la spate, înveșmântate în pânză nevopsită și încinse cu cingători verzi. Se înșirară înaintea ei.

Marged, cea mai vârstnică dintre ele, făcu o plecăciune reverențioasă.

– Bine ai revenit printre noi, Doamnă din Avalon.

Se opri, cu privirile ațintite asupra formei subțiratică a băiatului. O clipă, rămase fără grai. Caillean aproape că citea întrebarea de pe buzele fetei.

– El este Gawen. Va locui aici. Vrei să vorbești cu druizii, să-i găsească și lui un loc pentru la noapte?

– Bucuroasă, Doamnă, spuse în șoaptă, fără să-și ia ochii de la băiat, care se înroșise strașnic.

Oftă. Dacă numai simpla vedere a unui băiat – deocamdată nu se gândea la el ca la un tânăr – avea acest efect asupra mai tinerelor ei protejate, încercările sale de a contracara rușinea adusă de la Casa Pădurii nu vor fi ușoare. Prezența lui printre fete s-ar putea să le facă bine.

În spatele fecioarelor se mai afla cineva. Se gândi o clipă că vreuna dintre preotese, Eiluned sau Rian-non, coborâse s-o întâmpine, însă nou-venita era prea scundă ca să fie una dintre ele. Îi întrezări părul întunecat, apoi silueta ieși la vedere din spatele celorlalte fete.

Clipi. O *străină*, se gândi, și clipi din nou, pentru că femeia părea că se simte aici în largul ei, fiindu-i totodată foarte familiară, de parcă ar fi cunoscut-o de

la începutul lumii. Dar nu izbutea să și-o amintească sau să-și dea seama când o mai văzuse, în cazul în care se întâmplase vreodată.

Nou-venita nu-i acorda nici o atenție. Ochii ei, negri și limpezi, îl fixau pe Gawen. Caillean se întrebă, dintr-odată, de ce-o considerase mică de statură, căci, deși ea era înaltă, cealaltă părea acum s-o întrecă. Purta părul negru și lung împletit la fel ca preote-sele, într-o singură coadă lăsată pe spate, însă avea un veșmânt de piele de căprioară, iar pe la tâmpile, o ghirlandă îngustă de boabe stacojii.

Privi spre băiat, apoi făcu o plecăciune până la pământ.

– Fiu a O Sută de Regi, spuse ea, fii bine-venit în Avalon...

Gawen o privi uluit.

Preoteasa își dresе glasul, străduindu-se să-și găsească cuvintele.

– Cine ești și ce vrei de la mine? întrebă ea repezit.

– De la tine, nimic, deocamdată, răspunse femeia la fel de răstit, și nu trebuie să știi cum mă cheamă. Eu am treabă cu Gawen. Dar mă cunoști de multă vreme, Pasăre Neagră, deși nu-ți mai amintești.

Pasăre Neagră... „Lon-dubh“ în limba hiberniană. La auzul numelui său din vremea copilăriei, la care nu se mai gândise aproape patruzeci de ani, Caillean tăcu brusc.

Simțea din nou apăsarea vânățăilor și durerea dintre coapse și, mai rău, o senzație de murdărie și rușine. Bărbatul care o siluise o amenințase că o omoară, dacă

povestește cuiva. I se păruse că doar marea o va face să se simtă din nou curată. Își croise drum printre rugii de mure de la marginea țărmului stâncos, fără să ia în seamă ghimpii care-i sfâșiau pielea, cu intenția să se arunce în valurile înspumate de lângă stâncile ascuțite de jos.

Apoi umbra dintre tufele de iarbă-neagră se transformase dintr-odată într-o femeie, nu mai înaltă decât ea, însă mult mai vânjoasă, care o luase în brațe, șoptindu-i cu o blândețe pe care propria sa mamă nu avusese niciodată puterea de a i-o arăta și-i spusese pe nume. În cele din urmă probabil că adormise, încă legănată în brațele Doamnei. Când se trezise, trupul îi fusese curățat, cele mai rele dintre răni deveniseră o apăsare îndepărtată, iar amintirea spaimei, doar un vis rău.

– Doamnă... murmură ea.

Mulți ani după aceea, învățăturile ei la druizi îi permisese să-i dea un nume ființei care o salvase. Însă atenția zânei era fixată asupra lui Gawen.

– Stăpâne, am să te călăuzesc spre destinul tău. Așteaptă-mă la marginea apei și într-o zi, curând, voi veni după tine.

Ea se plecă iarăși, dar de astă dată nu chiar atât de adânc, și deodată dispăru, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Caillean închise ochii. Instinctul care o mânase să-l aducă pe băiat la Avalon fusese unul bun. Dacă Doamna Zânelor îl onorase cu prezența ei înseamnă că avea, într-adevăr, un scop aici. Eilan îl întâlnise o

dată pe Merlin într-o viziune. Ce-i promisese el? Deși roman, tatăl băiatului murise ca personaj legendar, pentru a-și salva poporul. Ce să însemne asta? O clipă, aproape că înțelese sacrificiul lui Eilan.

Un sunet înăbușit scos de Gawen o readuse la realitate. Era alb precum creta.

– Cine era ? De ce mi s-a adresat?

Marged privi de la Caillean la băiat, arcuindu-și sprâncenele, iar preoteasa se întrebă deodată dacă ceilalți văzuseră ceva.

– Este Doamna celor Străvechi, numiți și Zâne, glăsui ea. Mi-a salvat viața cândva, cu mult timp în urmă. În aceste vremuri, nu-și fac prea des apariția între oameni, iar ea nu s-ar fi arătat aici fără un motiv. Însă n-o cunosc.

– Mi-a făcut o plecăciune, spuse el, apoi înghiți și întrebă într-o șoaptă înăbușită. Îmi dai permisiunea să mă duc, mamă-adoptivă?

– Să-ți permit? N-aș îndrăzni să te împiedic. Trebuie să fii pregătit când va veni după tine.

El privi în sus la ea cu o sclipire în ochii limpezi, care-i aminti brusc de Eilan.

– Atunci, nu am de ales. Dar nu am să plec cu ea decât dacă-mi răspunde la întrebări!

– Doamnă, n-aș pune niciodată la îndoială judecata voastră, zise Eiluned, dar ce v-a îndemnat să aduceți aici un băietan de vârsta lui?

Caillean luă o înghițitură de apă din pocalul de corn și-l lăsă pe masă cu un oftat. În cele șase luni

de când veniseră în Avalon, îi păruse că uneori femeia mai tânără nu făcea altceva decât să-i pună la îndoială deciziile. Se întrebă dacă Eiluned nu cumva se înșela chiar pe sine cu spectacolul umilinței sale. Nu avea decât treizeci de ani, dar părea mai bătrână, slabă și încruntată, mai totdeauna preocupată de treburile altora. Totuși, era conștiincioasă și devenise un ajutor de nădejde.

Celelalte femei, recunoscând tonul, priviră în altă parte și-și văzură de mâncat. Sala lungă, de la poalele Delușorului, părea vastă atunci când o construiseră druzii pentru ele, la începutul verii. Dar, odată ce se dusesse vorba despre noua Casă a Fecioarelor, veniseră și mai multe fete aici, iar Caillean se gândea că s-ar putea să fie nevoite să extindă sala înainte să mai treacă o vară.

– Druzii iau băieții să-i instruiască de la o vârstă chiar și mai fragedă, spuse ea pe un ton plat.

Lumina flăcărilor tremura pe suprafețele netede ale feței lui Gawen, făcându-l să pară, vreme de-o clipă, mai matur.

– Atunci, lasă-i să-l ia! Nu are ce căuta aici...

Își îndreptă privirea spre băiat, care se uita la Caillean căutând un sprijin, înainte de a mai lua o lingură de mei și fasole. Dica și Lysanda, cele mai tinere dintre fecioare, chicotiră până când el se împurpură și se uită în altă parte.

– Pentru moment, am stabilit cu Cunomaglos să stea cu bătrânul Brannos, bardul. Ești mulțumită? întrebă ea înțepată.

– E o idee excelentă! dădu Eiluned din cap. Bătrânul s-a ramolit. Trăiesc cu frica în sân că într-o noapte va cădea în focul vetrei sau se va rătăci până-n lac...

Era adevărat, deși nu slăbiciunea bătrânului, ci bunătatea lui o făcuse pe Marged să-l aleagă.

– *Cine-i* copilul? se interesă Riannon, de cealaltă parte, iar buclele-i roșcate tremurară. Unul dintre orfanii de la Vernemeton? Și ce s-a întâmplat când te-ai întors în vizită? Pe la țară au început să circule cele mai uluitoare zvonuri... mai adăugă și o privi întrebătoare pe Marea Preoteasă.

– E orfan, oftă Caillean. Nu știu ce-ai auzit tu, dar este adevărat că Doamna din Vernemeton a murit. A fost o răzmeriță. Preoțimea druidă din nord s-a risipit, iar mai multe dintre preotesele majore au pierit și ele. Printre ele, și Dieda. Sincer, nu știu dacă va supraviețui Casa Pădurii, iar, dacă nu, noi, cele de aici, vom rămâne singurele care vor păstra vechea înțelepciune, pentru a o transmite mai departe.

Știuse Eilan ce soartă o aștepta și că numai noua comunitate din Avalon va supraviețui?

Celelalte se lasară pe spătarele scaunelor, cu ochii mari. Dacă presupuneau că romanii le ucisese pe Eilan și pe restul, era cu atât mai bine. Nu nutrea nici o simpatie față de Bendeigid, noul arhidruid, însă, cu toate că se putea să fie smintit, era încă unul de-ai lor.

– Dieda e moartă? se auzi Kea, cu glas subțire, și apucă brațul lui Riannon. Trebuia să merg la ea în iarna asta să continui inițierea. Cum am să le învăț

pe cele mai tinere cântecele sacre? E o pierdere grea, mai spuse și se lăsă pe spate, iar lacrimile i se adunau în găvanele ochilor cenușii.

Într-adevăr, o pierdere grea, se gândi Caillean posomorâtă, nu numai din cauza cunoștințelor și a priceperii Diedei, dar și pentru preoteasa care ar fi putut fi, dacă n-ar fi ales ura în locul iubirii. Era o lecție pentru ea, una demnă să și-o amintească atunci când amărăciunea va amenința s-o copleșească.

– Am să te învăț eu... vorbi ea încet. N-am studiat niciodată secretele barzilor din Eriu, însă cântecele sfinte și slujbele sacre ale preoteselor druide provin din Vernemeton și le cunosc bine pe toate.

– Oh! Vrei să spui... începu Kea, apoi tăcu, înroșindu-se puternic. Știu că viersuiești și te descurci bine și cu harfa. Cântă-ne ceva acum, a trecut atât de mult timp de când nu ne-ai mai răsfățat cu muzică în jurul focului!

– Este vorba de *creuthă*, nu de harfă... începu ea pe neașteptate, apoi oftă. Nu în seara asta, copilă. Sunt prea obosită. Tu ar trebui să ne cânti și să ne alungi amărăciunile.

Se forță să zâmbească și văzu cum Kea se luminează la față. Tânăra nu avea talentul plin de inspirație al Diedei, însă vocea ei, deși subțire, era dulce și convingătoare și-i plăceau vechile melosuri.

– În seara asta îi vom cânta toate Zeiței, iar Ea ne va alina. Cel puțin, te-ai întors printre noi, glăsui Riannon și-și bătu prietena pe umăr, după care se

întoarce spre Caillean. Ne-am temut că nu vei reuși să ajungi la timp pentru luna plină.

– Sunt sigură că v-am învățat mai mult de-atât! exclamă Marea Preoteasă. Nu aveți nevoie de mine ca să îndepliniți ritualul.

– Poate că nu, surâse larg Riannon. Dar fără tine n-ar fi la fel.

Când plecară din sală, se lăsaseră bezna și frigul, dar vântul sosit odată cu noaptea izgonise cețurile. Dincolo de conturul masiv al Delușorului, cerul nopții era presărat cu stele. Caillean privi spre răsărit și observă că văzduhul devenea tot mai luminos, datorită lunii care se înălța, deși încă ascunsă în spatele culmii.

– Să ne grăbim, le spuse ea celorlalte, strângându-și mai bine mantia călduroasă. Doamna noastră cată deja spre ceruri.

Începu să urce pe cărăruie, iar celelalte o urmară, respirația lor producând mici vălătuci albi în aerul înghețat.

Numai după ce ajunseră la prima cotitură se uită înapoi. Ușa sălii era încă deschisă și putea vedea conturul întunecat al lui Gawen în lumina lămpii. Deși vizibil numai ca o siluetă, în felul în care stătea, privind femeile plecând din preajma lui, se descifra singurătatea. O clipă, ar fi vrut să-l strige și să-l cheme să li se alăture. Însă ar fi scandalizat-o de-a binelea pe Eiluned. Cel puțin, se afla aici, pe insula sacră. Apoi ușa se închise și

băiatul dispăru. Caillean inspiră adânc și porni să urce porțiunea care mai rămăsese până la vârf.

Fusese plecată timp de o lună și nu era pregătită pentru un astfel de efort. Când ajunse sus, se opri gâfâind, în vreme ce i se alăturară și celelalte, împotrivindu-se imboldului de a se rezema de una dintre pietrele ridicate. Încet, încet, nu i se mai învârti totul în jur și-și luă locul lângă piatra altarului. Una câte una, preotesele lărgiră cercul, mișcându-se de la răsărit spre apus în jurul altarului. Oglinjoarele de argint lustruit, atârinate de cingători, licăriră când fură așezate la locul lor. Kea puse ligheanul de argint pe piatră, iar Beryan, care tocmai făcuse legământul la solstițiul de vară, îl umplu cu apă din fântâna sacră.

N-aveau nevoie să formeze cercul. Locul era deja sacru, ferit de ochii profani, dar, pe când cercul femeilor se închidea, aerul din interior părea că devine mai greu și neclintit. Chiar și vântul care o făcuse să se zgribulească pierise.

– Salutăm cerurile mărețe, strălucind de lumină.

Caillean își ridică mâinile, iar celelalte făcură asemenea.

– Salutăm pământul sfânt, din care-am fost zămisliți.

Se aplecă și atinse iarba înghețată.

– Păzitori ai celor Patru Pătrare, te salutăm.

Se întoarseră împreună în fiecare direcție, privind până când li se păru că văd Puterile ale căror nume și forme erau ascunse în inima înțelepților care licăreau în fața lor.

Se mai întoarce o dată spre apus.

– Îi cinstim pe străbunii noștri, plecați înaintea noastră. Vegheați asupra copiilor noștri, prea sfinților. *Draga mea Eilan, veghează asupra mea... asupra copilului tău.*

Închise ochii și, pentru o clipă, i se păru că simte ceva ca o mângâiere blândă pe păr.

Se întoarce spre răsărit, unde stelele păleau în strălucirea lunii. Atmosfera din jurul ei deveni tot mai încordată din cauza așteptării, iar celelalte făcură la fel, pândind momentul când prima geană de lumină strălucitoare se va ridica deasupra dealurilor. Se vedea o licărire; răsuflarea o părăsi într-un oftat prelung, în timp ce bradul înalt de pe vârful îndepărtat se contură brusc într-o siluetă clar reliefată. Și, dintr-odată, luna se arată acolo, uriașă, poleită cu aur. Cu fiecare clipă care trecea se înălța și mai mult și, pe când lăsa pământul în urma ei, devenea tot mai palidă și strălucitoare, până când a plutit eliberată în puritatea neîntinată. Toate o dată, preotesele își ridicară mâinile în semn de adorație.

Cu un efort, Caillean își înălță vocea, străduindu-se să intre în ritmul familiar al ritualului.

– Dinspre est se ridică Doamna noastră Lună, intonă ea.

– Giuvaier al călăuzirii, giuvaier al nopții, răspunseră celelalte în cor.

– Sfântă prin fiecare lucru asupra căruia strălucește lumina Ta...

Vocea ei creștea în intensitate, la fel și cele ale corului care o susținea, iar energia îi era sporită de cea a preoteselor, care se desăvârșea odată cu inspirația ei.

– Giuvaier al călăuzirii, giuvaier al nopții...

– Dreaptă fie orice faptă lumina Ta dezvăluie...

Fiecare vers venea acum mult mai ușor, iar tăria se reflecta din reacția celorlalte femei la cântarea ei. În timp ce energia creștea, descoperi că și ea se încălzea tot mai mult.

– Dreaptă fie lumina Ta peste coama dealurilor...

Acum, când sfârși un vers, găsi puterea de a menține nota pe toată durata răspunsului, iar restul, la fel ca la ultima lor intonare, o susținea pe a ei într-o dulce armonie.

– Dreaptă fie lumina Ta peste câmp și pădure...

Luna urcase de-a binelea deasupra vârfurilor copacilor. Văzu Valea Avalonului așternându-se înaintea ochilor ei, cu cele șapte insule sacre și, pe când privea, viziunea păru că va cuprinde întreaga Britannie.

– Dreaptă fie lumina Ta pogorâtă asupra tuturor drumurilor și drumețiilor...

Caillean își depărtă brațele în binecuvântare și auzi vocea limpede, de soprană, a lui Kea înălțându-se dintr-odată, ca un cântec deasupra corului.

– Dreaptă fie lumina Ta peste valurile mării...

Privirea ei se grăbi să ajungă peste ape. Acum începea să piardă senzația de corporalitate.

– Dreaptă fie lumina Ta printre stelele din ceruri.

Strălucirea luminii lunii o umplea, iar muzica o înălța. Plutea între cer și pământ, văzând totul, cu sufletul revărsând un extaz al binecuvântării.

– Mamă a Luminii, dreaptă lună a anotimpurilor...

Marea Preoteasă simți cum percepția i se îngustează, până când n-a mai putut vedea decât luna strălucitoare.

– Vino la noi, Doamnă! Lasă-ne să-ți fim oglindă!

– Giuvaier al călăuzirii, giuvaier al nopții...

Caillean își menținu nota finală străbătând corul, după care, simțind acumularea de energie, celelalte o susținură prin propriile lor acorduri. Marea armonie pulsa, când femeile care cântau își trăgeau răsuflarea, dar se menținea.

Preotesele se îndreptau spre putere, simțind, fără a fi nevoie să li se dea vreun semn, momentul când trebuiau să-și scoată oglinzile. Continuând să cânte, se apropiară tot mai mult una de cealaltă până formară un semicerc orientat spre lună. Caillean, așezată încă pe partea dinspre răsărit a altarului, se întoarse spre ele. Muzica devenise un zumzet slab.

– Doamnă, vino jos la noi! Doamnă, fii împreună cu noi! Doamnă, vino cu noi acum! intonă și-și coborî mâinile.

Treisprezece oglinzi de argint reflectară focul alb când preotesele le orientară să prindă lumina lunii. Cercuri palide de lucire selenară dansau prin iarbă, îndreptându-se spre altar. De pe suprafața ligheanului de argint se desprindea lumina, trimițând sclipiri strălucitoare asupra siluetelor nemișcate

și a pietrelor ridicate. Apoi, după ce oglinzile au fost focalizate, razele de lună reflectate se întâlniră dintr-odată pe suprafața apei din interior. Treisprezece luni tremurătoare se contopiră precum argintul viu și deveniră una.

– Doamnă, Tu, fără de nume ești, dar pe multe nume invocată, murmură Caillean. Tu, care ești fără de formă și, totuși, ai multe fețe, pe când lunile reflectate în oglinzile noastre devin o singură imagine tot așa fie și reflexia Ta în inimile noastre. Doamnă, te chemăm pe Tine! Vino jos la noi, fii cu noi aici!

Expiră cu un oftat prelung. Zumzetul se stinse în tăcerea încărcată de așteptări. Viziunea, atenția, întreaga existență erau concentrate în revărsarea de lumină din lighean. Ea simți acea transformare obișnuită a conștiinței în vreme ce se adâncea în transă, de parcă însuși trupul i se dizolva, și nu-i mai rămase nici un alt simț în afară de văz.

Chiar și vederea i se tulbură, ascunzând reflexia lunii în lumina ligheanului de argint. Sau poate nu imaginea, ci strălucirea reflectată se schimba, amplificându-se, până ce luna și imaginea sa au fost unite de o linie de lumină. Particule luminoase se mișcau în raza lunii, închipuind un chip, vag luminos, care privea spre ea cu ochi strălucitori.

– Doamnă, chemă inima sa, *i-am pierdut pe cei dragi. Cum am să supraviețuiesc singură?*

– *N-aș zice că ești singură, ai surori și fiice, veni răspunsul, mușcător și, poate, puțin amuzat. Ai un fiu... și mă ai pe Mine...*

Caillean era vag conștientă de faptul că i se înmuieraseră picioarele și că stătea în genunchi. Nu conta. Sufletul ei porni în întâmpinarea Zeiței care-i zâmbea, iar în următoarea clipă dragostea oferită reveni cu o asemenea forță, încât, un moment, nu mai știu nimic altceva.

Luna trecuse deja de jumătatea cerului când își veni în fire. Prezența care le binecuvântase trecuse, iar aerul era rece. În jurul ei femeile începură să se foiască. Își forță mușchii înțepeniți să lucreze din nou și se ridică în picioare, tremurând. Crâmpoie din viziune încă-i mai pâlpâiau în amintire. Doamna îi vorbise și-i spusese lucruri pe care trebuia să le știe, însă toate se risipeau cu fiecare clipă ce trecea.

– Doamnă, așa cum ne-ai binecuvântat Tu, îți mulțumim Ție... murmură ea. Lasă-ne să ducem mai departe în lume binecuvântarea.

Toate împreună șoptiră mulțumiri către Păzitori. Kea păși înainte să ia ligheanul de argint și turnă apa din el într-un șuvoi strălucitor risipit pe piatră. Apoi, mergând în sensul invers trecerii soarelui pe cer, înconjurară altarul și merseră pe cărare. Numai Marea Preoteasă rămase lângă altarul de piatră.

– Vii? o întrebă Eiluned de la capătul șirului, așteptând-o. S-a făcut frig.

– Nu încă. Sunt unele lucruri la care trebuie să mă gândesc. Am să mai stau puțin. Nu te teme, mantia îmi va ține de cald, adăugă ea, deși tremura. Du-te.

– Prea bine.

Femeia părea neîncrezătoare, însă în vocea lui Caillean se strecurase un ton poruncitor. După o clipă, se întoarse și dispăru dincolo de buza dealului.

După ce plecară toate, îngenunche lângă altar, îmbrățișându-l de parcă ar fi putut s-o cuprindă pe Zeița care stătuse acolo.

– Doamnă, vorbește! Spune-mi limpede ce vrei să fac!

Însă nu-i răspunse nimeni. În piatră exista energie, căci simțise furnicături ușoare până la os, însă Doamna plecase, iar piatra era rece. După o vreme, se retrase oftând.

Pe măsură ce luna se mișca, cerul se acoperea tot mai mult de umbrele pietrelor ridicate. Cu atenția concentrată încă în interior, Caillean remarcă pietrele, fără să le vadă cu adevărat. Numai după ce se ridică în picioare își dădu seama că privirea îi rămăsese fixată pe una dintre cele mai mari.

Cercul de la vârful Delușorului era unul de mărime mijlocie, majoritatea pietrelor înălțându-se cam între șoldul și umerii ei. Dar aceasta o întrecea cu un cap. Observă că se mișca și din ea părea că se desprinde o siluetă întunecată.

– Cine... începu, dar chiar în timp ce vorbea știu, cu aceeași certitudine din acea după-amiază, cine era.

Auzi un hohot de râs grav și zâna se arată în lumina lunii, înveșmântată la fel ca mai înainte, în piei de căprioară și purtând cununa de mure, părând să nici nu simtă frigul.

– Doamnă a Zânelor, te salut, glăsui Caillean moale.

– Bine te-am găsit, Pasăre Neagră, veni răspunsul, însoțit de un alt hohot de râs. Dar greșesc, ai devenit o lebădă și acum plutești pe lac înconjurată de boboci.

– Ce cauți aici?

– Unde altundeva să fiu, copilă? Lumea Cealaltă o atinge pe a ta în multe puncte, deși nu mai sunt chiat atâtea ca înainte. Cercurile de piatră sunt porți de intrare în anumite momente, la fel toate marginile pământului: vârfurile munților, peșterile, țărmurile unde marea întâlnește uscatul... Dar mai sunt și unele locuri care există dintotdeauna în ambele lumi, iar, dintre ele, acest Delușor este cel mai puternic.

– Am simțit asta, spuse încet. Uneori, la fel a fost și pe Dealul Fecioarelor, lângă Casa Pădurii.

– Acela este un loc sacru, acum chiar mai mult, dar sângele vărsat acolo a închis poarta, oftă zâna.

Caillean își mușcă buza, văzând din nou cenușa sub cerul înlăcrimat. Va înceta vreodată durerea ei pentru pierderea lui Eilan?

– Ai făcut bine plecând. Și foarte bine că ai adus băiatul.

– Ce vrei cu el? Întrebă aspru, cuprinsă de grija față de Gawen.

– Să-l pregătesc pentru destinul său... dar ce vrei tu cu el, asta poți să spui?

Preoteasa clipi, încercând să recapete controlul asupra discuției.

– Care-i destinul lui? Ne va conduce în lupta împotriva romanilor și va aduce înapoi căile cele vechi?

– Aceasta nu-i singura formă de victorie. De ce crezi că a riscat Eilan atât de mult să aducă pe lume copilul și să-l țină la adăpost?

– A fost mama lui... începu Caillean, însă cuvintele ei se pierdură în răspunsul zânei.

– Era Mare Preoteasă, una cu adevărat măreață. Și fiică din sângele celor care au adus pe aceste țărmuri cea mai vastă înțelepciune omenească. Pentru oameni, ea a dat greș, iar iubitul ei roman a murit acoperit de rușine. Dar știi că lucrurile stau altfel.

Caillean se holbă la ea, rănilor batjocurilor pe care le credea uitate trezindu-se în amintire prin noi dureri.

– Nu m-am născut pe acest țărm și nici nu mă trag dintr-o viță nobilă, vorbi ea apăsător. Vrei să spui că n-am nici un drept să fiu aici sau să-l cresc pe băiat?

– Pasăre Neagră, începu cealaltă femeie clătănând din cap, ascultă-mă. Ceea ce avea Eilan prin moștenire tu ai dobândit prin antrenament, muncă și prin darul Doamnei Vieti. Eilan însăși ți-a încredințat această sarcină, dar Gawen este ultimul moștenitor al spiței Înțelepților, iar tatăl său a fost un fiu al Dragonului dinspre partea mamei, adus aici de ai săi.

– Asta ai vrut să spui, când l-ai numit Fiu a O Sută de Regi... rosti preoteasa. Dar la ce ne folosește acum? Romanii conduc.

– Nu mi-e cunoscut. Mi s-a îngăduit să știu doar că trebuie să fie pregătit. Tu și preoțimea druidă îi veți dezvălui suprema înțelepciune omenească. Iar eu, dacă-mi vei plăti prețul, îi vor arăta misterele acestui tărâm pe care voi îl numiți Britannia.

– Prețul tău, repetă Caillean înghițind în sec.

– Este vremea pentru construirea de poduri, zise Crăiasa. Am o fiică, Sianna, făcută cu un bărbat din seminția ta. Are aceeași vârstă ca băiatul. Doresc s-o primești în Casa Fecioarelor, ca fiică adoptivă. Învaț-o căile tale și înțelepciunea ta, Doamnă din Avalon, iar eu îi voi dezvălui băiatului căile mele...

2

– Deci ai venit să te alături ordinului nostru? se interesă bătrânul.

Gawen îl privi surprins. Când preoteasa Kea îl adusese la Brannos, cu o noapte înainte, i se păruse că bătrânul bard trăise mai mult decât istețimea și muzica sa. Avea părul alb și mâinile atât de anchi-lozate de vârstă, încât nu mai putea ciupi strunele harfei, iar când îi fusese prezentat, se mișcase în pat doar atât cât să arate spre mormanul de blănuri de oaie unde să se așeze, apoi își reluse somnul.

Bardul nu păruse foarte promițător ca mentor în acest loc ciudat, însă blănurile de oaie erau călduroase și fără purici, iar băiatul foarte obosit. Înainte să fi

apucat să se gândească la toate lucrurile stranii care i se întâmplaseră în ultima lună, somnul îl luase pe aripile lui. Însă dimineața Brannos era mult diferit de creatura dezorientată care fusese în noaptea dinainte. Sub privirea cenușie a ochilor reumatici, surprinzător de sfredelitori, Gawen simți că se înroșește.

– Nu sunt sigur, răspunse el prudent. Mama mea adoptivă nu mi-a spus ce am de făcut aici. M-a întrebat dacă mi-ar plăcea să fiu bard, însă eu n-am învățat decât cele mai simple melodii, pe care copiii crescuți la Casa Pădurii le tot repetă. Aș fi bucuros să cânt, dar a fi bard înseamnă, cu siguranță, mai mult de-atât...

Nu era tocmai adevărat. Îi plăcea să cânte, însă arhidruidul Ardanos, cel mai de seamă bard dintre druzii vremii sale, detesta să-l vadă și nici măcar nu-l lăsase să încerce. Acum, știind că fusese străbunicul său, cel care voise s-o omoare pe Eilan după ce aflase de fătul din pânțelele ei, înțelegea de ce, dar era încă precaut în a-și dezvălui interesul.

– Dacă aș fi chemat pe drumul acela, zise el prudent, n-ar trebui să știu deja?

Bătrânul tuși și scuipă în foc.

– Ce ți-ar plăcea să faci?

– La Casa Pădurii am ajutat la capre și mai îngrijeam uneori grădina. Când aveam timp, eu și ceilalți copii ne jucam cu mingea.

– Poftești să stai creanga pe-afară în loc să studiezi?

Ochii pătrunzători se ațintiră încă o dată asupra sa.

– Îmi place să fac de toate, răspunse Gawen încet, dar să și învăț, dacă e ceva interesant.

Îndrăgeam poveștile cu eroi pe care druizii obișnuiau să le istorisească.

Era curios ce ascultau copiii romani, dar era mai bine să nu întrebe așa ceva aici.

– Dacă-ți plac poveștile, atunci, de asta o să ne ocupăm, zise Brannos, zâmbind. Vrei să rămâi?

– Cred că printre ai mei erau și barzi. Poate că de-asta Doamna Caillean m-a trimis la tine. Dacă n-am talent la muzică, mă mai primești? Întrebă băiatul privind într-o parte.

– De brațele tale puternice și de picioare am nevoie, nu de muzică, oftă bătrânul, apoi sprâncelele stufoase i se lăsară în jos. Doar „crezi“ că erau barzi în familia ta? Nu știi? Cine-au fost părinții tăi?

Gawen îl privi bănuitor. Caillean nu-i spusese că ar trebui să-și țină originea secretă, dar informația atât de nouă pentru el nici nu-i părea adevărată. Poate că Brannos trăia de atâta vreme, încât n-o va socoti ceva ciudat.

– Îți închipui că până luna asta nici nu le-am cunoscut numele? Acum sunt morți și cred că nu-i va afecta deloc, dacă oamenii află despre mine...

A fost surprins să-și audă resentimentele în propriile cuvinte.

– Mi s-a spus că mama mea a fost Mare Preoteasă la Vernemeton, Doamna Eilan.

Își aminti glasul dulce și mireasma care stăruia în voalurile ei și-și înfrână lacrimile.

– Dar tata era roman, așa că, probabil, îți dai seama că nici n-ar fi trebuit să mă nasc.

Bătrânul druid nu mai putea cânta, dar urechile sale n-aveau nimic. Auzi tonul mohorât strecurat în vocea băiatului și oftă.

– În această casă nu contează cine-au fost părinții tăi. Însuși Cunomaglos, care conduce preoțimea druidă, provine dintr-o familie de olari de lângă Londinium. Nimeni dintre noi, pe acest pământ, nu știe, decât din auzite, cine-i este mamă sau tată. Înaintea zeilor nu contează nimic, doar ce faci prin puterile tale.

Asta nu-i pe de-a-ntregul adevărat, chibzui Gawen. Caillean a spus că m-a văzut când m-am născut, după cum știe și cine-a fost mama mea. Pot să am încredere în ea? se întrebă el deodată. *În acest bătrân ori în cei de aici?* Destul de ciudat, dar în acel moment îi veni în minte chipul Crăiesei Zânelor. Avea încredere în ea, se gândi, lucru straniu, pentru că nici măcar nu era convins că exista aieva.

– Pentru druizii ordinului nostru, glăsui bătrânul, nașterea nu contează. Fiecare intră în această viață fără nimic, că e fiul arhidruidului sau al vreunui vagabond fără casă, și orice om e la început un copilaș dezgolit care urlă – și eu, și tu, băiatul unui cerșetor, al unui rege sau a o sută de regi –, cu toții pornim așa și sfârșim la fel, înfășurați într-un cearșaf.

Gawen se holbă la el. Doamna Zânelor folosisese aceeași expresie, „Fiu a O Sută de Regi“. Îl făcu să se simtă deopotrivă înfierbântat și înfrigurat. Îi promisese că va veni după el. Poate că atunci îi va lămuri

înțelesul acestui titlu. Simți deodată cum îi bate inima, dar nu știa dacă de nerăbdare sau de frică.

Pe când luna care-i salutase întoarcerea la Avalon se tot micșora, Caillean se pomeni iarăși intrând în rutină, de parcă nici n-ar fi fost plecată vreodată. Diminețile, în timp ce druzii urcau Delușorul să salute zorii, preotesele se dedicau propriilor devoțiuni, la focul vetrei. Seara, când valurile îndepărtate ale mării ridicau nivelul apei prin mlaștini, se întorceau spre vest, să onoreze soarele care apunea. Noaptea, Delușorul era al preoteselor; luna nouă, luna plină și bezna aveau ritualurile lor.

Uluitor, se gândi, urmând-o pe Eiluned spre hambar, cât de repede puteau apărea tradițiile. Comunitatea lor de pe insula sacră nu celebrase încă primul an plin, însă Eiluned se purta față de atitudinea sugerată de Caillean de parcă ar fi avut putere de lege și sute de ani de tradiții în urmă.

– Îți amintești că Umblătorul pe Apă ne-a adus un sac de orz când a venit prima oară? Dar când a trecut acum după leacuri n-a mai lăsat nimic.

Tânăra mergea prima pe cărare în jos, spre hambar, continuând să vorbească.

– Trebuie să înțelegi, Doamnă, că așa nu merge. Sunt printre noi câteva destul de instruite să se ocupe de cei care ne oferă ceva în schimb, dar, dacă insiști să aduci orice orfan găsit, n-aș putea spune cum să tragem de resurse ca să-i hrănim pe toți.

Pentru o clipă, Caillean rămase fără grai, apoi se grăbi să-i răspundă.

– El nu-i un orfan oarecare, ci fiul lui Eilan!

– Atunci, lasă-l pe Bendeigid să-l ia! Este tatăl ei, în fond.

Marea Preoteasă clătină din cap, amintindu-și ultima discuție cu el. Bendeigid se smintise. Dacă ar fi în puterea ei, el n-ar afla niciodată că Gawen era încă în viață.

Eiluned trase de drugul care ținea închisă poarta hambarului. Când se deschise, ceva mic și cenușiu fugi afară, în tufe.

Femeia scoase un țipăt scurt și se trase înapoi, ajungând în brațele lui Caillean.

– Blestem asupra jivinei murdare! Un blestem...

– Taci! se răsti preoteasa scuturând-o. Nu ai nici un drept să blestemi o creatură care are aceleași drepturi ca noi de a-și căuta hrana. Nici să refuzi să acorzi ajutor oricui îl cere, în special Umblătorului pe Apă, care ne duce înainte și înapoi pe lac, fără să pretinzi altceva decât o binecuvântare drept plată!

Tânăra se întoarce, cu obraji vizibil împurpurați.

– Nu fac decât ce mi-ai spus! exclamă. Cum îmi vorbești în felul ăsta?

– N-am vrut să-ți rănesc sentimentele sau să dau de înțeles că nu-ți faci treaba bine, oftă Caillean și-i dădu drumul. Suntem încă de puțină vreme aici, mai avem de învățat ce-i de făcut și ce ne trebuie. Dar știu că nu are nici un rost să ne aflăm în acest loc, dacă nu putem fi decât aspre și lacome, precum

romanii! Suntem aici ca s-o slujim pe Doamnă. Oare nu ne încredem că ne va asculta?

Eiluned clătină din cap, însă fața îi reveni la culoarea naturală.

– Ar servi scopurilor Doamnei dacă am flămânzi? Uite-aici – trase lespedea de piatră de deasupra gropii de depozitare și arată –, e pe jumătate goală și mai avem o lună până la mijlocul iernii.

Este pe jumătate plină, voia să-i răspundă, însă tocmai din cauza obiceiului de a-și face griji pentru astfel de lucruri o pusese pe tânără să se ocupe de hambare.

– Mai sunt încă două gropi și sunt pline, spuse ea calmă, dar ai făcut bine că mi-ai atras atenția asupra acesteia.

– În magazinele de la Vernemeton se găseau grâne pentru mai multe ierni, iar acum au mai puține guri care să le mănânce, rosti Eiluned în cele din urmă. N-am putea trimite pe cineva după mai multe rezerve?

Caillean închise ochii, văzând din nou grămezile de cenușă de pe Dealul Fecioarelor. Într-adevăr, Eilan și mulți alții nu se vor hrăni în această iarnă și nici oricând altcândva. Își zise că era doar o propunere practică și că Eiluned nu voia să-i stârnească durerea.

– Am să întreb, încuviință și se strădui să-și păstreze vocea calmă. Dacă, așa cum se spune, comunitatea de femei de la Casa Pădurii va fi desființată, nu ne mai putem baza pe ea să ne ajute încă un an. Indiferent de condiții, e posibil ca oamenii din

Deva să ne uite. Ardanos s-a amestecat în treburile romanilor și aproape că ne-a adus la dezastru. Cred că-i necesar să fim mai puțin vizibile, iar pentru asta e nevoie să găsim o cale de a ne hrăni singure.

– Aceasta-i datoria ta, Doamnă. Tot ce-i legat de rezervele pe care deja le avem mă privește, zise Eiluned.

Trase capacul de piatră la loc. *Nu, este treaba Doamnei*, aprecie Caillean în vreme ce continuară să numere sacii și butoaiele. *Să nu uităm că datorită Ei suntem aici.*

Într-adevăr, ea și alte femei mai în vârstă nu cunoscuseră nici un alt cămin în afară de cel al preoției. Însă aveau anumite abilități pentru care ar fi fost bine primite în sala oricărei căpetenii britanice. Ar fi fost greu să plece, însă nici una dintre ele nu avea să moară de foame. Veniseră s-o slujească pe Zeiță pentru că le chemase, iar, dacă voia preotese, se gândi cu un început de zâmbet, era treaba Ei să găsească mijloace de a le hrăni.

– ...Și nu pot face asta singură, continuă Eiluned.

Tresărind, preoteasa își dădu seama că vorbele celeilalte femei deveniseră un zgomot de fond. Înălță întrebătoare din sprâncene.

– Doar nu te aștepți să ții socoteala fiecărui bob de orz și fiecărui nap! Fă-le pe câteva dintre fetele astea să-și câștige existența aici ajutându-mă.

Caillean se încruntă, iar o idee îi înflori imediat în minte. *Un dar al Doamnei, răspunsul meu.* Fetele care studiaseră cu ele fuseseră instruite bine și-și

puteau găsi un loc în orice gospodărie din teritoriu. Oare de ce n-ar lua fiicele bărbaților cu ambiții să le instruiască o vreme, înainte de a fi trimise la măritiș? Romanilor nu le păsa ce făceau femeile, nici măcar nu trebuia să știe.

– Vei avea ajutoarele tale, i se adresă lui Eiluned. Le vei învăța cum să aprovizioneze o gospodărie, Kea le va învăța muzică, iar eu le voi istorisi vechile legende ale poporului nostru și vorbele înțelepte ale druizilor. Ce fel de povești crezi că le vor spune copiilor lor? Și ce cântece le vor cânta pruncilor din pânțece?

– Pe ale noastre, presupun, dar...

– Pe ale noastre, iar tații romani, care-și văd odraslele doar o dată pe zi, la cină, nici nu se vor gândi să pună întrebări. Romanii cred că nu contează părerea femeii. Însă această insulă va fi recâștigată de la ei de către pruncii celor inițiate în Avalon.

Eiluned dădu din umeri și zâmbi, înțelegând doar pe jumătate, dar, pe când Caillean o urmă, continuând inspecția, mintea îi lucra deja cu febrilitate. Una dintre fete, mica Alia, nu era făcută pentru viața de preoteasă. Când se va întoarce acasă, va duce vorba mai departe printre femei, iar druizii vor răspândi vestea printre bărbații caselor princiare, căroră le mai păsa de vechile rânduieli.

Nici romanii, cu armatele lor, nici creștinii, cu vorbăria lor despre osânda veșnică, nu vor ține piept primelor cuvinte ale unui prunc, rostite în brațele mamei sale. Poate că Roma stăpânea trupurile

bărbaților, se gândi ea tot mai înflăcărată, dar Avalonul, insula sacră, adăpostită în mlaștinile sale, le va modela sufletul.

Gawen se trezi foarte devreme, cu mintea mult prea agitată să mai doarmă, deși felia de cer pe care o vedea prin împletitura mizerabilă de nuiiele a colibei de-abia începuse să se lumineze la venirea zorilor. Brannos continua să sforăie încetișor pe celălalt pat, dar dincolo de fereastră auzi pe cineva tușind și foșnetul robelor. Aruncă o privire cercetătoare afară. Deasupra, cerul era încă întunecat, dar înspre răsărit se vedea o geană de un roz deschis, acolo unde se va crăpa de ziuă.

În săptămâna ce trecuse de la venirea sa la Avalon începuse să deprindă rânduielile. Bărbații se adunau în fața sălii druizilor, novicii în robe cenușii, iar preoții de rang înalt în alb, pregătindu-se de slujba din zori. Procesiunea decurgea în tăcere absolută; știa că nu vor vorbi până când cercul soarelui nu se va arăta strălucitor deasupra dealurilor. Va fi o zi frumoasă; trăise destul într-un templu druid, cât să știe măcar atât despre vreme.

După ce se strecură afară din pat, se îmbracă fără să-l trezească pe bătrânul preot – bine, cel puțin, că nu-l consemnaseră în Casa Fecioarelor, unde ar fi fost vegheat ca o fată – și ieși din colibă. Lumina de dinaintea zorilor era slabă, însă mirosul proaspăt al dimineții timpurii înmiresma aerul și el inspiră adânc.

Ca la un semnal, procesiunea din zori începu să se pună în mișcare spre cărare. Gawen așteptă în umbra mai adâncă de sub streășina acoperișului de paie al colibei până când plecară toți druizii, apoi, mergând tiptil, se duse spre malul lacului. Zâna îi spusese să aștepte acolo. În fiecare zi de când sosise, porni într-acolo, la marginea apei. Acum se întreba dacă ea va veni vreodată la întâlnire, însă începuse să-i placă ivirea zorilor peste mlaștini, numai de dragul priveliștii.

Cerul tocmai începea să se înroșească cu primele sclipiri trandafirii. În spatele lui, lumina în creștere îi dezvăluia clădirile adunate după panta Delușorului. Se vedea vârful alungit al sălii de reuniuni, construită dreptunghiular, în maniera romană. Acoperișurile de paie ale caselor rotunde din spatele ei sclipeau ușor, cele mai mari le erau destinate preoteselor, celelalte, fecioarelor, iar o clădire mică, ușor depărtată, Marii Preotese. Jitnițe, ateliere de țesut și un hambar pentru capre se vedeau dincolo de ele. Putea întrezări acoperișurile de șindrilă ale caselor druide pe partea cealaltă a dealului. Și mai departe, pe pantă, știa că se afla izvorul sacru, iar dincolo de pășuni erau colibele țuguiate ale creștinilor, adunate în jurul unui copăcel țepos, crescut din toiagul părintelui Iosif.

Dar încă nu ajunsese până acolo. Preotesele, după unele discuții despre ce corvezi ar fi potrivite pentru un băietan, îl trimiseseră să ajute la păstoritul caprelor, care le dădeau laptele. Dacă s-ar fi dus la bunicul

său roman, se gândise, n-ar fi fost pus să aibă grijă de capre. Însă nu erau o companie chiar atât de rea. Privind spre cerul tot mai luminos, își dădu seama că preotesele se vor trezi curând și-l vor aștepta să vină în sală pentru pâinea și berea de dimineață. Apoi caprele vor începe să behăie, nerăbdătoare să ajungă mai repede pe pășunile de pe panta dealului. Singurele momente de singurătate erau acum.

Auzea din nou în minte cuvintele Doamnei: „Fiu a O Sută de Regi.“ Ce voise să spună? De ce tocmai el? Întrebările îi stăruiau în gând. Trecuseră multe zile de la ciudatul salut. Oare când va veni după el?

Stătu pe mal multă vreme, privind peste întinderea cenușie a apei, care se preschimba într-o suprafață argintie, reflectând cerul palid al toamnei. Aerul era înghețat, dar se obișnuise cu frigul, iar blana de oaie pe care i-o dăduse Brannos în loc de mantie ținea răcoarea la distanță. Era liniște, dar nu chiar absolută; rămânând nemișcat, se trezi ascultând șoaptele vântului printre copaci, oftatul undelor când sărutau malul.

Închise ochii și-și ținu respirația, iar o clipă toate aceste sunete neînsemnate adunate din lume în jurul lui se transformară în muzică. Deveni conștient de un cântec, n-ar fi putut spune însă dacă venea dinlăuntru său ori din afară sau dacă spiritul lui îl intona, dar auzea tot mai bine dulcea melodie. Fără să-și deschidă ochii, scoase flautul din lemn de salcie dăruit de Brennos și începu să cânte.

Primele note i se părură așa, un cârâit, încât aproape își azvârli flautul în lac, dar, după un moment

Începură să se limpezească. Inspiră adânc, se concentrează și încercă din nou. Auzi încă o dată susurul sunetului. Cu grijă, mișcă altfel degetele și încep, încet, să îngâne o melodie. Relaxându-se, respirația îi deveni adâncă și controlată, iar el se scufundă în cântecul care ieșea la iveală.

Pierdut în muzică, nu-și dădu seama prima oară când apăruse Doamna. Întâi, sclipirea luminii pe suprafața lacului ajunse să fie mărginită de o umbră, care prinse formă, mișcându-se ca vrăjită pe întinderea apei, până când se apropie suficient de mult ca el să zărească prova joasă a bărcii și lemnul subțire al prăjinii.

Ambarcațiunea semăna cu luntrea în care îi adusesese pe insulă Umblătorul pe Apă, dar era mai îngustă, iar Doamna o împingea cu mișcări lungi și eficiente. Gawen o privi cu atenție. Fusesse prea confuz ca s-o examineze când se întâlniseră prima oară. În ciuda frigului, brațele ei zvelte și musculoase erau dezgolate până la umăr. Părul negru stătea împletit deasupra frunții înalte și netede, întretăiate de sprâncene întunecoase și drepte. Ochii îi erau tot negri și strălucitori. O însoțea o fată vâjnoasă, cu gropițe adânci în obrajii alb-roz, la fel de netezi precum smântâna prinsă, cu părul fin, de un arămiu auriu, de aceeași culoare cu al Doamnei Eilan, mama lui. Purta pletele ca o preoteasă, într-o singură împletitură lungă. Fata îi zâmbi la repezeală, iar obrajii ei roz se încrețiră.

– Ea este fiica mea, Sianna, glăsui Doamna, pironindu-l cu niște ochi strălucitori și pătrunzători, ca de pasăre. Ce nume ți-au dat, Stăpâne?

– Mama îmi spunea Gawen. De ce ai...

– Știi să împingi o barcă, Gawen? Îi reteză ea întrebarea.

– Nu știu, Doamnă. N-am fost învățat niciodată nimic despre apă. Dar, înainte să plecăm...

– Bine. Atunci, n-ai ce să uiți, iar asta te pot învăța și eu, îi tăie din nou vorbele. Deocamdată, va fi suficient să urci în barcă fără s-o clatini. Calcă ușor. În acest moment al anului, apa este prea rece pentru o baie.

Îi întinse mâna mică, dar tare ca piatra, și-l sprijini în timp ce pășea înăuntru. Se așeză, apucându-se de margini în timp ce ambarcațiunea se smuci, dar, de fapt, îl dezechilibrase mai degrabă propriul său răspuns la porunca ei decât mișcarea.

Sianna chicoti, iar Doamna o pironi cu ochii ei întunecați.

– Dacă n-ai fi fost învățată niciodată, nici tu n-ai ști nimic. E bine să-ți bați joc de necunoaștere?

Ce-i cu necunoașterea mea? se întrebă el. Însă nu încercă să repete. Poate că-l va asculta mai târziu, după ce vor fi ajuns acolo unde-l ducea.

– Mă gândeam la o baie neașteptată într-o asemenea zi... murmură Sianna.

Încerca să fie sobră, dar chicoti din nou, iar Doamna zâmbi cu indulgență, în timp ce înfîșea vâsla adânc și făcea barca să alunece pe suprafața lacului.

Gawen privi înapoi, spre fată. Nu știa dacă îl luase în răs, dar îi plăcea felul în care își mișca ochii atunci când zâmbea și hotărî că nu-l deranja dacă-l tachina. Era cea mai strălucitoare făptură dintre întinderea de apă argintie și cerul palid; și-ar fi putut încălzi mâinile în părul ei roșcat. Zâmbi cu sfială. Splendoarea zâmbetului cu care îi răspunse străpunse carapacea cu care-și acoperise simțămintele. De-abia mai târziu își dădu seama că, în acel moment, inima lui se deschisese pentru ea pe vecie.

Însă acum știa doar că se încălzise și slăbi cureaua încinsă peste blana de oaie. Barca plutea lin pe apă, în timp ce soarele urca tot mai mult pe cer. Rămase tăcut, privind-o pe Sianna pe sub gene. Doamna părea să nu simtă nevoia de a vorbi, iar fata-i urma exemplul. Nu îndrăzni să întrerupă liniștea și se trezi că asculta țipătul răzleț al vreunei păsări și clipocitul stins al apei.

Lacul era liniștit, tulburat doar de undele firave, atunci când îl atingeau adierea, ori de vârtejurile mișcătoare, despre care Doamna îi spusese că dezvăluiau cioturi sau lemne ascunse. Toamna fusese ploioasă, iar nivelul lacului crescuse. Gawen privi spre ierburile unduitoare din apă, imaginându-și-le pășuni scufundate. Dealuri și măguri răzbăteau până la suprafață, unite în unele locuri prin trestii groase. Trecuse deja de amiază când Doamna împinse barca spre malul acoperit de pietriș al unei insule care – cel puțin pentru el – părea să nu difere de cealaltă.

Apoi pași pe uscat și le făcu semn celor doi copii să o urmeze.

– Știi să faci focul? îl întrebă.

– Îmi pare rău, Doamnă. Nu m-au învățat nici asta, răspunse și simți cum roșește. Știu cum să păstrez o vâlvătaie bună, dar druizii consideră focul ceva sacru. Se îngăduia să fie aprins doar la ocazii speciale și numai de preoți.

– Doar bărbații transformă în mister un lucru la îndemâna oricărei soate de țăran, glăsui Sianna batjocoritoare, însă Doamna clătină din cap.

– Focul este un mister. La fel ca orice altă forță, poate fi o primejdie, un slujitor ori un zeu. Contează cum îl folosești.

– Și ce fel de foc aprindem aici? se interesă el încăpățânat.

– Doar un foc de drumeți, ca să gătim hrana. Sianna, ia-l cu tine și arată-i cum să găsească iască.

Sianna își întinse mâna spre Gawen, închizându-și degetele mici peste ale lui.

– Vino, trebuie să căutăm ierburi uscate și frunze moarte, orice arde repede și ia foc cu ușurință, crenguțe și vreascuri, ca astea.

Îi dădu drumul și luă de jos un mănunchi de crenguțe. Căutară împreună tot felul de uscături și adunară frunze și crengi într-o grămăjoară dintr-o adâncitură arsă din pământul reavăn. Bețele mai mari zăceau într-o grămadă din apropiere. Era clar că mai folosiseră locul și înainte.

Când ea consideră grămada destul de mare, Doamna îi arată cum să aprindă focul cu ajutorul cremenii și al unei bucăți de oțel, păstrate într-o tașcă de piele legată la șoldul ei. I se părea ciudat că-l pune să facă o treabă de slujitor, după ce-l preamărise ca pe un rege. Însă, privind spre foc, își aminti ce-i spusese și pricepu într-o clipă. Chiar și un foc pentru gătit era sacru și poate că în aceste zile, când romanii domneau în toată lumea, chiar și un rege sacru trebuia să slujească în taină și să facă lucruri mărunte.

După câteva momente, un foculeț vesel trimitea în văzduh limbi subțiri de flăcări, iar Doamna îl ațâța cu vreascuri din ce în ce mai mari. Când dogora destul de bine, căută prin barcă și scoase dintr-o desagă un iepure. Îl jupui cu un cuțitaș de piatră și-l goli de măruntaie, înfigându-l în bețe verzi deasupra focului, care ardea cu o flacără potrivită, după ce unele dintre vreascuri se transformaseră în jăritic. În scurtă vreme, zeurile sfârâitoare începură să se scurgă din iepure peste foc. Gawen simți cum îi chiorăie mațele de poftă adulmecând mirosul de cimbru și-și dădu imediat seama că ratase masa de dimineață.

Când carnea fu gata, Doamna o tăie cu cuțitul și oferi o porție fiecăruia dintre copii, fără să-și păstreze pentru ea însă nimic. Băiatul măncă pofticios. Când terminară, le arată unde să îngroape oasele și blana.

- Doamnă, vorbi el, ștergându-și mâinile de tunică, mulțumesc pentru masă. Totuși, nu știu ce doriți de la mine. Acum, că am mâncat, nu vreți să-mi spuneți?

Ea îi cântări îndelung vorbele.

– Crezi că știi cine ești, dar nu știi deloc. Ți-am zis, eu sunt o călăuză. Am să te ajut să afli ce-ți este hărăzit.

Se duse înapoi la barcă, făcându-le semn s-o urmeze.

Ce-i cu suta de regi? ar fi vrut să întrebe. Însă nu prea îndrăznea.

De data asta, zâna duse barca peste suprafața deschisă a apei, unde șuvoaiele care veneau dinspre râu săpaseră un canal prin mlaștină. Se apleca din greu ca să atingă fundul cu prăjina. Insula spre care îi conducea era mare, despărțită numai printr-un canal îngust de uscatul mai înalt dinspre apus.

– Pășiți fără zgomot, spuse ea, pe când pătrundeau pe uscat, și îi conduse printre copaci.

Chiar la începutul iernii, când frunzele începeau să cadă, să te streкори printre trunchiuri și pe sub crengile joase nu era o treabă prea ușoară, iar frunzele uscate pocneau pe de lături sub orice pas. O vreme, Gawen fu prea preocupat de mersul lui ca să întrebe unde se duceau. Zâna pășea fără nici un sunet, iar Sianna se mișca aproape la fel de tăcută. Îl făceau să se simtă ca un bou mare și greoi.

Mâna ei ridicată îi ceru să se oprească, spre bucuria lui. Ea dădu la o parte, încet, o creangă de alun. Înainte, se întindea o mică pășune, unde câțiva cerbi pășteau iarba îngălbenită.

– Studiază cerbii, Gawen, trebuie să le deprinzi firea, șopti ea. Vara nu-i vei găsi aici. Se odihnesc în

timpul toropelii de peste zi și vin să se hrănească numai pe la amurg. Dar acum știu că trebuie să mănânce cât pot de mult înainte de venirea iernii. Una dintre primele îndatoriri ale unui vânător este să învețe felul de a fi al oricărui animal urmărit de el.

– Atunci, sunt hărăzit să fiu un vânător, Doamnă? Îndrăzni să întrebe el cu glas scăzut.

– Nu contează ce vei *face*, îi răspunse ea după o pauză. Contează ceea ce *ești*. Asta trebuie să înveți.

Sianna îl prinse cu mâna ei mică și-l trase jos într-o adâncitură din iarbă.

– Vom privi căprioarele de aici, murmură ea. Putem vedea tot.

Rămase tăcut lângă ea și atât de aproape, încât simțământul că era o fată de vârsta lui îl străbătu cu intensitate. De-abia dacă mai văzuse vreuna înainte, darămite s-o și atingă! Eilan și Caillean, pe care le cunoscuse în toată viața lui, nu i se păreau a fi deloc femei. Dintr-odată, lucrurile de care tot auzise, fără însă a le înțelege, îl copleșiră. Aproape doborât de noile sale descoperiri, simți cum obrații îi deveneau stacojii. Foarte conștient de situație, își ascunse fața în iarba răcoroasă. Simțea mireasma unedă și asudată a părului Siannei și mirosul pătrunzător, de piele tăbăcită grosolan, al fustei ei. După o vreme, fata îl înghionti în coaste și-i șopti:

– Uite.

Pășind țănoșă și grațioasă peste ierburi, se arată o ciută, legănându-se ușor pe copitele care păreau mult prea mici ca să-i susțină greutatea. La câțiva pași în

urma ei se furişa un cerb încă mic, iar punctele după care se vedea că e încă pui dispăreau în blana zburlită, de iarnă. Păsea pe urmele mamei sale, dar, în comparație cu eleganța ei sigură, mersul lui era când stângaci, când grațios. *La fel ca mine...* se gândi el zâmbind.

Privi cum mergeau încet, în tandem, oprindu-se doar cât să adulmece în vânt. Apoi, speriiindu-se de un sunet discret, pe care băiatul nu-l auzise, cerboanca zvâcni din cap și o zbughi de acolo. Singur în mica dumbravă, puiul încremeni prima dată, rămase pe loc preț de câteva secunde, apoi se repezi după ea.

Gawen răsuflă ușurat. Nu-și dăduse seama decât atunci că-și ținuse respirația.

Eilan, mama mea, semăna cu ciuta, îi trecu apăsător prin minte. Atât de ocupată să fie Marea Preoteasă, încât nici n-a știut că mă aflam acolo, cu atât mai puțin să înțeleagă cine sau ce eram?

Dar acum durerea aproape că nu-l mai deranja. Apropierea Siannei, întinsă lângă el, întrecea amintirea chinuitoare. Încă simțea apăsarea degetelor ei mici și umede pe ale sale. Începu să se foiască, dar ea arătă spre marginea pădurii. Îngheță, încercând nici să nu respire, iar apoi văzu o umbră la marginea dumbrăvii. De-abia dacă auzi icnetul involuntar al fetei pe când un cerb magnific, cu capul bogat ornat de coarne, defilă încet prin spațiul deschis. Își ținea capul sus și mișcările lui erau de o mare și rafinată demnitate.

Gawen privi neclintit când cerbul își legănă capul, oprindu-se o clipă, de parcă l-ar fi putut vedea prin frunziș.

O auzi pe Sianna rostind destul de tare lângă el:

– Regele-Cerb! Probabil că s-a arătat ca să-ți spună „bun venit“! Am urmărit căprioarele mai bine de o lună și nu l-am văzut.

Fără să vrea, băiatul se ridică în picioare. Un moment, care păru o veșnicie, ochii lui îi fixară pe cei ai cerbului. Apoi animalul își ciuli urechile și se pregăti să facă un salt. Își mușcă buza, sigur că din pricina lui se speriasse jivina, însă în clipa următoare o săgeată cu penaj negru săltă prin aer și se înfipse în pământ, acolo unde stătuse cerbul. Urmă încă una, dar între timp toate căprioarele se răspândiseră printre copaci și nu mai era nimic de văzut, doar crengile tremurătoare.

Își mută privirea de la locul unde stătuse cerbul spre punctul din care veniseră săgețile. Doi bărbați ieșiră dintre copaci, uitându-se pe sub streășina palmelor în lumina soarelui amiezii.

– Stați!

Buzele Doamnei fuseseră cele care se mișcaseră, însă glasul părea să vină de peste tot. Vânătorii se opriră brusc, uitându-se de jur împrejur.

– Acest vânat nu este pentru voi!

– Cine nu ne-ar îngădui să... începu cel mai înalt dintre cei doi, deși însoțitorul lui făcuse semnul împotriva răului și-i șoptea să rămână nemișcat.

– Pădurea însăși nu îngăduie și nici Zeița care dă viață tuturor. Puteți vâna alți cerbi, deoarece a venit sezonul, dar nu pe acesta. Ați îndrăznit să-l amenințați pe Regele-Cerb. Duceți-vă și căutați alt vânat.

Acum amândoi bărbații tremurau ca varga. Fără măcar să îndrăznească să-și recupereze săgețile, se întoarseră și o luară la goană printre desișurile dintre care veniseră.

Doamna păși din umbra unui stejar măreț și le făcu semn copiilor să se ridice.

– Trebuie să ne întoarcem. Mare parte din zi s-a dus deja. Mă bucur că l-am văzut pe Regele-Cerb. Asta am vrut, Gawen, iată motivul pentru care te-am adus aici.

Băiatul se pregăti să vorbească, apoi se gândi mai bine. Însă Regina întrebă:

– Ce-i? Spune-mi oricând tot ce dorești. Nu știu dacă voi fi în stare să-ți răspund sau să-ți îndeplinesc vrerea, dar tu poți cere, iar, dacă nu-mi stă-n putere sau nu-i îngăduit, am să-ți explic întotdeauna de ce.

– I-ai oprit pe cei doi să vâneze cerbul. De ce? Și cum de s-au supus așa?

– Sunt bărbați din acest ținut și știu că nu este bine să mi se împotrivescă. Cât despre cerb, nici un vânător din vechile seminții nu l-ar atinge cu bună știință. Regele-Cerb nu poate fi ucis decât de Rege...

– Dar nu avem nici un rege, murmură el, știind să se apropia acum de un răspuns și nu era sigur dacă voia să-l afle.

– Nu acum, consimți ea. Vino, mai zise și o luă înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Aș vrea să nu mai fie nevoie să mă întorc, glăsui apăsător Gawen. Nu sunt altceva decât o povară nedorită de oamenii de pe Delușor.

Spre surprinderea lui, Doamna nu-l asigură imediat de bunele intenții ale păzitorilor. Se obișnuise cu felul în care adulții întăreau, întotdeauna, ceea ce spusese alți adulți.

În schimb, ea ezită. Apoi începu să vorbească încet.

– Și eu aș vrea la fel, nu doresc să fii nefericit, însă în viață fiecare adult trebuie să facă, mai devreme sau mai târziu, unele lucruri pe care nu le dorește sau la care nu se pricepe. Deși aș considera un privilegiu să mă îngrijesc de unul asemenea ție și mi-am dorit mereu un băiat pe care să-l cresc împreună cu fiica mea, este obligatoriu să rămâi la templu atât timp cât e necesar pentru instruirea unui druid. Pregătirea va fi săvârșită și de fiica mea.

– Dar nu țin cu adevărat să fiu druid, rosti după o clipă de gândire.

– N-am spus asta, doar că inițierea e hotărâtoare în îndeplinirea destinului tău.

– Care este destinul meu? izbucni el deodată.

– Nu pot să-ți dezvălui.

– Nu poți sau *nu vrei*? țipă el și-o văzu pe Sianna pâlind.

Nu voia să se certe cu mama ei de față cu ea, dar trebuia să afle.

Trecu multă vreme până când zâna se învrednici să-l privească.

– Când zărești cum se înroșesc și se înfoaie norii, înțelegi că ziua va fi mai degrabă furtunoasă, nu? Dar nu poți spune când va cădea ploaia sau cât de

mult va ploua. La fel și cu vremea lumilor interioare. Îi cunosc valurile și ciclurile. Îi cunosc semnele și-i văd puterile. Observ puterea și în tine, copile; valurile astrale unduiesc în jurul tău precum se desparte apa deasupra unui copac ascuns. Deși acum nu te simți prea bine, știu că ești aici cu un anumit rost. Dar nu mi-e limpede, iar, dacă mi-ar fi, nu mi s-ar îngădui să vorbesc. Spre a împlini o profeție sau a o împiedica, oamenii acționează nehibzuit.

Gawen ascultă totul fără prea multe speranțe, iar la sfârșit întrebă:

– Atunci, am să te văd din nou, Doamnă?

– Fii sigur că da. Nu trăiește propria mea fiică printre fecioarele din Avalon? Când am să vin s-o văd, am să te vizitez și pe tine. Vei avea grijă de ea printre druizi așa cum și ea te-a vegheat în pădure?

Băiatul o privi uluit. Sianna nu se potrivea deloc cu imaginea unei preotese druide, al cărei model era Eilan sau, poate, Caillean.

Să fie și Sianna o aleasă? Oare avea și ea un destin?

3

Odată cu apropierea solstițiului de iarnă, vremea aduse cu ea întuneric, umezeală și frig. Chiar și caprele își pierdură orice poftă de hoinăreală. Din ce în ce mai des, Gawen ajungea în vecinătatea colibelor țuguiate, de unde se întindeau mai departe

pășunile de la poalele Delușorului. La început, când auzise vuietul incantațiilor dinspre clădirile mari și rotunde pe care creștinii le numeau sanctuarul lor, se oprea pe câmp, dar ceea ce răzbătea din muzica lor îl fascina. În fiecare zi se apropia tot mai mult.

Își spunea că-l aducea acolo ploaia sau vântul rece și ar fi vrut să aibă grijă de capre de la adăpost. Ar fi fost altfel, de s-ar fi întovărășit cu cineva de vârsta lui, însă Crăiasa Zânelor nu-și îndeplinise încă promisiunea de a o aduce pe Sianna să locuiască în Avalon, așa că era singur. Se ascundea când vreunul dintre călugări ieșea, dar sunetul tânguitor al muzicii lor îl stârnea, deși altfel decât o făceau cânturile barzilor druizi.

Într-o zi, cu puțin înaintea solstițiului, adăpostul oferit de un perete i se păruse deosebit de atrăgător, pentru că somnul îi fusese tulburat de coșmaruri în care mama sa, înconjurată de flăcări, striga după fiul ei s-o salveze. Gawen privea cu inima zdrobită, însă în vis nu știa că pe el îl striga, așa că nu făcuse nimic. La trezire, își amintise că era băiatul ei. Atunci plânse, fiind prea târziu s-o mai salveze sau măcar să-i spună că ar fi iubit-o, dacă i s-ar fi dat măcar o șansă.

Se lăsă încet pe suprafața de nuiiele împletite și pământ a peretelui, strângându-și pe el blana de oaie. Astăzi, muzica era deosebit de frumoasă, plină de bucurie, se gândea, deși nu înțelegea cuvintele. Îi risipea durerea de peste noapte după cum razele soarelui topeau gheața. Privirea i se opri pe jocul de lumină al curcubeului pe cristalele de gheață și,

încet, încet, pleoapele i se făcură tot mai grele și, fără nici o veste, adormi.

Nu atât sunetul, cât lipsa lui îl făcu să-și vină din nou în fire. Cântările încetaseră și ușa se deschidea. Ieșiră doisprezece bărbați bătrâni, sau așa i se păreau lui, înveșmântați în robe cenușii. Cu inima bătându-i nebunește, se făcu mic în blănuri, nemișcat ca un șoa-rece când simte zborul bufniței. La capătul șirului venea un bătrânel, gârbovit de ani, cu părul în întregime alb. Stătu în loc, iar privirea lui pătrunzătoare scăpără în jur și se opri degrabă asupra conturului tremurător al lui Gawen. Făcu câțiva pași spre el și dădu din cap.

– Nu te cunosc. Ești un tânăr druid?

Călugărul de dinaintea bătrânului, un bărbat înalt, cu părul rărit și pielea pătată, se întoarse spre ei, holbându-se. Însă bătrânul ridică mâna dezapro-bator sau poate a binecuvântare, iar celălalt, tot încruntat, se răsuci și porni după frații săi spre mica lui colibă țuguiață.

Gawen se ridică în picioare, încurajat de amabili-tatea bătrânului.

– Nu, Domnia Ta. Sunt orfan, adus aici de mama mea adoptivă pentru că nu mai am nici o rubedenie. Dar mama mea a fost druidă, așa că presupun că voi fi și eu.

Bătrânul îl examinează ușor surprins.

– Chiar așa? Crezusem că preotesele druizilor au depus un jurământ al fecioriei, ca maicile noastre, și nu se mărită, nici nu fac copii.

– Aşa-i, zise el, amintindu-şi unele remarci făcute de Eiluned când credea că n-o aude. Sunt unele care susţin că mai bine nu mă năşteam. Sau că mama şi cu mine ar fi trebuit să murim.

Bătrânul îl cercetă cu blândeţe.

– Mântuitorul, când a sălăşluit printre noi, a avut milă chiar şi de femeia adulteră. A mai spus că împărăţia cerurilor este formată din copilaşi. Dar nu-mi amintesc să fi cercetat rânduiala naşterii lor.

Băiatul se încruntă. Avea sufletul său vreo valoare pentru acest preot? După o clipă de ezitare, îndrăzni să întrebe.

– Sufletul tuturor oamenilor are aceeaşi valoare în ochii adevăratului Dumnezeu, frăţioare, îi răspunse bătrânul. Al tău e ca şi al altora.

– Adevăratul Dumnezeu? repetă Gawen. Ori-care ar fi el, îmi consideră sufletul ca fiind al său, deşi nu mă număr printre credincioşii lui?

– Primul adevăr al credinţelor noastre este că zeii, indiferent ce nume poartă, sunt doar unul şi acelaşi, glăsui preotul cu blândeţe. Există numai un singur Izvor, iar El domneşte la fel şi asupra nazari-nenilor, şi asupra druizilor.

Zâmbi şi se duse repede spre o bancă aşezată lângă copăcelul ţepos.

– Am vorbit despre spirite nemuritoare, dar tot nu ne ştim numele. Fraţii mei, care conduc corul, sunt Bron, căsătorit cu sora mea, şi Alanus. Fratele Paulus a venit ultimul în rândurile noastre. Eu sunt Iosif, iar cei din comunitate îmi spun „părinte“.

Dacă tatăl tău lumesc n-ar avea nimic împotriva, m-ar bucura să faci și tu la fel.

Gawen se holbă la el.

– Nu l-am văzut niciodată pe tatăl meu lumesc și acum e mort, așa că nu se poate ști ce-ar zice. Cât despre mama mea, am cunoscut-o, dar ea – înghiți cu greu, amintindu-și visul – m-a ignorat.

Timp de câteva clipe, bătrânul îl cercetă cu privirea, apoi oftă.

– Ai spus că ești orfan, dar nu ești. Ai un Tată și o Mamă...

– Pe Lumea Cealaltă... începu el, dar părintele Iosif îl întrerupse.

– Oriunde în jur, Dumnezeu ți-e Tată și Mamă. Dar ai o mamă și pe lumea asta, nu ești tu copilul adoptiv al tinerei preotese Caillean?

– Tânără? făcu băiatul, stăpânindu-se să nu pufnească în râs.

– Pentru mine, care sunt cu adevărat bătrân, nu-i mai mult decât un copil, răspunse cu multă înțelegere.

– Ți-a vorbit de mine? întrebă bănuitor.

Știa că Eiluned și celelalte preotese cleveteau despre el. Ideea că l-ar fi putut bârfi și în fața creștinilor îl revolta.

– Mama ta adoptivă și cu mine mai discutăm din când în când, îl lămuri bătrânul zâmbindu-i. În numele Mântuitorului, care a spus că toți copiii sunt ai Domnului, eu îți voi fi tată în Avalon.

Gawen clătină din cap, amintindu-și de zvonurile auzite despre creștini.

– Nu m-ai vrea. Am o a doua mamă adoptivă, Doamna celor Străvechi, numiți și zâne. O cunoști?

– Îmi pare rău, nu am avut cinstea, glăsui bătrânul clătinând din cap, dar sunt convins că este o persoană vrednică.

Băiatul respiră mai ușurat, dar încă nepregătit să aibă încredere în acest om.

– Am auzit despre creștini că asemuiesc femeile cu răul...

– Dar nu și eu, grați părintele Iosif, pentru că și Mântuitorul, atunci când a trăit printre noi, a avut multe femei prietene. Maria din Betania, care i-ar fi putut fi soață, dacă El ar fi trăit destul, și cealaltă Marie, din orașul Magdala, despre care zicea că i s-au iertat toate deoarece iubea atât de mult. Așa că sigur femeile nu reprezintă răul. Caillean, mama ta adoptivă, este vrednică. Eu nu afirm că femeile sunt răul, doar că uneori greșesc sau sunt prost călăuzite, la fel ca bărbații. Iar dacă unele dintre ele fac rău nu înseamnă că toate sunt la fel.

– Atunci, Doamna celor Străvechi nu-i rea și nici fiica ei nu e?

Bătrânul nu părea rău intenționat, însă el trebuia să fie sigur.

– Nu o cunosc, așa că nu știu. Există foarte multe legende despre cei Străvechi. Unii spun că sunt niște îngeri inferiori, care nu au luptat nici pentru Dumnezeu, nici pentru Cel Rău, atunci când s-a răzvrătit,

asa că au fost condamnați să trăiască aici pe veci. După alții, Eva, rușinată să aibă atât de mulți copii, i-a ascuns pe unii și nu i-a mai binecuvântat Dumnezeu cu suflete.

– Eu am aflat de la învățătorii mei că zânele sunt spirite și vorbesc în numele naturii, care nu are o voce a sa. Dar, în mod sigur, le-a creat Dumnezeu. Precum oamenii care se duc să locuiască în Tărâmul Zânelor nu pier niciodată, cele care se amestecă printre noi devin muritoare, dar Atotputernicul le va dăruia un suflet, dacă trăiesc în vrednicie. Cât despre fiica ei, este doar un copil. Cum se trage într-o măsură din seminția muritorilor, atunci posedă, deja, un suflet. Pot întruchipa copiii răul? Mântuitorul spune că ei alcătuiesc Împărăția Cerurilor.

Părintele Iosif privi spre Gawen și zâmbi.

– Ai ascultat adesea cântările, nu-i așa? N-ai vrea să le auzi dinăuntru?

Băiatul îl măsură suspicios. Inima-l trăgea spre bătrân, dar se săturase de adulții care voiau să-l lămurească cine e și ce trebuie să facă.

– Nu e obligatoriu, dar se aude mai bine așa... adăugă preotul cu gravitate, însă copilul îi văzuse sclipirea din ochi și începu să râdă. Dacă dorești, după festivalul solstițiului, când este mai multă tihnă, ai putea încerca să înveți să cânti...

– De unde-ai știut? întrebă Gawen împietrit. De unde știi că mi-ar plăcea mai mult decât orice? Dar o să-mi îngăduie Caillean?

– Las-o în grija mea, zâmbi părintele Iosif.

Marea sală de reuniuni era încărcată de mireasma crengilor de pin. Druizii ieșiseră să le taie din copacii care creșteau pe culmea apropiată, de-a lungul liniei ley¹ care pornea din Avalon. Aceasta traversa Delușorul dinspre nord-est, întinzându-se până în punctul îndepărtat unde Britannia se pierdea în apele mărilor dinspre apus. Alte linii de putere treceau dinspre nord-vest și nord, marcate de pietre, iazuri ori dealuri încununate majoritatea de pini. Caillean nu le bătuse cu piciorul, dar le văzuse în călătoriile cu spiritul. I se părea că astăzi pulsau toate de energie.

Potrivit calculelor druizilor, noaptea aceea avea să fie momentul întunericului celui mai adânc. A doua zi, soarele își va începe reîntoarcerea din cerul de miazăzi și, deși încă nu trecuse cea mai rea parte a iernii, încolțea speranța că va veni din nou vara. *Ceea ce facem aici, în acest nod de putere*, se gândi Caillean, pe când îi cerea Lysandei să strângă capătul unei panglici de un stâlp, *va trimite ecouri de energie în ținut*.

Așa se întâmpla cu toate faptele lor, nu numai cu ritualul din acea noapte. Avea convingerea tot mai vie că refugiul pierdut între mlaștini era centrul secret al Britanniei. Romanii o conduceau de la Londinium, dirijând ce se întâmpla în plan profan. Însă de aici preotesele din Avalon se adresau sufletului.

Din capătul celălalt al sălii se auzi un țipăt, iar Dica, toată roșie la față, se întoarse spre Gawen și

¹ Liniile ley sau leys sunt aliniamente ale vechilor locuri sacre (n. tr.).

începu să-l altoiască cu o creangă de pin. Eiluned, întunecându-se ca o furtună, țâșni spre ei, însă Marea Preoteasă ajunsese înaintea.

– Nu te-am atins! exclamă băiatul, ascunzându-se în spatele ei.

Trăgând cu ochiul, o văzu pe Lysanda retrăgându-se încet și o înșfăcă.

– Prima îndatorire a unei preotese este să spună adevărul, zise Caillean apăsător. Dacă-l rostim aici, așa va fi și în țară.

Fata își mută privirea de la ea la Gawen și se înroși.

– S-a mișcat... murmură Lysanda. Am vrut să-l împung.

Caillean știa că e mai bine să nu întrebe de ce. La această vârstă, băieții și fetele erau precum pisicile și câinii, două feluri de creaturi, când ostile, când fascinate de diferențele dintre ele.

– Nu sunteți aici ca să vă jucați, știți doar, vorbi ea cu blândețe. Credeți că aranjăm crengile astea doar pentru mirosul lor plăcut? Sunt sfinte, reprezintă promisiunea continuării vieții când toate celelalte ramuri sunt dezgolate.

– Precum nalba? întrebă Dica, indignarea ei fiind înlocuită de curiozitate.

– Și vâscul, zămislit din trăsnet, care trăiește fără să atingă deloc pământul. Mâine druizii îl vor tăia cu secerile aurite să-l folosească la farmecele lor, explică ea, apoi se opri și privi în jur. Aproape că am terminat. Duceți-vă să vă încălziți, soarele apune în curând și vom stinge toate focurile.

Dica, o făptură pirpirie și întotdeauna înfrigurată, o zbughi spre focul care ardea, ca la romani, într-o vatră de fier forjat, din mijlocul încăperii, iar Lysanda o urmă.

– Să-mi spui dacă te sâcăie rău, îi zise Caillean lui Gawen. Sunt tinere, iar tu ești singurul băiat de vârstă lor. Bucură-te de prezența lor acum, după ce trec la condiția de femeie nu vor mai putea să se zben-guiască atât de liber. De fapt, nu contează, adăugă ea, observându-i confuzia.

– De ce n-o întrebi pe Riannon dacă vreuna dintre prăjiturile pe care le face pentru festival n-a pățit ceva în timpul coacerii? Noi, care am depus jură-minte, trebuie să postim, dar nu există nici un motiv ca tinerii să facă foamea.

Era destul de copilăros ca un asemenea îndemn să-i aducă strălucire în obraji și, în timp ce o lua la fugă, Marea Preoteasă zâmbi.

Fără lumină, uriașa sală părea nemăsurată, o peșteră imensă de beznă înghețată, în care oamenii adunați acolo s-ar rătăci. Gawen se trase mai aproape de Caillean care stătea așezată în mijlocul lor, pe scaunul ei mare. Îl liniștea să-i simtă căldura trupului prin straie.

– Și așa a fost alcătuit Dansul Uriașilor, rosti Kea, căreia îi venise rândul să depene o poveste, și nici o putere a răului n-a izbutit să împiedice asta.

După apus, se înghesuiseră cu toții în sală, iar preotesele spuneau povești despre vânt și copaci,

pământ și soare, despre spiritele morților și faptele celor vii, despre creaturi ciudate, nici de-un chip, nici de altul, vânând prin pustietățile dintre lumi. Kea istorisise despre ridicarea marilor pietre monumentale din câmpia centrală, măturată de vânt. Cercul se afla la răsărit de Tărâmul Verii. Gawen auzise despre el, dar nu fusese niciodată acolo. I se părea că lumea mustea de minunății nevăzute de el, care vor rămâne la fel, dacă îl ținea aici Caillean.

Dar în acel moment se bucura că se află acolo. Glasul vântului prin stuful de pe acoperiș șoptea laolaltă cu vocea lui Kea și uneori i se părea că deslușește cuvinte. Preoteasa spuse că în acest timp al beznei umblau forțe cărora nu le plăceau oamenii și, ascultând șoaptele, o crezu.

– Iar căpcăunii n-au putut face nimic? Întrebă Lyandra.

– Chiar nimic, răspunse Kea, ținându-se să nu râdă. Cel mai mare dintre ei, al cărui nume nu l-aș rosti într-o noapte ca asta, a jurat că va îngropa cercul de pietre unde o venerăm pe Mamă, cel aflat la miazănoapte. Ne leagă de el una dintre liniile de putere care trec prin pământ, iar în această noapte oamenii care locuiesc acolo vor aprinde un foc pe altar.

– Dar ce-a făcut căpcăunul? se interesă Gawen în cele din urmă.

– Ah, da... păi mi s-a spus că a scobit o mare cantitate de pământ și l-a dus la cerc, dar Doamna s-a ridicat și l-a oprit, așa că a aruncat ce-a adunat, făcând un morman mare, și-a fugit. Iar, dacă nu mă credeți,

mergeți să vedeți dealul cu ochii voștri. Se găsește chiar la apus de cercul de pietre. Noi trimitem un preot și o preoteasă acolo să officieze ceremonia de la echinocțiul de primăvară.

O rafală mai zdravănă de vânt cutremură pereții. Băiatul puse mâna pe pământul bătătorit de pe podea, fiind o clipă sigur că solul însuși se zguduia, ca sub pași grei și străvechi. Și ce era cu zânele? se întrebă. Dar cu Sianna și Crăiasa? Pluteau pe aripile vântului sau țineau festivalul într-un loc secret, la mare adâncime sub pământ? Din ziua aceea de pe lac se tot gândise la ele.

– Suntem în siguranță aici?

Îl bucura întrebarea mărunțelei Dica.

– Insula Avalonului este un teritoriu sacru, răspunse Caillean. Cât timp îi slujim pe zei, nici un rău nu poate pătrunde aici.

Se lăsă tăcerea, iar Gawen ascultă vântul care șuieră prin acoperiș și apoi încetă.

– Cât timp? șopti Dica. Cât mai durează până vine lumina înapoi?

– Atât cât ți-ar trebui ție să urci până la vârful Delușorului și să te întorci, zise Riannon, care, asemenea celorlalte preotese, avea o putere aproape stranie de a măsura trecerea timpului.

– Atunci, druizii care vor aduce focul sunt acolo? întrebă Gawen, amintindu-și ce-i povestise Brannos.

– Ei așteaptă până la miezul nopții, înfruntând frigul și pericolele din negură, îl lămurii Caillean. Stați neclintiți, copii, și rugați-vă Doamnei să

aprindă o lumină înlăuntrul propriei voastre bezne, pentru că, deși s-ar putea să nu credeți, întunericul din voi este mai adânc și mai periculos decât cel al nopții care învăluie lumea.

Tăcu. Vreme îndelungată păru că nu mai mișca nimeni. Băiatul își lăsă capul pe genunchii ei. Nu se auzea nici un sunet în afară de ușoara tresăltare a respirațiilor; chiar și vântul încetase, de parcă întreaga lume aștepta împreună cu sufletele omenești adunate acolo. Tresări când îl atinse ceva, apoi își dădu seama că era mâna lui Caillean, mângâindu-i părul. Rămase încremenit de uimire și ceva dinlăuntrul său, care fusese la fel de înghețat precum promoroaca iernii, începu să se înmoaie. Pe când mângâierile ritmice, blânde, continuau, își sprijini fața de coapsa ei, bucuros că întunericul îi ascundea lacrimile.

Nu un sunet, ci altceva, poate chiar din aer, îl trezi din nou la realitate. Bezna era încă destul de adâncă, însă umbrele care-l înconjurau păreau să nu mai fie atât de grele. Cineva se foi, apoi auzi pașii cuiva apropiindu-se de ușă.

– Ascultați!

Ușa se deschise, dezvăluind un dreptunghi de albastru de la miezul nopții, înghețat și înstelat, și, încet, de parcă stele însele ar fi cântat, veni adierea unui cântec.

Din beznă vine lumina,

Din orbire, vederea,

Lăsați acum umbrele să zboare!

*Acum, în ora cea sfântă
cuvântul puterii să se pogoare.
Iar noaptea-i frântă...*

Gawen încremeni, străduindu-se să înțeleagă cuvintele. Cineva icni, iar el privi în sus. Pe vârful Delușorului înflorise o lumină, un punct mic și pâlpâitor al unei flăcări, urmat după o clipă de altul, apoi de un al treilea. Fecioarele murmurau, arătând într-acolo, dar el aștepta următorul vers.

*Anul se va scurge iar,
pământul rece se va dezgheța,
Tot ce-a fost pierdut se va afla!
Acum, în ora cea sfântă
Cuvântul puterii să se pogoare,
Iar gheața-i frântă...*

Șirul de lumini se scurgea, ocolind Delușorul. Vocile se stinseră când flăcările trecură în partea cealaltă, apoi, revenind, cântul deveni tot mai intens. Iar, dacă tânjise după muzica creștinilor, acum se cutremura ascultând aceste armonii. Dacă liturgiile călugărilor erau o mărturisire măreață a ordinii, melodiile druizilor se întâlneau și se despărteau, urcând și pierind în armonia liberă și deopotrivă inevitabilă a ciripitului păsărilor.

*Când în câștig se preface stricăciunea,
Prin bucuria care preschimbă durerea,*

*Necazul în van s-ar avânta.
Acum, în ora cea sfântă,
Cuvântul puterii să se pogoare;
Iar moartea-i frântă...*

Ajunseseră suficient de aproape ca lumina torțelor să-i dezvăluie privirii pe cei care le purtau, un șir de druizi în mantii albe, șerpuind în jos pe deal. Gawen se legăna pe loc, dorindu-și să fie o parte din acea muzică.

*Vești binecuvântate sunt,
Din iarnă primăvara se trage,
Acesta-i adevărul din cânt.
Acum, în ora cea sfântă,
cuvântul puterii să se pogoare;
Iar frica e frântă...*

Cântăreții, conduși de Cunomaglos, cu barba albă, se apropiară de sală. Femeile se dădură la o parte, lăsându-i pe bărbați să intre. Brannos, cu trăsăturile lui îmbătrânite luminate de extazul melodiei, întâlni privirea intensă a băiatului și zâmbi.

Voi deveni bard, se gândi băiatul. *Voi fi bard și-l voi ruga pe Brannos să mă învețe.*

Împingându-se înapoi în sală, în spatele celorlalți, clipi, buimăcit de strălucire, după atât timp petrecut în întuneric. Câteva torțe aprinse lăsau lumina pe fețele zâmbitoare, dar, pe măsură ce vederea lui se ascuți, își fixă privirea asupra unei singure

persoane. Părul ei plutea ca un nimb în jurul feței luminoase precum ziua. Ochii ei sclipeau. Ușor, un nume i se contură în minte – *Sianna* –, dar nu era fata simplă alături de care își târșâise picioarele și cu care vorbise într-o zi de toamnă. Acum părea a fi o adevărată fiică de zână.

Cineva-i întinse o turtă și începu să mănânce fără să-și ia ochii de la ea. Încet, hrănindu-se, simțurile omenesti îi reveniră. Acum vedea pistruii care-i acopereau obraji și murdăria de pe tivul rochiei. Dar, poate datorită orelor petrecute în beznă, acea prima imagine păstra forța iluminării.

Nu uita! își spuse. *Indiferent ce se întâmplă, asta-i adevărul despre ea! Nu uita!*

De fiecare dată, se gândi Caillean, indiferent în câte Nopti de Solstițiu așteptase revenirea luminii, apărea un moment când se întreba dacă nu cumva se va sfârși, focul nu se va mai aprinde, iar bezna va acoperi întreaga lume. Astă noapte, ca întotdeauna, reacția ei imediată la apariția primului licăr de lumină pe vârful dealului arătase ușurare. În acest an, credea că are mai multe motive să fie mai recunoscătoare decât toți. După atâtea tragedii, promisiunea reînnoirii era în mod special bine-venită.

Lemnul din vatra din mijlocul încăperii fusese aprins. Împreună cu căldura torțelor, temperatura creștea rapid. Preoteasa își deschise mantia și privi în jur. Era înconjurată de zâmbete. Chiar și Eiluned își permitea, măcar o dată, să fie mulțumită.

Părintele Iosif, care își terminase propria slujbă de la miezul nopții, îi acceptase invitația de a veni împreună cu unul dintre călugări și-l avea alături nu pe fratele Paulus, cel cu chipul mohorât, ci pe un bărbat mai tânăr, Alanus.

Oare în ce alte trupuri, alte vieți și țărâmurii am mai așteptat împreună să salutăm întoarcerea luminii? se întrebă ea. Întâlnirile dese cu părintele Iosif o făcuseră să gândească așa. Simțea o ușurare ciudată la ideea că, în pofida nedumeririlor și amărăciunilor din viața lor actuală, rămânea ceva etern.

Își făcu loc prin mulțime să meargă să-l salute.

– În numele Luminii îți întorc binecuvântările. Pacea fie cu toți cei dintre acești pereți! îi răspunse el. Trebuie să vorbesc cu tine, Doamnă, în ceea ce privește instruirea unui băiat, Gawen.

Caillean se întoarse, căutându-l cu privirea. Roșu la față și cu ochii precum stelele, el se holba dincolo de foc. Își simți inima strângându-se. Eilan arătase la fel după inițierea ei, când ieșise din iaz. Apoi îi urmări direcția ochilor și văzu o fată cu părul bălai, la fel de strălucitoare și veselă la față de parcă ar fi fost zămislită din flăcări. În spatele ei, ca o umbră, se afla Crăiasa.

Își mută privirea de la băietanul sfios spre fata luminoasă și *simți*, așa cum numai cei inițiați la fel ca ea pot uneori, împlinirea unui ideal. După noaptea când discutase cu Doamna Zânelor, se gândise mult la copilul de care promisese că va avea grijă și la posibilul ei viitor aici. Era destul de greu să educi fete

venite din teritorii ale bărbaților. Cum să procedeze cu un copil crescut în Tărâmul Zânelor? Dar Sianna nu venise, iar, după o vreme, grijile sale fuseseră copleșite de treburile de zi cu zi.

– Părinte... voi vorbi cu tine, dar este aici cineva pe care trebuie să-l salut, spuse ea grăbit.

Privirea lui o urmări pe a ei, iar ochii i se deschiseră larg.

– Într-adevăr, înțeleg. Băiatul a amintit de ele, dar nu prea l-am crezut. În mod sigur se mai întâmplă minuni și pe lumea asta.

Pe când Caillean se apropia, zâna păși dintre umbre s-o întâmpine. Avea darul de a atrage atenția tuturor dacă voia, iar discuțiile celor care trecuseră cu privirile peste ea înainte încetară dintr-odată când o văzură acolo.

– Am venit, Doamnă din Avalon, să-mi faci hatârul promis, vorbi cu un glas grav care străbătu întreaga încăpere. Aceasta-i fiica mea. Cer să o iei și să o instruiești ca preoteasă.

– O văd și îi urez bun venit, dar în ceea ce privește inițierea, hotărârea trebuie luată numai de către copil și de nimeni altcineva.

Zâna murmură ceva, iar Sianna păși înainte și se opri înaintea Marii Preotese, cu capul plecat. Lumina flăcărilor sclipea în părul ei bălai.

– Știu că ești aici prin consimțământul familiei tale. Dar ai venit printre noi de bunăvoie, fără amenințări și fără să fii silită în nici un fel?

- Da, Doamnă, se auzi răspunsul, cu voce înceată, dar clară, deși fata știa că toți ochii sunt ațintiți spre ea.

- Promiți că vei trăi în pace cu toate femeile din acest templu și le vei trata pe fiecare ca pe o mamă sau soră de-un sânge cu tine?

O clipă, Sianna înălță capul. Îi semăna bine tatălui ei necunoscut, dar avea privirea adâncă a mamei sale.

- Să-mi ajute Zeița, așa voi face.

- Pe perioada pregătirii lor, fecioarele pe care le instruim îi aparțin Doamnei și nu se pot dăruia nici unui bărbat, decât la dorința Zeiței. Te vei supune rânduielii?

- Mă voi supune, consimți și zâmbi sfioasă, privind în podea.

- Atunci, îți spun bun venit între fecioare. Când vei crește, vei putea, dacă vei fi chemată, să-ți asumi obligațiile unei preotese alături de noi, însă deocamdată acestea sunt singurele jurăminte care te leagă de noi.

Își desfăcu brațele și o îmbrățișă strâns pe copilă, amețită o clipă de mireasma dulceagă a părului ei strălucitor.

Apoi se trase la o parte și, una câte una, celelalte femei veniră să-i ureze bun venit noii lor surori, orice îndoială dispărând și încruntările risipindu-se atunci când o atingeau, chiar și cele ale lui Eiluned. Caillean privi spre mama fetei și-i surprinse un zâmbet strecurându-se în ochii negri.

*A pus întreaga strălucire asupra fetei ca s-o accep-
tăm, se gândi. Asta va trebui să înceteze. Sianna își va
câștiga locul aici, altfel, nu va fi bine pentru ea.*

Însă vor exista destule greutăți cu care se va confrunta, fiind nevoită să învețe să facă față disciplinei din templu, la fel și stranieții lumii omenești. Puțin farmec, să-i ușureze calea, nu era, în mod sigur, ceva rău.

– Ea este Dica, iar ea, Lysanda, i le prezintă pe ultimele din șir. Voi trei veți împărți coliba mică de lângă hambarele cu grâne. Patul tău te așteaptă și-ți vor arăta unde să-ți pui lucrurile.

Îi cercetă tunică de lână, brodată din belșug cu frunze și flori, și zâmbi.

– Acum du-te și ia-ți ceva de mâncare. Dimineață îți vom găsi ceva de îmbrăcat, așa cum au toate fecioarele.

Făcu un mic gest de a o trimite de acolo, iar Lysanda, întotdeauna cea mai impulsivă, se întinse și o luă de mână. Cele trei fete plecară. Peste o clipă, Caillean auzi murmurul vocii lui Dica și un hohot de râs drept răspuns din partea Siannei.

*Trateaz-o bine și va fi o binecuvântare pentru tine.
Ai dobândit recunoștința mea astăzi...*

Preoteasa își dădu seama, când se întoarse, că vorbele nu fuseseră rostite cu glas tare și văzu că Doamna Zânelor plecase. Dintr-odată, încăperea se umplu de râsete și sporovăieli, pe când oamenii care postiseră toată ziua se năpustiră asupra bucatelor așezate pe tăbliile meselor. Romanilor li

s-ar fi părut doar o mâncare modestă, dar pentru cei de la templu, obișnuiți cu cele mai simple zemeuri de cereale, verdețuri și brânză, prăjiturile îndulcite cu fructe și miere, iepurii fierți și carnea friptă de căprioară erau ceva aproape copleșitor.

– Deci asta-i fiica Doamnei celor Străvechi, despre care mi-a povestit Gawen? Întrebă părintele Iosif, venind lângă ea.

– Da.

– Și ești mulțumită de sosirea ei?

– Dacă n-aș fi fost, nu i-aș fi îngăduit niciodată să facă un legământ aici.

– Nu este una dintre oițele din turma ta...

– Nici, începu Caillean cu încetineală, una de-a ta, părinte. Să nu te înșeli, continuă, apoi luă un măr din coș și mușcă din el.

– De-asta m-am minunat s-o văd pe mama ei aici, dădu el din cap. Face parte din poporul care a venit în locuința aceasta înaintea britonilor, unii spun că înaintea oamenilor. În mod sigur, erau aici când Poporul Înțelepciunii a sosit pe aceste meleaguri din Tărâmul Scufundat.

– Nu știu sigur cine sau ce-o fi Doamna celor Străvechi. Însă m-a ajutat odată, când am fost la mare ananghie. Cred că ai săi au multă din înțelepciunea pierdută de ai noștri. Mi-ar plăcea să-i aduc pe ei și știința lor între noi. Mi-a mai promis că-l va instrui pe fiul meu adoptiv.

– Tocmai despre el doresc să discutăm, zise părintele Iosif. Este sau nu orfan?

– Este, încuviință Caillean.

– Atunci, în numele Învățătorului, care-a spus „lăsați copiii să vină la mine“, îngăduie să fie și fiul meu. A cerut să studieze muzica noastră. Dacă și fata dorește să învețe, va fi și fiica mea, și sora lui întru Hristos.

– Nu te deranjează că au făcut legământ înaintea vechilor zei?

Unul dintre druizi își adusese harfa și începu să cânte. Gawen stătea lângă el, urmărind licărul luminii pe strune.

– Nu am nimic împotriva faptului că a făcut legăminte printre voi, deși fratelui Paulus nu-i va plăcea, oftă părintele. Tocmai a venit în rândurile noastre și este convins că până și aici, la capătul lumii, trebuie să-i convertim pe toți cei întâlniți în cale.

– L-am auzit, rosti Caillean oarecum sumbru. Nu crede el că dacă rămâne vreun păgân pe lume înseamnă că nu ți-ai făcut datoria? Atunci, ce-ar fi să-i interzic lui Gawen să aibă de-a face cu oricare dintre voi? Nu vreau să ajungă nazarinean.

– Asta-i convingerea lui Paulus. Nu și a mea. Un bărbat care-și reneagă prima credință are șanse mari să devină un apostat și în cea de-a doua. Socot că e la fel și la femei, zâmbi el cu o dulceață deosebită. Am mare respect pentru cei de-un crez cu tine.

Marea Preoteasă oftă și se destinse; știa că-i putea încredința pe oricare dintre tinerii ei.

– Dar de ce aflu de-abia acum că îi pretinzi fecioarei să aleagă singură credința? În cele din urmă, hotărârea îi aparține băiatului.

Ea îl scrută o clipă, apoi clătină din cap și zâmbi.

– Desigur, ai dreptate. Ce anevoios să-ți amintești că alegerea trebuie să funcționeze în ambele sensuri și nu contează doar voia mea, nici măcar a lui, ci a zeilor... se opri și îi întinse bătrânului mâna. Mă duc să văd dacă Sianna și-a găsit locul. Îți mulțumesc nespus pentru bunătatea arătată lui Gawen. Ținem atât de mult la el!

– Este o onoare să fiu binevoitor cu el, o asigură părintele Iosif. Și eu plec, ne vom trezi în zori să-l slujim pe Domnul nostru, apoi îmi voi justifica decizia înaintea fratelui Paulus, care, oricum, mă crede prea tolerant cu păgânii. Însă Mântuitorul m-a învățat că Adevărul lui Dumnezeu întrece în importanță vorbele oamenilor, iar, la temelie, toate credințele sunt una.

Caillean îl privi, iar vederea îi tremură, ca și cum s-ar fi uitat prin foc. Apoi, o clipă, i se păru mai înalt, un bărbat în floarea vârstei, cu o bogată barbă neagră. Purta o robă albă, însă la gât nu avea ca simbol o cruce. Iar ea însăși era mai tânără, înveșmântată în văluri negre.

– „Iată primul dintre marile adevăruri“, se ridică cuvintele din adâncul amintirilor. „Toți zeii sunt Unul și nu este religie mai presus de Adevăr“...

- Lasă Adevărul să domnească, răspunse părintele Iosif cu simplitate, iar cei doi Inițiați ai Misterelelor zâmbiră.

4

În iarna celui de-al doilea an al lui Gawen la Avalon, focul a dat năvală peste deal. Nimeni nu știa cu siguranță ce-l stârnise. Eiluned ar fi jurat că una dintre fecioare nu fusese atentă când acoperise tăciunii din vatra Marii Săli, cu o seară înainte. Dar nu exista nici o cale de a ști sigur. Nimeni nu dormea acolo și, în momentul când lumina le trezise pe preotese, clădirea era deja în flăcări. Un vânt aspru le împrăștia, trimițând scânteii aprinse prin aer, aducând focul și pe acoperișul de stuf al Casei Fecioarelor.

De acolo se răspândi în jos, spre colibele druizilor. Gawen fu trezit de tusea lui Brannos. Prima dată se gândi că bătrânul trecea printr-o noapte mai rea decât de obicei, dar, trezindu-se, simți duhoarea de fum și începu și el să tușească. Sări din pat și se duse la ușă.

Siluite întunecate goneau frenetic în lumina vâlvătăii, strigând. O adiere de aer fierbinte îi ridică părul de pe frunte, când vântul își schimbă direcția. Pe iarba înghețată cădeau sfârâind scânteii.

– Brannos! strigă el, întorcându-se. Trezește-te! Foc!

Gawen n-avea nimic după care să-i pară rău, în afară de mantia de blană de oaie. Și-o puse pe cap cu o mână și-l ridică pe bard în picioare cu cealaltă.

– Vino acum, pune-ți cizmele...

I le trase el pe picioare și înșfăcă roba de noapte să i-o înfășoare pe umerii slăbănogi. Bătrânul se ridică, clătinându-se, dar se împotrivi eforturilor lui de a-l împinge spre ușă.

– Harfa mea...

În cele din urmă, băiatul pricepu mormăielile lui.

– N-ai folosit-o niciodată... încep, apoi se puse pe tușit.

Focul ajunsese probabil pe acoperișul lor, dacă fumul începuse să umple încăperea.

– Ieși, țipă el, împingându-l pe bard spre ușă. Am s-o iau eu!

În prag se arată un chip; cineva-l înșfăcă pe Brannos și-l trase afară strigând, dar Gawen se întorsese deja. O limbă de foc se arată dintr-odată deasupra lui, întezită de curentul de aer de la ușă. Porni spre colțul unde instrumentul zăcea sub un morman de blănuri, trăgându-se înapoi când o explozie de scântei se împrăstie pe podea, apoi țâșni înainte, izgonind bucățelele de stuf aprins ca pe muște.

Harfa era aproape la fel de mare și grea ca el, dar în acea clipă se simți puternic și o recuperă din răbufnirea fierbinte a vâlvătăii și se repezi prin deschizătura ușii.

- Nătângule! strigă Eiluned, cu fața murdară de funingine și părul vâlvoi. Nu te-ai gândit la ce-ar fi simțit Caillean, dacă ai fi ars de viu?

Gawen, cu picioarele tot mai înghețate de la pământul rece, deși transpira din cauza fierbințelii focului, căscă gura la ea, ca lovit în moalele capului de uimirea provocată de vorbele ei furioase. Apoi văzu spaima din ochii ei și înțelese că reproșurile aruncate lui fuseseră un paravan pentru propria ei frică. Oare câte dintre lucrurile pe care le făceau oamenii și-l iritau erau doar o pavăză, așa cum se face ariciul ghem atunci când i-e teamă?

Mă voi gândi la ea ca la un arici, își spuse, iar atunci când mă supără, am să-mi amintesc ce jivină mică și timidă este.

Câțiva druizi încercau să arunce apă din fântâna sacră pe acoperișul de paie al colibelor neatinse încă de foc, dar aveau găleți puține, iar, după un timp, mare parte din comunitate se retrase, privind cum totul arde. Sala cea lungă se contura printre flăcări, iar vâlvătăile se înălțau deasupra Casei Fecioarelor, mistuind cerul. Clădirea druizilor luase și ea foc, la fel și câteva construcții mai mici. Animalele fuseseră eliberate din grajduri, mugind înspăimântate, dar poate că sălașurile lor erau destul de departe și-ar fi scăpat neatinse.

Femeile boceau sau stăteau tăcute și buimace, privind nenorocirea.

- Cum vom trăi de-acum? șopteau. Unde ne mai ducem?

Brannos zăcea plângând, strângând harfa cu mâinile descărnate.

Gawen se întrebă de ce-și riscase viața s-o salveze, iar apoi, socotind mărimea instrumentului, *cum* de izbutise?

Ca un răspuns, veniră cuvintele: *Vei găsi întotdeauna puterea de care ai nevoie...*

Bardul își ridică privirea, cu ochii luminați de licărul flăcărilor.

– Vino, hârâi el.

Neluând-o în seamă pe Eiluned, băiatul se ridică în picioare și merse la el. Bătrânul se întinse, îl apucă de mână și i-o așeză pe rama harfei.

– E a ta... Ai salvat-o. Este a ta...

Gawen înghiți în sec. Lumina focului aurise firele încrustate pe lemnul lustruit și corzile de bronz. Vocile din jurul său se contopiră într-un mormăit stins, precum zgomotul focului. Cu grijă, se întinse și scoase o singură notă dulceagă din corzile strălucitoare.

Nu voise să ciupească tare, dar sunetul părea să zăbovească în aer. Cei din apropiere se întoarseră și alții, sesizându-le mișcarea, îi urmară. Băiatul se holbă și el la ei, cu privirea mutându-se de la unul la altul, văzând cum un sunet dulce le abătea o clipă atenția de la panică sau disperare. Printre siluetele întunecate o găsi și pe Caillean, înfodolită într-un șal. În lumina focului, avea fața încrâncenată și împietrită de supărare. Părea bătrână. Îi povestise odată despre rugul pe care arsese părinții lui. La asta se gândea

acum? Ochii lui erau încărcăți de milă pentru el însuși, căci nu știa ce pierduse, dar și pentru ea, care o cunoscuse pe mama lui atât de bine.

Iar acum, amândoi pierdeau a doua oară totul.

Sunetul harfei se risipi. Preoteasa se lovi de privirea lui îngrozită. Se încruntă o clipă, de parcă s-ar fi întrebat cum ajunsese așa. Apoi expresia ei se schimbă. Mai târziu, amintindu-și, singurul cuvânt care i se părea potrivit să descrie ceea ce văzuse în ochii ei era „uimire“. În timp ce-o privea, ea se îndreptă de spate, reluându-și în mod clar ținuta maiestruoasă de Doamnă din Avalon.

– Doamnă – Eiluned vorbea în numele tuturor –, ce se va întâmpla cu noi? Ne întoarcem la Casa Pădurii?

Caillean privi în jur. Druizii o cercetau și ei, chiar și Cunomaglos, conducătorul lor, care venise pe Delușor să aibă o viață de contemplație pașnică și era tot mai nemulțumit, pe măsură ce comunitatea se mărea.

– Sunteți libere ca întotdeauna. Ce vreți să faceți? Întrebă rece Marea Preoteasă.

Pe fața lui Eiluned apăru o strâmbătură și lui Gawen îi fu milă de ea pentru prima dată.

– Spune-ne, se smiorcăi tânăra.

– Vă spun ce-am să fac *eu*, glăsui Caillean cu ceva mai multă blândețe și privi încă o dată spre flăcări. Am jurat să așez un centru al înțelepciunii străvechi pe acest deal sfânt. Focul arde numai ce-i vizibil ochiului omenesc, ce-i făcut de mâini. Avalonul din

inimă rămâne... se întrerupse și se uită din nou spre băiat. Tot așa cum sufletul urcă triumfător din trupul care arde pe rug, adevăratul Avalon nu poate fi mărginit de lumea omenească.

Se opri, de parcă propriile vorbe ar fi surprins-o la fel de mult ca pe toți care ascultau.

– Hotărâți ce vă îndeamnă inima. Eu voi rămâne și-o voi sluji pe Zeiță aici.

Gawen își mută privirea de la ea la ceilalți și observă cum spinările se îndreptau și o lumină nouă licărea în ochii oamenilor. Caillean îl privi iar și el se ridică în picioare, de parcă l-ar fi provocat.

– Voi rămâne, rosti el.

– Și eu la fel, susținu o voce de lângă el.

Băiatul tresări și văzu că era Sianna, care avea darul mamei sale de a se mișca fără a face zgomot. Se auziră și alții, făgăduind că vor zidi totul din nou. Se întinse și strânse mâna fetei.

Iarna nu era anotimpul cel mai potrivit pentru construit. Gawen suflă peste degetele sale înțepenate să le încălzească, apoi se aplecă de pe acoperișul noii Case a Fecioarelor să prindă funia de paie pe care i-o întindea Sianna și începu să lege următorul snop pe schelet. Tremura și ea, iar obrații, de obicei roz, îi erau acum împurpurați de frig. În Tărâmul Zânelor, le povestise, vremea putea fi la fel ca răcoarea aspră a toamnei ori să aibă căldura catifelată a primăverii. Probabil că acum se întreba de ce fusese de acord să locuiască printre muritori.

Însă nu regretase nici o clipă, iar el nici măcar nu se plânse că greutatea lui redusă îl transformase în opțiunea cea mai evidentă pentru munca pe acoperiș, unde era expus oricărei rafale de vânt înghețat. Surâse larg spre ea când unul dintre druizi ridică încă un snop de paie. Apoi se lăsă într-o parte, îl fixă bine la locul lui și apucă o altă bucată de funie de la Sianna ca să-l lege. Cel puțin, noua clădire nu trebuia să fie de mărimea celei vechi. Unele preotese își găsiseră adăpost la Umblătorul pe Apă, iar altele se întorseseră la familiile lor. Druizii mai vârstnici și băieții locuiau în biserica țăguiață a părintelui Iosif. Plecaseră și unii dintre bărbați. Chiar și Cuno-maglos, conducătorul druizilor, căutând o sihăstrie singuratică între dealuri. O casă destinată femeilor și alta bărbaților îi puteau adăposti pe toți până la primăvară. Măcar gropile ce adăposteau grânele și animalele nu fuseseră afectate.

Bănuia că asta însemna că tot Caillean conducea. Nu venise nimeni din Vernemeton să susțină altceva. Dacă o dezamăgiseră cei care plecaseră, nu pomenea nimic. Lui Gawen i se părea că ea socotea pierderile o cernere necesară, care-i întărea pe toți. Auzise că se întâmpla la fel și dincolo de Valea Avalonului, unde Traian se dovedise a fi învingător în războaiele civile și-și punea acum în ordine imperiul.

Vântul se întărea. Tremură violent și-și încrucișă brațele, ascunzându-și palmele înghețate între brațe și coaste.

– Vino jos, îi ceru Sianna, și lasă-mă și pe mine să lucrez o vreme. Sunt și mai ușoară decât tine.

– Eu sunt mai puternic... începu el, clătinând din cap.

Fata privi în sus spre el și se schimbă la față pe când fierbințeala furiei înfrânse gerul.

– Las-o să muncească, se auzi un alt glas.

Băiatul clipi și-și dădu seama că acolo se afla Caillean.

– Nu poate! exclamă el. E prea frig aici.

– A ales să trăiască printre noi și nu mi-aș face datoria, dacă aș scuti-o de ceva, răspunse ea mohorâtă.

Sianna se uită de la unul la celălalt cu privirea învăpăiată, de parcă nu se hotăra ce să respingă, vorbele aspre ale preotesei sau tonul protector al lui Gawen. Apoi se întinse să-l prindă de gleznă și trase. El scoase un sunet și alunecă, iar în clipa următoare se afla la jumătatea de jos a acoperișului, deja îmbrăcată în stuf, și nu mai avea de ce să se țină. Căzu grămadă la picioarele lui Caillean.

Sianna sări înapoi și țâșni cu o agilitate de verigă pe acoperiș. Băiatul privi în sus nervos, dar nu putu rezista râsului ei. Clătinând din cap, se ridică și începu să strângă câteva brațe de frânghie, iar Marea Preoteasă se îndepărtă, tot încruntată.

În acea noapte, pe când asculta discuția lui Bran-nos cu părintele Iosif despre teoriile muzicii, îi trecu prin minte că nu mai fusese niciodată atât de fericit. În cele din urmă încălzit, cu burta plină de terci de ovăz, se strecură sub păturile lui. Nu înțelegea

chiar totul din vorbele lor, însă schimbul de fraze sonore și cântate și mângâierea adusă de sunetele harfei îi ostoi sufletul.

Trecură și iarna, și vara de după. Clădirile arse fură înlocuite cu altele, chiar mai meșteșugite, iar preotesele începură să vorbească de construcții de piatră. Primele încercări nesigure ale lui Gawen cu harfa făcură loc adevăratului său talent. Continuă, de asemenea, să cânte împreună cu părintele Iosif și cu creștinii, glasul său subțire de băietan ridicându-se deasupra mormăitului lor.

Odată cu trecerea anotimpurilor, își dădu seama că nesiguranța simțită întotdeauna în preajma lui Caillean dispăruse. Încetase să mai aștepte să-i fie ca o mamă și, de fapt, pe măsură ce se făcea tot mai înalt, nici nu mai dorea. Nu știa clar ce credea ea despre el, însă comunitatea din Avalon devenea tot mai sigură și mulți se gândeau să i se alăture, era prea ocupată cu inițierea nou-veniților ca să-i mai acorde multă atenție.

Pe măsură ce creșteau, tinerii și fecioarele încredințați druizilor spre instruire își petreceau zilele separat. Dar se reuneau pentru anumite lucruri, la învățături de care aveau cu toții nevoie, precum și la festivaluri. Și-așa trecură șase ani.

– Sunt sigură că oricare dintre voi poate numi cele șapte insule ale Avalonului, dar știți de ce o considerăm pe fiecare pământ sfânt?

Speriat de tonul vocii lui Caillean, Gawen clipi și-și îndreptă spinarea. Era toiu! verii și o moleșeală pașnică învăluia totul. În acest anotimp, cei din Avalon viețuiau mai mult pe afară, iar Doamna își adunase învățăceii sub un stejar, la marginea apei. Se întreba de ce. Cunoștințele acestea le deprinseseră toți de copii. De ce revenea acum la ele Marea Preoteasă?

După un moment de tăcere, Dica ridică mâna. Din copila fragilă și cu limba ascuțită se făcuse o tânără zveltă, cu fața șireată încadrată de un nor de bucle roșcovane. Limba ei mai înțepa, dar, în mod limpede, se purta cum nu se putea mai bine.

– Prima este Inis Witrin, Insula de Sticlă, pe care se află Delușorul Sfânt, răspunse ea cu prefăcută sfială.

– Și de ce-i numită așa? ripostă Caillean.

– Pentru că... se spune că atunci când o vezi din Lumea Cealaltă lucește precum lumina prin sticla romană.

Să fie adevărat? Cunoștințele lui Gawen progresaseră destul cât să includă unele explorări interioare, cum ar fi reveria, dar nu i se permisesese să călătorească în afara trupului și să privească lumea reală ca un spirit.

– Foarte bine, încuviință Caillean. Și următoarea?

Privirea ei se opri asupra uneia dintre fetele cele noi, o copilă cu părul negru, din Dumnonia, pe nume Breaca. Fata roși, însă rosti răspicat:

– A doua este insula Briga, de rang înalt din punct de vedere spiritual, deși, altfel, destul de joasă.

Acolo vine la noi Zeița, ca o Mamă, aducând soarele ei nou-născut.

Gawen își drese glasul.

– Ce-a de-a treia este insula zeului înaripat, lângă marele sat al oamenilor mlaștinii. Pentru el păsările de apă sunt sacre și nimeni nu are voie să le omoare lângă altarul său. Drept mulțumire, nici o zburătoare nu-i murdărește acoperișul.

Se dusesse acolo de mai multe ori, împreună cu Doamna Zânelor, și văzuse că era chiar așa. La acest gând privi înapoi spre Sianna, așezată în spatele celorlalți, așa cum făcea de obicei când Marea Preoteasă le ținea lecții. Privirea lui Caillean se împlânzi auzind răspunsul, dar, când observă unde se uita, se încruntă.

– Și a patra? întrebă ea răstit.

Tuarim, un băiat solid, cu părul negru, acceptat la instruire de către druizi cu un an înainte, și care părea că-l luase pe Gawen drept model, grăi:

– A patra este insula mlaștinilor, care apără Valea Avalonului de toate forțele răului.

– Ce-a de-a cincea este insula de la hotar, unde se află un alt sat al oamenilor mlaștinii.

Vorbise Ambios, care avea șaptesprezece primăveri și era pe cale să-și înceapă inițierea printre druizi. Mare parte a timpului se ținea la distanță de cei mai tineri, însă acum era limpede că hotărâse că sosise vremea să-și demonstreze superioritatea. Continuă:

– Pe această insulă se află un izvor sacru, șiroind de sub un stejar mândru, iar în fiecare an agățăm ofrande de crengile lui.

Gawen privi din nou spre Sianna, întrebându-se de ce nu răspundea, ea, care le ştia aproape dinainte să vorbească. Poate tocmai de asta păstrează tăcerea, se gândi, observându-i ochii plecați și mâinile încrucișate cu grijă. N-ar fi fost corect. O adiere slabă legănă ramurile stejarului, iar lumina soarelui licări printre frunze, învăpăind părul bălai al Siannei.

N-am văzut lumina strălucind în insulă, îi trecu deodată prin minte, dar o văd acum, strălucind în tine... În acel moment, frumusețea Siannei nu era o închipuire. Într-adevăr, de-abia dacă reușea s-o lege de fata cu care se tachinase și se jucase în anii dinaintea trecerii ei spre feminitate, când i se interzisese să stea lângă un bărbat neînsoțită. Era ceva suficient sieși, la fel ca grația unui bătlan ridicându-se deasupra lacului în zorii zilei. De-abia dacă o auzi pe Dica răspunzând următoarei întrebări.

– Cea de-a șasea insulă este casa zeului sălbatic al dealurilor, pe care romanii îl numesc Pan. Aduce nebunie sau extaz, la fel ca butașii de viță plantați acolo, din care se face un vin foarte tare.

– A șaptea este o culme înaltă – Ambios glăsuia din nou – turnul de veghe și poarta spre Avalon. Acolo-i satul Umblătorului pe Apă, iar oameni săi au condus întotdeauna luntrile pentru preoții de pe Delușor.

– O lămurire precisă, zise Caillean. Voi, cei care sunteți pe cale să faceți legăminte printre ei, să știți că druzii n-au fost primii preoți care au căutat înțelepciunea aici.

Se uită cu severitate spre Ambios, apoi la Gawen, care-i întoarce calm privirea. Mai avea doi ani până să fie luat în considerare pentru inițiere și prefera să respingă presupunerea că asta va alege. Făcea progrese constante la harfă, fiind destul de bun ca să intre în serviciul vreuneia dintre familiile princiare britanice, care acum îi jurau credință Romei, dar care încă prețuiau tradițiile. Sau s-ar fi dus la bunicul său – celălalt – să-și revendice originea romană. Nu văzuse niciodată un oraș de-a lor. Niște locuri murdare și zgomotoase, se spunea. Apăruseră zvonuri că, după ani și ani de pace, triburile din nord se agitau din nou. Însă în zile precum aceasta, când tihna de vis din Avalon era atât de clară, că putea fi pipăită, chiar și perspectiva războaielor îl atrăgea.

– Insula de Sticlă, Insula Brigantia, Insula Aripilor, Insula Mlaștinilor, Insula Stejarului, Insula lui Pan și Dealul de Veghe. Alte seminții le numeau altcumva, însă aceasta este esența lor, așa cum ne-au învățat înțelepții veniți de peste mare, din Tărâmul Scufundat. Și de ce tocmai aceste insule, și nu altele sunt considerate sfinte, când, după cum vedeți, nu sunt cele mai mândre sau impresionante ochiului?

Tinerii se holbară la ea tăcuți. Nu le trecuse niciodată prin minte să întrebe.

Tocmai când Caillean deschise gura să le vorbească din nou, glasul Siannei se auzi de după copac:

– Eu știu...

Sprâncenele preotesei se ridicară, dar fata, venind în față spre marginea lacului, părea să nu aibă

habar că intra în vechi mistere. Dar poate că pentru ea nu erau deloc mistere.

– Este chiar simplu atunci când știi cum să privești, începu să vorbească și ridică o piatră triunghiulară, pe care o așează cu vârful în sus pe pământul moale. Aici e Inis Witrin, iar aici – luă o piatră mai mică, rotundă, punând-o lângă prima – insula Zeiței. Insulele Aripilor și Stejarului sunt acolo – potrive o piatră mică și una mai mare puțin mai departe una de cealaltă, formând un trapez, împreună cu primele două –, le mai avem pe a lui Pan și pe a Mlaștinilor – o pietricică și încă una cu vârf fură așezate aproape, spre stânga și deasupra Insulei Aripilor – și Poarta – mai departe spre stânga, o piatră mai mare.

Uitând de Caillean, tinerii și fecioarele se adunară în jurul ei. Gawen recunoscă că, de sus, puteau avea aspectul unui tărâm, dar ce însemnau oare?

– Este Ursa! exclamă Dica dintr-odată. Dealurile alcătuiesc același desen ca stelele din Ursa Mare!

Ceilalți dădură din cap când asemănarea le deveni foarte clară și lor, apoi se întoarseră spre preoteasă.

– Dar ce înseamnă? se interesă Ambios.

– Deci, în cele din urmă, vreți înțelepciunea? întrebă ea răutăcios.

Sianna se înroși, simțind admonestarea fără să o înțeleagă, iar Gawen fu străbătut de un val mic de furie.

– Coadă Ursei Mari este orientată spre Paznicul ei, cea mai strălucitoare stea de pe cerul nordic. Delușorul nostru întruchipează steaua care se află

în mijlocul cerurilor. Asta au văzut înțelepții străvechi când au privit bolta și au ridicat altare pe pământ, ca noi să nu uităm să cinstim Forța care protejează acest tărâm.

Gawen îi simțea privirea asupra lui, dar continuă să se uite peste mlaștină. Dintr-odată, simți răceala.

Când Marea Preoteasă le dădu liber, rămase în urmă și așteptă în umbra sălciilor, sperând să schimbe o vorbă cu Sianna.

– Să nu-ți mai treacă vreodată prin cap să dai tu lecții!

Caillean vorbea tăios și el iscodi printre frunze. Fata o aținea pe femeia în vârstă, iar pe chip i se citea năuceala.

– Dar ai pus întrebări...

– M-am folosit de ele să-i fac să ia aminte la misterele din ceruri, nu la jocuri de copii!

– Ai întrebat, eu am răspuns, murmură Sianna privind în pământ. De ce ai consimțit să mă instruiești, dacă nu prețuiești ceea ce am și eu de oferit?

– Știi mai multe despre înțelepciunea străveche decât majoritatea celor care depun jurământul ultim încă de când ai pășit aici prima dată. Ai putea fi cu mult peste ei...

Caillean se opri, de parcă spusese mai mult decât ar fi vrut.

– Trebuie să te învăț ce nu știi! adăugă ea cu asprime, apoi se răsuci și se îndepărtă.

După ce preoteasa plecă, Gawen ieși la iveală din ascunzătoarea lui și o cuprinse pe fată cu brațele, în

timp ce ea plângea neauzită. Simțea furie și milă, conștient totodată de moliciunea trupului ei și de mireasma dulceagă a părului bălai.

– De ce? exclamă Sianna, când reuși să vorbească din nou. De ce nu mă place? Iar, dacă nu mă vrea aici, de ce nu mă lasă să plec?

– *Eu* te vreau aici, se avântă el. Nu-ți mai bate capul cu Caillean... are destule necazuri și uneori e mai aspră decât ar dori. Încearcă s-o eviți.

– Încerc, dar este un loc mic și nu pot să ies întotdeauna din calea ei, oftă și-l bătu pe mână. Dar îți mulțumesc. Fără prietenia ta, aș fugi, indiferent ce mi-ar spune mama.

– Într-un an sau doi ai să depui jurământul de preoteasă, zise el vesel. Va trebui să te respecte ca pe un adult.

– Iar tu ai să treci de primul tău grad în instruirea druidă...

Îi ținu mâna încă un moment. A ei fusese rece când i-o luase, dar acum se simțea tot mai multă căldură. Deodată își aminti de cealaltă inițiere, care venea odată cu vârsta matură, și-și dădu seama din roșeața ei că și ea se gândea la asta. Fata se desprinsese brusc.

Însă în acea noapte, gândindu-se la întâmplările de peste zi, înainte să adoarmă, i se păru că între ei e ceva mai mult decât prietenie și că făcuseră o promisiune.

Trecu un an, apoi încă o iarnă, atât de umedă, că întreaga Vale a Avalonului deveni o mare de noroi,

iar apa clipocea în casele lacustre ale oamenilor mlaștinilor. Coborând să-l viziteze pe părintele Iosif, Gawen își înghiți o înjurătură pe când alunecă în noroi și fu cât pe ce să cadă. De când i se schimbase vocea nu mai cânta atât de des la ceremoniile lor, dar preotul călătorise mult în tinerețile sale și cunoștea nu numai tradițiile muzicale iudaice, dar și teoriile filozofilor greci, iar atât el, cât și băiatul se desfătau comparându-le cu învățăturile druide.

Dar, când ajunse la bisericuță, părintele nu era acolo.

– Se roagă în coliba lui, spuse fratele Paulus, iar fața lui lungă se întinse și mai mult de atâta dezaprobare. Dumnezeu i-a trimis o fierbințeală să-i chinuiască trupul, însă prin rugăciuni și post va fi purificat.

– Aș putea să-l văd? întrebă, începând să simtă un nod în gât de îngrijorare.

– Nu are nevoie de nimic de la un necredincios. Du-te la el ca un fiu al lui Hristos și vei fi bine-venit.

Gawen clătină din cap. Dacă părintele Iosif însuși nu insistase ca el să devină nazarinean, cu atât mai puțin l-ar fi convins fratele Paulus.

– Presupun că n-ai să-i transmiți binecuvântările unui „necredincios“, rosti el înțepat, dar nădăjduiesc că ai destulă compasiune să-i spui că-mi pare rău că zace bolnav și să-l încredințezi de dragostea mea.

După o iarnă atât de grea, toți cei din Avalon slăbiseră, dar nimic, poate doar o foamete cruntă, nu-l oprea pe un băiat de vârsta lui Gawen să

crească, se gândea Caillean, privindu-l la ceremoniile care marcau Întoarcerea Primăverii. Împlinise șaptesprezece ani și era înalt, asemenea celor din neamul mamei sale. Însă părul lui, după o iarnă fără soare, se închisese la culoare, ajungând de un castaniu roman. Maxilarul îi crescuse, așa că nu mai avea dinții disproporționați, iar nasul puternic și obrajii căpătaseră un aer vulturesc.

La trup era deja bărbat și încă unul bine făcut, deși deocamdată nu părea să fi înțeles acest lucru. Cânta la harfă la ceremonii, degetele sale lungi alunecând cu o siguranță exersată de-a lungul corzilor, însă ochii-i stăteau vigilenți, de parcă s-ar fi temut să nu greșească.

O fi manifestarea vârstei, se gândi preoteasa, ori vina mea, că cer prea multe de la un copil?

Mai târziu, îl chemă la ea.

– Ai crescut, zise, simțindu-se neașteptat de stânjenită când îi întâlni privirea limpede. Ai devenit foarte priceput la harfă. Mai studiezi muzica împreună cu părintele Iosif?

– S-a îmbolnăvit la scurt timp după solstițiul de iarnă, răspunse Gawen, clătinând din cap. Am coborât la el de mai multe ori, dar nu m-au lăsat înăuntru să-l văd. Mi s-a spus că nici nu mai se dă jos din pat.

– Dar pe *mine* nu mă vor împiedica! exclamă ea. Mă duc acum, iar tu ai să mă însoțești.

– De ce nu mi-ai zis că părintele Iosif e bolnav? întrebă ea în timp ce coborau dealul.

– Ești atât de ocupată... încep, dar se opri când dădu cu ochii de expresia ei. M-am gândit că trebuie să știi.

– Iartă-mă, nu-i corect din partea mea să-mi răsfrâng asupra ta neliniștile. Sau să te învinovățesc că-mi spui adevărul... oftă ea, apoi continuă. Se pare că există mereu câte cineva care-mi solicită atenția, dar nădăjduiesc să găsesc întotdeauna timp pentru cei care chiar au nevoie de ajutor. Știu că a trecut mult timp de când n-am mai discutat cu tine și deja ești pe cale să-ți iei locul, prin legământ, printre druizi. Cum zboară vremea!

Trecură de coliba rotundă a preoteselor care îngrijeau de Fântâna Sângelui și de livada plantată acolo și-și continuară drumul pe cărăruia care șerpuia pe deal. Capela construită de creștini avea acoperiș de stuf, ca restul clădirilor, dar se mai înălța cu un cat, de formă conică, deasupra lor, așa că părea să aibă două niveluri și stătea ca o cloșcă între puii ei, înconjurată, cum era, de adăposturile călugărilor. Unul dintre cei tineri mătura frunzele căzute, aduse pe potecă de vântul nopții. Își ridică privirile când se apropiară și le veni în întâmpinare.

– I-am adus niște fructe conservate și turtă dulce părintelui Iosif, arată Caillean spre coșul ei. Mă conduci la el?

– Fratelui Paulus nu cred să-i placă... încep bărbatul, încruntându-se, apoi clătină din cap. Nu mai contează. Poate că delicatețurile voastre îl vor ispiti pe părinte, pentru că hrana noastră simplă

nu-l mai atrage. Dacă reușiți să-l faceți să mănânce, veți avea întreaga noastră recunoștință, căci de la sărbătoarea Nașterii lui Hristos, de-abia dacă a pus în gură cât să ții o pasăre în viață.

Îi însoți spre una dintre colibele rotunde, nu mai mare decât celelalte, deși cărarea era mărginită cu pietre albite, și trase deoparte țesătura din fața ușii.

– Părinte, a venit să te vadă Doamna din Avalon. O primești?

Caillean clipi, străduindu-se să-și deprindă ochii cu umbre, după strălucirea zilei de primăvară. Părintele Iosif zăcea pe o saltea pusă pe jos, iar o lampă de veghe pâlپاia în apropierea lui. Călugărul așeză niște perne în spatele bătrânului, să-l ridice, și aduse un scăunel cu trei picioare pentru preoteasă.

Era, într-adevăr, ca o pasăre, se gândi ea când se întinse să ia mâna bătrânului. Pieptul său slab de-abia dacă se mișca; întreaga viață rămasă în el îi licărea în ochi.

– Bătrânul meu prieten, rosti ea cu glas scăzut. Ce-i cu tine?

Ceva ce-ar fi putut fi un hohot de râs se ridică în aer.

– În mod sigur, Doamnă, ești inițiată și poți vedea!

Părintele Iosif citi în ochii ei cuvinte pe care ea nu le-ar fi putut rosti și zâmbi.

– Oare nu le este dat celor din ordinul tău să știe când le vine clipa cea de pe urmă? A mea sosește în curând și sunt mulțumit. Îl voi mai întâlni o dată pe Mântuitor...

Rămase tăcut ceva timp, privind înlăuntrul său și zâmbind la ce vedea acolo. Apoi oftă și privirile se opriră asupra lui Caillean.

– Dar îmi vor lipsi discuțiile noastre. De nu cumva un bătrân pe patul de moarte te-ar putea convinge să-l accepți pe Hristos și când toate se vor fi terminat ne-om întâlni din nou.

– Și mie-mi va fi dor de discuțiile noastre, vorbi ea, stăpânindu-și lacrimile. Iar într-o altă viață îți voi urma calea, dar nu în aceasta, căci legămintele mele sunt făcute în altă parte.

– Este adevărat că nici un om nu-și cunoaște drumul decât atunci când ajunge la capătul lui, șopti el. Atunci când viața mea s-a schimbat, nu eram mult mai tânăr ca tine... M-ar încălzi la suflet să-ți povestesc, dacă ai vrea să asculți.

Caillean zâmbi și-i luă mâna întinsă într-a ei. Era atât de fragilă, încât lumina părea să treacă prin ea. Eiluned și Riannon o așteptau să discute despre fetele care voiau să se alăture comunității, însă ele mai puteau aștepta. Se afla întotdeauna multă învățătură în istorisirile bărbatilor despre cum ajunseseră ei la Lumină, iar părintele Iosif mai avea foarte puțin timp.

– Eram negustor în Iudeea, într-un oraș numit Arimateea, în partea de răsărit a Imperiului. Corăbiile mele ajungeau peste tot, chiar și în Dumnonia, pentru negoțul cu cositor, și-mi aduceau o mare bogăție.

Glasul său devenea tot mai însuflețit în timp ce-și continua povestea.

– În acea vreme nu mă gândeam mai departe de socotelile din ziua următoare, iar, dacă prin visele mele îmi aminteam de pământurile scufundate sub ape și tânjeam după înțelepciunea de acolo, uitam totul odată cu venirea zorilor. I-am chemat la masa mea pe toți cei pricepuți în orice meșteșug și, când a apărut un învățător nou în Galileea, pe care oamenii îl numeau Yeshua și-l pomeneau des, l-am invitat și pe el.

– Pe atunci știai că este unul dintre Fiii Luminii? îl întreabă Caillean.

Zei vorbeau tot timpul, prin copaci, dealuri și tăcerea din inimi, dar se spune că-n fiecare eră trimite câte-un Luminat să glăsuiască lumii în graiul ei, dar, de fiecare dată, mai aflase ea, numai câțiva îi auzeau.

– Eu am ascultat cuvintele Mântuitorului și L-am îndrăgit, dar nu-L cunoșteam prea bine, clătină părintele din cap. Vechile învățături nu mi se înfățișaseră încă. Dar am văzut că le aducea speranță oamenilor și am dat bani atunci când susținătorii Lui au avut nevoie și le-am permis să celebreze sărbătoarea pascală într-o casă de-a mea. Eram plecat din Ierusalim când L-au arestat. La întoarcere, era deja răstignit. M-am dus pe dealul unde L-au ucis, auzind de la mama Lui că se află acolo, și-am vrut să fiu de ajutor.

Se opri, amintindu-și, iar ea văzu că ochii i se lumineau de lacrimi. Gawen, care simțea greutatea emoției, fără însă a o înțelege, rupse tăcerea.

– Cum îi era ei... mamei lui?

Iosif îți aținti privirile asupra băiatului.

– Ca zeitei voastre, atunci când, la recoltă, plânge moartea zeului. Era tânără și bătrână în același timp, fragilă și tare precum piatra. I-am văzut lacrimile și-am început să-mi amintesc visele. Apoi m-am ridicat la piciorul crucii și am căutat în sus, la Fiul ei. Cam pe atunci, suferințele I-au destrămat mare parte din chipul omenesc. Adevărata Lui natură apărea și dispărea, uneori țipa de disperare, alteori rostea cuvinte de îmbărbătare celor care așteptau jos. Dar când S-a uitat spre mine am fost orbit de lumina Lui și în acea clipă mi-am amintit cine fusesem în vremurile trecute și de jurămintele făcute.

Bătrânul inspiră adânc. Era clar că se istovea, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să-l oprească.

– Se spune că pământul s-a zguduit când a murit. Nu știu, pentru că eu mă cutremurasem până-n măduva oaselor. Mai târziu, după ce L-au străpuns cu sulița, să fie siguri că răposase, am luat puțin din sângele Lui într-o butelcă pe care-o țineam cu mine. Apoi mi-am folosit influența printre romani să-I iau trupul și să-L așez în mormântul familiei mele.

– Dar n-a rămas acolo... continuă Gawen.

Caillean privi spre el și-și aminti cât de mult studiasse el muzica împreună cu nazarinenii. Probabil că le cunoștea bine și legendele.

– *El* n-a fost niciodată acolo, zise părintele Iosif cu un zâmbet firav. Doar carnea pe care-a purtat-o... Stăpânul a luat-o înapoi, să le arate puterea

spiritului celor care cred că viața în trup înseamnă totul, dar eu n-am avut nevoie să-L văd. *Știam*.

– Dar de ce ai venit aici, în Britannia? Întrebă băiatul.

Privirea preotului se umplu de tristețe. Acum glăsui mai încet.

– Discipolii lăsați în urmă de Mântuitor au început să se sfădească între ei, care să conducă și cine să tălmăcească mai bine înțelesul vorbelor Lui. Nu m-au ascultat, iar eu am refuzat să mă las ispitit în certurile lor... Mi-am amintit atunci de acest pământ înverzit, de dincolo de valuri, unde mai trăiau cei care, în felul lor, respectau vechea înțelepciune... Așa că am căutat refugiu aici, iar druzii voștri m-au primit ca pe un tovarăș de-al lor în căutarea Adevărului din spatele tuturor misterelelor.

Tuși, iar ochii i se închiseră în timp ce se chinuia să respire. Caillean murmură ceva a îmbărbătare, dirijându-și energia prin mâinile lor unite.

– Nu încerca să vorbești, îi ceru când își deschise buzele și tuși din nou.

– Trebuie... să-ți spun.

Se sforță să inspire și mai adânc și, încet, încet se liniști, deși era vizibil mai slăbit.

– Butelca în care se afla sângele sfânt...

– Nu au și frații tăi pretenții asupra ei? Întrebă ea, iar bătrânul clătină din cap.

– Mama Lui mi-a zis... să o păzească o femeie. Am legat-o de vechiul belciug, într-o nișă... din fântâna sfântă.

Ochii lui Caillean se deschiseră larg. Deși rece ca gheața și pură, apa bogată în fier îți lăsa în gură un gust ca de sânge. Înțelepții din vremurile străvechi construiseră o casă deasupra fântânii, făcută dintr-o stâncă masivă, cioplită dintr-o bucată. Asta putea vedea oricine. Însă existența nișei în puțul fântânii, atât de înaltă cât să intre un om, era un secret cunoscut numai de inițiați. Un loc potrivit adăpostirii sângelui de sacrificiu, se gândi ea, căci, fără îndoială, fusese folosit în acest scop în vremurile străvechi.

– Înțeleg... rosti ea încet, și-o voi păzi bine...

– Ah... făcu părintele și se lăsă pe spate. Promisiunea ei părea să-i fi adus ușurare. Iar tu... continuă și privirea i se așează asupra lui Gawen. Vrei să te alături turmei mele și să legi vechea înțelepciune de cea nouă?

Băiatul se lăsă în spate, cu ochii holbați precum ai unei căprioare speriate. Privi o clipă la Caillean, nu cerând ajutor, așa cum s-ar fi așteptat ea, ci după înțelegere. Ea clipi. *Voia* băiatul să treacă la nazarineni?

– Copile, copile, glăsui Iosif înțelegător. N-am vrut să te grăbesc. Când va veni vremea, ai să alegi...

Prin mintea preotesei goneau o sută de răspunsuri, dar tăcu. Nu va discuta despre religie cu un om atât de aproape de moarte, dar nu-i venea să creadă că zeii îi hărăzeau existența aridă a unui călugăr acestui copil, pe care Doamna Zânelor însăși îl numise „Fiu a O Sută de Regi“!

Ochii părintelui se închiseră. Îl simți cum alunecă în somn și-i lăsă mâna.

După ce ieșiră din colibă, privi de jur împrejur, căutându-l pe călugărul care-i îndrumase, însă îi aștepta fratele Paulus și, după furia din ochii lui, își dădu seama că numai respectul pentru cel pe moarte îl împiedicase să nu vină după ea.

Privirea lui se înmuie puțin când Gawen se apropie din urmă.

– Fratele Alanus a scris un psalm nou. Vii mâine aici, când ne apucăm să-l învățăm?

Băiatul încuviință din cap, iar Paulus se îndepărtă, cu pulpana zdrențuită a robei sale cenușii șuierând peste pietre.

În zilele de după vizita lor la părintele Iosif, Gawen așteptă înspăimântat să afle că bătrânul murise, însă, surprinzător, vestea nu veni. Bătrânul se lupta mai departe și, pe măsură ce se apropia festivalul de Beltane¹ alte probleme îl distraseră de la îngrijorările sale. El și alți doi băieți erau pregătiți pentru inițierea din ajunul festivalului și-l stăpânea teama.

Însă nu știa cum să-și exprime sentimentele. Nimeni nu-l întrebase dacă voia să devină druid; toată lumea credea că va continua, din moment ce-și terminase primul stagiul al instruirii. Doar părintele

¹ Sărbătoare celtică organizată pe 1 mai pentru a marca începutul verii (n. tr.).

Iosif sugerase o altă alegere, însă, deși admira puritatea devoțiunii nazarinenilor și aflase atâta bine în învățăturile lor, viața lor părea și mai searbădă decât a druizilor de pe Delușor. Dar cel puțin nu erau complet izolați de compania femeilor.

Comunitatea din Avalon moștenise tradițiile Casei Pădurii, însă Caillean nu-i obliga să păstreze regulile impuse ca apărare față de pagubele provocate de romani. Cea mai mare parte a timpului, preoții și preotesele trăiau în castitate, dar regulile se mai relaxau de Beltane și solstițiul de vară, când forța născută din împreunarea femeii cu bărbatul aducea viața în ținut. Dar numai cei care își făcuseră legămintele puteau participa la aceste rituri.

Sianna devenise preoteasă în toamnă. Acesta ar fi primul ei ritual de Beltane. În vis, Gawen îi vedea trupul lucind în lumina focurilor sfinte și se trezea gemând din cauza frustrării față de propriul său răspuns, care era limpede.

Fusesse o vreme, înainte ca dorințele cărnii lui să fie atât de puternice, când își dorise înțelepciunea la sfârșitul drumului druid. Acum de-abia dacă-și mai amintea tânjirea atât de pură. Nazarinenii susțineau că să te culci cu o femeie era cel mai întunecat dintre păcate. Oare l-ar trăsni zeii imediat pentru impietate, dacă numai dorința lui față de Sianna îl motivase să facă legămintele druide? Nu doar pofta trupească îl mânase, își spuse el. În mod sigur simțea dragoste, însă de la inițierea ei nu mai reușiseră să fie împreună. Să fie prietenia pe care

i-o arătase întotdeauna doar o atracție frățească sau simțea și ea la fel ca el?

Cu simțămintele tulburate, privea peste mlaștini spre linia depărtată de dealuri, precum o pasăre captivă care se uită printre gratiile coliviei. Desigur, se gândi, să devii bărbat nu însemna mare lucru în teritoriile romane. Cum i-ar fi fost viața, dacă l-ar fi crescut bunicul său Macellius în locul lui Caillean? Uneori tihna din Avalon aducea a închisoare și se săturase atât de mult să tot vadă aceleași chipuri, încât îi venea să urle. Dar un roman era cetățean al întregii lumi.

Dacă s-ar fi dus la Macellius, ar fi devenit soldat, ca tatăl său. Ostașii executau ordine, nu luau astfel de decizii. Câteodată perspectiva i se părea foarte ispititoare. Însă alteori i se năzărea că toți cei pe care-i cunoștea încercau să-i dea porunci, fiecare în legea lui, în timp ce el voia doar să fie liber.

Apoi, într-o dimineață, se duse să se alăture procesiunii de la răsărit și auzi de jos vaietul unor jelanii. Privi într-acolo, dar știu înainte de a da cu ochii de călugării care stăteau ca niște copii rătăciți ce erau.

– Vai nouă, se tânguia Alanus, cu obrajii palizi udați de lacrimi, părintele nostru Iosif a plecat dintre noi. Când fratele Paulus s-a dus la el în zori, l-a găsit deja țeapăn și rece. N-ar trebui să jelesc, continuă el, pentru că știu că-i lângă Mântuitor în ceruri. Însă a plecat nedrept de singur, în întuneric, fără mângâierea de a-i avea în juru-i pe fiii săi, și îndurăm cu greu că nu ne-am luat rămas-bun de la

el. Chiar și bolnav fiind, ne alina să-l știm acolo. Era tatăl nostru. Nu știu ce ne vom face acum!

Gawen dădu din cap, cu un nod în gât, amintindu-și după-amiaza ciudată când bătrânul le povestise cum ajunsese el în Avalon. Nu-l văzuse pe Tatăl Luminii de care le vorbise Iosif, dar îi zărise oglindirea în ochii bătrânului și nu credea că acesta murise singur.

– Mi-a fost și mie ca un tată. Trebuie să mă întorc sus pe deal și să le spun și celorlalți.

Însă el se gândea la Caillean în timp ce zorea sus pe cărare.

După-amiază, Doamna din Avalon coborî de pe Delușor ca să-și exprime condoleanțele și-l chemă pe Gawen s-o însoțească, așa cum mai făcuse și înaintea. Buimăceala de dimineață încetase. Din interiorul bisericii rotunde răzbătea zgomotul cântărilor. Procesiunea druidă se opri brusc lângă biserică, iar el se duse la ușă.

Trupul bătrânului zăcea pe o lespede în fața altarului, iar în jurul său ardeau feștile. Tămâia se ridica în nori groși, ascunzând siluetele fantomatice ale călugărilor, dar o clipă păru să vadă forme strălucitoare plutind deasupra lor, ca și cum îngerii de care-i vorbise foarte des părintele Iosif vegheau asupra lui. Apoi, conștientă parcă de privirea ochilor păgâni, una dintre umbre se înalță și părintele Paulus veni la el.

Gawen se dădu înapoi când nazarineanul apăru în ușă. Ochii lui Paulus erau roșii de atâta plâns,

însă mâhnirea nu-i îmblânzise expresia. Privirea lui neîngăduitoare se opri asupra lui Caillean.

– Ce căutați aici?

– Am venit să-ți împărtășim durerea, vorbi cu blândețe Marea Preoteasă, și să ne arătăm respectul la plecarea unui om bun, pentru că Iosif ne-a fost, într-adevăr, ca un tată tuturor.

– Atunci, nu a fost un om atât de bun pe cât părea, sau nu un creștin atât de bun, altfel, voi, păgânii, ați dansa de bucurie, ripostă Paulus înțepat. Dar acum eu sunt conducător aici și voi impune o credință mai pură în rândurile creștinilor mei. Iar primul lucru va fi să pun capăt vizitelor dintre congregația noastră și preoțimea voastră blestemată. Du-te, femeie! Nici compasiunea, nici prezența voastră nu sunt bine-venite aici.

Gawen făcu instinctiv un pas înainte, ca și cum ar fi vrut să se interpună între ei. Unii dintre druizi șuşoteau furioși, însă Caillean părea uimită și amuzată în același timp.

– Nu suntem bineveniți? Dar nu noi le-am permis oamenilor voștri să construiască biserica aici?

– Într-adevăr, răspunse acru părintele Paulus, dar pământul este al lui Dumnezeu, nu al vostru, ca să-l puteți da. Nu recunoaștem nici o datorie față de slujitorii demonilor și ai falșilor dumnezei.

– Îl trădezi pe părintele Iosif chiar înainte de a fi înmormântat? clătină preoteasa cu amărăciune din cap. El a spus că adevărata religie interzice luarea în

derâdere a numelui sub care orice om îl știe pe dumnezeul său, pentru că toate sunt ale Unuia.

Părintele Paulus își făcu cruce.

– Blasfemie! Nu l-am auzit niciodată rostind o asemenea erezie! Plecați sau îi voi chema pe frații mei să vă izgonească!

Se înroșise îngrijorător de tare la față, iar prin barbă i se prinseseră stropi de spumă.

Fața lui Caillean deveni ca de piatră. Le făcu semn druizilor să plece. Pe când Gawen se întoarse să-i urmeze, Paulus se întinse și-l apucă de mânecă.

– Fiule, nu te duce cu ei! Părintele Iosif te-a îndrăgit, nu-ți încredința sufletul idolatriei, iar trupul, rușinii! Vor implora Marea Curvă, pe care ei o numesc Zeiță, în cercul acela de pietre. Ești un nazari-
nean, atât doar că nu te numești așa! Ai îngenunchat la altar și ți-ai înălțat glasul în cântecele sfinte și de laudă. Rămâi, Gawen, rămâi!

O clipă, uimirea-l făcu să stea neclintit. Apoi îi luă locul furia. Își smuci brațul, eliberându-l, privind de la Paulus la Caillean, care-ntinsese mâna, de parcă ar fi vrut să-l tragă după ea.

– Nu! strigă el. N-o să vă certați asupra mea precum câinii pentru un os!

– Atunci, vino, spuse Marea Preoteasă, dar el scutură din cap.

Nu i se putea alătura părintelui Paulus, dar vorbele lui afurisiseră și căile druizilor. Inima îi plângea după Sianna, însă cum ar îndrăzni s-o atingă acum?

Buimăceala și dorul se transformară în certitudine. Nu mai era nici o cale de a rămâne.

Începu să se retragă pas cu pas.

– Amândoi mă râvniți, dar sufletul îmi aparține! Luptați-vă pentru Avalon, dacă vreți, dar nu pentru mine! Plec – se hotărâse în timp ce pronunța cuvântul – să-mi caut neamurile de la Roma!

5

Gawen traversă repede mlaștinile, folosindu-se de priceperea deprinsă de la Doamna Zânelor. Într-adevăr, ea era singura care să-l oprească, odată ce-o luase pe drumul său, iar în prima zi a călătoriei merse-se cu teama că poate Caillean o va trimite după el. Dar fie că Doamna refuzase, fie că mama sa adoptivă nu se gândise să-i ceară ajutorul, sau – îi trecu prin minte – pur și simplu nici nu-i păsa, nu văzu nimic altceva decât păsările de apă gălăgioase, o familie de vidre și o căprioară roșie, foarte timidă.

Timp de șapte ani, nu părăsise Valea Avalonului, însă învățase despre granițele ținuturilor tribale din Britannia, localizarea forturilor și orașelor romane, precum și despre liniile prin care se scurgea forța prin teritorii. Știa destul cât să dea de calea spre nord, iar cunoașterea pădurii îl ajuta să nu flămânzească. Două săptămâni de mers îl aduseră la porțile Devei.

Primul gând a fost că nu mai văzuse atât de mulți oameni adunați într-un loc, făcând atât de multe lucruri. Care mari, trase de boi, încărcate cu gresie roșie, gemeau pe drumul spre fortăreața de dincolo de oraș. Porțiuni ale fortificației de pământ, cu palisadele sale, fuseseră dărâmate și în locul lor se ridica un zid de piatră. Nu se simțea nici o grabă – fiind o regiune complet pacificată –, dar era un semn foarte clar că romanii intenționau să stea aici.

Îl trecură fiorii. Druizii luau în derâdere preocuparea lor pentru puterile vremelnice, însă și aici exista un spirit, iar fortăreața de piatră roșie reprezenta sanctuarul său. Nu mai era cale de întoarcere. Își încordă umerii, încercând să-și amintească latina, căreia nu-i găsisese niciodată vreo întrebuințare, și urmă un șir de măgari încărcăți cu desagi ca o plasă, plini cu vase de lut, pe sub bolta turnului de pază de la poartă, intrând în lumea romană.

– Ești la fel ca tatăl tău și, totuși, un străin...

Macellius Severus privi întâi spre Gawen, apoi într-altă parte. Făcea așa, își dădu seama băiatul, de când venise acolo, de parcă n-ar fi știut dacă să fie bucuros ori îngrozit că, la urma urmei, avea un nepot. *Așa m-am simțit*, se gândi el, *când am aflat de părinții mei...*

– Nu mă aștept să mă primești, vorbi el tare. Mă pricep la câte ceva, mă pot descurca.

Romanul își îndreptă spatele și atunci băiatul îl întrezări pe ofițerul care fusese. Trupul său masiv se

aplecaseră din cauza vârstei, părul i se rărise, până ajunsese câteva smocuri de fire albe, dar trebuie să fi fost odată un bărbat puternic. Necazurile i se întipăriseră pe față, însă își păstrase vioiciunea minții, iar Gawen era recunoscător.

– Te temi că mă compromiți? Sunt prea bătrân să-mi pese, iar toate surorile tale vitrege sunt măritate sau făgăduite, așa că nu le va influența viitorul. Totuși, adopțiunea ar fi calea cea mai simplă de a-ți transmite numele meu, dacă asta vrei. Dar, mai întâi, spune-mi de ce, după toți acești ani, ai venit la mine?

Băiatul se trezi priponit de privirea de vultur, care, fără nici o îndoială, îi făcuse pe mulți recruți să tremure, și-și coborî ochii asupra mâinilor sale împreunate.

– Doamna Caillean a zis că te-ai interesat de mine... Nu te-a mințit, adăugă grăbit. Când v-ați întâlnit, încă nu știa unde mă aflu.

– Și unde te aflai?

Întrebarea răsună foarte ușor și simți răsuflarea primejdiei. Dar totul ținea de trecut. Ce rău era dacă îi spunea?

– Una dintre fetele mai mari, care ajutau la îngrijirea copiilor la Casa Pădurii, m-a ascuns când celălalt bunic, arhidruidul, i-a luat prizonieri pe mama și pe tata. Apoi, după ce totul s-a sfârșit, Caillean m-a dus cu ea la Avalon.

– Acum toți druizii de la Casa Pădurii au pierit... spuse bătrânul cu gândurile duse. Bendeigid, „celălalt bunic“ al tău, a murit anul trecut și mai bombănea

încă despre regii sacri. Nu știam că au mai rămas druizi în sudul Britanniei... Unde-i Avalonul?

Întrebarea pică pe neașteptate și el răspunse înaintea de a se gândi la ce urmărea Macellius.

– E un loc neînsemnat, începu el, o casă de femei, câțiva moșnegi și o comunitate de nazarineni, la poalele dealului.

– Pricep acum de ce-ar vrea să plece de acolo un tânăr viguros ca tine... comentă și se ridică, iar Gawen începu să se destindă. Știi să citești?

– Știu să citesc și să scriu în latină aproape la fel de bine pe cât vorbesc, adică nu prea bine, zise, considerând că nu era momentul să se împăuneze cu faptul că druizii îl învățaseră să memoreze o mare cantitate de cunoștințe. Mai știu să cânt și la harfă, dar de fapt, adăugă, amintindu-și de instruirea primită de la Doamna Zânelor, vânătoarea și orientarea prin pădure sunt cele mai folositoare priceperi ale mele.

– Cred și eu. Ceva pe care să te bizui. Cei din neamul nostru au fost întotdeauna în armată, adăugă cu o anume sfială. Ți-ar plăcea să fii soldat?

Zărind speranța care mizea în ochii bătrânului, băiatul încercă să zâmbească. *Cu doar o jumătate de lună înainte, se gândi, eram pe cale să devin preot druid.* Să intre în armată ar fi însemnat respingerea totală a acelei părți a moștenirii sale.

– Am să mă îngrijesc de un loc pentru tine, continuă Macellius. Este o viață interesantă, iar un bărbat inteligent poate avansa în grad până la o funcție cu autoritate. Desigur, promovările nu sunt

ușoare într-o țară liniștită, cum a devenit Britannia, dar, după ce vei acumula experiență, ar fi potrivit un stagiu la una dintre frontiere. Între timp, să vedem cum facem să arăți ceva mai mult a roman.

Gawen dădu din cap, iar bunicul său zâmbi.

Își petrecu luna următoare cu el, ziua însoțindu-l prin oraș, iar seara citindu-i din discursurile lui Cicero sau istorisirile lui Tacitus, despre războaiele lui Agricola. Adoptia s-a făcut cu martori, în fața magistraților, iar el primi primele lecții despre cum să poarte o togă, un veșmânt care făcea ca robele druzilor să pară culmea simplității.

În timpul orelor petrecute în stare de veghe, lumea Romei îl absorbea cu totul. Numai în somn, spiritul său tânjea după Avalon. În vise o vedea pe Caillean învățându-le pe fecioare. Pe fruntea ei se întindeau riduri noi și, din când în când, privea spre nord. Ar fi vrut să-i spună că o ducea bine, dar când se trezea știa că nu exista nici o posibilitate de a trimite vorbă, fără a compromite Avalonul.

În ajunul festivalului Beltane, căzu într-o ațipeală ciudată, în timpul căreia văzu Delușorul sclipind de luminile sfinte, însă n-o văzu deloc pe Sianna. Spiritul său explorează mai pe îndelete, legănându-se precum un magnet în timp ce-l căuta pe al ei. Nu era pe culme, ci pe una dintre băncile de piatră de lângă fântâna sacră. Acolo o găsi.

– *Fără tine, n-am nici o dorință să dansez în jurul focurilor. De ce m-ai părăsit? Nu mă iubești?* Întrebă imaginea ei din vis, copleșită de amărăciune.

– *Te iubesc, răspunse el, dar toată lumea îi slujește pe Domnul și pe Doamna la Beltane...*

– *Nu și fecioarele care păzesc fântâna, rosti ea cu o anumită mândrie amară. Părintele Paulus domnește acum peste nazarineni și nu permite nici un fel de legătură cu noi. Dar nu au femei sfinte printre ei și nici măcar el nu încalcă voia părintelui Iosif, așa că izvorul sacru este păzit de o fecioară din Avalon. Atât timp cât păstrez acest legământ, rămân fecioară și te aștept... Ea-i zâmbi. Dacă n-o să-ți mai amintești nimic din acest vis, lasă-ți inima să-și amintească de dragostea mea...*

Când se trezi, obrajii îi erau uzi de lacrimi. Tânjea după Sianna, însă nimic nu se schimbase. Se rupsese de druizi și s-ar fi putut întoarce la ea numai ca preot.

Cam pe la vremea solstițiului de vară, romanii sărbătoreau festivalul lui Jupiter. Macellius, în calitate de magistrat, suportase o parte din costurile ceremoniilor. Ședea împreună cu alte notabilități într-o tribună care domina terenul, cu Gawen alături. Zicea cu mândrie că la un moment dat vor construi o arenă, iar edilii orașului vor privi jocurile dintr-o lojă cum avea și împăratul, la Roma.

Băiatul încuviință. Latina lui se îmbunătățise repede și era acum destul de corectă gramatical, deși o vorbea cu inflexiunile din Britannia. Dar tot trebuia să se gândească înainte de a spune ceva și, indiferent cât de mult îi studia pe Tacitus și Cicero, nu se

putea alătura sporovăielilor celorlalți tineri care-și însoțeau astăzi tații.

Majoritatea erau mult prea tineri. Vedea cum cei care nu-l cunoșteau se întrebau de ce la vârsta lui nu era încă în armată, iar cei care-l știau le povesteau celorlalți despre bastardul corcit pe care Macellius îl adoptase atât de grăbit. Când credeau că nu-i auzea nimeni, râdeau, însă urechile lui, antrenate pentru vânătoare, prindeau zarva.

Oricum, nu și-ar fi găsit nici un prieten printre ei, se gândea cu amărăciune, chiar de nu l-ar fi disprețuit. Nu pricepea aproape nici o glumă de-a lor, iar pe cele înțelese nu le considera prea amuzante. Alesese Roma, dar nu-i disprețuia pe britanicii din rândul cărora se trăgea.

Privea gladiatorii luptându-se jos și jelea viețile lor irosite, chiar dacă le admira priceperea. *Nu aparțin locului acestuia...* își zicea el nefericit, *nu mai mult decât Avalonului. Eiluned avea dreptate. Nici n-ar fi trebuit să mă fi născut!*

Dar cel puțin instruirea druidă îi dăduse stăpânirea de sine necesară ca să nu-și dezvăluie disperarea, iar când reveniră acasă, bărbatul mai vârstnic, încântat de succesul sărbătorii, nu bănuia nimic. Macellius, cugetând la întâmplările de peste zi, radia.

– Uite-așa, măi băiete, se organizează un festival! Va mai trece multă vreme până când Junius Varo sau vreunul dintre ceilalți flecari să facă ceva la fel.

Răscoli prin mormanul de mesaje adunate pe masa de lucru, se opri la unul și desfășură sulul.

– Mă bucur că m-ai însoțit, băiete, să vezi...

Gawen, care-și desfăcuse oftând pliurile togii, ridică privirile, sesizând schimbarea de ton.

– Ce s-a întâmplat? făcu el.

– Vești bune, în sfârșit, eu așa cred că le vei socoti... Ți-am găsit un loc în armată. Mesajul o fi sosit în timp ce eram la lupte. Trebuie să te prezinți la Legiunea a Noua, Hispanica, la Eburacum.

O legiune! Acum, că se întâmplase, Gawen nu știa dacă să fie nerăbdător sau să-i fie teamă. Cel puțin va scăpa de puștii aroganți care mârâiau la el și poate că armata îl va ține mult prea ocupat ca să mai tânjească după Avalon.

– Ah, băiete, ăsta-i cel mai potrivit lucru pentru tine – toți din familia Macellius sunt soldați –, dar numai zeii știu cât de mult îmi vei lipsi!

Chipul îi oglindea limpede simțămintele amestecate. Își deschise brațele.

În timp ce Gawen îl îmbrățișa, prin propria sa buimăceală răzbătu, cu claritate, un gând: și lui îi va lipsi bătrânul.

Cuvântul roman care însemna „armată” deriva dintr-un termen care desemna exerciții de antrenament, *exercitio*, iar, după cum descoperi în primele sale zile de militarie, din acest motiv se pare că se înrolaseră toți. Recruții erau tineri, selecționați după condiția lor fizică și inteligență, însă, ca să mărșăluiești douăzeci de mile romane în cinci ore, cu întregul echipament, aveai nevoie de ceva resurse. Când

nu se deplasau, exersau lupta în armuri cu greutate dublă, cu sabia sau *pilumul*, făceau instrucție ori ridicau fortificații temporare.

Gawen simțea vag că pământul din jurul Eburacumului era mai tare decât propriile lui dealuri. Însă dincolo de această realitate, percepută atât din pricina bășicilor din tălpi și a durerilor din coapse, cât și din cauza vederii lui, împrejurimile păreau încețoșate. Recruții vedeau rareori trupele regulate, cu excepția ocaziilor când vreun veteran bronzat îi lua în târbacă pe când șirul lor transpirat mărșăluia tropăind. Greu, dar cu nimic mai ieșit din comun decât primul său contact cu viața romană, la Deva. Destul de ciudat, inițierea druidă îi formase stăpânirea de sine prin care să îndure disciplina militară, în vreme ce băieții din familii romane bune se prăbușeau și erau trimiși acasă.

Pe măsură ce educația lor militară progresa, recruților li se dădu câte o zi liberă, când se puteau odihni sau își reparau echipamentul, ori chiar plecau în orașul care se întindea în afara zidurilor fortăreței. Să auzi vorbirea cântată a britanicilor, după atâtea săptămâni de latină de cazarmă, era un adevărat șoc, care-i reaminti de adevăratul Gawen, „Gaius Macellius Severus“ fiind doar un nume de împrumut. Însă negustorii britanici și conducătorii de catări care flecăreau cu atâta dezinvoltură înaintea sa n-ar fi ghicit niciodată că tânărul înalt, cu trăsăturile sale romane și tunică de legionar, înțelegea totul, cuvânt cu cuvânt.

Piața din Eburacum se adăpa cu sete din zvonuri. Localnicii de pe la ferme se amestecau cu târgoveții

să-și vândă produsele, iar negustorii ofereau lucruri din toate părțile imperiului, însă tinerii briganți, care altădată veneau să caște gura la soldați, erau, ciudat, absenți. Se vorbea de nemulțumiri, se sporovăia despre alianțe cu triburile din nord.

Pe Gawen îl făceau să se simtă stânjenit, dar își ținea gura, pentru că zvonurile din interiorul fortăreței le întreceau pe cele de afară. Quintus Macrinus Donatus, *legatus legionis* al lor, își datora funcția de comandă grijii guvernatorului, verișorul lui, iar despre tribunul senatorial numit adjunct se credea că era doar o marionetă frivolă, care n-ar fi trebuit niciodată să plece de la Roma. În mod normal, nu ar fi contat, dar, cu toate că Lucius Rufinus, centurionul responsabil de recruți, era un individ decent, se dusesese vorba că printre ofițerii comandanți ai cohortelor se afla un număr mai mare decât se obișnuia de indivizi cruzi și perversi. Gawen bănuia că tocmai din pricina onorabilității i se dăduse lui Rufinus îndatorirea deloc de invidiat de a transforma o adunătură de flăcăi de la țară în coloana vertebrală a imperiului.

– Mai avem numai o săptămână, spuse Arius oferindu-i polonicul lui Gawen.

La sfârșitul verii, căldura ajungea până și în nordul Britanniei, iar după marșul de dimineață, apa fântânii lângă care se opriseră era mai bună decât vinul. Fântâna însemna câteva pietre așezate în jurul unui izvor care susura dintr-o gaură de pe coasta dealului. Deasupra lor, drumul șerpuia printre florile purpurii,

deschise în iarba uscată. Dedesubt, pământul era un amestec de teren agricol și pășuni, acoperite de aburul de augst.

– Aș fi bucuros să depun, în sfârșit, jurământul, continuă Arius. Armura obișnuită mi s-ar părea o tunică de vară după toate astea și, în plus, m-am săturat să-i tot aud pe trupeți cum ne fluieră când trecem pe lângă ei.

Gawen își șterse buzele și înapoie polonicul. Arius era din Londinium, subțire, zvăpăiat și social, fără nici o șansă de schimbare. Lui, care nu se pricepea să-și facă noi prieteni, i se părea un dar din partea zeilor.

– Mă întreb dacă ne trimit în aceeași cohortă.

Apropiindu-se de finalul antrenamentului, începuse să se îngrijoreze de ceea ce urma. Dacă poveștile celor mai vârstnici, spuse prin cârciumi, nu erau slobozite doar ca să-i bage pe ei în sperieți, traiul în armată părea mai rău decât antrenamentul. Dar nu asta-i dădea lui bătăi de cap.

Își petrecuse jumătate din viață pregătindu-se pentru legământul de druid, apoi fugise. Iar, după o singură vară, cum să fie credincios unui jurământ mai puțin sacru, dar la fel de obligatoriu?

– I-am promis lui Marte un cocoș roșu dacă mă pune în cea de-a cincea cohortă, împreună cu bătrânul Hanno, răspunse Arius. Se spune că-i o vulpe bătrână și vicleană, care obține întotdeauna ce-i mai bun pentru oamenii săi.

– Și eu am auzit, zise, luând o altă înghițitură de apă. El, care-i părăsise pe propriii lui zei, nu îndrăznise să se roage celor ai Romei.

Veni la apă următorul șir. Gawen predă polonicul și se cățără înapoi după ai lui. În vreme ce tinerii intrau din nou în formație, privi spre nord, acolo unde drumul alb șerpuia peste dealuri. Părea o barieră fragilă. Chiar și fortul de hotar pe care-l zărea în depărtare era mărunț ca jucăria unui copil în mijlocul întinderii de coline rotunjite. Însă drumul, cu șanțul adânc al unui *vallum* în spatele lui, marca granițele imperiului, *limes*. Unii visători din rândurile inginerilor militari nu-l socoteau suficient, susținând că numai construirea unui zid ade-vărat va ține în siguranță sudul Britanniei. Până acum, însă, funcționase. Era o idee, ca imperiul în-suși, se gândi Gawen brusc, să fie o linie magică pe care triburile sălbatice să nu aibă permisiunea de a o trece.

– O parte nu pare cu mult diferită de cealaltă, zise Arius, parcă oglindindu-i gândurile. Ce-o fi acolo?

– Avem câteva posturi de observație și mai sunt niște sate ale băștinașilor, rosti unul dintre ceilalți bărbați.

– Atunci, asta-i, răspunse Arius.

– Cum adică?

– Vezi fumul? Oamenii triburilor ard miriștea de pe ogoarele lor.

– Am face bine să raportăm. Comandantul va dori să trimită o patrulă, vorbi Gawen.

Însă centurionul dădu ordin să se adune în formație. Nu era nici o îndoială că și Rufinus văzuse fumul și știa ce să facă. Își aburcă ranița pe umăr și-și ocupă locul în șir.

Noaptea aceea la fort zumzăia de povești. Fumul fusese văzut și în alte părți de-a lungul frontierei, iar unii spuneau că se zărise săgeata războiului printre triburi. Însă comandanții legiunii trimiseseră doar o cohortă să întărească forturile auxiliare de-a lungul acelor *limes*. Le țineau companie colegilor lor ofițeri din Deva, care veniseră la vânătoare. Zvonurile se înghesuiau la hotar și nu era necesar să fie alertată toată lumea pentru că niște țărani își ardeau ogoarele.

Gawen, amintindu-și de relatările lui Tacitus despre rebeliunea reginei Boudica, se minună. Dar cum nu existase nici un incident recent care să stârnească triburile, în afară de – se gândi el – tropăitul perpetuu al sandalelor cu ținte pe drumul roman.

Două nopți mai târziu, când partida de vânătoare era în plină desfășurare, focul izbucni pe neașteptate pe dealurile de deasupra orașului. Oamenilor din fortăreață li se ordonă să ia armele, dar legionarul al doilea la comandă plecase împreună cu comandantul, iar prefectul din tabără nu avea nici o autoritate să le poruncească trupelor să plece în marș. După o noapte de nesomn, li se spuse să stea pe loc, astfel că numai santinelele rămaseră să privească norii de fum plutind pe cerul dimineții.

Recruții din cohorta lui Gawen descoperiră că puneau cu greu geană peste geană, dar nici chiar veteranii nu-și îngăduiră somn lung. Cercetașii trimiși de prefect se întoarseră cu vești cât se poate de rele. „Ideea” unei bariere nu fusese deloc suficientă. Războinicii novanți și selgovi străpunseseră frontiera, iar verișorii lor, brigantii, se ridicau să li se alăture. Pe la amiază soarele deveni sângerieu pe cerul acoperit de fum.

Quintus Macrinus Donatus călări până târziu în noaptea aceea, plin de praf și mânat de emoție sau de furie că ratase partida de vânătoare. Omul era o pradă mai de soi, se gândi Gawen, de gardă când veni comandantul. Însă, luând în considerare numărul războinicilor din triburi despre care se credea că ieșiseră la luptă, poate că, în curând, vânătorii vor deveni ei înșiși vânat.

– Acum, ziceau oamenii, vom vedea și ceva acțiune. Flăcăii vopsiți în albastru nici n-au să apuce să-și dea seama ce i-a lovit. Legiunile îi vor pune pe fugă ca pe iepuri, trimițându-i înapoi în găurile lor din dealuri!

Însă mai trecu o zi fără să se întâmple nimic. Comandantul aștepta mai multe informații, se zvoinea. Unii spuneau că aștepta ordine de la Londinium, însă era greu de crezut. Dacă a Noua nu păzea frontiera, de ce mai staționa la Eburacum?

În cea de-a treia zi după încălcarea frontierei, răsunară în cele din urmă și trompetele legionare. Chiar dacă nu depuseseră încă jurământul față de

armată, cohorta recruților fu împărțită între veterani. Gawen, deoarece cunoștea pădurea, iar Arius, dintr-un motiv pe care îl știau numai zeii, fură trimiși iscoade în trupa lui Salvius Bufo. Chiar dacă avuseseră prilejul, nici unul dintre ei nu se plânsese. Bufo nu era nici cel mai bun, dar nici cel mai rău dintre centurioni și lucrase un număr de ani în Germania. Dacă le va putea acorda protecție datorită experienței sale, o vor avea.

Se auziră câteva mormăieli din partea trupeților când apărură recruții, însă, spre ușurarea lui, ordinul tăios al lui Bufo, „păstrați-vă suflul pentru dușmani“, îi reduse la tăcere. Se puseră în mișcare pe la amiază, iar el începu să binecuvânteze marșurile lungi de antrenament care-l căliseră să suporte greutatea raniței și tropăitul regulat de pe drumul roman.

În acea noapte, ridicară o tabără fortificată la marginea mlaștinilor. După trei luni petrecute în cazărmi, Gawen găsi dormitul sub cerul liber destul de neplăcut. Tabăra era protejată de un șanț de apărare și de palisade, iar el zăcea într-un cort din piele, ticsit de oameni, însă auzea zgomotele nopții peste sforăitul lor, iar curentul de aer care se strecura pe sub laturi aducea cu el mireasma mlaștinii.

Poate că de-asta visase despre Avalon.

În vis, druizii și preotesele se adunaseră în cercul de piatră din vârful Delușorului. Torțele fuseseră fixate pe stâlpi în afară, așa că umbre negre treceau repede peste pietre. Pe altar ardea un foculeț. O văzu pe Caillean aruncând ierburi în flăcări. Fumul se

ridică, rostogolindu-se spre nord, iar druzii își înălțară brațele în semn de salut. Le vedea buzele mișcându-se, dar nu reuși să descifreze cuvintele.

Fumul se făcu tot mai dens, licărind roșiatic în lumina torțelor, iar uimirea lui fu și mai mare când el luă forma unei femei, înarmată cu o sabie și o sulită. Fața și trupul i se transformară dintr-o babornită într-o zeiță și invers, dar mereu fumul care se răsucea în sus era părul ei plutind în aer. Foarte repede, silueta se mări; preoții își ridicară mâinile cu un strigăt final, iar o rafală de vânt îl duse dincolo de cerc, spre nord, urmat de un pâlc de umbre înaripate, când torțele pâlpâiră și se stinseră. În acel ultim moment de lumină, Gawen privi spre chipul lui Caillean. Ținea brațele depărtate, iar el crezu că-l striga.

Se trezi înfiorat. O geană de lumină firavă dezvăluia marginile prelatei de la intrare. Se ridică, își făcu loc printre picioarele camarazilor și se strecură afară. Peste mlaștini se așezaseră cețuri grele, dar lumina în creștere umplea deja cerul. Totul era neclintit. O santinelă se întoarse, cu o sprânceană ridicată a mirare, iar el arătă spre șanțul care le servea drept latrină. Iarba umedă îi uda tălpile goale în timp ce-și croia drum afară din fortificație.

La întoarcere, un croncănit aspru sparse liniștea. În clipa următoare, ceața se întunecă de aripi negre. Corbii – mai mulți decât văzuse vreodată – fâlfâiau dinspre sud, dând ocol dealului. De trei ori zburară păsările negre deasupra taberei romane, apoi țâșniră

spre vest, dar el încă le mai auzea croncănind, chiar și după ce dispăruseră.

Santinela își ținea degetele rășchirate, ca un semn împotriva răului, iar el nu simți nici un impuls de a-și cere scuze că tremura. Acum știa numele Zeiței Corb, căreia i se închinaseră preoții din Avalon, și nu avea nevoie de nici un fel de instruire druidă ca să interpreteze semnele. Se vor întâlni în luptă cu războinicii triburilor chiar în acea zi.

Pocnetul sec al unei crengi rupte, auzit în urma sa, îl făcu să se răsucească, cu inima bătându-i nebunește. Arius privi în sus, cu fața învăpăiată, apoi ceru iertare printr-un gest. Gawen dădu din cap și, tot fără cuvinte, încercă încă o dată să demonstreze cum se trece prin încâlceala tufelor de ienupăr și ferigi fără să faci nici un zgomot. Până atunci nu realizase niciodată cât de multe învățase de la Doamna Zânelor. Rațiunea îi spuse că doar câteva momente de instruire nu puteau ajuta cine știe cât un băiat de oraș, cum era prietenul său, iar, dacă brigantii ieșiseră la luptă, cercetașii romani i-ar auzi înaintea lor. Dar tot tresărea de fiecare dată când Arius făcea câte-un zgomot.

Până acum, depistaseră o înșiruire de urme de pași spre ruinele fumegânde ale unei ferme izolate. Fusesse un loc prosper, iar în cenușă găsiră fragmente de veselă samiană, de lut roșu, și mătânii împrăștiate. Mai erau și câteva cadavre, unul dintre ele decapitat. Ocolind un colț, dădură înapoi în fața privirii sticloase

a șestei, agățată de păr de un pumnal înfipt în ușă. Evident, fermierul o dusesese bine sub romani, așa că îl trataseră ca pe un dușman.

Arius părea că se înverzise, tulburat la fel de mult de priveliște și de priceperea lui Gawen de a interpreta semnele atât de rapid. Dar brigantii plecaseră și așa se impunea să facă și ei. Dușmanii se adunaseră prima dată lângă Luguvalium și se deplasau spre Eburacum, de-a lungul acelor *limes*. Dacă se întorceau spre sud, cercetașii trimiși în celelalte direcții vor da alarma.

Ordinele lui Bufo fuseseră foarte clare. Dacă nu dădeau cu ochii de dușmani în prima parte a dimineții, vor presupune că brigantii se îndreptau spre est, de-a lungul drumului natural spre Eburacum. Aveau nevoie de un punct de observație din care să-i vadă venind ca să-i poată avertiza pe romanii care ocupau poziții în apărarea orașului. Gawen aruncă o privire experimentată asupra terenului și porni în sus pe deal, unde o străveche suferință a pământului ridicase solul. De sub încrețituri se șteau stânci, ca niște oase dezgolite.

Când ajunseră la pinii noduroși de pe vârful piscului, își șterseră transpirația de pe față cu eșarfele de legionari, se făcuse cald, și începură să adune lemn pentru un foc de semnalizare. În spatele lor, o vale plină de vegetație forma o cale naturală, care putea fi urmată de oricine voia să ajungă la pământurile bogate de lângă mare. Era foarte multă liniște. Mult prea multă, se gândi Gawen, privind de-a lungul

văii. Pielea i se înfioră. Indiferent dacă rebelii își continuau atacurile sau se îndreptau spre casă, o vor lua pe aici. Or fi trimis și ei cercetași, îi trecu prin minte, trăgându-se în spatele unui copac. Poate că râdeau deja de ei, punând la cale modul în care să-i răpună pe acești romani care s-au aventurat atât de prostește dincolo de adăpostul zidurilor lor.

Mai departe, terenul cobora spre nord în viroage, învăluite de cețurile tremurătoare. Îi reamintea de felul în care negurile ascundeau uneori Avalonul, de parcă insula s-ar fi retras din lume. Tărâmurile de frontieră puteau fi și așa. Timp de jumătate de an trăise cu totul în lumea tatălui său, dar în acest ținut, care nu aparținea în întregime nici Britanniei, nici Romei, începea să devină tot mai conștient și stânjenit de propriile lui loialități amestecate, întrebându-se dacă exista cu adevărat un loc al lui.

– Oare noul împărat va face ceva cu rebeliunea asta? se auzi din spatele lui vocea lui Arius. Acest hispanic, Hadrian...

– Nici un împărat nu a vizitat Britannia de la Claudius încoace, răspunse Gawen, continuând să se uite dincolo de peisaj. Acela era un nor de praf sau fum de la focul care pâlpâia? se întrebă și o clipă aproape că se ridică, privind pieziș, apoi reveni. Brigantii se vor chinui destul de mult să merite o asemenea atenție...

– Așa-i. Britanicii nu se coordonează deloc, chiar și când au avut un conducător, la bătălia de la Mons Graupius, tot au pierdut. A fost ultima confruntare cu triburile.

– Așa credea și tata, spuse, amintindu-și mândria cu care bunicul său îi vorbise despre cariera militară a fiului. A luat parte la luptă.

– Nu mi-ai povestit niciodată! zise Arius și se întoarse spre el.

Gawen dădu din umeri. Nu-i venea să se gândească la bătrânul Gaius ca la tatăl său, deși era suficient să se compare într-o oglindă de bronz cu portretul pe care Macellius îl ținea în camera sa de lucru, ca să priceapă adevărul. La Mons Graupius, tatăl său luptase cu curaj. În pofida antrenamentului, se întrebă cum se va descurca el atunci când va ajunge înaintea propriei sale confruntări.

– Dacă nu și-au găsit un nou conducător, de calibrul lui Calgacus, nu cred că vor reprezenta un pericol multă vreme, rosti el tare.

– Fără îndoială că totul se va termina imediat ce a Noua îi ajunge din urmă, oftă Arius. Lui Hadrian i se va raporta doar o hărțuială de frontieră. Bătălia nici măcar nu va avea un nume.

Fără îndoială... se gândi Gawen. În ultimele trei luni se familiarizase aproape desăvârșit cu disciplina și forța armatei romane. În pofida curajului lor individual, oamenilor triburilor le trebuia un miracol să-i reziste. Visul despre Doamna Corbilor îi scăpăra fugar în memorie, dar cu siguranță nu fusese decât vreo fantasmă a nopții. Pumnul de fier al legiunii era o realitate a zilei.

– Și-atunci ne întoarcem cu toții în cazărmi, sfârși Arius. La *exercises*... Ce mai plictiseală!

– *Au făcut un deșert și i-au spus pace...* cită Gawen cu voce slabă. Sunt cuvintele lui Tacitus despre pacificarea nordului, după Mons Graupius. Așa că să fim încântați că ne plictisim.

– Ești iritat din cauza așteptării, zise Arius și zâmbi larg dintr-odată. Știu, și eu sunt nervos.

Asta trebuie să fie. Îndoielile sale erau gândurile unui bărbat înaintea bătăliei, pricepu și izbucni deodată în hohote, foarte bucuros că Arius îl însoțea. Reluă supravegherea dealurilor din nord.

Arius îi zări primul pe dușmani. Veni în fugă, părăsind desișurile unde se dusesese să se ușureze, dând agitat din mâini. Gawen, alunecând pe spate în încălceala de pini, văzu și el norul de praf dinspre apus, unde soarele se ascundea deja în spatele dealurilor, prefăcându-se într-o masă mișcătoare de oameni și cai.

Înaintarea brigantilor era încetinită de carele trase de boi, încărcate cu lucrurile luate ca pradă. O greșală, se gândi el. Unul dintre marile avantaje ale triburilor consta în mobilitate. Dar îi întreceau presupunerile, fiind cu miile. Privi spre sud, unde trebuia să aștepte legiunea, calculând timpul și distanța.

– Mai stăm până trece grosul trupelor dușmane, apoi aprindem focul.

– Și apoi? făcu Arius. Dacă suntem izolați de liniile noastre vom pierde toată distracția.

– Dacă avem răbdare, bătălia va veni ea la noi.

Gawen nu știa dacă să spera sau să se teamă că se va adevăra. Pericolul, își dădu el seama, urma să

apară în intervalul dintre aprinderea focului de semnalizare și apariția – *dacă* ajunseseră pe poziții și-i vedeau semnalul – trupelor romane.

Dușmanul înainta acum aproape sub ei – după arme, păreau briganți, deși zărea și oameni ai triburilor mai sălbatice din nord călărind în avangardă. Arius îi atrase atenția, apoi, încruntându-se, își scoase cremenea și fierul. Încercă de mai multe ori până reuși să producă o scânteie, dar foarte repede un fuior de fum se desprinse din iască, răsucindu-se în sus și devenind tot mai dens pe măsură ce puneau vreascuri, apoi izbucni într-o flacără viguroasă. Frunzele verzi adăugate cu chibzuială transformară fumul alb în cenușiu; coloana tremură, apoi se înteti și murdări cerul.

O vedeau romanii? Gawen scruta încordat. Lumina scăpără brusc la marginea dealului îndepărtat. Recunoscuse sclipirea argintie a vârfurilor de lance și o străfulgerare aurie. *Acvila...* Fără nici un cuvânt, arătă spre stindardul legionarilor, iar Arius dădu din cap. O ceață ca o umbră crescuse sub el, se adânci, se împrăstie pe pantă, neabătută ca un val. Îndulcite de distanță, trompetele urlară, iar masa în mișcare se transformă în trei coloane, cu centrul încetinind, în vreme ce flancurile avansau de-a lungul terenului mai ridicat, pe fiecare parte.

Briganții le observaseră și ei. Șovăiră un moment, apoi un muget discordant țâșni din coarnele lor de vacă. O mișcare ca o undă străbătu mulțimea de bărbați când scuturile fură mutate de pe spate pe brațe, iar lăncile, aplecate înainte. Gawen și Arius,

croindu-și drum în jos, pe partea cealaltă a piscului, se opriă când urletele de luptă se întețiră, dând la o parte perdeaua de ienupăr să vadă mai bine.

Formația romană avansa cu uniformitatea implacabilă a unei mașinării de război, blocuri compacte de bărbați mișcându-se în linie dreaptă, în ritm constant, cu flancurile curbându-se spre exterior, să protejeze centrul. Năvălirea celtă pulsa de energia sălbatică a unui incendiu de pădure, mugind înspre dușman.

Britanicii vedeau bine aranjamentul roman, dar nimeni – nici măcar propriile lor căpetenii – nu știa ce vor face războinicii celți. Iar în momentul când se părea că întreaga forță a brigantilor va fi încercuită și zdrobită de formațiunile romane, mai multe cete din triburile mai sălbatice, care călăriseră împreună cu ei, se desprinseră dintr-odată.

– O iau la goană! exclamă Arius, însă Gawen nu spuse nimic.

Nu păreau înfricoșați, ci furioși, și după un moment deveni clar că nu fugeau, ci ocoleau să cadă asupra flancului roman. Brusc, terenul mai ridicat, care le permisesese romanilor să depășească centrul formațiunii dușmane, deveni un dezavantaj, deoarece călăreții celți se aflau pe o poziție și mai ridicată. Ur-lând, își dirijară caii mărunți, ușor de stăpânit, în galop pe deal în jos.

Pe acel teren, nici o formațiune de infanteriști nu le-ar ține piept. Oamenii legiunii se împrăștiară, călcați în picioare de cai sau unii de alții, în timp ce încercau să se dea la o parte. Confuzia se răspândi

în rândurile lor. De sus se vedea cum formațiunile ordonate se dezmembrau, cu flancurile retrăgându-se tocmai când primele rânduri se confruntau cu grosul războinicilor briganti pedestri.

Cei doi cercetași priveau masa clocotitoare de oameni fascinați și înspăimântați. Gawen își aminti deodată cum doborâse o dată cu piatra o veveriță și aceasta căzuse într-un cuib de albine sălbatice. În câteva clipe, biata jivină dispăruse sub hoardele de atacatori. Incredibil, însă tot asta vedea și acum. Privind, se chinuia la fiecare lovitură. Era mai groaznic să fii în miezul bătăliei, se întrebă el, sau aici, unde murea de o mie de ori din solidaritate?

Însă romanii, mai bine protejați de armuri împotriva loviturilor, nu erau cu totul copleșiți. Mulți pieriră acolo unde se aflau, dar cei care reușeau, se desprindeau din formație și fugeau. Comandantul și ofițerii se poziționaseră pe o mică ridicătură. Mantiile strălucitoare începură să se pună în mișcare când primul val de soldați în retragere ajunse la ele. I-ar fi putut regrupa Donatus?

Nu află niciodată dacă măcar încercase. Văzu mantiile roșii retrăgându-se, apoi cuprinse de debandadă și rotind săbiile însângerate când britanicii le ajunseră din urmă. Acvila legionarilor săltă deasupra încăierării disperate câteva momente, apoi dispăru.

– Jupiter Fides, șopti Arius palid.

Însă Gawen, văzând stolul de corbi care se învârtea pe deasupra câmpului de bătălie, știu că nu

o zeităte a Romei domnea aici, ci Marea Regină, Doamna Corbilor, Cathubodva.

– Vino, îi șopti. Nu-i mai putem ajuta acum.

Arius se clătină în timp ce-și croiau drum în jos, pe partea opusă a dealului. Dar Gawen, care nu se simțea nici el foarte sigur pe el, nu avea vreme de cocoloșeli. Simțurile sale erau încordate la limită, căutând primejdiile, iar când desluși deasupra tumultul bătăliei, zăngănitul metalului lovind piatra, îl conduse pe celălalt în desigur, lângă un mic pârau, sâsâind la el să stea nemișcat.

Rămaseră așa, ca niște iepuri hăituiți, în timp ce zarva creștea. Gawen se gândi la capul tăiat de la fermă. Oamenii triburilor luau uneori țestele drept trofeu. Un moment avu o viziune înspăimântătoare cu scăfârliile lor rânjind din vârful sulițelor, la poarta vreunui războinic de la miazănoapte. I se ridică stomacul la gură și înghiți, temându-se că, dacă-i venea rău, vor fi descoperiți.

Printre ferigi, văzu picioare zgâriate și desculțe și auzi bărbați cântând. Râdeau, înșirând versuri dezlânate, care vor deveni un cântec al victoriei. Ascultă vorbăria încâlcită din nord și încercă să înțeleagă ceva.

Tresări și se uită în sus din cauza unei mișcări bruște pe una dintre laturi. Deasupra capetelor bărbaților din triburi se legăna acvila Legiunii. Îl simți pe Arius cum începe să se ridice și se întinse să-l oprească, însă prietenul său era deja în picioare, trăgând de *gladius*. Scăpărarea razelor soarelui pe oțel

curmă cântecul. Gawen se lăsă pe vine, cu sabia pregătită, în timp ce briganzii începură să râdă. Îngrijorat, își dădu seama că erau aproape două duzini.

– Dați-mi acvila! zise Arius cu vocea gătuită.

– Dă-mi și tu sabia ta! răspunse cel mai înalt dintre ei, într-o latină guturală. Și poate atunci te lăsăm să trăiești.

– Ca un sclav printre femei... zise un altul, un bărbat masiv, cu părul roșu.

– Oh, să se distreze și ele.

– O să le placă la nebunie buclele astea... dar o fi, de fapt, muiere, urmându-și omul la război!

Dinspre însoțitorii lui se revărsară șuvoaie de speculații în limba lor cu privire la ce i-ar face femeile. O clipă, prins între teama de soarta prietenului său și o panică năucitoare, care-l îndemna să o rupă la fugă, Gawen nici nu se putu clinti. Apoi se trezi, ridicându-se în picioare.

– Este un smintit, răspunse în aceeași limbă, apucând coada tunicii lui Arius să-l oprească. Îl apără zeii.

– Suntem toți smintiți, interveni căpetenia briganzilor, iscodindu-l prudent, încercând să împace vorba britanică cu echipamentul roman. Iar zeii ne-au dat și victoria.

Cam așa e, se gândi Gawen, *iar eu sunt cel mai nebun dintre toți*. Însă nu putea sta deoparte și să-și lase prietenul ucis. Amintirea acestui fapt l-ar fi înnebunit.

– Zeii poporului nostru au fost darnici, continuă el, și n-o să le placă să vă vadă cum dezonați zeii

dușmanului vostru înfrânt. Țsta-i unul dintre preoții lor. Dați-i acvila și lăsați-l să plece.

– Și cine ești tu, de ne dai ordine? Întrebă căpetenia, cu fața întunecându-se tot mai mult.

– Eu sunt Fiul Avalonului și am văzut-o pe Cathubodva călărind pe vânt.

Dinspre bărbații triburilor se ridică o șușoteală încordată și nădăjdui o clipă că va scăpa numai cu atât. Apoi roșcatul scuipe și-și ridică sulita.

– Atunci, sunteți un trădător și un nebun călătorind împreună!

În acel moment Arius se smuci, eliberându-se. Gawen întârzie doar o clipă, încercând să-l oprească atunci când se aruncă în luptă, însă vedea cu o claritate dureroasă bolta descrisă pe cer de sulita brigantului. Platoșa de pe piept ar fi respins-o, însă cercetașii nu purtau decât o tunică mai grea, de piele. Arius se împletici când vârful sulitei îi străpunse pieptul, cu ochii măriți de uimire. Chiar în timp ce prietenul său cădea, știu că rana era fatală. Însă fu ultimul gând coerent pe care l-a mai avut o vreme. Chipul lui Cathubodva se ridică înainte-i, iar el se aruncă în atac urlând.

Simți cum sabia lovea carnea. Fără să se mai gândească, pară o lovitură și se strecură pe sub brațul bărbatului. La apropiere, celții nu-și mai puteau răsuci săbiile mai lungi. Lama lui scurtă lovi în sus, mușcând carnea, zgâriind oasele. Orele îndelungate petrecute în exerciții îi dirijau acum loviturile, dar blestemele aruncate de el erau druide, iar pentru dușmanii lui, mai periculoase decât sabia.

Simți primele șovăieli și deodată nu-l mai ataca nimeni. Clipi, gâfâind ca un cal alergat peste măsură.

Îi văzu pe războinici dispărând după ridicătură. Opt trupuri rămăseseră împrăștiate pe pământul însângerat. Clătinându-se puțin, când spiritul care-l condusese se retrase, se duse înapoi la Arius. Prietenul său zăcea nemișcat, uitându-se cu ochii goi spre cer. Însă alături, acolo unde o azvârlise unul dintre briganții scăpați cu fuga, stătea acvila Legiunii a Noua.

Ar trebui să-și îngroape prietenul, se gândi morhorât. Să-l lase într-un gorgan de erou, cu dușmanii în jur și cu acvila ca monument funerar. Dar știi că n-avea forța necesară și că n-ar fi contat defel. Arius tot mort rămânea, la fel ca ceilalți. Nici măcar acvila nu mai însemna acum nimic pentru el, în afară de un motiv ca oamenii să ucidă.

Nu aparțin acestui loc... judecă el amețit. Sabia îi alunecă din mână. Trase de curelele tunicii de piele cu degete neîndemânatic. Mai bine fără echipamentul greu, dar tot duhnea a sânge. În liniștea aceea, clipocitul pârlăișului îl ademeni într-acolo. Se împletici prin desigurii și-și scufundă fața în apa rece, unde izvorul săpase un bazin adânc, și-și spală sângele de pe brațe și picioare, apoi bău din nou. Spre uimirea lui, numai foarte puțin sânge era al lui. Apa-l făcu să se simtă mai bine, dar petele de sânge, al propriului său popor, încă-i murdăreau sufletul.

N-am depus jurământ înaintea împăratului. Nu voi rămâne în armată, să devin măcelar! Oare l-ar fi

oprit, dacă se întorcea la Eburacum? Nu știa, dar rușinea l-ar ucide cu siguranță pe bunicul său. Mai bine să-l creadă mort decât să spună că ororile bătăliei îl pusese rău pe fugă. Se temea să nu ajungă un ucigaș, își zise, privindu-i pe cei răpuși, lungiți la pământ, nu că va fi omorât.

În cele din urmă se ridică. Printre trupuri, aripile poleite ale acvile luciră amenințător în lumina soarelui care apunea.

– Tu, cel puțin, nu vei mai distruge și alți oameni, murmură și o ridică, ducând-o înapoi la izvor. Apa din bazin se închise peste strălucirea ei, așa cum undele ascunsese licărul atâtor alte comori oferite zeilor de poporul mamei sale.

De partea cealaltă a culmii, oamenii poate că încă mai luptau și mureau, dar aici stăpânea liniștea. Încercă să se gândească la ce avea de făcut. Cu neputință să se întoarcă la legiuni, însă aspectul său roman l-ar condamna în mijlocul triburilor. Exista doar un singur loc unde nu conta dacă era roman sau britanic, ci doar ce era în sufletul său. Deodată, cu o intensitate dureroasă, își dori să se întoarcă acasă, la Avalon.

6

Valea Avalonului zăcea învăluită în pacea recoltei. Lumina aurie se strecura printre frunzele merilor,

licărind în fumul aromat, răsucindu-se din vatră, și împrumutând o lumină moale voalurilor preotese-lor și părului strălucitor al fetei care stătea între ele. În bazinul argintiu dinaintea ei, apa tremură la atingerea răsufării, apoi se liniști. Caillean, ținându-și degetele pe umerii Siannei, simțea tensiunea părăsindu-i, în vreme ce fata se adânci în transă, apoi dădu din cap. Așteptase multă vreme ziua aceasta.

– Dă-i drumul, e bine așa, murmură ea. Inspiră... expiră... și uită-te la suprafața bazinului.

Își simțea propria ei viziune tremurând, pe când inspira magia ierburilor arse, și privi repede în altă parte, ancorându-și ferm conștientul în momentul prezent.

Sianna oftă și se aplecă, iar Caillean o îndreptă pe dată. Fusese convinsă că fata are aptitudini de Văzătoare, dar până la depunerea jurământului de preoteasă n-ar fi fost drept să se folosească de ea în acest fel. Apoi fugise Gawen și devenise atât de abătută și slăbise atât de mult, încât îi interzisese să facă orice fel de farmece. Doar în ultima lună începuse să-și revină. Marea Preoteasă observase asta cu ușurare. Fiica Crăiesei Zânelor era cea mai talentată dintre toate tinerele care veniseră să se inițieze, dar nu era nimic de mirare, ținând cont de originea ei. O tratase mai cu asprime decât pe celelalte și nu cedase. Ea, și nimeni altcineva, era fecioara care putea să învețe toate vrăjile străvechi și să le facă atunci când ea pleca.

– Apa este o oglindă, rosti Caillean încet, în care poți vedea lucruri aflate la mare distanță în timp și spațiu. Caută acum vârful Delușorului și spune-mi ce vezi...

Respirația Siannei deveni tot mai adâncă. Preoteasa și-o potrivea cu a ei, slăbindu-și puțin controlul ca să-i împărtășească viziunea, dar și încercând să rămână legată de lumea exterioară.

– Văd... cercul de pietre, lucind în soare... Valea se întinde mai jos... văd modele... cărări strălucitoare, care urcă dinspre Dumnonia și se îndreaptă spre marea de la răsărit...

Printre pleoapele întredeschise, Caillean privi suprafața împestrițată cu dealuri, păduri și câmpii, iar sub ea, liniile strălucitoare ale forței. După cum sperase, Sianna zărea lumea interioară la fel ca pe cea exterioară.

– Asta-i bine, foarte bine, începu, dar Sianna continuă.

– Urmăresc cărările strălucitoare; către nord, duc spre Alba. Se ridică fumul; hotarele mustesc de sânge. A fost o bătălie, iar corbii se înfruptă din cei căzuți...

– Romanii, șopti ea.

Când vestea răzmeriței ajunsese și la ei, druizii se învoiseră să-și împrumute puterile ca să dea o mână de ajutor, iar preotesele, luate pe sus de entuziasm, fuseseră foarte nerăbdătoare să li se alăture. Își amintea primele valuri de exaltare la gândul de a-i pune, în sfârșit, pe fugă pe romanii atât de detestați,

apoi îndoiala... Era aceasta calea cea mai dreaptă de folosire a puterii Avalonului?

– Văd romani și britoni, iar trupurile lor sunt încâlcite împreună pe câmpul de luptă... tremură glasul Siannei.

– Cine-a câștigat bătălia?

Își trimiseseră înaintea puterea, auzind că se dădeau lupte. Apoi nimic. Romanii știau ce se petrece, dar nu permiseseră ca veștile să călătorească prea departe.

– Corbii se ospătează din prieteni și dușmani. Casele zac în ruine, grupuri de fugari cutreieră teritoriul.

Marea Preoteasă își îndreptă spatele încrunându-se. Dacă rebelii fuseseră învinși cu ușurință, Roma nu va acorda acestor tulburări mai mare atenție decât oricăror altor răzmerițe. Dacă triburile nimiciseră forțele romane, imperiul ar putea renunța la Britannia. Însă acest dezastru incomplet nu va face altceva decât să-i înfurie.

– Gawen, unde ești? șopti Sianna tremurând.

Caillean încremeni. Încă mai întreținea anumite legături în Deva. Știa că băiatul plecase la bunicul său, iar apoi fusese trimis în Legiunea a Noua, la Eburacum. De atunci trăise cu teama că ajunsese și el în bătălie. Dar cum de știa fata? Nu intenționase să o pună să-l caute, însă cunoștea tăria legăturii dintre ei și nu rezistă ocaziei de a o folosi ca să afle ceea ce și ea încerca să descopere cu disperare.

– Lasă-ți viziunea să continue, spuse ea cu blândețe. Lasă-ți inima să te conducă acolo unde trebuie să ajungi.

Sianna se făcu, dacă mai era posibil, și mai nemișcată, cu ochii ațintiți asupra vârtejului de lumină și culoare din bazin.

– Fuge... zise ea, în cele din urmă, încearcă să găsească drumul spre casă. Însă teritoriul colcăie de dușmani. Doamnă, folosește vrăjile tale să-l protejezi!

– Nu pot. Forța mea apără doar Valea. Să ne rugăm zeilor.

– Dacă nu poți să-l ajuți, atunci, mai rămâne o singură persoană, aproape ca Zeița de puternică.

Sianna își îndreptă spatele cu un oftat cutremurător și deodată suprafața apei deveni opacă.

– Mamă! țipă ea. Fiul tău adoptiv este în pericol! Mamă... îl iubesc! Adu-l acasă!

Gawen tresări, ridicându-se și ascultând, pe când un sunet șoptit pătrundea printre ierburi. Crescu tot mai mult. Simți pe obraz pișcătura aerului rece și se cuibări din nou. Nu era decât vântul, bătând mai tare, ca întotdeauna la asfințit. De data asta, doar vântul. În cele trei zile de la bătălie i se părea că nu făcuse altceva decât să fugă și să se ascundă. Bandele de briganzi și unitățile dezorganizate de legionari reprezentau aceeași primejdie pentru el și orice cioban îl putea trăda. Supraviețuia prinzând animale mici și furând de prin magaziile țăranilor, însă vremea se făcea tot mai rece. În nord, se număra

printre cei care scăpaseră din înfruntare, în pericol din cauza ambelor tabere. Însă când va ajunge în sud va fi un fugar foarte vizibil. Practic, nu era dezertor, însă romanii, încă simțind durerea usturătoare a înfrângerii, vor căuta țapi ispășitori.

Se zgribuli și-și trase mantia mai strâns pe el. Încotro s-o ia? Exista vreun loc, chiar și în Avalon, unde cineva cu o origine atât de divizată să se considere acasă? Privi cum ultima geană de lumină se stinse înspre apus și simți cum speranța îi murea în suflet.

În acea noapte visă despre Avalon. Era noapte și acolo, iar pe Delușor fecioarele dansau, legănându-se printre pietre. Găsi mai multe decât își amintea; căută cu privirea părul strălucitor al Siannei. Printre umbre și razele luminii selenare, siluetele își țeseau propriul lor aspect și, pe măsură ce se mișcau, iarba părea că le răspunde cu o lucire a sa, ca și cum dansul lor ar fi stârnit o forță adormită în interiorul dealului.

– *Sianna!* strigă, deși știa că ea nu-l auzea.

Totuși, imediat ce numele ei îi părăsi buzele, una dintre siluete se opri, se răsuci și depărtă brațele. Era Sianna; recunoscuse mlădierea stăpânită a trupului, înclinarea capului, văpaia din păr. Iar în spatele ei, ca o umbră, văzu silueta mamei sale, Crăiasa Zânelor. Pe când privea, umbra crescuse până deveni o deschidere înspre beznă. El se retrase, temându-se să nu fie înghițit de ea și, într-un alt fel decât prin auz, îi percepu cuvintele:

– *Calea spre tot ceea ce iubești trece prin mine...*

Gawen se trezi în zori înghețat și înțepenit, dar, în mod ciudat, ceva mai optimist. Într-unul dintre lațurile lăsate se prinsese un iepure tânăr, a cărui carne îi domoli foamea. Se făcuse deja miezul zilei și se aventură la vale, să bea dintr-un izvor, când destinul lui luă din nou o întorsătură urâtă. Ar fi trebuit să plece imediat după ce-și potolise setea, dar la amiază se încălzise, iar el era foarte obosit. Stând cu spatele sprijinit de o salcie, își permisesese să închidă ochii.

Se trezi brusc, conștient de alt zgomot decât vântul răscolind copacii sau gălgâitul apei. Auzi voci bărbătești și tropăit de sandale cu ținte – acum le vedea prin perdeaua de frunze – ale soldaților romani, și nu ale rătăciților demoralizați întâlniți de el. Ci un detașament complet, sub comanda unui centurion.

Îi vor recunoaște tunica uniformei de legionar, se gândi, privind instinctiv în jur după un adăpost. În spatele său se afla un deal, cu panta acoperită de încălceala copacilor. Ghemuindu-se, se mișcă într-acolo, dând la o parte crengile de salcie. Ajunsese deja la poale când îl văzură.

– Stai!

O clipă, tonul autoritar îl opri. Apoi iuți pasul, iar un *pilum* trecu prin tufele de lângă el și zăngăni pe piatră. O înșfăcă și o aruncă înapoi. Auzi înjurăturile cuiva și se repezi înainte, dându-și seama prea târziu că nu intenționaseră să-l urmărească, dar că se răzgândiseră.

Începuse să creadă că va scăpa, când versantul se termină neașteptat acolo unde o străveche zvârcolire

a pământului spulberase pietrele. Se clătină la marginea râpei, privind în jos de pe muchia ascuțită la armele celor plecați în urmărirea lui. Mai bine să piară luptând, se gândi el disperat, decât să fie târât înapoi în lanțuri și judecat pentru dezertare.

Acum le vedea fețele înroșite de efort, dar exprimând o hotărâre sinistră. Trase pumnalul său lung, regretând deja că aruncase sulita. Apoi, cineva îl chemă pe nume.

Încremeni, dar legionarii nu mai aveau suflare să-l strige, chiar dacă ar fi știut cine era. Poate îl păcălea gâlgâitul năvălitor al sângelui din urechile sale sau șuieratul vântului printre pietre.

– *Gawen... vino la mine!* auzi o voce de femeie și se întoarse fără să vrea.

Umbra învăluia hăul, adâncindu-se și mai mult pe când privea.

– *Amintește-ți, calea spre izbăvire este prin Mine...*

Disperarea îmi ia mințile, judecă el, însă acum i se păru că vedea ochi întunecoși pe un chip ascuțit, încadrat de valuri de păr neguros. Spaima îl părăsi odată cu un mic oftat. Când primii legionari ajunseră pe culmea pe care stătuse, Gawen zâmbi și păși în gol.

Pentru romani, părea că se prăbușește în beznă. Un vânt înghețat urcă spre ei, precum respirația iernii peste sufletele lor, și nici măcar cel mai curajos nu îndrăzni să cerceteze prăpastia în căutarea trupului celui urmărit. Dacă fusese un dușman, acum murise,

iar dacă fusese unul de-ai lor, pesemne că-și pierduse mințile. Coborâra panta dealului și, în mod curios, nici unul nu dori să discute despre ceea ce tocmai văzuseră, iar când se alăturară restului trupei, incidentul se retrăgea deja în acea parte a sufletului unde oricine lasă visele rele. Nici măcar centurionul nu se gândi să-l includă în raportul pe care-l întocmise.

Desigur, aveau alte probleme, mult mai presante, de care să se ocupe. Rămășițele spulberate ale Legiunii a Noua își croiau încet drum înapoi spre Eburacum, unde cea de-a Șasea, trimisă de la Deva, îi întâmpină cu un dispreț de-abia mascat. Se spunea că noul împărat, Hadrian, se înfuriase și se zvoinea că va veni chiar el în Britannia să preia frâiele. Supraviețuitorii urma să fie transferați la alte unități, în alte părți ale imperiului. Nu era deloc surprinzător dacă răspundeau printr-o tăcere sumbră la orice întrebări.

Numai centurionul Rufinus, căruia îi păsa, de fapt, de recruții de sub comanda sa, avu un cuvânt pentru bătrânul cu aspect militaros care venise și el din Deva. Da, își amintea de tânărul Macellius. Băiatul fusese trimis în recunoaștere și s-ar putea să fi pierdut marea bătălie. Însă nu-l mai văzuse nici menii din acea zi.

Apoi Legiunea a Șasea plecă în marș să-și înceapă misiunea îndelungată și brutală de repacificare a nordului, iar Macellius se întoarse acasă, la Deva, încă întrebându-se de soarta băiatului pe care învățase să-l îndrăgească în cele câteva luni.

În acel an, iarna veni aspră și umedă. Furtunile măturară nordul, iar ploile torențiale transformară întreaga Vale a Avalonului într-o mare cenușie, care prefăcu dealurile în adevărate insule, unde oamenii se adunară unii în alții și se rugară pentru primăvară.

În dimineața echinocțiului, Caillean se trezi de vreme, tremurând. Zăcea înfofolită în păturile ei din lână, iar salteaua de paie pe care stătea era acoperită cu o blană de oaie, însă frigul umed al iernii îi intrase și ei în oase. De când îi încetase sângerarea lunară, se simțise sănătoasă și plină de vigoare, însă în această dimineață, amintindu-și cum o duruseră încheieturile toată iarna, se simți bătrână. Inima-i bătu într-un acces subit de panică. Nu-și permitea să îmbătrânească! Avalonul înflorea, chiar și după un anotimp ca ăsta, dar erau atât de puține preotese inițiate pe care se baza. N-ar fi supraviețuit, dacă ea dispărea.

Inspiră adânc, dorindu-și ca bătăile inimii ei să se ostoiască, forțându-și mușchii încordați să se destindă din nou. *Ești preoteasă? Ce-a ajuns credința ta?* Zâmbi, dându-și seama că se tachina singură, de parcă ar fi fost una dintre fecioare. *Nu ai încredere că Zeița se va îngriji de ai Săi?*

Gândul o liniști, însă din experiență știa că Doamna îi ajuta mai degrabă pe cei care încercaseră deja să se ajute singuri. Avea încă datoria de a iniția o succesoare. Fără Gawen, descendența sacră pentru continuarea căreia Eilan își dăduse viața se pierdea, însă acesta era un motiv și mai important

ca Avalonul, care-i menținea împlinirile și învățăturile, să reziste.

Sianna... se gândi. Ea este cea care trebuie să mă urmeze.

Fata făcuse legămintele de preoteasă, dar la ospățul de Beltane bolise și nu se dusesese la focuri. Apoi devenise păzitoarea fântânii. Însă asta o putea face și una dintre fetele mai tinere. Unele dintre preotese, care cunoscuseră castitatea impusă la Casa Pădurii, înțelegeau cu greu însemnătatea permisiunii de a sta în ritual împreună cu preoții. Cei care trecuseră prin asta nu făceau dragoste pentru propria lor plăcere sau nu numai din acest motiv, ci și ca reprezentanți ai mândriei masculine și ai forțelor feminine pe care oamenii le numeau zei. Viitoarea Mare Preoteasă a Avalonului trebuie să aducă ofranda.

În acest an n-am să mai accept nici un fel de scuze. Trebuie să-și termine consacrarea și să se dăruiască zeului.

Cineva râcăi la ușă, iar ea se ridică în capul oaselor, strâmbându-se din cauza aerului rece.

– Doamnă! se auzi glasul lui Lunet, de-abia respirând de agitație. Umblătorul de Apă trage la debarcader. Este cineva cu el. Pare să fie Gawen! Doamnă, trebuie să vii!

Însă Caillean se pusese deja în mișcare, trăgându-și cizmele de piele de oaie, cu blana în interior, și punând pe ea o mantie călduroasă. Când deschise ușa, o orbi strălucirea zilei, însă aerul, care cu o clipă mai înainte fusese atât de rece, părea acum la fel de înviorător ca vinul.

Se întâlneau pe cărare. Mai jos, Umblătorul pe Apă își împingea deja ambarcațiunea de lângă malul noroios. Lunet și celelalte preotese, trezite de strigătele ei, șovăiau, holbându-se la el de parcă s-ar fi întors din morți.

Cercetându-l, Caillean le înțelese nesiguranța. Gawen se schimbase. Părea mai înalt acum, mai subțire, însă pe trupul său se vedeau mușchii tari, iar chipul osos și alungit era, fără nici o îndoială, acela al unui bărbat. Însă uimirea îi umplea ochii.

Ea clătină din cap și le făcu semn celorlalte să plece.

– Fete prostute, nu-i nici Samhain, când se întorc morții, și nici nălucă, ci bărbat în carne și oase. Duceți-vă și aduceți-i ceva fierbinte de băut și haine uscate, dacă nu vă vine în minte nimic altceva mai folositor. Haideți!

Gawen se opri, privind în jur. Caillean îi rosti numele cu blândețe.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă, oprindu-și, în cele din urmă, privirea asupra ei. Este atât de multă apă, însă n-am văzut ploaie, și cum se face că mugurii au apărut deja pe crengi, deși copacii de-abia dacă și-au pierdut frunzele?

– Este echinocțiul, spuse ea, fără să înțeleagă.

– Bătălia a fost cu o lună înainte, dădu el din cap, iar apoi am rătăcit câteva zile...

– Gawen, îl întrerupse ea, marea bătălie din nord s-a dat pe vremea ultimei recolte, adică în urmă cu jumătate de an!

El se răsuci și o clipă crezu că va cădea.

– Acum mai mult de șase luni? Dar de când m-a salvat Doamna Zânelor n-au trecut decât șase zile!

Caillean îl luă de mână, începând să înțeleagă.

– Timpul se scurge altfel în Lumea Cealaltă. Știam că ești în pericol, dar nu și ce ți s-a întâmplat. Văd că trebuie să-i mulțumim Doamnei Zânelor că te-a protejat. Nu te mai plânge, copile, ai ratat iarna și-a fost una grea. Dar acum ești acasă și vom hotărî ce să facem cu tine.

Înfiorându-se puțin, el oftă, apoi izbuti să încropească un zâmbet.

– Acasă... De-abia după ce s-a terminat bătălia am înțeles că nu am loc, nici pe pământul roman, nici pe cel al britonilor. Numai aici, pe această insulă, care nu-i cu totul în lumea pământească.

– N-am să te oblig să alegi ceva, spuse cu prudență, temperându-și bucuria, cu gândul la ce conducător druid putea fi. Dar, dacă nu ai depus alte jurăminte, devoțiunile pe care urma să le faci înainte de a pleca sunt încă posibile, cred eu.

– Încă o săptămână și depuneam jurământul în fața împăratului, dar au venit briganzii și am fost trimiși la luptă fără să mai fi jurat. Fratele Paulus se va albi la față, zâmbi deodată. L-am întâlnit pe când urcam dealul și s-a rugat de mine să mă alătur lui. Am refuzat și atunci mi-a strigat ceva. Ce s-a întâmplat cu nazarinii după moartea părintelui Iosif? Pare mai smintit ca înainte.

– Acum a devenit părintele Paulus. L-au ales conducătorul lor, iar el pare decis să-i facă și pe ceilalți la fel de fanatici. Păcat, după atâția ani în care am trăit unii lângă alții în pace! Dar nu vrea să aibă nimic în comun cu o comunitate unde conduce o femeie. Nici unul dintre ai noștri n-a mai vorbit cu ei de multe luni. Dar lui nu-i pasă. Însă tu trebuie să te hotărăști ce vrei să faci.

– Se pare că m-am tot gândit vreme de șase luni, în Lumea Cealaltă, pentru că timpul trecut pare atât de scurt. Sunt gata – se opri, privind în jur, spre colibele bătute de vreme și apoi la Delușorul cu coroana lui de piatră – să mă confrunt cu orice îmi vor da zeii.

Caillean clipi. Pentru o clipă îl văzuse învăpăiat în aur, ca un rege, sau fusese un foc?

– Destinul tău va fi mai mareț decât îți închipui... spuse ea cu un glas care nu-i aparținea.

Apoi viziunea de-o clipă se destrămă. Privi să-i vadă reacția, dar el se uita dincolo de ea, iar de pe față îi dispăruse orice urmă de oboseală. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a afla că Sianna stătea acolo.

Luna nouă apunea. Prin intrarea colibei joase de stofăriș, în care-l trimiseseră, Gawen vedea secera fragilă mângâind marginea dealului. Bietul pui de lună, grăbindu-se spre patul său, în câteva clipe îl va lăsa în întuneric. Se foi, schimbându-și poziția incomodă, și se întinse încă o dată. Era noaptea de dinaintea Ajunului Beltane. Stătea aici de la apusul

soarelui, când luna nouă urcase deja pe cer. I-au spus că venise vremea să mediteze, să-și pregătească sufletul. Ceva la fel de neplăcut ca orele lungi când el și Arius așteptaseră să înceapă bătălia dintre romani și brigânți.

Nimic în afară de propria sa voință nu-l ținea aici. I-ar fi ușor să dispară prin beznă. Cei din Avalon nu l-ar goni, dacă s-ar răzgândi. Aștepta inițierea cu inima deschisă? Îl tot întrebaseră. Dar refuzând și rămânând, ar fi văzut mereu dezamăgirea oglindită în ochii lui Caillean. Iar pentru dragostea Siannei ar înfrunta mult mai mult decât i-au pregătit ei.

Privi din nou afară. Luna dispăruse. O examinare de cunoscător a poziției stelelor îi spuse că miezul nopții se apropia. *Vor veni curând, iar eu voi aștepta. De ce?* Îl reținuse numai dorința de a fi cu Sianna sau vreo pornire mai profundă a sufletului?

Încercase să fugă, însă descoperise că nu putea scăpa de propria sa natură divizată. I se părea că a alege să servească o cauză și să i se dăruiască pe de-a-ntregul era singura cale spre unitate.

Ceva foșni afară; privi în sus și văzu că stelele se mișcaseră. Druizii, în robele lor albe, fantomatici la lumina stelelor, se reuneau.

– Gawen, fiul al lui Eilan, te chem acum, la ora când noaptea-i în miezul ei. Mai păstrezi încă dorința de a te alătura misterelor sacre?

Vocea îi aparținea lui Brannos și i se încălzi sufletul auzind-o. Bătrânul părea la fel de străvechi precum dealurile, avea degetele răsucite de durerile

din încheieturi și nu mai cânta defel la harfă, dar la nevoie mai participa la ritualuri, având prerogativele unui preot.

– Da, răspunse și propria sa voce îi sună aspră în urechi.

– Atunci, înaintează și să înceapă cercetarea ta.

Îl duseră, în plină beznă, spre izvorul sacru. Era ceva diferit în clipocitul apei. Uitându-se în jos, Gawen își dădu seama că i se abătuse cursul. Vedeau treptele care duceau spre bazinul izvorului și nișa dintr-o parte.

– Pentru a renaște în spirit, este nevoie ca mai întâi să te purifici, spuse Brannos. Coboară în izvor.

Tremurând, se dezbracă de robă și păși în jos. Tuarim, care depusese legămintele în anul precedent, îl urmă. Privi cum tânărul îngenunchează și-i prinse o pereche de cătușe de fier în jurul gleznelor. I se pomenise de ele și mai știa că se putea elibera, dacă-l lăsa curajul, iar greutatea rece a metalului pe piele îl umplu de o teamă nebănuită. Totuși, nu zise nimic, auzind clipocitul apei care începea din nou să umple bazinul.

Nivelul crescuse repede. Era foarte frig și o vreme nu se mai gândi la nimic. Însă fiecare dintre preoții pe care și-i amintise cu dispreț când se antrenau ca soldat trecuse prin asta; nu va fugi de ceea ce ei înduraseră. Încercă să-și abată atenția, întrebindu-se dacă potirul sacru de care-i vorbise părintele Iosif se mai găsea acolo ori îl luase Caillean să-l ascundă. Încercând, avu impresia că simte încă

ceva, un ecou al bucuriei de dincolo de durere, dar apa creștea.

Când îi ajunse la piept, de-abia dacă-și mai simțea părțile de jos ale trupului. Se întrebă dacă mușchii i se vor supune suficient ca să scape, de-ar fi încercat. Dar, dacă totul nu era decât un truc, să-l facă să meargă la moarte fără să protesteze? *Aminteste-ți!* își spuse. *Aminteste-ți ce te-a învățat Caillean! Invocă focul interior!*

Apa rece îi îmbrățișă gâtul; dinții îi clănțăneau. Din disperare, icni după amintirea unei flăcări, o scânteie în bezna minții sale, care izbucni când el inspiră cu nesaț și apoi erupse prin toate venele. Lumina! Refuză să mai cunoască orice altceva decât văpaia. Un moment, i se păru că vede un tumult de umbre spintecat de o singură lovitură de trăsnet, care despărți lumina de tenebre, iar reacția în lanț stabili un model, o ordine și un înțeles în lume.

Redeveni conștient de trupul său, dar la un alt nivel. Descoperi că vedea, negura din jurul său fiind iluminată de o strălucire interioară. Nu-i mai era frig, iar peste o clipă, se gândi, căldura sa interioară va transforma apa în aburi. Când îi atinse buzele, izbucni în râs.

Chiar în acel moment nivelul începu să descrească din nou. Nu trecu mult timp până ce bazinele, cu afluxul de apă blocat și ieșirile deschise, se goli suficient de mult ca druizii să-l scoată de acolo. El aproape că nici nu observă. Era lumina! Se gândea doar la această nouă cunoaștere.

Ceva mai jos de bazin fusese aprins un foc măreț și, dacă ar fi dat greș, probabil că acum s-ar fi încălzit la dogoarea lui. I-au spus să treacă prin el ca să meargă mai departe, iar el râse din nou. Era focul, de ce s-ar teme de flăcări? Și așa, dezbrăcat, călcă tăciunii încinși și, deși căldura îi usca trupul, nu-și arse nici măcar un vârful de deget.

Brannos îl aștepta de cealaltă parte.

– Ai trecut prin foc și apă, două dintre elementele care, așa cum ne învață vechii înțelepți, alcătuiesc lumea. Mai rămân pământul și aerul. Ca să-ți închei încercarea, trebuie să găsești calea spre vârful Delușorului, dacă poți...

În vreme ce bătrânul îi vorbea, ceilalți aduseră oale de lut în care fumegau diferite ierburi și le așezară în jurul său. Fumul se învolbură în sus, dulceag și înecăcios; recunoscui mirosul dulce-acrișor al ierburilor folosite să stârnească viziuni, însă nu le mai întâlnise niciodată într-o asemenea concentrație. Înspiră involuntar, tuși și se sforță să inspire din nou, pregătindu-se pentru valul de amețeală care-l năpădi.

Acceptă, stăpânește! își aminti el de vechile lecții. Fumul putea fi de mare ajutor la despărțirea minții de trup, însă, fără disciplină, spiritul se pierdea în vise blestemate. Dar el, deja plin de focul sacru, nu mai avea nevoie de nici un ajutor să treacă de conștient. Cu fiecare respirație, simțea cum fumul îl împingea tot mai departe de cunoașterea obișnuită; privi spre druizi și-i văzu înconjurați de câte-un nimb de lumină.

– Urcă dealul sacru și primește binecuvântarea zeilor... răsună glasul lui Brannos prin toate lumile.

Gawen clipi spre panta de deasupra. Trebuia să fie ceva destul de ușor, mai ales că spiritul său zbura. În cei șapte ani de urcat adesea Delușorul, picioarele lui învățaseră poteca. Făcu un pas și simți cum talpa i se afundă. Următorul la fel, de parcă și-ar fi croit drum prin apă adâncă. Privi înainte; ceea ce luase drept scânteierea focului răspândită prin ceață părea acum o strălucire venită chiar din pământ, iar culmea avea transparența luminoasă a sticlei romane. Piatra de la capătul cărării era un stâlp de foc.

Ca lumina văzută de el izvorând din propriul său trup, ca aureola din jurul celorlalți. *Nu doar eu, înțelese atunci, ci totul este făcut din Lumină!*

Însă lucrurile dezvăluite nu semănau cu cele din timpul zilei. Acum pricepea limpede că poteca labirintică știută de el atât de bine duce nu în jurul Delușorului, ci *înăuntru*. Simți o teamă de moment. Dacă viziunea îl părăsea și se trezea prins sub pământ? Dar noua percepție îl *interesă* într-atât, încât nu rezistă dorinței de a afla ce se găsea în interiorul dealului sacru.

Inspiră adânc și, de data asta, fumul, în loc să-l dezorienteze făcu viziunea și mai clară. Drumul era deschis. Păși hotărât înainte.

Din punctul cel mai vestic al Delușorului, un pasaj ducea drept înăuntru. Se deplasă de-a lungul unei curbe largi printr-un mediu transparent, rezistent la

înaintare ca apa și arzător ca focul, dar nu era nici una, nici alta. Se simțea, își dădu el seama pe când străbătea cotitura îndepărtată și începu alta, de parcă substanța corpului său devenise mai puțin solidă; se scurgea, nu împingea, și numai faptul că-și menținea trupul de lumină îi permitea să-și păstreze identitatea.

Se afla lângă punctul de intrare, dar, în loc să o ia în spirală, făcu cale-ntoarsă. Încă o dată se învârti în jurul dealului, într-o curbă mai amplă, și simți că se îndepărta de centru, în loc să se apropie. Însă aceeași pornire îl făcu să mai dea un ocol, atât de aproape de suprafață, încât văzu lumea de-afară ca printr-o ceață de cristal. Trecu din nou de jur împrejur și înapoi, dar, în sfârșit, drumul ducea direct în interior.

Acum era bine în adânc. O forță pulsa din inima dealului atât de tare, încât de-abia îi rezista. Se sforță să înainteze prin tunel, încercând să ajungă acolo, și, când atinse barierele, simți prima descompunere în extaz a ființei sale. *Calea este închisă, auzi o voce din adâncuri, nu ți-ai încheiat transformarea.*

Gawen se trase înapoi. Vedea că singura modalitate de ieșire era să meargă înainte, însă durerea îndepărtării de centru aproape îi întrecea tăria. Însă această răsucire a labirintului era mai strânsă decât altele și chiar atunci el coti violent și se clătină, când valul de forțe îl prinse și-l purtă spre inima dealului.

– *Pendragonul pășește pe Calea Dragonului...* proclamă o voce de dincolo de cercurile lumii.

Era ca lumina soarelui scânteind iarna printre crengile acoperite de gheață ale unei păduri, ca un

sunet de trompete, o sclipire de note scoase de toate harfele din lume; doar extaz și frumusețe. El era Capul Dragonului și plutea în punctul incandescent al centrului lumii.

Dar, după o eternitate în afara timpului, i se păru că-l chema cineva pe numele său pământesc.

– Gawen... se auzi fără vlagă, din cauza distanței, o voce de femeie pe care ar fi trebuit s-o recunoască. Gawen, fiu al lui Eilan, întoarce-te la noi! Ieși din peștera de cristal!

De ce, se întrebă, când aici i se împlineau orice dorințe?

Ar putea? se mai întrebă, scufundat în acea strălucire de frumusețe care nu avea nici început, nici sfârșit.

Însă vocea insistă, despărțindu-se uneori în alte trei, apoi unindu-se iarăși într-o singură chemare. Nu reușea s-o ignore. Percepu imagini de o splendoare mai puțin desăvârșită, însă mai reală. Își aminti gustul unui măr, încordarea mușchilor pe când alerga și pura dulceață omenească a mâinii unei fete atin-gând-o pe a sa.

Și cu această amintire veni și chipul. *Sianna...*

Voi pleca la ea, se gândi, întinzându-se spre strălucire. Însă n-avea cum să plece, din moment ce nu vedea pe unde să meargă.

– *Aceasta-i încercarea Aerului*, interveni o altă amintire. *Rostește Cuvântul Puterii.*

Dar nu i-l spusese ră.

Fragmente din vechile povești sclipiră în conștientul său, istorisirile bătrânului Brannos, crâmpie

din înțelepciunea barzilor. Numele erau magice, îi veni în minte, dar înainte de a rosti vreunul trebuia să-l spui pe al tău.

– Sunt fiul lui Eilan, fiica lui Bendeigid... șopti el, continuând cu mai puțină tragere de inimă. Sunt fiul lui Gaius Macellius Severus.

Simțea în prezența din jurul său un sentiment de nerăbdare.

– Sunt un bard și un războinic și un druid inițiat în magie. Sunt copilul insulei sacre.

Ce altceva să mai adauge?

– Sunt briton și sunt roman și... îi reveni o altă amintire. Sunt Fiul a O Sută de Regi...

Asta părea să însemne ceva, pentru că strălucirea pâlpei și o clipă zări calea. Dar tot nu se putea mișca. Gemu, storcându-și mintea după încă un nume. Cine era el? Cine era el *aici*?

– Sunt Gawen, răspunse și apoi, amintindu-și forța care-l trăsese în interior, adăugă: Pendragonul...

Odată ce rosti acest cuvânt se simți ridicat, purtat printr-un tunel de lumină de o forță dincolo de orice înțelegere, care-l duse în vârful Delușorului și-l lăsă în iarba umedă din interiorul cercului de pietre.

Preț de câteva clipe rămase așa, gâfâind. Urechile-i țiuiau; dar încet, încet, își dădu seama că undeva, în depărtare, păsările intonau deja primele sunete din cîrîpîtul cu care vor saluta noua zi. Iarba de sub el era umedă. Avea degete... o strânse, simțindu-i puterea, adăpându-se din mireasma bogată a pământului jilav.

Își dădu seama, cu o împunsătură de regret, că revenise la starea omenească.

Se părea că în jurul lui se strânsese o mulțime. Se chinui să se ridice în picioare, frecându-se la ochi, și descoperi că nu totul revenise la normal pentru că, deși soarele nu răsărise încă, toți cei la care se uita erau aureolați de lumină. Cea mai mare strălucire venea dinspre trei siluete dinaintea sa, trei femei în robe, acoperite cu ornamentele Zeitei pe piept și frunte.

– Gawen, fiul lui Eilan, te-am chemat în acest cerc sacru...

Vorbeau în cor, iar lui i se zburli părul de pe ceafă și brațe. Reuși să se ridice, stânjenit o clipă să se vadă tot dezgolit. Înaintea *lor* – înaintea *Ei* –, se gândi, ar fi fost gol, chiar și dacă purta veșminte.

– Doamnă, spuse el cu glas răgușit, sunt aici.

– Ai trecut probele la care te-au supus druizii și ai îndurat chinurile. Ești gata să depui jurământul înaintea Mea?

Tânărul reuși să scoată un sunet de aprobare, iar una dintre siluete păși înainte. Părea mai înaltă decât celelalte și mai subțire, deși puțin mai înainte toate fuseseră la fel. Deasupra voalului alb, o ghirlandă de păducel aducea cu o coroană înstelată.

– Eu sunt Fecioara, pe veci Virgină, Mireasa sacră... rosti cu voce moale și dulce.

Se strădui să descifreze trăsăturile din spatele vâlului. Sigur că era Sianna, pe care o iubea, dar chipul și silueta continuau să i se schimbe, iar dragostea

pe care i-o purta părea uneori ca a unui tată, alteori o afecțiune frățească intensă, iar câteodată a iubitului care-și dorea să-i fie. Un singur lucru îi era pe deplin clar, o iubise pe fata asta de multe ori înainte, în multe feluri.

– Sunt toate începuturile, continuă ea. Sunt renașterea sufletului. Sunt Adevărul, care nu îngăduie a fi mânjit sau compromis. Vei jura să ajuți veșnic să se Nască binele? Gawen, juri în fața mea?

– Jur, zise, trăgând adânc în piept aerul dulceag al zorilor.

Se apropie de el, ridicându-și vâlul. Văzu că era Sianna pe când se apleca s-o sărute pe buze. Ea și încă ceva, ca un foc alb la atingere.

Apoi se îndepărtă de el. Tremurând, se îndreptă de spate când silueta din mijloc veni spre el. O împletitură de spice de grâu îi încununa vâlul stacojiu. Se întrebă pe cine găsiseră să joace acest rol în ritual. Singură, i se păruse mai mică înainte cu o clipă și uriașă în următoarea, un personaj masiv, al cărui tron era întreaga lume.

– Eu sunt Mama, pe veci fertilă, Doamna Glie. Eu sunt creștere și forță, hrănind tot ce-i viu. Mă schimb, dar nu mor niciodată. Vei servi cauza Vieții? Gawen, juri în fața mea?

Bineînțeles că știa glasul! Privi scrutător prin voal și tresări la scăpărarea ochilor negri. Însă o recunosc, cu un alt simț decât vederea, pe Doamna Zânelor, cea care-l salvase.

– Ești Poarta către tot ce doresc, spuse el cu glas scăzut. Nu te înțeleg, dar te voi sluji.

– Oare pricepe sămânța puterea care-o face să izbucnească din întuneric la lumina zilei, ori copilul, forța care-l împinge înainte din siguranța pântecului? râse ea. Să fii dispus este tot ce-ți cer...

Își deschise brațele și el o cuprinse. De când o știa ca Doamna Zânelor, între ei existase întotdeauna o anumită distanță. Însă în moliciunea sânelui pe care se sprijinea acum exista o acceptare totală și asta-l făcu să plângă. Se simțea ca un copilăș legănat de brațe moi, mângâiat de un străvechi cântec de leagăn. Îl strângea la piept adevărata sa mamă. O amintire reprimată încă din pruncie i-o înfățișa cu pielea albă și părul bălai și, pentru prima oară în viața sa conștientă, înțelese că-l iubea...

Apoi se pregăti încă o dată, stând înaintea Zeiței, iar cea de-a treia înfățișare a Ei se mișcă îndurerată să se confrunte cu el. Avea o coroană de oase.

– Eu sunt Cotoroața, vorbi aspru, Cea Veche, Doamna Înțelepciunii. Am văzut totul, am îndurat totul, am dat totul. Sunt Moartea, Gawen, cea fără de care nu se transformă nimic. Vrei să depui legământul în fața mea?

Știam de Moarte, își zise, amintindu-și de privilegiile goale, acuzatoare, ale bărbaților pe care-i măcelărise. Moartea îi doborâse la pământ precum un secerător care adunase recolta în ziua aceea. Unde era binele? Tocmai atunci îi veni în minte imaginea unor snopi de porumb pe câmp.

- Dacă are vreun înțeles, rosti el încet, chiar și Moartea am s-o slujesc.

- Îmbrățișează-mă... glăsui Cotoroața, în timp ce el rămase cu ochii holbați.

Nu-l atrăgea nimic din personajul acela aplecat, însă jurase, așa că-și forță picioarele ca de plumb să-l ducă spre ea și să stea, când voalurile negre îi întunecară vederea, iar brațele ei osoase se închiseră în jurul său.

Apoi nu mai simți nimic, doar plutea într-o beznă în care, dintr-odată, începu să vadă stele. Stătea în gol, iar înaintea sa o văzu pe femeie, cu voalurile plutind în jurul său și cu o frumusețe de dincolo de tinerețe în ochi. Era Caillean și încă cineva, slujită și iubită cu vremuri în urmă. Plecându-se adânc, o salută.

După care, la fel ca înainte, era din nou el, tremurând din cauza reacției, în timp ce privea spre preotese, negru și alb și roșu. Înspre răsărit, cerul începuse să lucească de prima geană a zorilor.

- Ai jurat, iar jurămintele tale au fost acceptate, vorbiră iarăși deodată. Mai rămâne un singur lucru, să chemi spiritul lui Merlin, să te faci preot și druid, slujitor al Misterelor.

Gawen îngenunche cu capul plecat, iar ele începură să cânte, așteptând. La început, o muzică fără cuvinte, cu fiecare notă construindu-se din cealaltă, până când simți cum vibrațiile acelor sunete îi furnicau prin carne. Apoi se auziră cuvintele, deși nu în vreo limbă cunoscută de el. Însă nevoia și supliciul erau limpezi.

Înțeleptule, se rugă el, vino la noi, dacă dorești, vino prin mine. Avem mare nevoie de înțelepciunea ta aici!

Un zgomot înecat scos de cineva din cerc îl făcu să se îndrepte, clipind la sclipirea luminii. Prima oară se gândi că răsărise soarele, iar Stăpânul Înțelepciunii nu mai venise. Dar nu era soarele.

O coloană strălucitoare licărea în centrul cercului. Gawen își invocă propria sa lumină să se protejeze și, cu văzul schimbat, reuși să zărească spiritul pe care-l invocaseră, străvechi, dar încă tânăr, reze-mându-se în toiagul rangului său, cu barba albă a înțelepciunii răsfirată pe piept și cu o diademă în care era montată o piatră strălucitoare pe frunte.

– Stăpâne, a jurat, strigă Brannos. Nu-l primești?

– Îl voi primi, dar nu-i încă vremea să cobor printre voi, glăsui Merlin și privi în jurul cercului, după care reveni asupra lui Gawen și zâmbi. Ai jurat și ai acceptat preoția, totuși, nu ești mag. În peștera de cristal ți-ai dat Nume. Dezvăluie-mi, fiule, prin care Cuvinte te-ai eliberat?

Tânărul se holbă la el. I se spusese întotdeauna că tot ce se întâmpla în acele momente rămânea un secret între om și zeii săi. Dar, amintindu-și, începu să înțeleagă de ce aceste nume, spre deosebire de restul, trebuiau cunoscute.

– Eu sunt Pendragonul... șopti. Sunt Fiul a O Sută de Regi...

Un murmur de uimire se răspândi în jurul cercului. Aerul deveni mai strălucitor. Cerul de la răsărit

se învăpăiașe de flămurile aurii, iar focul soarelui se contura în jurul dealurilor. Însă nu într-acolo priveau. Gawen simți pe frunte greutatea strălucitoare a diademei de aur și observă că trupul îi era înveșmântat într-o robă regală, brodată și cusută cu pietre prețioase, cum n-ar fi putut face mâna nici unuia dintre muritorii acestei lumi.

– Pendragon! Pendragon! strigară druizii, dându-i titlul de Rege Sacru, care domnește prin spirit, nu cu spada, legătura vie dintre oameni și pământul locuit de ei.

Gawen își ridică brațele în semn de acceptare și salut, iar soarele se înălță înaintea lui și slava umplu lumea.

7

Dragonii tatuați pe antebrațele lui Gawen îl pișcau în soarele amiezii. Îi privi cu aceeași uimire care nu-l părăsise de la apariția lui Merlin. Liniile sinuoase, încolăcite, șerpuiau pe mușchii lui tari. Un bătrân dintre oamenii mărunți și negricioși din mlaștini îi imprimase în piele cu ajutorul unor ghimpi și îi colorase în albastru cu drobușor. Fusesse pe jumătate în transă când începuse, iar, când simțise durerea, izgonise din nou starea de trezie. La început îl usturase, dar acum mai simțea doar câte-o pișcătură din când în când, cât să-i amintească.

Îi spusese să se odihnească, dar să se întindă pe un pat de blănuri de oaie și, îmbrăcat într-o tunică de pânză brodată, de-abia dacă i se părea ceva mai real decât încercarea îndurată. Nu respingea ce i se întâmplase, dar încă nu începuse să înțeleagă. Druizii îl numeau Pendragon, slăvind-l ca pe un rege-preot, asemenea acelor care domniseră peste teritoriile acum scufundate în mare. Însă Valea Avalonului i se părea un regat foarte mic. Să fie oare ca Hristos, căruia părintele Iosif îi zisese „rege“, destinat să aibă un regat care nu era în această lume?

Sorbind din vinul îndoit cu apă din pocalul așezat lângă el, se gândi că la sfârșitul acestei nopți el și Sianna poate vor domni ca rege și regină în Tărâmul Zânelor. Gândul îi făcu inima să bată mai tare. N-o mai văzuse de la ritualul din zori, însă la noapte va dansa în jurul focului de Beltane. Iar el va păși ca un rege printre petrecăreți, având puterea de a alege orice femeie care-i atrage privirea. Știa deja pe cine dorea. În pofida timpului petrecut în armată, de când o văzuse prima oară pe Sianna, nu mai exista nici o fată pe care s-o aleagă pentru prima lui noapte de dragoste cu o femeie.

Se trezi tot mai pregătit, numai la acel gând. Dacă lucrurile ar fi decurs conform planurilor, ar fi fost deja împreună de un an, însă o părăsise. Îl așteptase? Visase că da, însă știa de presiunile exercitate asupra preoteselor de a participa la ritualuri, așa că nu îndrăz-nise să întrebe. Nu conta. În spirit, era a lui. Peste apele mlaștinilor plutea răpăitul îndepărtat al tobelor.

Gawen simți că inima-i bătea în ritmul lor și zâmbi, chiar dacă pleoapele i se închideau din nou. Curând, se va întâmpla. Curând.

Anul viitor, se gândi Caillean pe când supraveghea dansatorii, ar putea muta sărbătoarea pe pajiștea de la poalele Delușorului. În spațiul deschis dincolo de cercul de piatră de-abia dacă aveau loc druizii și tinerele preotese, iar oamenii mlaștinilor continuau să sosească, privind de la marginea focului cu ochii întunecați și întrebători. Uimitor cât de repede se dusesese vorba, dar, cu siguranță, le spusese bătrânul vânător adus să tatueze dragonii lui Gawen.

Preotesele știau, firește, ce se întâmplă încă de dimineață, când druizii se întorseseră de pe deal, cu ochi strălucitori. Credea că simte o anumită încordare în nerăbdarea firească de dinaintea sărbătorii, de o intensitate nemaîntâlnită. Sigur, se chinuiseră în plus cu părul și ornamentele. Astă seară Regele va pași printre ele. Pe cine va alege?

Caillean nu avea nevoie să privească într-un lighean de argint umplut cu apă ca să afle răspunsul. Chiar dacă nu o iubise pe Sianna din vremea copilăriei, când o va vedea Mireasă Fecioară în acea dimineață, inima lui se va umple de grația și frumusețea ei. Preoții și preotesele din Avalon nu se căsătoreau în felul omenesc, pentru că atunci când se întâlneau în Marea Ceremonie deveneau unelte prin care Domnul și Doamna se uneau. Deseară urma să se

Întâmplă o nuntă regească, iar împreunarea lui Gawen cu Sianna va binecuvânta pământul.

Știa că el se născuse cu un destin măreț, dar cine și-ar fi imaginat? Caillean îi zâmbi propriului entuziasm. În felul său era la fel de surprinsă ca oricare dintre tinerele preotese, visând la Gawen și Sianna ca la regele și regina sacri, care vor domina sufletul Britanniei din Avalon, și o vor avea pe ea în spate.

Pentru festival au fost cumpărați doi boi și puși la frigare, la poalele dealului. Au cărat carnea sus în coșuri, iar oamenii mlaștinilor au adus carne de vânat și păsări de apă, precum și pește uscat. Berea de ierburi în burduri de piele și mielul în urcioare de lut au avut propria lor contribuție la învelire. Iar în spațiul dintre semicercul de petrecăreți și cercul de pietre ardea focul Beltane.

Dacă privea spre sud-vest, vedea licărul focului aprins pe Dealul Dragonului. Știa că din acel loc se zărea un alt foc, apoi altul și altul, tot așa până la Capătul Pământului. Marcată în același fel de focuri era linia *ley* care ducea spre nord-est, prin marele cerc de piatră de pe dealul sacru.

În această noapte, își spuse ea cu satisfacție, în această noapte întreaga Britannie este împânzită de lumini pe care și cei născuți-o-dată, fără vederea spirituală, le pot observa.

O fecioară din rândurile oamenilor mlaștinii, cu părul negru ca un nor prins la spate cu o cornoană de măceș, îngenunche înaintea ei cu o eleganță timidă, dăruindu-i un coș cu fructe de pădure uscate, păstrate

în miere. Caillean își ridică voalul albastru de pe frunte și gustă câteva, zâmbind. Fata, zărind secera argintie a lunii, care lucea deasupra semilunii mai mici, tatuate pe fruntea preotesei, făcu o reverență și privi repede în altă parte.

După ce tânăra plecă, rămase cu fața neacoperită. Era o noapte de festival, când se deschideau ușile dintre lumi, iar spiritul călătorea liber. Fără mister. Oricum, voalul stătea doar simbolic, deoarece la nevoie știa prea bine cum să creeze iluzia unei umbre peste trăsăturile sale. Fecioarele pe care le inițiau erau convinse că ea, asemenea Crăiesei Zânelor, putea apărea din senin.

La sunetul tobelor, care pulsase ca o bătaie de inimă printre zgomotele sărbătorii, se adăugară dintr-odată undele unui cântec de harfă. Un tânăr druid își adusese harfa portabilă până în vârful Delușorului. Acum stătea cu picioarele încrucișate lângă toboșarul pipernicit și întunecat, ținându-și capul bălai înclinat într-o parte, pe când asculta ritmul. După o clipă, sunetul dulce-amar al unui corn i se alătură muzicii, săltând pe deasupra notelor melodioase ale harfei ca o vițică pe un câmp cu flori.

Fata cu ghirlanda de măceș începu să se legene cu brațele lipite de corp, șoldurile înguste mișcându-se sub veșmântul de piele moale de oaie. Ezitând la început, Dica și Lysanda i se alăturară apoi fără rețineri. Ritmul tobei se întări, iar în scurt timp frunțile străluceau de transpirație, iar materialul subțire,

albastru, al tunicilor începu să atârne. Cât de frumoase sunt! se gândi Caillean, privindu-le. Chiar și ea se pomeni legănându-se pe muzică, și trecuseră atâția ani de când nu mai dansase la un festival.

Îi atrase atenția o modificare în ritm, o mișcare unduioasă, asemenea curenților apei când un bărbat pășea într-un șuvoi. Dansatoarele se traseră într-o parte, răsucindu-se, și-l zări pe Gawen. Purta fustanela albă, de rege, încinsă cu aur. Un medalion regal, podoabă din vremuri străvechi, se odihnea pe pieptul său, iar frunze verzi de stejar îi formau coroana.

În afară de asta, singurul ornament erau șerpii albaștri, crestați pe antebrațele sale. Nu-i mai trebuia nimic. Lunile de antrenament la romani îi sculptaseră partea de sus a trupului și-i adăugaseră mușchi tari pe pulpe și coapse. Mai mult, și ultima urmă de blândețe tinerească îi fusese ștearsă de pe trăsături; oasele îi conturau fața, iar acum totul se echilibra. Băiatul pe care-l îndrăgise și de care se temuse nu mai exista. Avea în față un bărbat.

Și un rege, se gândi, văzând strălucirea răspândită în juru-i. Îl dorea? Știa că încă avea puterea de a se învâli într-o frumusețe față de care până și tinerețea radioasă a Siannei ar fi pălit. Dar dacă, așa cum bănuia, legătura dintre ei ținea de suflet și se făurise cu veacuri în urmă, Gawen își va alege adevărata pereche, chiar dacă îi va apărea ca o baborniță. În orice caz, Sianna era tânără și-i putea dăruia un

copil, ceea ce Caillean, cu toată înțelepciunea și vrăjile ei, n-ar fi izbutit niciodată.

Nu este iubitul sufletului meu, se gândi cu o undă de regret. *Sufletul bărbatului care mi-ar fi pereche nu-i încă întrupat*. Interesul ei era o reacție firească la atracția masculină copleșitoare a Regelui și la puterea focurilor Beltane. În această noapte, pe Gawen îl iubeau toți, bărbați sau femei, bătrâni sau tineri.

Oare așa-l văzuse și Eilan pe tatăl lui, când venise la ea, lângă un foc Beltane? Băiatul era mai înalt decât Gaius și, deși avea curbura mândră a nasului roman, i se părea că găsește ceva din Eilan în ochii lui. De fapt, în acel moment, Gawen nu prea semăna cu nici unul dintre părinți, ci cu cineva cunoscut ei în altă viață, cu mult timp în urmă.

– Regele-Strămoșesc, se răspândi o șoaptă în timp ce pășea printre dansatori, iar Caillean își înfrână un impuls de a începe prevestirile. Tatăl lui pretinsese titlul înainte să moară. Dar băiatul purta șerpilor sacri. Nu doar un Rege-Strămoșesc, onorat un ciclu de anotimpuri, apoi sacrificat, dacă momentul o cere, ci Pendragonul, cel care slujește țara atât timp cât îi este dat să trăiască.

Fecioarele se adunară în jurul său și-l traseră la dans. Îl văzu veselindu-se, luând câte-o fată de mâini și răsucind-o, apoi lăsând-o fără suflu și răsucind-o în timp ce se ducea la o altă, prinzând-o într-o scurtă îmbrățișare și trimițând-o învârtindu-se în brațele vreunuia dintre tineri. Dansară până când toți, în afară de Gawen, care părea gata să continue toată

noaptea, gâfâiau. Apoi le dădu voie să-l conducă spre un scaun acoperit cu piei moi de căprioară, precum al Marii Preotese, de partea cealaltă a focului.

Îi aduseră mâncare și băutură. Ritmul tobei încetă, iar zumzăitul vorbăriei și râsetele fură însoțite numai de trilurile dulci ale unui fluier de os. Caillean sorbi din vinul îndoit cu apă și-și plimbă ochii peste adunare, zâmbind cu nevinovăție.

O făcu să se întoarcă doar sunetul reluat al tobei, dulce și statornic precum o bătaie de inimă.

Toboșarul, un bărbat al mlaștinilor, știa ce urma, dar ea se încruntă, întrebându-se ce intenționau acum Umblătorul pe Apă și bătrânul care venea cu el. Nimic ostil – în afară de cuțitele încinse la centuri, nu aveau alte arme –, însă venea ceva mult mai serios, sau poate solemn, în locul reveriei nepăsătoare de festival. Îi însoțeau trei bărbați mai tineri, urmărindu-l pe Gawen cu ochii strălucitori. Ce duceau? Se ridică în picioare și ocoli fără zgomot focul, ca să vadă.

– Ești rege.

Glasul gutural al Umblătorului pe Apă formulase o declarație, nu o întrebare. Privirea lui alunecă la dragonii de pe brațe.

– Asemenea celor din vechime, veniți de pe mare. Ne amintim, dădură din cap bătrânii. Ne amintim vechile povești.

– Așa este, zise Gawen, iar Caillean știu că el își vedea viețile anterioare, pe care inițierea îi permitea să și le amintească.

– Am venit din nou.

– Atunci, îți dăruim asta, spuse bătrânul. Fierarii noștri au făurit-o dintr-o stea căzătoare cu mult timp în urmă. Iar, când s-a rupt, un vrăjitor de-al vostru a făcut-o la loc. În acea vreme, stăpâne, ai folosit-o să ne aperi, iar când ai murit, am ascuns-o.

Ridică legătura pe care o cărase, în care se ghicea o formă alungită, acoperită de piei vopsite.

Se lăsă tăcerea când Gawen o primi. Caillean putea auzi bătăile proprii sale inimi, tare și încet. În înveliș, după cum își reaminti, se afla o sabie.

Avea o lamă lungă, de un albastru închis, cam de mărimea unei săbii romane de cavalerie, cu o formă ca de frunză, care-i aminti de armele de bronz folosite de druizi în ritual. Însă nici un bronz nu avusesese vreodată o sclipire de oglindă. *Metal din stele...* auzise de astfel de săbii, dar nu văzuse niciodată una. Cine s-ar fi gândit că acești oameni de mlaștină păstrau o asemenea comoară? Nu trebuia să uite că, deși umili, tribul lor era foarte vechi.

– Îmi amintesc... rosti Gawen încet.

Mânerul i se potrivea de parcă ar fi fost făcut după palma lui. Ridică sabia și sclipiri ale luminii focului, reflectate pe lamă, dansară pe fețele celor adunați în jur.

– Atunci, ia-o să ne aperi, zise Umblătorul pe Apă. Jură!

Sabia țâșni în sus ușoară ca un fulg. Băietanul Gawen ar fi scăpat-o. O răsucire dibace din încheietură o făcu să taie văzduhul. Cât de ciudat, se gândi

Caillean, că romanii îl instruiseră să devină apărător al celor oprimați chiar de ei.

– Am jurat s-o slujesc pe Doamna, spuse el moale. Acum jur și înaintea voastră și a Gliei.

Întoarse sabia și trase tăișul pe carnea brațului său. Nu trebuia apăsată prea tare – era ascuțită ca dinții șarpelui – și într-o clipă sângele întunecat se ivi de-a lungul tăieturii și începu să picure pe pământ.

– Pentru această viață și acest trup, continuă el, și pentru sufletul meu, reînnoiesc jurământul făcut înainte...

Caillean se înfioră. Ce amintiri îi *reveniseră* băiatului cât stătuse în deal? Cu puțin noroc, se vor risipi pe măsură ce va trece timpul. Era foarte greu pentru cineva să ducă o viață normală, dacă își cunoștea prea bine viețile trecute.

– În viață și moarte te slujim, stăpâne.

Umblătorul pe Apă își muie degetul în sângele de pe pământ și apoi îl duse la frunte, lăsând acolo o dâră roșie. Tinerii făcură la fel, apoi se poziționară în jurul lui ca o gardă de onoare, câte doi de fiecare parte. Junii druizi care priveau scena păreau mai degrabă amuzați și chiar s-ar fi putut să fie așa, încercând să înțeleagă transformarea unuia care numai cu un an înainte fusese un flăcău de-al lor.

Caillean privi în sus. Stelele păseau spre miezul nopții, iar focul începuse să scadă. Valurile astrale reveneau: vremea începerii celor mai profunde dintre vrăji era aproape.

– Unde-i Sianna? întrebă Gawen ușor.

Preoteasa văzuse că încă înainte să-i fie adusă sabia el cercetase mulțimea.

– Du-te în cerc. Cheamă-ți mireasa, iar ea va veni.

Ochii lui sclipiră deodată într-o lumină care nu provenea de la foc. Fără nici un alt cuvânt, pași spre cercul de piatră. Escorta îl urmă, dar, când trecu de cei doi stâlpi care flancau intrarea, se postă înaintea ei. Gawen se duse spre altar, ridică sabia și o puse pe piatră ca pe o ofrandă. Cu mâinile goale, se întoarse să privească înapoi.

– Sianna! Sianna! Sianna! strigă, iar dorul din acea chemare se răspândi prin toate lumile.

Un moment, întregul Delușor tăcu, așteptând.

Și apoi, de la mare distanță, auziră un zgomot ca de clopote de argint. Odată cu el veni și răpăitul de tobă, un ritm rapid și dansant, care făcea inima să tresalte de bucurie. Caillean se uită în josul dealului și văzu lumini ițindu-se. Curând zări chipuri, ceilalți oameni ai mlaștinii și alții, nu chiar oameni, dar în stare să umble printre ei în această noapte, când porțile se deschideau între lumi.

O licărire albă se mișca în mijlocul lor, o fâșie de pânză diafană ținută ca o acoperitoare deasupra celei pe care o însoțeau. Muzica se auzea tot mai tare, vocile crescuseră într-un cântec nupțial, iar oaspeții se traseră de o parte și de alta, în timp ce procesiunea avansa spre creastă.

Un rege la încoronarea sa, un mire la nunta sa, un preot la inițierea lui, toate existau în momentul

lor de glorie divină. Iar Gawen, privind pe când îi aduceau mireasa, le întruchipa pe toate trei.

Dar Sianna... oricât de mare era frumusețea Zeului, cea a Zeiței o depășea. Pe când ridicau acoperământul, iar fecioara trecu printre stâlpi să-l întâmpine, purtând o coroană de măceș, Caillean își dădu seama că toată magia ei n-ar fi reușit niciodată s-o facă aidoma. În vreme ce Gawen dormea, Sianna se dusesse pe tărâmul mamei ei și giuvaierile Lumii Celeilalte o împodobeau pe fata Crăiesei Zânelor.

Întregul trup i se zgudui de bătaile inimii. Îl bucura că lăsase sabia; după cum tremura, mai mult ca sigur s-ar fi tăiat. Purtătorii de făclii care o escortaseră pe Sianna stăteau acum în jurul cercului. În timp ce trecu printre stâlpi și păși spre el, lumina lor părea să crească, iar lumea din afara cercului dispăru.

În acel moment n-ar fi putut spune dacă era frumoasă. Un biet cuvânt omenesc, dar, oricât de pregătit era ca bard, n-ar fi găsit nici unul care să exprime ce simțea. Ar fi vrut să se plece și să sărute pământul pe care pășea ea, dar ceva la fel de dumnezeiesc dinlăuntrul său se înălță spre a o întâmpina. Își văzu imaginea oglindită în ochii ei.

– M-ai chemat, iubitul meu, și iată-mă aici...

Avea glasul moale; în ochii îi zări un licăr care amintea de fetișcana împreună cu care căutase cuiburi de pasăre nu cu multă vreme în urmă. Îi era mai lesne să suporte puterile zeiești care pulsau înlăuntrul său.

– Uniunea noastră, glăsui el cu greutate, va sluji și pământul, și oamenii. Dar te întreb, Sianna, să fii cu mine îți va servi și ție?

– Și ce-ai face, dacă ți-aș spune că nu? zise cu un zâmbet în care strecurase o nuanță ușor zeflemitoare.

– Aș alege pe alta – nu ar conta cine – și aș încerca să-mi fac datoria. Dar ar acționa doar trupul meu, nu și inima sau sufletul. Ești preoteasă. Înțeleg, dacă tu... se opri și o fixă cu privirea, dorind ca ea să priceapă vorbele nerostite.

– Nu mi s-a întâmplat, îi răspunse ea, și nici ție.

Sianna se apropie mai mult și-și puse mâinile pe umerii lui, lăsându-și capul pe spate să-i primească sărutul, iar Gawen, cu brațele încă depărtate de trup, se aplecă să ia ce-i oferise. Iar când buzele lui le atinseră pe ale ei, îl simți pe Zeu cu totul în el.

Se asemuia cu focul ce-l cuprinse cu o noapte înainte, dar mai blând, mai auriu. Era conștient de sine, dar și de Celălalt, care, spre deosebire de el, știa să dezlege nodul complicat al cingătorii de Fecioară și să desfacă broșele care țineau rochia. În câteva clipe, ea rămase înaintea lui cu curbele dulci ale trupului mai frumoase decât podoabele pe care încă le purta.

Apoi ea se mișcă, desprinzându-i centura poleită și trăgând de șnururile kiltului până când și acesta fu scos. Uimit, îi atinse sânii, apoi lipindu-se unul de altul, de parcă ar fi vrut să devină o singură ființă, se sărutară din nou.

– Unde ne așezăm, dragostea mea? șopti el, când își recăpătă suflul.

Sianna se dădu înapoi și se așează pe piatră. Gawen rămase înaintea ei, simțind cum din inima Delușorului răzbate un curent prin tălpile picioarelor sale, străbătându-i spinarea și făcându-l să tremure de atâta energie. Cu grijă, ca și cum orice mișcare bruscă l-ar fi sfărâmat, se aplecă asupra ei, scufundându-se între coapsele sale desfăcute, în vreme ce-și potrivea trupul cu al ei.

În momentul împreunării, simți obstacolul virginității și știu că nu mințise, dar nu mai conta. Se întorcea acasă cu o dulceață la care bărbatul din el nu se așteptase, recunoscută cu bucurie de zeul din el. Preț de o respirație rămaseră fără să se miște, însă forța care-i adusesese împreună nu putea fi negată.

Pe când Sianna îl prinse ca într-un clește, Gawen se trezi mișcându-se în ritmurile celui mai vechi dans dintre toate și înțelese că el era doar un canal pentru tăria din el, care-l făcea să-și dăruiască întreaga viitoare femeii în brațele căreia se afla. O simți transformându-se în foc sub el, deschizându-se și mai tare, iar el se opinti împotriva ei, de parcă prin acel trup omenesc ar fi putut atinge ceva dincolo de omenesc.

În momentele finale, când se închipuia dincolo de gândire, auzi șoapta ei.

– Sunt altarul...

– ...Iar eu sunt sacrificiul, îi răspunse, și trăi, în sfârșit, eliberarea pasiunii bărbatului și tăriei zeului.

Scurgerea furtunoasă de energie, amplificată de uniunea Zeului cu Zeița, se răspândi în Delușor.

Prea multă pentru canalul ei principal, năvăli prin orice pasaj disponibil, pulsând prin liniile *ley* mai obscure care traversau culmea, și binecuvântă întregul teritoriu. Așteptând în exteriorul cercului, Caillean o simți și se așază cu un oftat. Ceilalți, percepând și ei în propriul lor fel ce se întâmplase, săriră în picioare, cu ochii strălucitori. Tobe, care-și continuaseră bătaia constantă de când Sianna i se alăturase lui Gawen în cerc, izbucniră într-un ropot brusc și exaltat, și o voce se ridică, apoi o alta preluă strigătul, până când întregul deal răsună de bucuria lor.

– Zeul s-a împreunat cu Zeița, proclamă Caillean, Stăpânul cu Glia!

Toboșarii, după primul lor asalt, se opriră la un ritm vioi, de dans. Râzând, oamenii se ridicară în picioare. Toată lumea, chiar și cei mai bătrâni dintre druizi, simțiseră că tensiunea s-a risipit. Odată cu ea, dispăru oboseala și, se părea, și reținerea. Cei care priviseră mai devreme dansurile stând la margine începură să se legene. O fată din rândurile oamenilor mlaștinii îl trase pe bătrânul Brannos în spațiul dinaintea focului, iar el sălta și făcea cercuri mult mai vioi decât ar fi crezut Marea Preoteasă.

Deși focul mai scăzuse, căldura era mai mare decât înainte. Foarte curând, dansatorii ajunseră learcă de transpirație. Spre surprinderea lui Caillean, una dintre preotese, Lysanda, își scoase prima tunica, însă celelalte-i urmară repede exemplul. Un tânăr și o femeie dintre oamenii mlaștinii, scăpată

de pericolul veșmintelor fluturate, se luară de mână și săriră peste foc, să aibă noroc.

Privindu-i, se gândi că trecuseră ani de când nu mai văzuse o asemenea bucurie la sărbătoarea de Beltane. Probabil că niciodată nu mai fusese așa pentru că riturile de la Vernemeton erau domoale de teamă că romanii n-ar fi permis, iar ei încă mai învățau rânduielile din Avalon. Însă acest lucru se încheiase odată cu împreunarea unui fiu al druizilor cu fiica Zânelor. Puteau cu toții, își spuse ea, supraveghind dansatorii care săreau, să-și dea satisfacția ceremoniilor nopții.

Însă nici o noapte, indiferent cât de veselă, nu dura o veșnicie. Doi câte doi, bărbații și femeile se îndepărtau să-și îndeplinească propriile lor ritualuri pe coastele dealului. Alții se înfodoliră în mantiile lor și se așezară lângă foc, să doarmă până treceau efectele berii de ierburi. Torțele celor care păzeau cercul se consumaseră de mult, însă pietrele însele aruncau o umbră protectoare care asigura intimitatea celor aflați în interior.

Cu puțin înaintea zorilor, unii dintre cei mai tineri plecară să taie copacul de Beltane și să adune frunze pentru podelele caselor de la poalele Delușorului. Dansurile care cinstiseră copacul în timpul zilei, deși nu atât de vesele, erau mai cuviincioase decât celebrările din timpul nopții, de lângă foc, oferindu-le fecioarelor neinițiate și copiilor ținută deoparte șansa de a simți sărbătoarea.

Caillean, care dansase mai puțin și băuse și mai puțin decât alții, obișnuită să fie de veghe, privise

toată noaptea așezată în jilțul ei măreț, lângă vâlvătaie. Însă chiar și ea se cufundă frântă în somn, odată ce umbrele nopții dispărură înaintea zorilor.

Era o zi frumoasă. Prin perdeaua de crengi înfrunzite din care construiseră o colibă, să-și ofere o oarecare intimitate, Gawen privi din vârful Delușorului peisajul variat, format din apă, pădure și câmp, care se răsărau în lumina soarelui din dimineața de Beltane. Își zise că sigur ar fi gândit la fel și dacă n-ar fi fost din cale-afară de fericit. Într-adevăr, simțea dureri în locuri ciudate, iar liniile noilor sale tatuaje se acoperiseră cu o crustă și aceasta crăpase când mușchii se încordaseră, însă erau numai dureri superficiale, de-abia de luat în seamă, în comparație cu uluitoarea senzație de bine care-i pulsa prin fiecare venă.

– Întoarce-te, ceru Ambios, să te frec pe spate.

Turnă apă peste cârpă. De cealaltă parte a despărțirii, acolo unde se îmbăia Sianna, se auzi sunetul vesel al râsului fetelor.

– Mulțumesc, spuse Gawen.

Orice nou inițiat se aștepta să fie răsărat, însă în manierele lui Ambios exista un respect care-l surprindea. Așa să fie întotdeauna lucrurile? Era foarte plăcut să te simți ca un rege în extazul ritualului, dar se întreba cât de mult ar suporta, dacă ar fi așa zi de zi.

O înțepătură în antebrațe îi readuse atenția asupra dragonilor. Cel puțin, unele lucruri se schimbaseră pentru totdeauna. Dragonii nu vor dispărea. Iar Sianna era a lui pe veci.

Termină cu îmbăiatul și-și trase pe el tunica fără mâneci pe care i-o aduseseră, făcută din pânză vopsită într-un verde viu și brodată cu aur. Nu-și imaginase că druizii țineau lucruri așa de minunate prin magaziile lor. Își legă cingătoarea, apoi prinse de ea sabia. Deși lama nu vădea nici un semn de vechime, pielea tecii primite împreună cu ea era ponosită și o parte dintre cusături începuseră să cedeze. Va trebui să aibă grijă, se gândi în timp ce ieșea din coliba de crengi, să pună să i se facă alta nouă.

Toate gândurile despre sabie îi dispărură din minte când o văzu pe Sianna. La fel ca el, era îmbrăcată cu o robă de un verde primăvărată și tocmai își potrivea pe frunte o coroniță nouă de păducel. În lumina soarelui, părul ei strălucea precum aurul roșu.

– Doamnă... zise luând mâna pe care i-o întinsese și sărutând-o. *Ești la fel de fericită ca mine?* Întrebă atingerea sa.

– Dragostea mea... începu, iar privirea ei îi răspunse: *Și mai fericită.*

Deodată, el începu să tânjească după noapte, când puteau fi din nou singuri. Acum era doar o femeie ca toate femeile, însă în ochii lui Zeița care îl vizitase noaptea trecută n-o întrecea în frumusețe.

– Gawen, stăpâne, gângăvi Lysanda. Avem mâncare pentru tine.

– Ar fi bine să mâncăm, murmură Sianna. Ospățul pe care-l pregătesc jos nu va fi gata până la dansul de la trei după-amiază.

– Am mâncat, spuse Gawen, strângând-o de mână, dar îmi va fi în curând foame iarăși...

Sianna se înroși, apoi râse și-l trase spre masa unde pregătiseră carne rece, pâine și bere.

Tocmai se așezau, când auziră strigăte de jos.

– Vor să coborâm deja? începu Sianna, dar în acele strigăte se simțea o tensiune deloc potrivită cu un festival.

– Fugiți! se auzeau acum limpede vorbele. Vin... trebuie să fugiți!

– Este Tuarim! exclamă Lysanda, privind la vale. Ce să fie așa de rău?

Antrenamentul pe care Gawen crezuse că-l lăsase în urmă îl făcu să sară în picioare, iar mâna-i coborî pe mânerul sabiei. Sianna încercă să vorbească, dar după ce-i întâlni privirile își înghiți cuvintele și se ridică să-i fie alături.

– Spune-mi! ceru el pășind spre tânărul druid, în timp ce acesta se clătina urcând ultimele trepte spre platoul din vârf.

– Părintele Paulus și călugării lui, urlă Tuarim. Au adus frânghii și ciocane. Vor să arunce de pe Delușor pietrele sacre.

– Sunt bătrâni, rosti el liniștitor. Ne vom așeza între ei și cerc. Nu ne clineasc ei pe noi, darămite pietrele, chiar dacă și-au pierdut mințile!

Nu-i venea să creadă că acei călugări cumsecade, împreună cu care cântase, ar fi devenit atât de fanatici, chiar și după un an de ascultat afuriseniile părintelui Paulus.

– Nu asta-i... înghiți în sec Tuarim. Sunt soldații, trebuie să te scoatem de aici. Părintele Paulus a trimis pe cineva la Deva și i-a chemat pe romani aici.

Gawen inspiră adânc, iar inima-i bătea în așa fel, încât speră ca nimeni să nu observe. Știa ce le făceau romanii dezertorilor. Astfel că preț de o clipă se gândi să încerce să fugă. Dar mai făcuse asta o dată, iar, dacă rușinea pentru fuga dintr-un război care nu fusese al său și de o armată față de care nu depusese nici un jurământ încă ardea în carnea lui, cum să trăiască după ce și-ar părăsi poporul, care-l slăvise drept Pendragon pe Delușorul Sacru?

– Grozav! se forță să rânjească. Romanii sunt oameni rezonabili, iar ordinele lor sunt să protejeze toate religiile. Am să le explic eu totul, iar ei îi vor împiedica pe nazarineni să se atingă de pietre.

Expresia lui Tuarim începu să se liniștească, iar Gawen răsuflă, sperând să aibă dreptate. Oricum, prea târziu să se mai răzgândească, pentru că fața părintelui Paulus, roșie din cauza efortului și a furiei, se ivi peste curbura dealului.

– Gawen! Fiul meu, fiul meu, ce ți-au făcut? zbieră preotul dând din mâini, iar trei dintre ai lui apărură în spatele lui. Te-au forțat să te închini idoloilor lor? Te-a ademenit târfa asta la rușine și păcat?

Amuzamentul simțit de tânăr se transformă brusc în furie și se așază între Sianna și bătrân.

– Nu am fost „forțat” să fac nimic și nici nu voi fi! Iar această femeie este mireasa mea, așa că ține-ți limba aia spurcată în gură!

Acum și restul nazarinenilor ajunseseră în vârful Delușorului și aveau, într-adevăr, ciomege și frânghii de nojițe de piele. Le făcu semn lui Tuarim și Siannei să se dea la o parte.

– E-un demon, un șarpe al marelui Înșelător, care prin ademenitoarea Evă a trădat întreaga omenire păcatului! răspunse părintele Paulus. Însă nu-i prea târziu, băiete. Chiar și binecuvântatul Augustin s-a pocăit, iar el și-a petrecut întreaga tinerețe în păcat. Dacă faci penitență, această singură faptă rea nu va fi luată în considerare. Dă-te de lângă ea! îi ceru și întinse mâna. Vino cu mine acum!

Gawen se holbă uimit la el.

– Părintele Iosif a fost un om sfânt, un spirit binecuvântat, care a predicat Evanghelia dragostei. Pe el poate că l-aș fi ascultat, însă nu mi-ar fi spus nicio dată asemenea cuvinte. Pe când tu, bătrâne, te-ai smintit de-a binelea!

Privi spre ceilalți și ceva din expresia lui îi făcu să se dea cu un pas înapoi.

– Acum este rândul meu să dau porunci! zise și simți prezența astrală a unei mantii regale învăluindu-l. Ați venit la noi ca niște cerșetori, v-am oferit un sanctuar și v-am lăsat să vă construiți biserica lângă locul nostru sfânt. Însă acest Delușor aparține vechilor zei care protejează acest pământ. Nu aveți nici un drept să fiți aici; tălpile voastre profanează un tărâm sacru. Așa că vă spun: Pieriți! Fie ca puterile pe care le-ați numit demoni să vă lovească unde vă aflați!

Își ridică mâna și, deși goală, călugării se dădură înapoi de parcă ar fi agitat o sabie. Gawen zâmbi amar. Peste o clipă o luară din loc. Apoi auzi zăngănitul țințelilor sandalelor pe piatră. Sosiseră romanii.

Vreo zece, sub comanda unui decurion transpirat, ținând câte o sulică scurtă, numită de ei *pilum*, în fiecare mână. De-abia răsuflând, îi cercetau pe nazarinenii furiși și pe druizii revoltați cu priviri la fel de ostile.

Decurionul examinează broderiile aurite ale tănărului și se pare că decise că erau un semn de rang înalt, așa că i se adresă.

– Îl caut pe Gaius Macellius Severus. Acești călugări au dat de veste că s-ar putea să-l țineți la voi.

Cineva din spatele lui Gawen scoase un sunet, apoi se liniști. El clătină din cap, sperând că bărbatul nu se afla în Britannia de prea mult timp ca să-și dea seama cât de limpede era că trăsăturile sale purtau pecetea Romei.

– Oficiem un ritual al religiei noastre, rosti el calm. Nu constrângem pe nimeni.

– Și cine ești tu, de spui asta? se încruntă decurionul sub coiful său.

– Eu sunt Gawen, fiul lui Eilan...

– Prostule! strigă părintele Paulus. Țsta-i chiar Gaius, cel cu care discuți.

Ochii romanului se deschiseră larg.

– Domnule, începu el, bunicul tău ne-a trimis...

– Puneți mâna pe el! se băgă din nou Paulus. Este dezertor din armata voastră!

O mișcare convulsionată străbătu șirul de soldați și, în timp ce druizii priveau, părintele Paulus îl împinse pe unul dintr-ai săi spre cercul de pietre.

– Tu ești tânărul Macellius? întrebă decurionul privindu-l nesigur.

Gawen oftă. Dacă bunicul său din Deva era dispus să-i ia apărarea, poate că va scăpa.

– Acesta-i numele meu roman, dar...

– Ai fost în armată? se răsti romanul.

Tânărul tresări, auzind o lovitură de ciocan lovind piatra. Doi dintre călugări pusese război în jurul unuia dintre stâlpii de piatră și trăgeau de ele, în vreme ce un al treilea pregătea o altă piatră.

– Ia poziția de drepti, soldat, și răspunde-mi!

Timp de trei luni lungi, fusese obligat să reacționeze la acest ton. Înainte să se fi gândit măcar, trupul luă poziția rigidă pe care numai antrenamentul legionar o oferea. În momentul următor încercă să se relaxeze, însă dezastrul avu loc.

– N-am depus niciodată jurământul! strigă el.

– Vor judeca alții, spuse decurionul. Acum vei veni cu noi.

Dinspre cerc se auzi un *trosnet* și scrâșnetul chinător al pietrei despicate pe măsură ce ciocanul deschidea o crăpătură în piatră. Una dintre femei țipă, iar Gawen se întoarse la timp să vadă stâlpul de piatră căzând la pământ în două bucăți.

– Domnule, opriți-i! Este interzis să pângărești un templu, ne aflăm pe pământ sacru.

– Aceștia sunt druizi, soldat! i-o reteză nazarineanul. Credeai că Paulinus și Agricola i-au căsăpît pe toți? Roma nu-i tolerează pe cei care fac vrăji împotriva ei. Druizii și riturile lor trebuie să dispară, iar datoria ta este să-i nimicești pe toți cei rămași!

O luă spre cel de-al doilea stâlp, care se clătina tare, și începu să sape. Călugării cu ciocane, însuflețiți de succes, începură să lovească o altă piatră.

Gawen se holbă la el, toate amintirile despre romani și despre pericolul în care se afla risipindu-se într-un val de furie regală. Neluând în seamă comenzile decurionului, se duse spre cerc.

– Paulus, acest loc le aparține zeilor mei, nu alor tăi. Pleacă de lângă piatra aia!

Glasul nu era al lui și vibra în pietre. Ceilalți călugări se albiră și dădură înapoi, însă Paulus începu să râdă.

– Demonilor, vă reneg! *Satanelor, plecați de la mine!* zbieră și se repezi spre piatră.

Măinile tânărului se abătură asupra umerilor osoși; îl trase pe bărbat de-acolo și-l trânti jos, de-a dura. În timp ce se îndrepta de spate, auzi zăngănitul inconfundabil al unei *gladius* trase din teacă și se întoarse, cu mâna pe mânerul sabiei sale.

Legionarii își ațintiseră sulițele, însă el se chinui să-și descleșteze degetele. Gândurile i se învârteau nebunește. *Nu voi vărsa sânge pe acest pământ sfânt! Nu m-au consacrat căpetenie războinică, ci rege.*

– Gaius Macellius Severus, te arestez în numele împăratului. Lasă mâinile jos! bubui vocea decurionului în spațiul dintre ei, în timp ce gesticula cu sabia.

– Numai dacă-i arestezi și pe ei, îi răspunse și arătă spre călugări.

– Religia ta nu-i îngăduită, iar tu ești un renegat, mârâi ofițerul. Dă-ți jos sabia aia sau am să le ordon oamenilor mei să te străpungă pe loc cu sulile.

Este greșeala mea, se gândi Gawen buimăcit. Dacă n-aș fi căutat Roma, n-ar fi știut niciodată că Avalonul se găsește aici.

Dar știi acum, interveni o parte rebelă a propriului său suflet. De ce să-ți pierzi viața de dragul cătorva pietre?

Privi spre stânci. Unde era vraja care izbucnise din toate la apariția lui Merlin? Doar niște pietroaie, arătând ciudat în lumina zilei, iar el destul de smintit, încât să se creadă rege. Dar, indiferent ce altceva putea fi adevărat, pe acel altar de piatră Sianna îi dăruise dragostea ei și nu va permite să fie pângărit de mâinile necurate ale părintelui Paulus. O văzu pe Sianna dincolo de șirul de soldați și încercă să-i zâmbească, apoi, ca nu cumva disperarea ei să-l dezarmeze, privi repede într-o parte.

– Nu am depus niciodată jurământul înaintea împăratului, dar m-am legat să apăr acest deal sfânt, vorbi pe un ton potolit, iar vechea sabie pe care i-o dăduseră oamenii mlaștinii chiar noaptea trecută i se așeză docilă în mână.

Decurionul făcu un gest. Vârful îngrozitor de ascuțit al unui *pilum* ridicat străluci în soare. Apoi, dintr-odată, o piatră aruncată zăngăni pe fierul unei căști, iar *pilumul*, prea curând lansat, își rată ținta.

Druizii erau neînarmați, însă pe vârful Delușorului găseai pietre din belșug. Un nor de proiectile îi bombardă pe legionari. Aceștia ripostară. Gawen îl văzu pe Tuarim străpuns de un *pilum* azvârlit asupra lui și căzând. Celelalte preotese, slavă cerului, o traseră pe Sianna deoparte.

Trei dintre soldați tropăiră spre el, cu scuturile ridicate și săbiile ațintite. Se așeză într-o poziție defensivă, abătând prima lovitură cu o manevră de parare exersată îndelung cu Rufinus și continuând cu un atac care tăie curelele de legătură ale platoșei și ale armurii din spate și pătrunse printre coaste. Soldatul țipă și se prăbuși îndărăt, iar Gawen se răsuși și-l atacă pe următorul, oțelul superb al lamei sale trecând prin platoșă. Expresia de surpriză de pe figura sa ar fi fost comică, dacă ar fi avut timp destul s-o privească, însă al treilea soldat se repezea asupra lui. Sări în unghiul mort al gărzii lui și, pe când sabia dușmanului cobora de-a lungul spatelui său, o ridică pe a lui, împingând-o pe sub armură direct în inimă. Trupul în cădere aproape că-i luă și sabia cu el, dar izbuti să-și elibereze arma. Patru dintre tinerii druizi zăceau la pământ. Unii dintre oamenii mlaștinii veniseră să dea ajutor, însă săgețile și țepușele lor erau de prea puțin folos împotriva armurilor romane.

– Fugiți... îi îndemnă el.

De ce nu o luau la goană, smintiții, cât mai aveau încă timp? Însă druizii rămași încercau să ajungă de partea lui, strigându-i numele.

Atacul lui îi luă pe romani prin surprindere. Unul căzu la prima lovitură, al doilea reuși să-și ridice scutul la timp și atacă la rându-i. Nimeri în partea de sus a brațului lui Gawen, însă el nu simți nici o durere. O lovitură la spate îl făcu să se clatine, însă în momentul următor își reveni, iar replica sa îi reteză brațul soldatului. Mai rămăseseră cinci dintre ei, plus decurionul, și începuseră să învețe lecția prudenței. S-ar putea să izbutească, până la urmă. Rânjind cu sălbăticie, îl respinse pe următorul care se repezise la el cu lovituri iuți, rupându-i așchii din scut.

Dragonii albaștri de pe brațe deveniseră stacojii și, deși nu simțea nimic, mare parte din sânge era al lui. Clipi când o umbră plană peste el, apoi se clătină ușor, după o altă trecere. Nu era vorba de pierderea de sânge, hotărî el, riscând o privire în sus, unde o negură întunecată se împrăștia rapid pe cerul albastru.

Caillean și Sianna, se gândi el sumbru. Ele îi vor izgoni. Nu trebuie decât să rezist.

Dar tot îi mai rămăseseră cinci dușmani. Sabia îi scăpără când o întoarse de jur împrejur. Legionarul cu care se lupta sări înapoi, iar Gawen râse. Apoi, ca un trăsnet din cer senin, ceva îl lovi între omoplați. Săltă înainte și căzu în genunchi, întrebându-se ce-l trăgea la pământ, de ce-i era, dintr-odată, greu să respire.

Apoi privi în jos și văzu vârful amenințător al unui *pilum* ieșindu-i din piept. Clătină din cap, încă nevenindu-i să creadă. Acum se întuneca tot mai repede, dar nu într-atât încât să oprească săbiile romane să-l lovească în spate și peste picioare și umeri.

Deja nu mai vedea nimic. Sabia de stea îi alunecă din mână lipsită de vlagă.

– Sianna... șopti și căzu, afundându-se în pământul sacru al Avalonului, oftând, așa cum făcuse și noaptea trecută, când își lăsase viața în mâinile ei.

8

– A murit?

Cu grijă, Caillean lăsă jos mâna lui Gawen. Simțurile ei interioare, căutând forța vieții, aflară doar o licărire. Fusesse nevoie să-i caute pulsul pentru a fi sigură.

– Trăiește – hârâi glasul ei –, deși numai zeii știu cum.

Era atât de mult sânge! Pământul sacru al Delușorului mustea de sânge. Câți ani de ploi, se întrebă ea, să fie necesari ca să-l spele cu totul?

– Numai forța Regelui îl ține în viață, glăsui Riannon.

– Nici chiar curajul unui rege n-ar fi făcut față unor sorți atât de potrivnici, răspunse Ambios, și el rănit, dar nu prea tare.

Mai mulți dintre ei muriseră, dar pieriseră și destui dintre romani, când se abătuse bezna vrăjitoarească, de nu-i mai puteau deosebi pe prieteni de dușmani decât cei cu vedere spirituală.

– Ar fi trebuit să fiu aici, șopti Caillean.

– Ne-ai salvat. Ai chemat umbrele... spuse Riannon.

– Prea târziu....

Își trase răsuflarea. Bezna dispăruse. Cu ochii înecați de lacrimi, n-o văzuse.

– Prea târziu ca să-l mai salvez...

Era în casa ei când veniseră romanii, odihnindu-se să fie pregătită la celebrările din timpul zilei. Nu avea nici o vină, toți ziceau la fel. De unde să fi știut?

Însă nici o scuză nu schimba faptul că Eilan murise pentru că în urmă cu zece ani ea nu izbutise să ajungă la Vernemeton. Iar acum, fiul lui Eilan, pe care-l învățase să iubească, zăcea pe moarte pentru că nu fusese acolo când avusese cea mai mare nevoie de ea.

– E voie să-l mișcăm? întrebă Riannon.

– Probabil, răspunse Marged, cea mai pricepută vindecătoare dintre ei. Dar nu departe. Ar fi mai bine să construim un acoperământ deasupra lui. Dacă tăiem lemnul sulitei, l-am așeza pe spate. Va fi mai ușor atunci.

– Poți să o scoți? întrebă Ambios cu sfioșenie.

– Nu, ar muri imediat.

Repede și fără să știe ce i se întâmplă, se gândi Caillean, în loc de mai târziu și cu dureri mai mari.

Știa cum mureau bărbații cu plămânii străpunși. Ar fi o milostenie mult mai mare, dacă i-ar trage *pilumul* chiar acum. Însă, chiar dacă pentru scurtă vreme, Gawen fusese Pendragon, iar moartea regilor, ca și a Marilor Preotese, nu era la fel cu a celorlalți oameni.

Siannei trebuie să i se îngăduie să-și ia rămas-bun, își spuse, însă în adâncul sufletului știa că, de fapt, o mistuia propria sa dorință de a auzi ultimele cuvinte ale copilului ei adoptiv.

– Ridicați adăpostul de crengi pe care i l-ați construit de dimineață și aduceți-l aici. Vom tăia lemnul *pilumului* și-l vom îngriji cât putem de bine.

Încet, Caillean păși în jurul cercului. În timp ce Gawen se lupta cu romanii, călugării nazarineni au continuat să distrugă. Doborâseră ambii stâlpi, împreună cu trei dintre pietrele mai mici, și crăpaseră piatra altarului. Dintr-un reflex îndelung exersat, se mișcă în direcția soarelui, însă forța care se trezea la trecerea ei, scurgându-se armonioasă din piatră în piatră, acum ieșea orbecăind, fără tărie sau direcție. La fel ca Gawen, Delușorul fusese rănit, iar puterea sa se scurgea prin pietrele sfărâmate.

Pașii ei se încetiniră, de parcă inima nu mai avea forța necesară pompării sângelui prin vene. Îi simțea freamătul dezordonat. *Poate voi muri și eu.* În acel moment, gândul fu bine-venit.

În afara cercului, Gawen zăcea spălat și bandajat, pe patul său improvizat, cu Sianna veghind lângă el. Îi opriseră sângerarea din alte răni, dar vârful suliței era tot în pieptul lui, iar spiritul încă mai hoinărea

la granița dintre moarte și vis. Caillean își interzise să se întoarcă și să vadă dacă se schimbase ceva. Cum își venea în fire, cineva o va chema, n-o va lipsi pe Sianna de orice mângâiere ar găsi în a sta singură cu el.

Ultima geană de lumină a zilei scălda ținutul într-o strălucire aurie, licărind printre cețurile care începeau să se adune în jurul dealurilor mai joase. Caillean nu vedea nici o mișcare prin stufăriș sau pe apă, ori pe pasarelele de lemn de deasupra lor. Nimic nu tulbura luncile inundabile sau colinele împădurite. Oriunde s-ar fi uitat, peisajul era pașnic. *O iluzie, își spuse. Pământul ar trebui să erupă într-o furtună de foc într-o astfel de zi!*

Răbufnirea de ură care o traversă pe când privirea i se îndrepta spre colibele cu pereți de nuiete din jurul bisericii țuguiate a părintelui Iosif o luă prin surprindere. Paulus înmormântase visul bătrânului de a vedea cele două comunități trăind una lângă alta, urmându-și fiecare calea spre țelul împărtășit de ea și Iosif. Însă nici chiar acolo nu văzu pe nimeni. Oamenii mlaștinilor ziceau că fugiseră toți la venirea beznei, rugându-se cu disperare să scape de demonii stârniți chiar de ei.

Dincolo de biserică se întindea spre miazănoapte drumul Aquae Sulis, acum alb și pustiu. Dar oare cât va mai fi așa, se întrebă, înainte ca bătrânul Macellius să înceapă să se îngrijoreze pentru soldații săi și să trimită un alt detașament ca să afle ce se întâmplase cu ei?

Gawen ucisese cinci, iar când se abătuse bezna, micile cuțite firoase ale oamenilor mlaștinii le făcuseră de petrecanie celor rămași. După aceea trăsese cadavrele de acolo și le scufundaseră în smârcuri, să nu mai pângărească Delușorul. Însă nu exista nici o îndoială că la ora asta călugării erau deja pe drum, să le vestească romanilor că soldații ajunseseră aici, iar armata va încheia socotelile cu toată ferocitatea.

Vor veni și vor termina ceea ce s-a început prin masacrul din Insula Mona, când eram copilă. Ordinul Druizilor și slujirea Zeitei noastre vor fi, în cele din urmă, nimicite... se gândea Caillean sumbru. În acel moment era greu să-i mai pese. Rămase locului, privind peste câmpuri, în vreme ce soarele apunea, iar lumina se retrăgea din astă lume.

Era întuneric deplin când o atingere pe braț o trezi pe Caillean. Nu mai avea speranțe, însă retragerea îi dăduse un mic răgaz.

– Ce-i? Nu cumva Gawen...

Riannon clătină din cap.

– Încă doarme. Noi, ceilalți, avem nevoie de tine. Doamnă, toți druizii și preotesele inițiate s-au adunat aici. Sunt înspăimântați cu toții; unii vor să fugă înainte să revină romanii, alții vor să rămână și să lupte. Vorbește-le... spune-ne ce avem de făcut!

– Să vă spun? dădu ea din cap. Credeți că magia mea este atât de grozavă, încât nu trebuie decât să șoptesc o invocație și totul va fi bine? N-am reușit

să-l salvez pe Gawen, ce vă face să credeți că v-aș putea salva pe voi?

În lumina slabă văzu suferința oglindită pe chipul lui Riannon și-și înăbuși alte cuvinte.

- Ești Doamna din Avalon! Nu te poți retrage, pur și simplu, pentru că ți-ai pierdut speranța. Simțim aceeași disperare ca tine, însă ne-ai învățat mereu să nu lăsăm simțămintele să ne hotărască acțiunile, ci să căutăm calmul și să permitem spiritului etern din noi să decidă...

Oftă. Se simțea ca și cum sufletul i-ar fi murit când Paulus dădăduse pietrele sacre, însă acțiunile femeii care fusese încă o rețineau aici. *Este adevărat, se gândi, că lanțurile cele mai puternice sunt făcute chiar de noi...*

- Prea bine, rosti ea în cele din urmă. Această hotărâre va afecta viața tuturor. Nu o pot lua în locul vostru, dar am să vin și vom discuta despre ce avem de făcut.

Unul câte unul, druizii veniră șontâc, șontâc, în cercul spulberat. Ambios îi aduse lui Caillean un scaun, iar ea se lăsă în el, dându-și seama, dureros, cât de mult stătuse în picioare. Învățase să ignore trebuințele trupului, însă acum simțea fiecare dintre cei șaiszeci de ani ai săi.

Pe pământ fuseseră așezate mai multe opaițe cu ulei. Marea Preoteasă văzu reflectarea propriei sale suferințe și spaiame.

- Nu putem rămâne aici. Nu știu prea multe despre romani, începu Ambios, dar toată lumea a aflat

cum îi pedepsesc ei pe cei care le atacă soldații. Dacă este vorba de război, prizonierii lor sunt vânduți ca sclavi, dar când membrii populației civile se răscoală și-și atacă stăpânii, atunci sunt crucificați...

– Nouă, britonilor, nu ni se permite să purtăm arme, darămite să le folosim împotriva lor, spuse altcineva.

– Și vă surprinde? Întrebă Riannon cu o mândrie amară. Uitați-vă câte pagube a făcut Gawen!

Se întoarseră cu toții să privească la siluetele nemișcate de sub umbrarul de crengi.

– Este limpede că nu vor avea milă, zise Eiluned. Am auzit poveștile despre ce le-au făcut femeilor din Mona. Casa Pădurii a fost înființată să-i protejeze pe cei rămași. N-ar fi trebuit s-o părăsim niciodată.

– Vernemeton zace în ruine, rosti Caillean obosită. Asta s-a întâmplat numai fiindcă bătrânul arhidruid, Ardanos, a devenit prieten personal cu mai mulți romani proeminenți și a durat cât a durat. Am trăit în liniște de atunci pentru că autoritățile nu și-au dat seama că suntem aici.

– Dacă rămânem aici vom fi masacrați sau chiar mai rău. Dar, atunci, unde să plecăm? Întrebă Marged. Nici chiar munții Demetiei n-ar reuși să ne ascundă. Ce-ar fi să-i rugăm pe oamenii mlaștinilor să ne construiască niște luntre și să plecăm spre insulele de dincolo de marea de apus?

– Vai, vai, făcu Riannon, bietul Gawen va ajunge pe insule înaintea noastră!

– Am putea fugi spre miazănoapte, zise Ambios. Caledonienii nu se pleacă înaintea Romei.

– Ba da, pe vremea lui Agricola, răspunse Brannos. Cine-ar chezaşui că vreun împărat ambiţios n-ar încerca din nou? Iar oamenii de acolo au preoţii lor. Nu cred să ne primească prea bine.

– Atunci, înseamnă că Ordinul Druizilor din Britannia s-a prăpădit, zise Riannon apăsât. Să trimitem copiii luaţi pentru iniţiere înapoi familiilor, iar noi să fugim fiecare în parte şi să ne strecurăm cu grijă.

– Eu sunt prea bătrân pentru astfel de călătorii, clătină Brannos din cap. Voi rămâne aici. Romanii n-au decît să vină, o să le trag câteva cu oasele astea bătrâne.

– Şi eu rămân, zise Marea Preoteasă. Doamna Eilan m-a trimis s-o slujesc pe Zeiţă pe acest deal sacru şi nu-mi voi trăda jurământul făcut ei.

– Mamă Caillean! începu Lysanda. Nu putem părăsi...

Însă un zgomot o întrerupse. Sianna se ridicase pe jumătate şi striga spre ei.

– Gawen s-a trezit! Veniţi aici!

Ciudat, se gândi Caillean, cum oboseala ei, fără a fi dispărut, devenise dintr-odată neimportantă. Ajunse prima, ingenunchind lângă el şi mişcându-şi mâinile pe deasupra corpului să simtă forţa vieţii. O găsi mai stabilă decît se aşteptase şi-şi aminti că era în primii ani ai tinereţii şi fusese într-o bună condiţie fizică. Trupul său nu va abandona cu uşurinţă spiritul dinlăuntru.

– I-am povestit ce s-a întâmplat după ce și-a pierdut cunoștința, zise Sianna încet, pe când ceilalți i se alăturau. Dar ce-ați hotărât?

– Nu mai există nici un refugiu pentru ordin, spuse Ambios și se uită la fața albă a rănitului, dar își mută repede privirea. Ne vom risipi cu speranța că romanii nu vor socoti că merităm să-și facă de lucru urmărindu-ne.

– Gawen nu poate fi deplasat și eu nu-l voi părăsi! sări Sianna.

Caillean văzu mișcările lui convulsive și-și puse mâna peste a lui.

– Stai liniștit. Trebuie să-ți păstrezi vigoarea!

– Pentru ce? rosti el și, cu totul uluit, în ochi îi sclipi o undă poznașă, apoi privirea i se mută la Sianna. Să nu se primejduiască pentru... mine...

– Nici tu nu ai părăsit pietrele sacre, glăsuie Caillean.

El încercă să inspire adânc și gemu.

– Atunci a fost ceva de... apărât. Acum eu... sunt sfârșit.

– Și la ce mai e bună lumea asta fără tine în ea? rosti Sianna, aplecându-se din nou asupra lui.

Părul ei strălucitor îi acoperi trupul rănit, iar umerii ei se scuturau de atâta plâns. Chipul lui Gawen se strâmbă când își dădu seama că nu avea nici măcar tăria de a-și ridica brațul teafăr ca s-o mângâie.

Caillean, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, îi ridică mâna și i-o așează pe umărul Siannei. Dintr-odată, simți furnicături în piele. Privi sus și văzu licărul

aerului mișcat din loc și silueta subțire a Crăiesei Zânelor.

– Dacă preotesele nu te pot proteja, fiica mea, atunci, întoarce-te pe Tărâm împreună cu bărbatul. Îngrijit de mine, în Lumea Cealaltă nu va muri.

Sianna se ridică, cu speranța și disperarea războindu-se în ochii ei.

– Și atunci va fi vindecat?

Privirea întunecată a zânei se abătu asupra lui Gawen cu o milă nesfârșită și o tristețe infinită.

– Nu știu. Poate că în timp... foarte mult, după cum socotesc oamenii.

– Ah, Doamnă... șopti tânărul, ai fost tare bună cu mine, dar nu înțelegi ce-mi ceri. Îmi oferi nemurirea celor Străvechi, dar la ce mi-ar folosi? O suferință nesfârșită din partea trupului meu fărâmat, precum și durerea sufletului, când m-aș gândi la cei din Avalon și la pietrele pângărite. Sianna, draga mea, dragostea noastră este măreață, dar n-ar supraviețui. Mi-ai cere așa ceva? Întrebă și tuși, iar pe bandajul care-i încingea pieptul pata roșie se tot lăța.

Plângând, ea dădu din cap.

– Aș putea să-ți iau până și aceste amintiri, spuse mama ei.

Gawen își întinse brațul unde se încolăcea dragonul regal, conturul său sinuos fiind surprinzător de întunecos pe pielea lui golită de sânge.

– Poți să iei și astea? Aș fi mort apoi, căci cu ce-mi rămâne n-aș mai fi eu. Nu voi accepta nici un fel de salvare care nu-i include pe druizi și pietrele sacre.

A avut tatăl său, la sfârșit, aceeași înțelepciune? se întreabă Caillean. Dacă da, atunci Eilan a văzut mult mai limpede decât mine, iar eu i-am interpretat greșit ideile, în toți acești ani. Ce ironie că ajungea de-abia acum la această înțelegere!

Crăiasa îi cercetă pe toți cu o mahnire melancolică.

– Încă dinainte ca seminția celor înalți să sosească aici de peste ape, am tot privit și studiat omenirea. Dar tot nu reușesc să vă înțeleg. Am trimis-o pe fiica mea să vă deprindă înțelepciunea, dar odată cu ea s-a încărcat și cu slăbiciunile voastre. Însă văd că sunteți hotărâți, așa că am să vă spun o cale prin care preotesele și druizii din Avalon ar putea fi salvați. Va fi dificil, ba chiar periculos, și nu-i sigur ce se va întâmpla. Am auzit să se fi încercat așa ceva doar o dată sau de două ori în decursul îndelungatei mele existențe și n-a fost ceva încheiat neapărat cu o reușită.

– O altă cale ca să faci ce? Mamă, ce vrei să spui?

Caillean se lăsă pe călcâie, mijindu-și ochii, deoa-rece i se părea că era vorba de ceva auzit și de ea în niște povești.

– O cale de a separa acest Avalon în care trăiți de restul lumii. Romanii vor vedea doar insula Inis Witrin, acolo unde au nazarinenii biserica. Însă pentru voi va exista un al doilea Avalon, mutat în așa fel încât timpul lui să evolueze pe o altă cale, nici cu totul pe Tărâm, dar nici în lumea pământească. Privirii unui muritor i se va înfățișa o ceață, pe care o vor străbate numai cei inițiați să modifice forța.

Ochii ei umbriți se mutară spre Caillean.

- Înțelegi, Doamnă din Avalon? Ești dispusă să îndrăznești așa ceva de dragul celor pe care-i iubești?

- Sunt, răspunse ea cu glas răgușit, chiar dacă m-ar risipi. Aș îndrăzni mai mult decât atât, pentru încrederea celor față de care am jurat.

- Se înfăptuiește numai când valurile forței sunt la apogeu. Dacă așteptați până la echinocțiul de vară, dușmanii s-ar putea abate asupra voastră și nu cred că Gawen ar rezista atât.

- Dar valurile de Beltane de-abia încep să se adune, iar ritul celebrat aici noaptea trecută a stârnit mare forță, spuse ea repede. O săvârșim acum.

Era deja foarte târziu când pregătirile se sfârșiseră. Nu puteau duce întreaga Vale a Avalonului; chiar și includerea celor șapte insule sacre însemna o sarcină aproape dincolo de închipuire. Caillean trimisese oamenii câte doi, preoți și preotese, să marcheze punctele cu focuri aprinse din tăciunii de la Beltane. Ceilalți se adunaseră pe Delușor.

În momentul când stelele încremeniră la miezul nopții, Brannos păși pe costișă, duse cornul la buze și suflă. Poate că degetele lui erau prea noduroase pentru harpă, însă n-avea nimic la plămâni. Moale la început, sunetul cornului pluti prin văzduhul întunecat, dobândind volum, de parcă și-ar fi tras tăria din noaptea însăși, umplând bezna cu o muzică atât de profundă, încât Caillean se gândi că vibrația de răspuns probabil că provenea din stele. Își simțea pielea zgribulindu-se sub răceala transei iminente și știa că ceea ce auzea nu era pe de-a-ntregul ceva fizic,

deoarece nici un sunet produs de-o ființă umană n-ar umple întreaga lume. Și de care simțuri ale cărnii s-ar fi servit? Spiritul ei percepea o manifestare a vechii voințe druide inițiate.

Privi în jurul cercului. Îl refăcuseră cât puteau de bine, ridicând pietrele căzute și legând bucățile sfărâmate, dar astă-noapte adevăratul cerc îl alcătuiau carnea și sufletul omenești. Cei din Avalon fuseseră poziționați în jurul lui, un cerc în interior și unul în exterior, prelungiri vii ale punctelor de forță care erau pietrele. Vor interpreta acum dansul pentru care nu avuseseră timp la amiază. Caillean îi făcu semn lui Riannon să înceapă muzica.

Cânta o melodie mândră și veselă, ca un bătlan pășind țănoș prin stufăriș, deja veche la venirea druizilor pe insulă. Cele două șiruri de dansatori începură să se miște în jurul cercului în direcția deplasării soarelui, separându-se ca să treacă de pietre, încrucișându-se printre ele și despărțindu-se apoi, în așa fel încât să fie înconjurate de meandre de lumină. Dansatorii tălăzuiau înăuntru, afară și tot așa, melodia accelerându-și ritmul cu fiecare ocol făcut.

Caillean simți fluxul de energie crescând tot mai mult, lumina vizibilă fiind o manifestare a forței care se rotea în jurul perimetrului cercului. La atingerea pietrelor sparte tremură o clipă, precum apa care întâlnea un obstacol pe fundul pârâului. Însă apa era lipsită de cuget, urmând o cale a celei mai mici rezistențe. Hotărârea dansatorilor va purta acest aflux de forță.

Pe măsură ce dansul se întetea, energia depășea tot mai mult circumferința, subțiindu-se pe când se împrăștia în exterior. Însă forța din interior era sub control, purtată de propriul ei avânt, rotindu-se mai încet, puțin șovăitoare, în locurile unde pietrele fuseseră vătămate, însă puternică. Marea Preoteasă trimise în jos un lujer de forță spirituală, ancorându-se de pământul Delușorului. Deși făcuse asta de atâtea ori, mereu exista un moment de surpriză atunci când forța începea într-adevăr să curgă.

Aerul din interiorul cercului se îngroșa. Clipi: pietrele și dansatorii erau învăluiți într-o strălucire aurie, unduitoare. Își ridică mâinile să adune lumina. Într-o altă dimensiune, aflată la doar un fir de păr distanță, aștepta Crăiasa Zânelor. Dacă druizii acumulas suficientă forță, iar dacă însăși Caillean era suficient de puternică să se concentreze, zâna ar folosi-o să tragă Avalonul la hotarul dintre lumi.

Energia crescuse în valuri amețitoare, distorsiunea provocată de pietrele sparte amplificându-se treptat. Preoteasa se luptă să-și mențină echilibrul, amintindu-și de o noapte când se întorsese pe Delușor după ce traversase apele, în timpul unei furtuni, iar luntrea săltase sub ei pe când Umblătorul pe Apă se străduia s-o aducă la țărm. Mâini prietenoase așteptau să-i tragă la adăpost, dacă ea ar fi reușit să arunce o frânghie pe mal. Se străduise din răspuțeri, până când fu cât pe ce să cadă peste bord, însă doar o scădere de moment a vântului îi salvase.

La fel și acum. Se clătină, lovită de o creștere bruscă a energiei și nu-și recăpăta echilibrul; acumula forța, dar nu mai era în stare s-o dirijeze în exterior.

– *Dă-i drumul!*

Nu știa dacă vocea venea din afară sau din interior. Dar, în orice caz, n-ar mai fi putut continua așa multă vreme. Pe măsură ce voința care o susținea slăbea tot mai mult, energia țâșni, iar ea se prăbuși.

– Îmi pare rău... n-am fost destul de puternică...

Caillean știa că se bâlbâie, nesigură dacă era conștientă sau totul nu ținea decât de-un vis. Încet, încet, realitatea se stabilizează. Stătea cu spatele la altarul de piatră, cu chipuri palide înotând în jurul ei, lipsite de contur.

– Îmi pare rău, spuse ea din nou, cu mai multă forță. N-am vrut să vă sperii. Ajutați-mă să mă ridic.

Cel puțin, se gândi ea sumbru, privind în jur, își menținuse destul din vechea ei inițiere ca să dirijeze singură în pământ valul de energie, în loc să-i permită să distrugă cercul. Ceilalți priveau zguduiți, însă stăteau cu toții în picioare. Ea se simțea de parcă ar fi strivit-o o herghelie, însă bătaile dureroase ale inimii începeau să se încetinească.

O zarvă de dincolo de cerc îi atrase atenția. Ce făceau acolo? Patru dintre cei mai tinerei îl ridicaseră pe Gawen pe o lectică și-l purtau în cercul de pietre.

– A fost dorința lui, Doamnă, zise Ambios cu o intonație care adăuga: *Chiar și pe moarte, tot Rege rămâne...*

Aduseră bănci și așezară lectica de-a curmezișul. Mușchii încordați ai obrazilor tânărului se destinsă când vibrația încetă, iar după câteva clipe deschise ochii.

– De ce...? îl întrebă Caillean.

– Ca să te ajut cum pot când încerci din nou...

– Din nou? clătină ea din cap. Am făcut tot ce-am știut...

– Trebuie să încercăm în alt fel, glăsui atunci Sianna. Nu tu ne-ai învățat forța unei triade într-o astfel de lucrare? Trei puncte sunt întotdeauna mai bine echilibrate decât unul singur.

– Eu și Gawen și tu, vrei să spui? Chiar și numai să rămână în interiorul cercului, și-l paște pericoulul. Încercarea de a canaliza o asemenea forță l-ar ucide!

– Oricum voi muri, din cauza rănilor sau când vor veni romanii, spuse Gawen cu un glas coborât. Am auzit că la moartea unui rege se dezlănțuie multă energie magică. Cred că, murind, voi avea putere mai mare decât în urmă cu o săptămână, în deplină sănătate. Acum îmi *amintesc* ce sunt și cine-am fost. Viața care-mi mai rămâne este un preț mic plătit pentru o asemenea victorie.

– Crede și Sianna la fel? întrebă Caillean cu amărăciune.

- El este bărbatul pe care-l iubesc... tremură doar puțin glasul Siannei. Cum să nu consimt? Pentru mine a fost întotdeauna un rege.

- Ne vom regăsi, zise căutând la ea, apoi la preoteasă. Nu tot tu ne-ai învățat că această viață nu înseamnă totul?

Caillean îi întâlnește privirea și se simți de parcă propria ei inimă se sfărâma. În acel moment nu numai pe el îl vedea foarte limpede, dar și pe Sianna, și mai știa că spiritul care strălucea în ochii fetei era unul pe care odinioară îl iubise uneori, iar alteori se luptase cu el.

- Așa să fie, consfinți ea pe un ton grav. Ne vom asuma riscurile împreună, pentru că sunt convinsă că toți trei suntem prinși în același lanț.

Își îndreaptă spatele și privi spre ceilalți.

- Dacă și voi sunteți hotărâți să îndrăzniți așa ceva, atunci reluați-vă locurile și stați cu mâinile împreunate în jurul pietrelor. Dar de data asta nu vom mai dansa. Pietrele vătămate nu rețin energia. Trebuie să o trimiteți în sensul deplasării soarelui prin legătura mâinilor voastre în timp ce cântăm...

Din nou, liniștea se pogorî asupra Delușorului. Inspirând adânc, Caillean se înrădăcină cu ființa în pământ și începu să vibreze în prima notă a acordului sacru. Întâia dată se auzi blândă, apoi se intensifică, pe când tot mai multe voci i se alăturau, până când preoteasa prinse a vedea vibrațiile ca un fel de ceață prin aer. După ce nota fu consolidată, ea încetă să mai cante. Sianna și Gawen tăcură și ei,

dar îi simțea cum foloseau sunetul să-și centreze și să-și fixeze energia.

Era ceva încurajator sau poate doar ea începea să alunece într-o stare mai profundă, în care vedea tot ce se petrecea cu o privire imperturbabilă. Își adânci concentrarea și începu cea de-a doua notă a acordului.

Pe măsură ce armonia se complica, luminiscenta ceții strălucea tot mai mult. Dacă energia stârnită prin dans fusese mult mai puternică, această lumină părea mai stabilă. Druizii mai experimentați se poziționaseră lângă pietrele vătămate, iar ceilalți le echilibrau forța.

Încă o dată, Caillean își adună energiile și eliberă cea de-a treia notă în aerul greu.

În mod sigur funcționează, se gândi ea, pe când vocile mai subțiri ale femeilor mai tinere completară acordul, pentru că reușea să discearnă acum în strălucire licărul unui curcubeu, care începea, treptat, să se rotească în sensul mersului soarelui. Aceasta era o forță destinată nu controlului, ci folosirii ei, amplificându-se ușor prin scurgerea ei întăritoare. Acum nu mai avea nevoie decât de o direcție.

– Cânt pietrele sacre ale Avalonului, intonă ea pe cea de-a patra notă, susținută de acord.

– Cânt cercul de lumină și cântec... îi răspunse Sianna.

– Cânt spiritul care se înalță dincolo de durere... interveni Gawen cu glas surprinzător de viguros.

– Sacru este locul înalt care ne susține...

– Iarba de pe pantele lui crește verde...

– Înflorească acea răsuflare în vânt...

Cu vocile răsunând pe rând, continuară incantația. În lumina curcubeului, Caillean zări imagini ale cețurilor Avalonului învăluind strălucirea roz a răsăritului pe lac, licărul argintiu-strălucitor al luminii la amiază, țandări de flăcări printre smocurile de trestie la încheierea zilei. Invocară frumusețea Delușorului în timpul primăverii, acoperit de ghirlandele florilor de măr, în verdele intens al verii și apoi învăluit de cețurile cenușii și tăcute ale toamnei. Cântecul poameni de insulele verzi, de stejarii cătând spre cer și de dulceața murelor străjuite de măceși.

Nu mai exista nimic din însuflețirea primei încercări, ci doar o convingere tot mai puternică a faptului că muzica îi înălța. Constant, forța înlănțuită în interiorul cercului se intensifica, radiind treptat în afară, spre perimetrul teritoriului pretins de druizi. Însă axa întregii roți mărețe, răsucindu-se lent, era triada staționată la altarul de piatră. Caillean simțea inima iubitoare a Siannei și sufletul brav al lui Gawen, iar ea însăși, oscilând între feminin și masculin, spre o înțelepciune care presupunea totul și nimic, transmitea concentrarea de la unul la altul în timp ce cântau.

Acum începea să i se pară că auzea un glas dulce în depărtare, o voce din Lumea Cealaltă. Cântecul ei era tot despre Avalon, însă viersuia despre frumuseți transcendente și eterne, aparținându-i acelui Avalon al inimii existent între cele două lumi.

Nimic pieritor n-ar fi rezistat chemării. Spiritul lui Caillean flutură ca o pasăre tânjind după țării. Un cutremur zgudui solul; ea se legănă înainte, prinzând piatra altarului. Pământul de sub tălpile ei nu mai era solid, dar se lega de ceilalți doi printr-o tulpină a vieții, de care se agăță pe când valuri de vibrații o înălțară tot mai mult și mai mult din realitatea obișnuită.

Nu mai vedea piatra sau cercul, numai pe cei doi însoțitori ai ei, plutind într-un nimb luminos. Știu atunci că nu se mai găseau în trupuri, Gawen ridicându-se radios și nevătămat, precum fusese cu o noapte înainte, cu Sianna alături. Marea Preoteasă se întinse și se luură de mână, iar la atingere, simți o clipă arsura flăcării forței și apoi o pace adâncă.

– S-a împlinit... rosti o voce deasupra lor.

Când priviră în sus o văzură pe Crăiasa Zânelor de partea cealaltă, strălucind într-o splendoare față de care frumusețea pe care o purta uneori printre oameni era doar o sugestie, o aparență.

– V-ați descurcat foarte bine. Mai rămâne doar să chemăm norii, să ascundă Insula Avalonului de lume. Voi, copiii mei, întoarceți-vă în trupurile voastre. Va rămâne Doamna din Avalon, obișnuită să călătorească afară din trup mai mult timp, să fie martoră și să învețe o vrajă prin care cineva să poată trece prin acele cețuri în lumea de afară.

Caillean se îndepărtă de ceilalți. Sianna, zâmbind, își începu întoarcerea, dar Gawen clătină din cap.

– Frânghia care m-a legat de acea formă s-a rupt.

– Ești mort? făcu Sianna cu ochii căscați.

– Arăt eu mort? zâmbi surprinzător Gawen. Doar că trupul meu a cedat. Acum sunt liber.

Și pierdut pentru mine... se gândi Caillean. *Oh, dragul meu băiat, fiul meu!* Prinse a se întinde spre el, apoi își lăsă mâinile să cadă. Trecuse dincolo de ea.

– Atunci, rămân aici cu tine! îl strânse Sianna cu forță.

– Acest loc este doar un prag, spuse mama ei, foarte curând va dispărea. El trebuie să continue, iar tu trebuie să te întorci în lumea oamenilor.

– Avalonul este în siguranță, zise ea. De ce să mă mai întorc?

– Dacă nu-ți pasă de viața pe care n-ai trăit-o încă, atunci, du-te înapoi măcar de dragul copilului pe care-l porți în pânțece...

Ochii Siannei se deschiseră larg, iar preoteasa simți cum spiritul îi tresare, nutrind o speranță pe care nici măcar nu știa că o pierduse. Însă strălucirea lui Gawen crescuse, de parcă în fiecare clipă constrângerile cărnii deveneau tot mai puțin importante.

– Trăiește, dragostea mea, trăiește și crește copilul nostru, astfel ceva din mine rămâne în lume.

– Trăiește, Sianna, țipă Caillean, pentru că ești tânără și puternică și voi avea mare nevoie de ajutorul tău în vremurile ce vor veni.

Gawen o luă în brațe, atât de strălucitor acum, încât lumina lui trecea și prin Sianna.

– Nu-ți va părea atât de mult. Și când îți va sosi clipa, vom păși din nou împreună.

– Făgăduiești?

– Aici nu poate fi rostit decât adevărul... râse și, cu aceste cuvinte, lumina deveni orbitoare.

Caillean își închise ochii, dar îl auzi spunând: *Te iubesc...* Deși cuvintele îi păreau adresate Siannei, le auzi și sufletul ei și înțelese că-i fuseseră destinate și ei.

Când deschise ochii, se afla pe țărmul lat și mocirlos al mlaștinilor, acolo unde apele Sabrinei se întorseseră într-un reflux sălcui. Lângă ea stătea Crăiasa Zânelor, înveșmântată din nou în aparența ei de pădureancă, deși o aluzie la strălucirea Lumii Celeilalte stăruia în aspectul ei. Noaptea se sfârșise și din moment în moment aerul se limpezea. Deasupra lor se roteau pescărușii, țipând, iar freamătul îndepărtat al mării umplea aerul umed.

– S-a terminat? șopti Caillean.

– Uită-te în spatele tău, veni răspunsul.

Se întoarse. O clipă crezu că nu se schimbase nimic. Apoi văzu pe Delușor cercul de pietre intact și pietrele drepte, de parcă n-ar fi fost pângărite niciodată, iar panta de dincolo de fântâna sacră, unde se înălțaseră colibele țuguiate ale părintelui Iosif și ale călugărilor săi, era curată și înverzită.

– Cețurile vă vor proteja, conjură-le acum...

Caillean privi din nou spre apus. O ceață ușoară se rostogoli peste ape, îndesindu-se cu cât privea mai departe, până când se transformă într-un perete solid, de mare și pâclă, ridicându-se odată cu zorii zilei.

– Prin ce farmec să le conjur?

Doamna scoase din punga de la cingătoare ceva învelit în pânză galbenă. Era o mică tabletă aurie, inscripționată cu litere ciudate, iar la vederea lor se trezi o amintire îndepărtă și știu că fuseseră scrise de oamenii veniți de pe pământurile mărețe care zăceau acum înecate pe fundul mării. Iar când o atinse, deși nu auzise niciodată acea limbă cu urechile ei de muritoare, știu ce cuvinte trebuia să rostească.

În depărtare, cețurile groase se răsuceau și începură să curgă. În timp ce continua să le cheme, ele se buluceau unduindu-se și rostogolindu-se peste copaci, stufăriș și apă spre noroiul de pe mal, rotindu-se în jurul ei într-o îmbrățișare răcoroasă, care-i șterse și ultima urmă de durere.

Făcu un gest, trimițând ceața de o parte și de alta. *Îmbrățișează-ne, înconjoară-ne, trage-ne și mai departe în negurile unde nici un fanatic nu-și va putea arunca blestemele sau rosti farmecele, unde numai zeii ne găsesc. Înconjoară Avalonul cu cețuri unde să fim pe veci și de-a pururi în siguranță!*

Acum începea să-i fie frig. La marginea câmpului ei vizual, ceața atârna grea deasupra apei și simți că peisajul familiar prin care călătorise cândva, de la Deva, nu se mai așternea dincolo de ea, ci doar cumva mai degrabă straniu, nefiresc, doar parțial vizibilă privirilor muritorilor.

Zăcuse acolo minute sau ore? Se simțea chir-cită și înțepenită, ca și cum ar fi purtat în spate și

pe umeri întregul Avalon, pe un drum lung și foarte obositor.

– S-a terminat, tremură glasul Crăiesei Zânelor.

Părea mai mică, de parcă și ea s-ar fi istovit cu lucrul astă-noapte.

– Insula voastră se află acum între lumea oamenilor și Tărâmul Zânelor. De-acum, cine mai caută Avalonul va găsi numai insula sacră a nazarinenilor, de nu-i inițiat în vechile magii. Dezvăluie vraja unora dintre oamenii mlaștinii, dacă sunt vrednici, dar, altfel, n-o transmite decât inițiaților tăi.

Caillean încuviință. Aerul umed era proaspăt și curat. De acum înainte vor trăi pe pământ curat, fără a-i mai datora supunere vreunui prinț sau împărat, călăuziți numai de zei...

CAILLEAN GRĂIEȘTE:

Din clipa când cețurile vrăjite au început să se rotească în jurul nostru, timpul în Avalon s-a scurs pe un alt făgaș decât în lumea din afară. De la Beltane la Samhain¹, iar de la Samhain din nou până la Beltane, anii s-au scurs în cerc, iar din acea zi până la asta, nici un picior de necredincios n-a mai călcat pe Delușor. Dacă mă uit în urmă, pare să fi trecut foarte puțin timp. Însă fiica pe care i-a dăruit-o Sianna lui Gawen a ajuns acum femeie și, la rândul ei, a depus jurământ Zeitei. Iar Sianna însăși este acum Doamna din Avalon, doar că nu-și zice așa.

Iar eu, pe măsură ce îmbătrânesc, descopăr că gândurile mele caută spre interior. Fecioarele mă îngrijesc cu atenție și se prefac că nu observă când o chem pe câte una dintre ele pe numele mamei ei. Nu simt durerea,

¹ Sărbătoare celtică organizată de 1 noiembrie pentru a marca începutul iernii; echivala și cu Anul Nou (n. tr.).

însă este adevărat că lucrurile din trecut sunt adesea mai vii pentru mine decât cele din ziua de astăzi. Se spune că unei mari preotese îi este dat să știe când îi vine clipa de pe urmă, iar eu cred că nu voi mai rămâne multă vreme în acest trup.

Din când în când, fete noi vin aici pentru inițiere, aduse de oamenii mlaștinii care cunosc vraja sau găsite de preotesele noastre când ies în lume. Unele stau un an sau doi, iar altele rămân și fac legământ. Totuși, schimbările de aici sunt mici, în comparație cu evenimentele de dincolo de Vale. La trei ani după moartea lui Gawen, împăratul Hadrian însuși a venit în Britannia și și-a pus armatele să ridice un zid uriaș de-a curmezișul teritoriului din nord. Dar va ține el triburile pe loc, în mlaștini și munți, pe vecie?

Mă întreb. Zidurile sunt la fel de puternice precum oamenii care le păzesc.

Desigur, același lucru este valabil și pentru Avalon.

Ziua mă gândesc la trecut, dar azi-noapte am visat că officiam riturile de lună plină pe vârful Delușorului. Am privit în ligheanul de argint și am văzut viziuni ale viitorului reflectate acolo. Am văzut un împărat numit Antoninus, mărșăluind la nord de Zidul lui Hadrian, să ridice încă unul în Alba. Însă romanii nu l-au putut menține și peste câțiva ani și-au dărâmat cetățile și s-au dus înapoi. În viitorul zărit de mine în lighean, vremurilor de pace le urmau anotimpurile războiului. O nouă uniune a triburilor din nord a izbutit să treacă de Val, iar un alt împărat, Severus, a venit

în Britannia să aducă pace și s-a întors la Eburacum ca să moară.

În viziunile mele, au trecut aproape două sute de ani și în tot acel timp ceturile au apărat Avalonul. În sudul Britanniei, romanii și britonii au devenit un singur popor. S-a ridicat un nou împărat, Dioclețian, și s-a apucat să vindece imperiul în urma ultimelor războaie civile.

Amestecate cu întrezăriri ale conflictelor romane, viziunile mi-au permis să văd preotesele, generație după generație, venerând-o pe Zeița Delușorului Sacru sau plecând afară să devină soțiile prinților și menținând în lume ceva din vechea înțelepciune. Alteori mi se părea că vreunul îi semăna lui Gawen, iar uneori apărea câte-o fecioară cu frumusețea lui Eilan sau câte-o fetiță oacheșă, care semăna cu Crăiasa Zânelor.

Însă nu m-am văzut renăscând în Avalon. Potrivit învățăturilor druide, există unii a căror sfințenie are o asemenea natură, încât, atunci când moartea-i eliberează din trup, se duc pe veci dincolo de cercurile lumii. Nu cred că sunt un astfel de suflet strălucitor. Dacă Zeița este miloasă, poate-i va permite sufletului meu să vegheze asupra copiilor mei până când va fi nevoie să trăiesc din nou în trup.

Iar când va fi, poate că Gawen și Sianna vor veni și ei din nou. Ne vom recunoaște? mă întreb. Poate că nu, dar cred că data viitoare va fi rândul Siannei să fie învățătoare, iar al meu să învăț. Cât despre Gawen, el va fi întotdeauna Regele Sacru.

Partea a II-a
Marea Preoteasă
285-293 d.Hr.

Ploua de pe la mijlocul dimineții, o burniță subțire și pătrunzătoare care îngreuna mantiile drumeților și așeza voaluri fine de ceață în jurul dealurilor. Cei patru sclavi eliberați, tocmiți să o escorteze pe Doamna din Avalon spre Durnovaria, călăreau gheboșați, cu apa șiroind de pe bătele groase de stejar de la șold. Chiar și tânăra preoteasă și cei doi druizi care o însoțeau își trăsese ră până peste ochi glugile mantiilor lor păroase de lână.

Dierna oftă, dorindu-și să facă și ea la fel, însă bunica ei îi spusese de prea multe ori că Marea Preoteasă a Avalonului trebuia să ofere un exemplu și astfel călărise cu spatele drept până în ziua morții ei. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să ignore această rigoare. Erau vremuri, se gândea ea, când a fi capabilă să-și urmărească ascendența prin șapte generații, majoritatea preotese, de la Doamna Sianna, însemna o cinste de care nu avea nevoie. Însă nu va mai îndura prea mult vremea. Deja pământul se ridica,

iar pe drum era mai multă circulație. Vor ajunge înainte de lăsarea nopții. Spera că fecioara pentru care veniseră să merite deplasarea.

Conec, cel mai tânăr dintre druizi, arată cu mâna, iar ea văzu curbura lină a apeductului șerpuind printre copaci.

– Într-adevăr, este o minune, se învoi ea, mai ales când nu există nici un motiv ca oamenii din Durnovaria să nu-și ia apa din fântânile din oraș. Magnaților romani li s-a dus vestea pentru structurile mărețe ale orașelor lor. Bănuiesc că prinții din Durotrige vor să-i imite.

– Pe prințul Eiddin Mynoc îl interesează mai mult îmbunătățirea lucrărilor de apărare, spuse Lewal, druidul mai vârstnic, un bărbat solid, cu părul castaniu, Vindecătorul lor, care venise împreună cu ei să cumpere ierburi care nu creșteau în Avalon.

– Ei bine, chiar că trebuie, se băgă în vorbă unul dintre sclavii eliberați, din moment ce pirații de pe Canal ne atacă din ce în ce mai des în fiecare an.

– Marina nu face nimic, zise celălalt. Atunci, de ce mai plătim tribut Romei în fiecare an?

Tânăra Erdufylla își îmboldi calul mai aproape de cel al Diernei, de parcă s-ar fi așteptat ca o bandă de pirați să țâșnească din primul pâlț de copaci.

Pe când urcau panta, Marea Preoteasă văzu orașul, ridicat pe un promontoriu de calcar dominând râul. Șanțul de apărare și întăriturile erau așa cum și le amintea, dar acum le acoperea parțial o nouă lucrare de zidărie. Râul curgea maroniu și tăcut sub

ieșindul mărginit de nămol întunecat. Probabil că marea se retrăgea, se gândi ea, scrutând peisajul prin burniță, spre cenușiul și mai adânc, acolo unde cerul se întâlnea cu marea. Pescărușii se văicăriră în semn de salut, zburând pe deasupra lor, și-și văzură de drum. Druizii își îndreptară spatele, până și caii, simțind sfârșitul călătoriei, începură un trap mult mai vioi.

Dierna scoase un oftat, de-abia atunci recunoscându-și propria neliniște. Bine că la noapte vor fi în siguranță și la căldură între zidurile noi ale lui Eiddin Mynoc. Acum își permitea să se întrebe câte ceva despre fata care era motivul acestei călătorii prin ploaie.

– Teleri, mă ascuți? Marea Preoteasă va cina cu noi deseară.

Glasul lui Eiddin Mynoc se rostogoli ca un tunet îndepărtat. Teleri clipi, revenind cu gândurile de la viitorul tot mai apropiat, în care pornise deja spre Avalon. Prezentul însemna camera de lucru a tatălui său, în Durnovaria, unde ea-și mototolea rochia precum o copilă nervoasă.

– Da, tată, răspunse ea în latina cultă învățată la cererea prințului de toți copiii săi.

– Doamna Dierna bate atâta amar de drum să te vadă, fiica mea. Încă dorești să pleci cu ea? Nu te îmboldesc să iei o asemenea decizie, dar nu mai este drum înapoi, odată ce ai luat-o.

– Da, tată, zise Teleri din nou, iar apoi, văzând că el se aștepta la o explicație, adăugă: Da, vreau să plec.

Nu-i de mirare că o socotea fricoasă, așa cum stătea înaintea lui, cu limba înnodată ca o sclavă de la bucătărie. Prințul era un tată indulgent, majoritatea fetelor de vârsta ei se măritaseră deja fără ca preferințele lor să fie luate vreodată în considerare. Însă preotesele nu se măritau. Dacă voiau, își luau ibovnici la riturile sacre și aveau copii, însă ele nu se plecau înaintea nici unui bărbat. Cele din Avalon cunoșteau farmece puternice. Nu teama o reducea pe Teleri la tăcere, ci forța bucuriei sălbatice care o străbătea când se gândea la dealul sacru.

Voia cu atâta ardoare, încât ar cânta și s-ar învârti ca o nebună prin camera de lucru a tatălui ei, dacă s-ar apuca să-i spună cum se simțea. Așa că lăsa ochii în jos, cum trebuia să facă orice fecioară modestă, și murmură răspunsuri monosilabice la întrebările lui exasperate.

Vor fi aici la noapte, se gândi ea când prințul o expedie, în cele din urmă, de acolo și fu lăsată să se întoarcă în odăile ei. Casa, romană ca structură, privea în interior, spre atriumul cu florile din ghi-vece lucind în ploaia care se cernea. Întreaga sa viață fusese așa, se gândi sprijinindu-se de unul dintre stâlpii colonadei, protejată și îngrijită, dar retrasă în interior.

Însă acolo era o scară ca ducea pe acoperiș. Tatăl ei o pusese ca să poată supraveghea construirea noilor ziduri. Suflecându-și robele, Teleri urcă, deschise trapa și se întoarse cu fața spre vânt. Ploaia îi biciui obrajii și în câteva clipe părul i se udă, iar

apa-i curgea în jos, pe gât, udându-i veșmintele. Nu-i păsa. Zidurile tatălui ei licăreau vag în ploaie, dar deasupra lor vedea pâcla albăstruie a dealurilor.

– În curând voi afla ce se află dincolo de voi, șopti. Și atunci voi fi liberă!

Casa prințului durotrigilor din orașul său tribal era construită după modelul roman, decorată de meșteri locali, care încercaseră să interpreteze propria lor mitologie în stilul roman, și mobilată cu o indiferență păgubitoare pentru consecvență și cu grijă pentru confort. Covoare groase din regiune, de lână dungată, acopereau dalele reci; o învelitoare de blănuri de vulpe cusute împreună acoperea canapeaua. Dierna o privi meditativă, știind că, odată ce s-ar fi scufundat în moliciunea ei, i-ar fi fost greu să se mai ridice.

Cel puțin sclavii prințului le aduseseră apă caldă să se spele, iar ea se dezbracă bucuroasă de pantalonii și tunica în care fusese înveșmântată pe durata călătoriei și-și puse una dintre robele albastre cu mâneci largi, de preoteasă din Avalon. Nu purta nici o podoabă, însă avea veșminte de lână țesută fin, vopsită în acel albastru deosebit de bogat și de subtil, care se făcea după o formulă secretă a insulei sacre.

Ridică oglinda de bronz și prinse o șuviță neagră rebelă sub cununa de cosițe în care-și împletise părul bogat, apoi își trase peste cap marginea stolei și-i aranjă șnururile la piept, în așa fel încât capetele libere să-i atârne pe spate. Atât veșmântul, cât și coafura ei

erau sobre, însă lâna moale se modela singură pe forma generoasă a sânilor și a coapselor, iar pe fondul albastrului-închis, părul ei, răsucindu-se în bucle și mai rebele în aerul umed, strălucea ca o flacără.

Privi spre Erdufylla, care mai încerca să-și ajusteze șnururile stolei, și zâmbi.

– Mai bine am pleca. Prințul nu va fi prea încântat, dacă-l facem să ne aștepte cu cina...

– Știu, oftă preoteasa mai tânără, dar celelalte femei vor purta tunici brodate și lănțișoare de aur, iar eu mă simt atât de *dezgolită* în acest veșmânt.

– Înțeleg... Când am îngrijit-o pe bunica în călătoriile ei de la Avalon, m-am simțit la fel. Mi-a spus să nu le invidiez, luxul lor nu înseamnă altceva decât că au bărbați care le răsfăță prin preajmă. Pe când tu ai câștigat veșmântul pe care-l porți. Când te duci printre ele, poartă-te cu o asemenea mândrie, încât ele să fie cele care să se simtă împopoțonate și să te invidieze.

Cu fața ei îngustă și părul cenușiu, Erdufylla nu va fi niciodată o frumusețe, însă, în timp ce Dierna vorbea, tânăra se îndreptă, iar când Marea Preoteasă se duse spre ușă, o urmă cu mersul ei grațios, ca o plutire, un dar al Avalonului.

O reședință mare, cu patru aripi care împrejmuisau o curte interioară. Prințul și oaspeții săi se adunaseră într-o încăpere vastă din aripa cea mai depărtată de drum. Scene din căsătoria Tânărului Zeu cu Fecioara Floare ornau un perete, pictate pe un fond portocaliu-închis, iar un mozaic alcătuit

din împletituri celte acoperea podeaua. Însă pe ceilalți pereți erau fixate scuturi și sulite, iar pe scaunul în care-i aștepta prințul Eiddin Mynoc stătea o blană de lup.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu multe fire cărunte în părul negru. Ceea ce fusese un fizic puternic se rotunjise acum și doar câte-o sclipire în ochii săi dezvăluia inteligența moștenită de la mama lui, o fiică a Avalonului. Nici una dintre surorile lui nu arătase vreun talent care să merite educat, însă, potrivit mesajului lui Eiddin Mynoc, cea mai mică dintre fiicele sale, deși destul de drăguță, era „atât de plină de toane ciudate și fantezii, încât ar putea pleca și ea spre Avalon“.

Dierna privi în jurul încăperii, acceptând gestul de bun venit al prințului cu o plecăciune grațioasă și foarte precisă, un alt lucru deprins de la bunica sa. În propria sa sferă, Doamna din Avalon egala un împărat. Ceilalți oaspeți – mai multe matroane îmbrăcate după moda romană, un bărbat corpulent, purtând toga clasei călăreților, și trei tineri vânjoși, fiii lui Eiddin Mynoc, presupunea ea – o priviră cu un amestec de respect și curiozitate. Fata pentru care venise până aici încă se dichisea ori era prea timidă să stea în compania ei?

Una dintre femei îi evită aproape dinadins privirea. Când văzu că purta un pește de argint agățat de un lanț subțire, își dădu seama că trebuia să fie o creștină. Dierna auzise de mulți ca ea în partea de răsărit a imperiului, dar, deși o mână de călugări își

duceau viața pe insula Inis Witrin, acea parte a Avalonului rămasă încă în lume, în restul provinciei numărul lor era relativ redus. Păreau să fie atât de absorbiți de certuri și dispute, încât aveau să se distrugă foarte curând și fără nici un ajutor din partea împăratului.

– Zidurile voastre, stăpâne, se înalță repede, glăsuie bărbatul în togă. Au crescut, împrejmuid jumătate din oraș, de când am fost aici ultima oară.

– La vremea când vei reveni, vor fi isprăvite, zise Eiddin Mynoc cu mândrie. Să-i lăsăm pe acei lupi din mare să urle în alte părți după pradă, din teritoriul durotrigilor nu vor mai primi nimic.

– Sunt un dar minunat al poporului vostru, continuă bărbatul în togă, ignorându-l.

Dierna își dădu seama că-l mai întâlnise o dată, era Gnaeus Claudius Pollio, unul dintre magistrații de vază de aici.

– Singurul dar pe care romanii ne vor permite să-l oferim, mormăi unul dintre fii. Nu ne lasă să ne înarmăm poporul și retrag peste Canal, în războaiele lor, trupele menite să ne protejeze.

Fratele său dădu din cap cu tărie.

– Nu-i drept să ne perceapă biruri și să nu ne dea nimic. Înainte de venirea romanilor, cel puțin ne puteam apăra singuri.

– Dacă împăratul Maximian nu ne va ajuta, vom avea nevoie de un împărat al nostru! interveni cel de-al treilea fiu.

Nu vorbise tare, dar Pollio îl fixă cu o privire dezaprobatore.

– Și pe cine-ai să alegi, cocoșule? Pe tine?

– Ne, ne, interveni repede tatăl său, nu discutăm trădări aici. Îi clocotește în vene sângele strămoșilor, care i-au apărat pe durotrigi încă dinainte de venirea lui Iulius Cezar din Galia. Este adevărat că, atunci când imperiul are necazuri, Britannia pare uneori ultima provincie de care să se îngrijească, dar noi încă o ducem mult mai bine între granițele sale decât să ne hărțuim unii pe alții...

– Marina ar trebui să ne protejeze. Ce fac Maximian și Constantius cu banii trimiși de noi? Au jurat că-i vor nimici pe pirăți, mormăi unul dintre bărbații mai vârstnici, clătinând din cap. Nu au amirali capabili să comande o flotă împotriva unor asemenea oameni?

Dierna, care ascultase totul cu interes, se întoarse iritată, simțindu-se trasă de mânecă. Era cel mai bogat înveșmântată dintre femei, Vitruvia, măritată cu Pollio.

– Doamnă, mi s-a spus că vă pricepeți la ierburi și leacuri...

Vocea ei devenise o șoaptă în timp ce se apucă să-i descrie palpitațiile la inimă care o înspăimântau atât. Preoteasa, privind dincolo de machiajul îngrijit și podoabe, recunoscuse neliniștea foarte reală a femeii și se strădui să asculte.

– A intervenit vreo schimbare în scurgerile dumneavoastră lunare?

Bărbații, discutând tot politică, nici nu băgară de seamă că se trăseseră de-o parte.

– Încă sunt fertilă! sări Vitruvia, iar culoarea din obraji ei boiți se intensifică.

– Deocamdată, rosti Dierna cu blândețe, dar treceți din stăpânirea Mamei în cea a Înțeleptei. Ca să încheiați această transformare, vă vor trebui câțiva ani. Între timp, preparați tinctură de talpa-gâștei. Luați câteva picături de fiecare dată când vă supără inima și vă va ușura.

Dintr-o încăpere învecinată răzbătu aroma ațâțătoare a cărnii fripte, iar ea își dădu seama cât de mult timp trecuse de la masa de dimineată. Crezuse că fiica prințului li se va alătura la cină, dar poate că Eiddin Mynoc era un tată de modă veche, convins că fetele nemăritate ar trebui să stea retrase. Un sclav apărui în pragul ușii, anunțând că-i aștepta masa.

Pe când se deplasau pe coridor, simți ceva, un curent de aer, ca și cum o ușă de-afară fusese deschisă în partea cealaltă a holului, și se întoarse. În umbra din capătul îndepărtat al coridorului se mișca ceva ca o ceață, iar ea văzu silueta unei femei apropiindu-se cu pași repezi și ușori, ca o boare de vânt. Dierna se opri atât de brusc, încât Erdufylla se ciocni de ea.

– Ce-i?

Nu reuși să-i răspundă. O parte a minții ei o identifică pe nou-venită drept o femeie proaspăt ieșită din vârsta copilăriei, înaltă și zveltă precum o salcie plângătoare, cu pielea albă și părul întunecat, cu o linie a obrazului și a frunții amintind de osatura

puternică a lui Eiddin Mynoc. Dar o reduse la tăcere un alt sentiment, pe care-l numea de *recunoaștere*.

Inima îi bătea precum cea a bieteii Vitruvia; clipi, întrezărind o fată fragilă, cu părul fin și deschis la culoare, înveșmântată ca o preoteasă, și din nou copilă, cu sclipiri arămii în buclele întunecate și brățări aurii înfășurate ca niște șerpi în jurul brațelor.

Cine-i? se întrebă. Sau mai bine zis cine a fost ea și cine eu, de-i salut reîntoarcerea cu o astfel de bucurie nerăbdătoare? O clipă, auzi un nume: *Adsartha...*

Fata ajunsese, însă, în fața ei, ochii ei întunecați deschizându-se larg la vederea robelor albastre. Se lăsă în genunchi cu o eleganță fluidă, prinse marginea lăsată a stolei și o sărută. Dierna își coborî privirile spre capul plecat, incapabilă să se clintească.

– Ah, iată-te, copila mea rătăcită! se auzi glasul lui Eiddin Mynoc în spatele ei. Teleri, draga mea, ridică-te! Ce va crede Doamna despre tine?

O cheamă Teleri... Celelalte nume și chipuri erau excluse din realitatea înconjurătoare a fetei dinaintea ei, iar preoteasa descoperi că respira încă.

– Într-adevăr, fiica mea, mă onorezi, roști ea cu blândețe, dar nu este momentul sau locul să îngenunchezi înaintea mea.

– Atunci, va mai fi un altul? întrebă Teleri, apucând mâna întinsă a Diernei și ridicându-se, cu îngrijorarea de pe chipul său făcând deja loc unui râs de încântare.

– Asta dorești? întrebă, ținându-și mâna tot întinsă și o forță mult prea profundă pentru a fi numită

impuls aduse cuvinte noi pe buzele ei. Vom rosti asta iarăși, în prezența preoteselor, dar acum te întreb: De bunăvoie, fără a fi forțată, fără nici o silire din partea tatălui tău sau a altcuiva, dorești să te alături ordinului de surori care locuiesc în Avalon?

Știa că Edufylla se holba uimită la ea, dar, de când fusese făcută Mare Preoteasă, rareori i se întâmplase să fie atât de sigură de cineva.

– Pe lună și stele și pe verdeața pământului, jur, glăsui Teleri nerăbdătoare.

– Atunci, în spiritul celei mai sincere urări rostite de surorile mele la întoarcere, își spun bun venit.

Dierna cuprinse chipul fetei între palme și o sărută pe frunte.

În noaptea aceea, Teleri stătu multă vreme trează. Când cina luă sfârșit, Eiddin Mynoc, știind că preoteasa sosise după o zi istovitoare pe drum, le urase noapte bună și-și trimisese fiica la culcare. Judecând cu propria sa minte, fata știa că avea dreptate, că ea însăși ar fi trebuit să-și dea seama de oboseala lor. Își zise că va discuta cu ele în timpul călătoriei înapoi spre Avalon, că o aștepta o viață întreagă de stat de vorbă cu ele, însă sufletul ei striga din cauza frustrării de a le fi părăsit.

Teleri se așteptase să fie impresionată de Doamna din Avalon. Toată lumea auzise povești despre Delușorul ascuțit, ascuns, la fel ca Tărâmul Zânelor, de cețuri care nu puteau fi străbătute decât de un inițiat. Unii credeau că totul nu era decât o legendă,

deoarece, atunci când preotesele ieșeau în lume, de obicei erau deghizate. Însă în vechile familii regale ale triburilor, adevărul se cunoștea, iar multe dintre fiicele lor petrecuseră câte un anotimp sau două pe insula sacră, iar, din când în când, atunci când o cerea sănătatea pământului, una dintre preotese era trimisă pentru Marea Căsătorie cu o căpetenie, la focurile de Beltane. Nu se așteptase să reacționeze de parcă Marea Preoteasă i-ar fi cineva drag și iubit de multă vreme.

Probabil crede că sunt o smintită! Își spuse, întorcându-se din nou pe cealaltă parte. *Cred că toate o venerază.* În orice istorisire, Doamna din Avalon era un personaj impresionant, lucru adevărat. Se asemuia cu un foc călăuzitor arzând pe cerul nopții. Pe lângă această strălucire, Teleri se simțea fantomatică. Poate că, îi trecu prin minte, întrupa într-adevăr spiritul cuiva care o cunoscuse într-o altă viață.

La acest gând o pufni râsul. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se creadă Boudica sau Împărăteasa Romei. *Mai degrabă,* își zise, *am fost slujnica Diernei!* Și astfel, încă zâmbind, adormi.

Teleri ar fi plecat bucuroasă imediat în dimineața următoare, dar, așa cum subliniasse și tatăl ei, nu arătai mare ospitalitate trimițându-i la drum pe cei din Avalon fără măcar o zi de recuperare. În afară de asta, se întâmpla ca ei să aibă nevoie și de unele lucruri din piețele Durnovariei. Fata se transformă în umbra Diernei. Momentul de intimitate uluitoare petrecut când se întâlniseră nu se mai repetă,

dar descoperi că stătea surprinzător de ușor în compania femeii mai vârstnice.

Treptat, își dădu seama că nu era o mare diferență de vârstă între ele, așa cum i se păruse. Ea avea optsprezece ani, dar preoteasa nu o întrecea decât cu zece. Responsabilitatea și experiența le diferențiau. Erdufylla îi spuse că primul copil al Diernei, o fiică, era încă în pântecul mamei sale când devenise Mare Preoteasă, la vârsta de douăzeci și trei de ani, și fusese trimisă spre a fi adoptată înainte să împlinească trei ani. Gândul la copiii ei o făcu pe Teleri să se simtă ea însăși o copilă. Și în acea noapte adormise cu o nerăbdare de prunc, dornică să plece la drum în dimineața următoare.

Plecară călare din Durnovaria în zorii umezi și ploioși, lăsând în urmă orașul cufundat încă în somn. Dierna dorise o plecare foarte matinală, primul stadiu al călătoriei lor fiind unul îndelungat. Sclavul eliberat care deschise porțile căsca încă și se freca la ochi. Teleri se întreabă dacă-și va mai aminti de ei. Înfofolite în mantiile lor întunecate, cele două preotese trecură ca niște umbre, până și bărbații din escortă păreau să fi absorbit o parte din anonimatul lor.

Ea se trezise de-a binelea; fusese întotdeauna în picioare devreme, iar nerăbdarea o scosese din pat cu mult timp înainte să fi fost chemată. Nici chiar cerul înnegurat nu reușise s-o descurajeze. Trase de frâie, conducându-și iapa afară, apoi ascultă ciripitul primelor păsări salutând zorii zilei.

Tocmai coborau panta spre râu, când auzi un țipăt de pasăre pe care nu-l recunosc. Era toamnă și poposeau multe în drumul lor spre sud. Privi în jur, întrebându-se dacă recunoștea zburătoarea. Se vorbea de paradisul păsărilor de apă din zonele mlăștinoase aflate în jurul Avalonului. Nu avea nici o îndoială că va găsi acolo multe soiuri noi. Țipătul răsună iarăși, iar iapa ei își ciuli urechile. Simți un zvâcnet de neliniște și-și lăsă gluga pe spate, să vadă mai bine.

Ceva se mișca între sălcii. Struni calul și se adresă celui mai apropiat dintre sclavii liberi, iar acesta se îndreptă de spate, se întinse spre ciomagul său și privi în direcția indicată de ea. Apoi cineva fluieră, iar sălciile se cutremurară și în clipa următoare drumul se umplu cu bărbați înarmați.

– Păzea! strigă cel mai tânăr dintre cei doi druizi care călăreau în față.

Zbârnâi o sulită, văzu cum i se schimbă expresia feței, poneiul său se cabră nechezând, iar el căzu. Chiar și iapa ei se retrase pe jumătate când începu s-o întoarcă în cerc; apoi își dădu seama că Dierna rămăsese fără escortă și galopă spre ea.

Drumul mișuna de bărbați. Vârfurile sulitelor străluceau în lumina matinală și zări fulgerul unei săbii. Sclavii liberi stăteau prin preajmă cu măciucile lor, însă erau arme nevolnice în fața tăișurilor ascuțite. Fură doborâți de pe cai unul după altul, iar urletele lor vibrau în aer. Propriul ei cal săltă la mirosul sângelui. Un chip contorsionat se uită chiorâș la ea și simți o mână grosolană apucând-o

de gleznă. Îl izbi pe bărbat cu biciuşca de călărie şi acesta căzu.

Dierna lăsase hăţurile şi ridicase mâinile, desenând semne ciudate în aer. Teleri îşi simţi urechile ţiuiind în timp ce Marea Preoteasă începu să cânte; zarva din jurul ei încetini. De dincolo de ea veni un strigăt gutural. Se întoarse, văzu o suliţă grea zburând şi-şi îmboldi iapa să ţâşnească înainte, dar era prea departe. Erdufylla, care nu îndrăznise să plece de lângă ea, îşi aruncă trupul înaintea suliţei.

Teleri văzu vârful ascuţit străpungând sânul femeii, o auzi strigând, în timp ce era aruncată pe spate în braţele Diernei. Când caii lor înspăimântaţi se cabrară, ambele femei se dezechilibrară. Fata lovi din nou cu biciul; un bărbat înjură, iar iapa ei se opri brusc după ce-i înhăţă frâiele. Când încercă s-o tragă înapoi, hăţurile îi fură smulse din mână. Scotoci pe sub mantie, căutându-şi cuţitul de la cingătoare, şi-l lovi pe primul bărbat care se întinsese spre ea, dar în momentul următor cineva o apucă din spate şi-o trase din şa.

Țipă şi se zbătu, dar o lovitură o ameţi. Când izbuti din nou să gândească, zăcea în pădure, cu mâinile şi picioarele legate. Printre copaci văzu caii lor dispărând în sus pe drum. Bărbaţii care galopau cu ei îşi străseseră mantiile peste cap. Se întrebă dacă gărzile de la poartă vor observa măcar că nu mai erau aceiaşi călăreţi. Dar cei doi bărbaţi lăsaţi să păzească prizonierii nu aveau nevoie să-şi ascundă părul blond deschis.

Pirați! se gândi ea îngrozită. *Saxoni, poate chiar frizoni renegați din Belgica.* Conversația pe care o considerase atât de plicticoasă la masa tatălui ei dobândi dintr-odată o semnificație clară. Stăpânindu-și lacrimile de furie, își întoarse fața de la ei.

Dierna zăcea lângă ea. O clipă o crezu moartă, apoi văzu că o legaseră. Nu și-ar fi bătut nimeni capul cu un cadavru. Dar stătea mult prea țeapănă. Pielea ei deschisă la culoare era palidă și vedea o vânătaie urâtă formându-se pe frunte. Pe gât îi pulsa însă o arteră, iar pieptul i se ridica și cobora încet.

Dincolo de ele zăceau împrăștiate alte trupuri, târâte de pe drum. Tânărul druid, sclavii liberi și, simțind cum i se oprește inima în piept, o recunoscă și pe Erdufylla. Își spuse că n-ar trebui să fie surprinsă, nimeni nu supraviețuia unei astfel de răni. În afară de ea și Dierna, dintre toți însoțitorii lor, numai Vindecătorul, Lewal, mai era în viață.

Teleri îi șopti numele. O clipă se gândi că n-o auzise, apoi el își întoarse capul.

– Au lovit-o? arătă ea spre preoteasă.

El clătină din cap.

– Cred că unul dintre cai a lovit-o în cădere, dar nu mă lasă s-o cercetez.

– Va trăi? șopti și mai stins.

Lewal își închise o clipă ochii.

– Dacă zeii sunt îngăduitori. Cu o lovitură la cap nu putem decât să așteptăm. Chiar dacă aș fi liber, tot n-aș putea face prea mult, doar s-o țin la căldură.

Teleri se zgribuli. Nu ploua, dar cerul era încă lugubru și cenușiu.

– Rostogolește-te și-am să fac și eu la fel, glăsui ea moale. Sper s-o ajute căldura trupurilor noastre.

– Ar fi trebuit să mă gândesc...

În ochi îi reveni ceva ca o luminiță. Cu grijă, oprindu-se ori de câte ori vreunul dintre păzitori privea spre ei, începură să se târască spre Dierna.

Timpul trecut păru o veșnicie, dar, de fapt, de-abia dacă se scurseseră două ore înainte să audă grosul forțelor călăreților întorcându-se. Teleri își aminti că așa era felul acestor animale, să atace repede și apoi să fugă, ducând cu ele ce pradă găseau, înainte ca victimele lor să-și adune suficiente forțe să le reziste.

Un războinic o smuci în picioare și-i pipăi lâna fină a veșmântului. Când începu să-i strângă sânul de sub rochie, ea-l scuipă, iar el râse și-i dădu drumul, zicând ceva de neînțeles.

– Le-am spus că ești bogată și ar lua o răscumărare bună pe tine. Am deprins ceva din limba lor ca să târguiască ierburi, îi explică.

Unul dintre pirăți se aplecă asupra Diernei, în mod limpede nesigur de cum să interpreteze alăturarea mâinilor ei albe cu hainele aspre de călătorie. După câteva clipe, dădu din umeri și începu să-și scoată pumnalul.

– Nu! țipă Teleri. Ea este *sacerdos, opulenta*. Preoteasă! Foarte bogată!

Unii dintre acești bărbați trebuie să fi înțeles latina. Privi disperată spre Lewal.

– *Gytha! Rica!* repetă el.

Saxonul privea neîncrezător, dar își puse pumnul la o parte, ridică trupul inert și-l aruncă pe umăr. Bărbații care îi păziseră îi împinseră după el, iar apoi toți trei ajunseră legați pe spinarea cailor furați.

Când în cele din urmă se opriră, Teleri își dori să fi fost și ea inconștientă, la fel ca preoteasa.

Pirații își ancoraseră corăbiile într-un golfuleț sigur și-și așezaseră o tabără temporară pe țărm. Corturi rudimentare adăposteau prada perisabilă; restul zăcea grămadă prin apropierea focurilor. Îi azvârliră lângă un morman de saci cu grâne și aparent uitară de ei, începând să facă focurile și să-și împartă prada comestibilă, în special vinul.

– Dacă avem noroc, vor uita de noi, cel puțin până mâine, după ce-și revin din băutură, zise Lewal, când Teleri se întrebă dacă li se va da de mâncare.

Se răsuci, reușind să atingă fruntea Diernei cu dosul palmei. Ea gemuse puțin când o luaseră de pe cal, dar, cu toate că era la un pas de momentul recăpătării cunoștinței, nu-și deschise încă ochii.

Se lăsa bezna. Tabăra începu să dobândească o oarecare urmă de ordine după ce oamenii se așezaseră în jurul focurilor. Printre capetele bălaie ale saxonilor și frizonilor se găseau destule plete negre și castanii, fragmentele de latină rudimentară amestecându-se cu rezonanțele guturale ale limbilor germanice. Dezertorii din armată și sclavii fugiți găsiseră o cauză comună cu barbarii. Singura cerință ca să fii acceptat în rândurile lor părea să fie brutalitatea și

un braț puternic pentru vâsle sau spadă. Aroma de friptură de porc o făcu pe Teleri să-i lase gura apă; își întoarse capul în altă parte și încercă să-și aducă aminte cum să se roage.

Căzuse într-o picoteală chinuită, când trosnetul unor pași în apropiere o aduse, înfiorând-o, în stare de veghe. Tocmai voia să se întoarcă, dar o lovitură în coaste o făcu să salte în sus, holbându-se. Piratul care o lovise izbucni în râs. Nu era nici el mai curat decât ceilalți, dar aurul purtat peste vesta de blană sugera un fel de căpetenie. O apucă de umeri și o ridică în picioare să stea față în față, iar, când ea se zbatu, o strânse cu un singur braț la piept, blocându-i mâinile legate. Cu cealaltă mână o apucă de păr. Rânji spre ea un moment, apoi își lipi gura de a ei.

Când se îndreptă de spate, unii dintre oamenii lui ovaționară, în vreme ce alții se încruntară. Teleri icni căutând aerul, fără să-i vină a crede ce-i făcuse. Apoi, mâna lui grosolană se înfipse sub gâtul rochiei, pipăindu-i sânul, iar intenția lui deveni clară.

– Te rog... îngăimă, fără să aibă cum să scape, dar acum își putea întoarce capul. Dacă mă rănești, nu mai primești răscumpărarea! Vă rog, spuneți-i să mă lase în pace!

Unii dintre ei înțeleseseră latina ei. Doi sau trei se ridicară, iar unul dintre ei făcu un pas înainte, spre agresorul ei. Nu-i înțelegea, dar era în mod limpede o provocare, deoarece căpetenia se opri și se întinse spre sabie. O clipă nu mai mișcă nimeni. Teleri văzu

cum căutătura lui feroce se muta de la un om la altul, văzu cum împotrivirea îi părasea, până când nici unul nu-i mai înfruntă privirea și-și auzi propria piele apropiindu-se când el izbucni în râs.

Se zbătu și dădu din picioare când o ridică, dar agresorul ei o strânse și mai tare. În timp ce o căra spre mormanul de așternuturi din cealaltă parte a focului, îi auzi pe ceilalți râzând.

Dierna rătăci multă vreme printr-o lume a vise-
lor de ceață și umbre. Se întrebă dacă era tărâmul
mlaștinilor, de la poalele Avalonului, cu norii
mereu stăruind pe hotarul dintre sfera protectoare
din jurul Delușorului Sacru și restul lumii. În timp
ce se gândea la asta, priveliștea deveni tot mai clară.
Se afla pe una dintre multele insulițe, unde câteva săl-
cii se mențineau pe movila de deasupra stufărișului.
Pe solul mocirlos zăceau pene; dădu din cap, știind
că prin apropiere trebuia să fie un cuib de rață sălba-
tică. Iar acum își vedea picioarele goale, mici, și poa-
lele năclăite ale veșmântului. Dar mai era ceva să-și
amintească. Privi neliniștită în jur.

– D’rna... așteaptă-mă!

Țipătul venise din spatele ei. Se întoarse repede,
amintindu-și acum că îi interzisese surioarei ei să o
urmărească atunci când se ducea să adune ouă de
pasăre, iar copila nu o ascultase.

– Becca! Vin la tine, nu te mișca!

La unsprezece ani, Dierna cunoștea regiunea
mlăștinoasă suficient de bine, încât să-și facă drum

singură. Căuta ouă proaspete pentru una dintre preotese, care era bolnavă. Becca avea numai șase ani, prea mică să sară de pe un smoc de iarbă pe celălalt; ea nu voia ca fetița s-o încetinească. Dar din moment ce mama lor murise cu un an înainte, copila devenise umbra ei. Cum de ajunsese singură atât de departe?

Înainta cu greu prin apa întunecată, privind în jur. O rață măcăni în depărtare, dar aici nu se clin-tea nimic.

– Becca, unde ești? Bate apa și-am să mă iau după sunet! strigă.

Iar după ce-și va vedea surioara în siguranță, își zise ea, o să-i tragă câteva la fund că n-o ascultase. Nu era drept! Nu putea să aibă și ea câteva ore numai ale ei, fără să mai răspundă de copil?

Din cealaltă parte a movilei apropiate auzi un pleoscăit și încremeni, ascultând până când se auzi din nou. Încercă să se deplaseze mai repede, își calculă greșit pașii și țipă când un picior i se afundă în noroi și continuă. Se zbătu cu sălbăticie, apucând o creangă aplecată a unei sălcii, se agăță de ea, forțându-și piciorul aflat pe pământ solid și-l trase pe celălalt încet înainte și înapoi, până când nămolul își abandona prada.

Era acum udă până la brâu. Tremurând, o strigă din nou pe sora ei. Auzi un ropot de bătai în apă dincolo de copaci.

– D'rna, nu pot să mă mișc, veni răspunsul. Ajută-mă!

Se mai înfricoșase ea și înainte, dar acum spaima o străpunse ca o gheață scurgându-i-se prin vene. Apucă trestile, fără să-i pese că-i tăiau mâinile, și se trase înainte, împleticindu-se printre rădăcinile copacilor și, strigând, își croi drum prin iarba aspră de pe cealaltă parte. Ceața se așezase grea aici și nu vedea nimic. Însă o auzea pe Becca scâncind; înaintă din nou, luându-se după zgomot.

Calea era blocată de o salcie căzută. Se strecură printre crengi, dar tălpile-i alunecară pe scoarța putrezită de jos.

– Becca! strigă. Unde ești? Răspunde-mi!

– Ajută-mă! răsună din nou țipătul.

Lumina focului îi dansa pe dinaintea pleoapelor închise și ea gemu. Fusesse prin mlaștini, de ce era acum foc? Dar nu conta; sora ei o striga, iar ea trebuia să se ducă după ea. Își ținu respirația. Nu se putea mișca! Oare o prinsese și pe ea nămolul? Se zvârcoli străduindu-se să-și amintească propriul ei trup și-și veni în fire, simțind un val de durere.

Cineva râdea... Dierna rămase nemișcată. Apoi sora ei țipă.

Se ridică, iar totul i se învârtea în jurul capului și, când încercă să se echilibreze, descoperi că avea mâinile legate și căzu din nou. Printre pleoapele întredeschise văzu focul, chipurile amenințătoare și trupul alb al femeii care se zbătea în brațele bărbatului în vestă de blană și cu pantalonii în

vine. Mușchii feselor lui roz se încordară când încercă să pună fata pe pământ.

Preoteasa se holbă. Nu știa unde se afla, dar înțelese ce se întâmpla, iar în acel moment sora ei o strigă încă o dată s-o ajute. Cu un mârâit furios, își rupse frânghiile de la încheieturi și se ridică.

Tâlharii nu o văzuseră mișcându-se. Priveau lupta, făcând rămașaguri cu privire la cât va mai dura. Dierna inspiră adânc, încercând nu să se calmeze, ci să-și stăpânească furia.

– Briga, șuieră, Măreață Mamă, dă-mi tăria ta să salvez această copilă!

Ce să folosească? Nici o armă după care să se întindă, chiar dacă ar fi putut să lupte cu atâția, dar exista focul. Inspirând încă o dată, își proiectă voința în flăcările acelea săltărețe. Căldura îi arse sufletul, dar, după răcoarea apei din amintire, era bine-venită. Primi chinul, deveni o parte din el, ridicându-se până ajunse în picioare, înălțându-se toată în mijlocul focului.

Pentru cei care priveau, era ca și cum un vânt invizibil biciuise cu furie flăcările, răsucindu-se în sus până când văzură cu toții o femeie conturându-se în foc. Pluti o clipă, scânteile curgându-i din păr; apoi începu să se miște. Tâlharii se ridicară acum în picioare. Unii, fluturându-și degetele în semn de apărare, începură să se îndepărteze. Un bărbat își aruncă pumnalul; trecu prin silueta înspăimântătoare și zăngăni pe pământ.

Numai cel care încerca s-o siluiască pe Teleri nu observă nimic. Reușise să imobilizeze la pământ picioarele fetei și acum trăgea de pantalonii ei.

– *Dorești dragostea de foc? Atunci primește, dară, îmbrățișarea mea și arzi! țipă zeița.*

Brațe de foc se întinseră înainte; cu un urlat, căpetenia sări de lângă fată. Urlă din nou când văzu ce-l arsesse și-și feri corpul într-o parte. Focul plutea deasupra lui în vreme ce se ridică și se împiedică în propriii nădragi descheiați. Dar, când se rostogolise departe de victima lui, vâlvătaia izbucni din nou, imobilizându-l așa cum făcuse și el cu fata. Într-o clipită, vesta începu să fumege, iar părul i se aprinse. Apoi se apucă să urle de-a binelea, dar urletele sale îi făcură mult mai puțin bine decât ale ei, pentru că oamenii lui goneau printre copaci, împiedicându-se de propriile lor arme și unul de altul în graba lor de a fugi de-acolo.

Focului nu-i pășă. Arse atât timp cât se mișca și, numai după ce încetară și ultimele lui zvâcniri, flacăra țâșni într-o ploaie de scântei și dispăru.

– Dierna...

Icnind, preoteasa căzu din nou în trupul său. Încă-și mai simțea arzând mâinile dezlegate, odată ce sângele i se puse în mișcare, și-și mușcă buzele de durere. Lewal se ocupa de frânghiile din jurul gleznelor ei, iar, după o clipă-două, și acestea fură tăiate, iar ea se cutremură, simțirile revenindu-i ca niște furnicături prin toate membrele.

– Dierna, uită-te la mine!

Un alt chip i se înfățișă privirii, palid, încadrat de păr negru și încâlcit.

– Becca, trăiești... șopti ea, apoi clipi nedumerită, deoarece era o femeie în toată regula, rochia ei sfâșiată atârându-i de umăr, cu ochii încă întunecați de amintirea spaimei, cu obraji umeziți de lacrimi.

– Eu sunt Teleri, Doamnă, nu mă mai cunoști?

Privirea Diernei se mută spre foc și ceea ce ardea dincolo de el, apoi reveni la chipul fetei.

– Acum îmi amintesc. Am crezut că ești sora mea...

Se zgribuli, văzând încă o dată undele care se ridicaseră pe suprafața apei întunecate și ceva albicios mai jos. Sări în iaz, întinzându-se până când degetele ei se strânseseră pe o pânză, apoi pe brațul surorii sale. Respirația i se accelerează, pe când își amintea trăgând, scufundându-se, scoțând la suprafață capul surorii ei și agățându-se de un buștean plutitor. Sforțările ei îl fixaseră de un mal, iar cu acest sprijin putea încerca să tragă din nou.

– S-a prins în nisipurile mișcătoare. Am auzit-o cum striga, dar, când am ajuns, fusese înghițită, iar eu nu eram destul de puternică să o scot.

Își închise ochii. Chiar dacă știa că nu era nici o speranță, rămăsese unde se găsea, ținând-o cu o mână pe Becca și cu cealaltă bușteanul, până când cei care o căutau dădură peste ea, când veniră prin mlaștini cu torțe în mâini.

– Doamna mea, nu plânge! se aplecă Teleri asupra ei. Ați ajuns la timp să mă salvați pe mine.

– Da, tu trebuie să fii sora mea acum.

Dierna privi în sus spre ea și reuși să încropească un zâmbet. Își întinse brațele, iar Teleri se aplecă în îmbrățișare. Cumva, i se părea corect așa. *De ea voi avea grijă*, se gândi ea, *n-am s-o mai pierd încă o dată*.

– Doamnă, puteți călări? Să plecăm înainte ca aceste animale să se întoarcă, spuse Lewal. Luați mâncare și burdufuri cu apă. Am să înșeuez trei cai, iar celorlalți le dau drumul.

– Animale... repetă Dierna, în timp ce Teleri o ajută să se ridice. Nu-i așa, nici un animal nu se poartă atât de necinstit cu semenii săi. Acest rău le aparține doar oamenilor.

O durea capul, dar avea o experiență îndelungată în lecuirea protestelor trupului.

– Ajută-mă să urc pe cal și-am să rămân acolo, adăugă ea, dar ce-i cu tine, micuț? Te-a rănit tare?

Teleri privi la halca răsucită de carne arsă care fusese odată un bărbat și înghiți cu noduri.

– Am vânătași, șopti ea, dar sunt încă fecioară.

La trup, se gândi Dierna, *însă acel demon i-a violat sufletul*. Ținându-se de umărul fetei, izbuti să se îndrepte și întinse mâna.

– Acesta nu va mai silui femeile, dar a fost doar unul dintre cei mulți. Fie ca focul Doamnei să-i consume pe toți! Îi blestem prin foc și apă, cu vânturile cerurilor și ale pământului sacru pe care stăm. Fie ca marea să se ridice împotriva lor și să nu găsească adăpost în nici un port! După cum au trăit cu sabia, fie să afle dușmanul a cărui sabie să-i nimicească!

Dierna simțea cum forța o părăsea pe măsură ce blestemul se răspândea în lume. Cu siguranța care însoțea, uneori, magia, știa că acele cuvinte fuseseră auzite în Lumea Cealaltă și, deși s-ar putea să nu afle niciodată ce li s-a întâmplat piraților, sigur vor pieri. Dacă Zeița era bună, într-o bună zi ea l-ar întâlni pe eroul care i-a pedepsit și i-ar strânge mâna. Se răsuci, iar Teleri o echilibra.

– Haideți, Doamnă, spuse Lewal. Am să vă ajut să încălecați și apoi plecăm.

– Să mergem acasă, la Avalon... încuviință Dierna.

10

Teleri trase încă un pumn de lână din coș și îl adăugă mănunchiului înfășurat pe furca de tors din mâna stângă. Cu dreapta ridică firul care ducea la ea, reducând tensiunea; o răsucire rapidă făcu fusul atârnat să se rotească, iar degetele ei începură din nou să dirijeze firul. Lumina soarelui, tot mai puternică la începutul de primăverii, îi încălzea umerii și spatele. Acest colț al livezii de meri era ferit de vânt, un loc bun în care să stai iarna, dar chiar și mai plăcut acum, când soarele începea să deschidă primii muguri.

– Firul tău este așa de drept, oftă mica Lina, privind de la firul cu cocoloașe răsucit în jurul propriei furci la cel neted al lui Teleri.

– Păi eu am o experiență foarte bogată, spuse Teleri zâmbindu-i, deși nu m-aș fi așteptat nicio dată să folosesc această pricepere aici. Dar presupun că, atâta timp cât prinții și prințesele au nevoie de haine, cineva tot va trebui să înfășoare firul, așa cum facem noi acum. Femeile din casa tatălui meu nu vorbesc decât despre bărbați și copii. Cel puțin, ceea ce se discută aici, la fusul de tors, are ceva sens.

Se uită spre bătrâna Cigfolla, care le povestise cum Casa Preoteselor ajunsese să fie întemeiată pe Avalon.

Lina o privi neîncrezătoare.

– Dar unele dintre preotese au copii. Dierna însăși a avut trei. Sunt atât de drăgălași. Visez să țin unul în brațe.

– Eu nu, răspunse Teleri. Acesta-i singurul lucru pe care-l *puteau* face femeile cu care am crescut. O fi normal să visezi la ce nu ai.

– Cel puțin, noi putem hotărî, zise una dintre celelalte fete. Când preotesele noastre locuiau în Casa Pădurii, cu mult timp în urmă, li se interzicea să aibă de-a face cu bărbații. Mă bucur că acest obicei a fost abandonat! adăugă ea cu fervoare și toată lumea râse.

– Preotesele din Avalon pot avea copii, dar nu sunt *nevoite*. Copiii noștri vin prin voia Zeiței și a noastră, nu spre a-i face plăcere bărbatului!

Atunci, eu n-am să fac nici unul, se gândi Teleri, luând încă o mână de lână.

Prin grația Zeiței și vrăjile Diernei, era încă fecioară și era mulțumită să rămână așa. În orice caz, depusese jurământul de castitate până la terminarea inițierii și a jurămintelor finale. Din cea mai tânără la curtea tatălui ei ajunsese cea mai bătrână în Casa Fecioarelor din Avalon. Chiar și fiicele de sânge regesc, trimise aici pentru puțină educație suplimentară înainte de măritiș, veneau de obicei la o vârstă mai fragedă. Se întrebă dacă celelalte fecioare n-ar râde de ignoranța ei, pierduse atâta timp și erau atâtea de învățat! Dar, după călătoria împreună cu Dierna, ceva din carisma ei părea că i se transmisese și o tratau ca pe un fel de soră mai mare. Oricum, nu va rămâne prea multă vreme cu fecioarele. Stătea aici de aproape doi ani. Peste încă unul poate că va depune jurămintele și ar deveni cea mai tânără dintre preotese.

Regreta doar că văzuse atât de puțin din sinele Diernei. Imediat ce se întorseseră, măreția și îndatoririle o acaparaseră. Își spusese să fie mulțumită de timpul petrecut în compania Doamnei. Celelalte fete o invidiau că avusese parte de acea călătorie; nu știau, însă, că și acum, după atâtea luni, încă se mai trezea scâncind din vise în care căpetenia saxonilor o ataca.

Fusul devenea din ce în ce mai greu, încărcat cu lâna toarsă. Teleri îl tot lăsă, până ajunse să-l sprijine de o piatră plată, pe care se putea roti, și slăbi firul dintre degete și mâner. Va trebui să răsucească

firul într-un scul imediat ce înfășura și ultima bucată din această lână.

Bătrâna Cigfolla, care, în pofida încheieturilor sale înțepenite, le întrecea pe toate la tors, trase un fir subțire de in. Lâna toarsă de ele provenea de la oile lor, însă inul îl obțineau prin schimburi sau ca tribut dat Avalonului. O parte din el, se gândi Teleri, putea fi chiar din magaziile tatălui ei, din darurile trimise de el după ce ajunsese aici.

– Toarcem lâna pentru căldură, iar inul gros pentru purtat, vorbi Cigfolla. Dar ce vom face cu un fir ca ăsta? întrebă și răsuci fusul, iar un fir atât de fin, încât era aproape invizibil, se lungi.

– Fiind aproape perfect, le țeși voaluri preotese-lor? întrebă Lina.

– Așa-i, dar nu înseamnă că-i mai bun, doar că pânza din el este atât de subțire. Iar ce faceți voi nu trebuie să fie mai puțin moale sau neted, zise bătrâna cu asprime. Mărul nu-i mai sacru decât stejarul, nici grâul decât orzul. Fiecare are întrebuințarea lui. Unele dintre voi vor deveni preotese, altele se vor întoarce acasă să se mărite. În ochii Zeiței, toate căile sunt la fel de onorabile. Străduiți-vă să faceți orice pe cât de bine puteți. Chiar și torcând cânepă de saci, munciți cât de bine știți. Ați înțeles?

Mai multe perechi de ochi îi întâlneau privirea urduroasă și se uitară în altă parte.

– Credeți că ați fost puse să toarceți aici ca să vă ținem ocupate? clătină Cigfolla din cap.

– Putem aduce pânza la schimb, ca alte lucruri, însă în pânză există o virtute caracteristică Avalonului. Torsul este ceva magic, nu ştiaţi? Când vorbim despre lucruri sacre, în timp ce lucrăm, în firul acela intră mai mult decât lână sau in. Priviţi cum se înfăşoară. Singure, nu sunt altceva decât nişte şuviţe în vânt, însă, împreună, devin mai puternice. Se fac şi mai puternice, dacă veţi cânta în timp ce toarceţi, dacă şoptiţi un farmec spre fiecare fir.

– Ce farmec intonezi, Înțelepto, pentru pânza care o va învălui pe Doamna din Avalon? întrebă Teleri.

– În fir s-a ţesut tot ce-am vorbit noi, îi răspunse Cigfolla. Cicluri şi anotimpuri, plecând şi venind, precum se adună spiralele pe fus. Alte lucruri vor fi adăugate în timpul ţesutului, trecutul şi prezentul, lumea de dincolo de ceţuri şi acest pământ sacru, iar ţesătura va cuprinde un nou destin.

– Iar vopsitul? se interesă Lina.

– Asta-i plăcerea Zeiţei, care permite şi colorază tot ce facem... zâmbi bătrâna.

– Fie ca Ea să ne țină în paza ei aici! şopti Lina.

– Într-adevăr, aşa a făcut, grăi bătrâna. În aproape tot timpul vieţii mele, Britannia a fost în pace înlăuntrul unui imperiu unit. Şi am prosperat.

– Pieţele sunt pline, însă oamenii nu au destui bani să cumpere, obiectă Teleri. Poate că voi nu vedeţi, însă eu am petrecut prea mulţi ani ascultându-i pe cei veniţi să se plângă în sala de audienţe a tatălui meu ca să nu observ ce se întâmplă. Lucrurile pe

care le aducem din celelalte părți ale imperiului s-au scumpit constant, iar oamenii noștri cer lefuri tot mai mari ca să le cumpere, iar apoi negustorii noștri trebuie, și ei, să ridice prețurile.

– Tatăl meu spune că este numai vina lui Postumus, care a încercat să desprindă jumătatea de apus a imperiului, interveni Adwen, pregătită să depună jurământul odată cu Teleri.

– Dar Postumus a fost înfrânt, o contrazise Lina.

– Degeaba, că reunirea imperiului nu pare să fi ajutat prea mult. Prețurile continuă să crească, iar tinerii noștri sunt duși să lupte în celălalt capăt al lumii, dar nimeni nu-i trimis să ne apere țărmurile, rosti Teleri înfierbântată.

– Asta-i adevărat, răspunseră celelalte în cor. Pirații devin tot mai îndrăzneți.

Cigfolla mai adăugă o mână de in și-și puse din nou fusul în mișcare.

– Lumea se învârtește precum acest fus... Suntem sigure că binele și răul vor veni unul după altul. Fără schimbare nu apare nimic nou. Vechile tipare se repetă de o manieră nouă, chipul Doamnei se schimbă, însă forța Ei dăinuie; Regele, care dă viață pământului, renaște pentru un nou sacrificiu. Uneori și mie începe să-mi fie teamă, dar am văzut prea multe ierni trecând ca să nu mai cred în venirea primăverii...

Își ridică fața către soare, iar Teleri văzu că era învăpăiată de lumină.

Să stea și să toarcă împreună cu celelalte femei nu era libertatea pe care și-o imaginase când își rugase tatăl s-o lase să plece la Avalon. *Voi tânji mereu după fericirea imposibil de atins?* se întrebă. *Sau voi învăța, cu timpul, să trăiesc mulțumită înlăuntrul negurilor care ne înconjoară?*

Pe măsură ce anotimpul trecea, vremea devenea tot mai călduroasă. Iarba creștea mai groasă și verde pe pajiștile inundabile când mlaștinile secară. În lumea de dincolo de Avalon, drumurile se uscau și ele, iar negustorii și drumeții începură să circule peste tot, încărcăți cu bunuri și vești. Din când în când, astă-primăvară se părea că ultimele erau mai din belșug, pentru că vremea tot mai bună dădu semnalul plecării pe mare, iar odată cu navele de comerț pirații care trăiau din prădarea lor ieșiră și ei.

Deși Dierna nu părăsi Avalonul, veștile ajunseră la ea. Mesajele veneau de la femei inițiate pe insula sacră sau din partea celor ajutați de ei la un moment dat, de la druizii rătăcitori și de la o rețea de informatori din întreaga Britannie. Comunicațiile ei nu erau atât de rapide precum cele ale guvernatorului roman, dar erau mult mai variate și ea ajungea la concluzii foarte diferite.

Pe când luna se apropia de faza plină, chiar înainte de echinocțiul de vară, Marea Preoteasă se retrase în adăpostul de pe insula Briga să mediteze. Rămase acolo timp de trei zile, fără să mănânce nimic, bând numai apă adusă din fântâna sacră. Toate

informațiile adunate se cereau înțelese și analizate, apoi Doamna poate o va învăța ce să facă.

Prima zi era întotdeauna cea mai grea. Se pomenea cercetând toate treburile și lăsa oamenii la urmă. Bătrâna Cigfolla știa mai multe decât ea despre cum mergeau lucrurile, iar Ildeg, doar cu puțin mai în vârstă ca ea, avea grijă ca tinerele din Casa Fecioarelor să fie ținute din scurt. Dierna le lăsase pe amândouă la conducere de multe ori, când plecase din Avalon.

Preotesele înțelegeau ce făcea. Dar copiii ei? Cum să le explice să nu încerce să o vadă când o știau aproape? Chipurile lor îi umplură privirile: fiica ei dintâi, subțire și oacheșă, ca o zână, și cele două gemene zvăpăiate, roșcate amândouă. Tânjea să le simtă în brațe. Își spusese că fiicele sale se născuseră să slujească Avalonul, la fel ca ea, și nu era prea de vreme să afle prețul. Prima fată, zămislită cu un preot druid într-un ritual, o părăsise deja, fiind crescută de o familie care se trăgea de pe insulă și-și construise casa din pietrele împrăștiate ale sanctuarului druid de la Mona. Gemenele, făcute cu o căpetenie care-o chemase să-l ajute să-și refacă lanurile năpădite de mălură, vor pleca, și ele, cât de curând. O durea inima, dar, cel puțin, se aveau una pe alta drept tovarășe.

Dierna clătină din cap, considerând aceste gânduri abateri fără nici un rost, prin care mintea ei încerca întotdeauna să se ferească de muncă. Nu era bine să le alunge, fiecărui gând trebuia să i se permită să iasă la

suprafață, iar apoi să i se ușureze calea. Își fixă din nou privirea pe tremurul luminii opaițului.

Când se deșteaptă în dimineața următoare, micuța femeie de mlaștină care o servea îi lăsase un coș cu câteva ciuperci cu efecte foarte puternice, găsite de ai ei în smârcuri. Zâmbi și, după ce le curăță bine, le tăie în bucăți mici și le aruncă în micul ei ceaun, împreună cu celelalte ierburi aduse. Aplecându-se peste vas, începu incantațiile și amestecarea lor.

Actul preparării ținea el însuși de magie, chiar și înainte de a bea fiertura, aburii înțepători care se învolburau pe suprafața ei întunecată începură să-i afecteze percepția. Strecură conținutul într-o cupă de argint și o duse afară.

Un gard de mărarini înconjura coliba în care stătuse de veghe. Luna era deja la un pătrar deasupra orizontului dinspre răsărit, forma ei ovală strălucind palidă ca o scoică, iar păsările care reveneau la cuib se înălțau străbătând cerul auriu. Dierna își înălță cupa în semn de salut.

– Ție, Doamnă a Vieții și a Morții, îți ofer această cupă, dar sunt eu însămi cea care se oferă. Dacă mi se cere moartea, sunt în mâna Ta, însă, dacă voiești, adu-mi în schimb o binecuvântare, vizunea a ce trebuie să fie și înțelepciunea de-a o înțelege...

Apărea întotdeauna o anumită nesiguranță, pentru că diferența dintre doza bună și cea fatală din poțiune era mică, depinzând de starea ciupercilor, de sănătatea celui care o bea și, după cum fusese învățată, de voia zeilor. După o mică ezitare, ridică

pocalul la buze și-l goli, strâmbându-se din cauza gustului și punând vasul gol pe pământ. Apoi se înveli în mantia de lână albă nevopsită, lăsându-se jos pe altarul de piatră lung și cenușiu.

Inspiră foarte adânc și expiră încet, numărând, destinzându-și fiecare membru, rând pe rând, până când simți că se topea în piatra rece. Deasupra, cercul cerului se întuneca în cenușiu, după apusul violet și luminos. Privi în sus și văzu, între două coborâri de pleoape, licărul primei stele.

În clipa următoare o undă de lumină păru că trece pe cer. I se tăie răsufarea; apoi se strădui să-și uniformizeze respirația, reacțiile ei datorându-se anilor când exersase suprimarea instinctului de a lupta sau fugi. Văzuse o tânără preoteasă împinsă la nebunie pentru că nu avusese tăria de a se lăsa în voia tumultului simțurilor care-i chinuiau trupul, când spiritul ciupercii o prelua, și de a-și menține totodată controlul asupra sufletului.

Acum lumina stelelor pulsa într-un curcubeu. Simți un moment de amețală pe când cerurile păreau că se întorc pe dos, inspiră încă o dată și-și dirijă conștiința înspre interior, spre punctul de lumină din centrul craniului ei. Universul se învârteja într-o lumină multicoloră, însă „eul“ ei alert continua să pulseze constant înlăuntru. Forme monstruoase răsăreau din beznă, însă le izgoni, tot așa cum făcuse și cu gândurile năvălitoare de dinainte.

Iar acum tumultul începea să scadă, iar viziunea i se concentrează până în momentul când deveni din

nou conștiință de ea însăși, zăcând întinsă pe piatră și privind cerul nopții. Examină tăriile cu o atenție susținută, pe care nimeni, într-o stare normală a conștiinței, n-ar fi îndurat-o.

Luna lumina cerul spre răsărit, însă Dierna pătrunse cu privirea în imensitatea înstelată în care te puteai înălța pe vecie. Totuși, nu căuta propria plăcere. Scoțând un oftat interior, începu să urmărească marile constelații care dominau cerul. Muriatorii de rând distingeau numai stelele, împrăștiate pe cer într-o aparentă dezordine. Însă spiritul ei în transă vedea acolo formele spectrale care dădeau numele constelațiilor.

Chiar deasupra, Ursa Mare se mișca greoi. Pe măsură ce trecea noaptea, se va mișca spre apus și va dispărea sub linia orizontului. Era echivalentul creșterii al insulelor din Valea Avalonului și, observând celelalte stele cu care împărțea cerul, va afla ce forțe vor stăpâni viitorul.

Privirea ei se mută spre miazăzi, spre constelația numită Acvila. Să fie cea a Romei? Strălucitoare, însă nu la fel ca Dragonul, care se încolăcea pe mijlocul cerului. În apropiere, Fecioara stătea într-o măreție imperturbabilă. Dierna își întoarse capul, căutând scânteierea constantă a stelelor rătăcitoare și văzu, spre marginea de miazănoapte a orizontului de apus, strălucirea lichidă răspândită de Doamna Dragostei, cu licărul feroce al planetei zeului războiului în apropierea ei.

O altă undă de culoare sclipi peste ceruri; Diernei i se tăie răsuflarea și se chinui să respire din nou, știind că ierburile o duceau la un nivel unde imaginea și sensul erau una. Lumina izbucni dinspre cei doi până când o văzu pe zeița radioasă cedându-i zeului urmăritor, dar fiind totodată victorioasă.

Cheia este dragostea, se gândi; dragostea va fi vraja ce-l leagă pe războinic de cauza noastră... Căutând cu privirea spre miazăzi, de-a lungul orizontului, găsi planeta regelui ceresc. *Dar suveranitatea e în sud...* Clipi, iar viziunea se umplu repede cu imagini ale unor coloane de marmură, porticuri aurite, procesiuni și oameni, mai mulți decât văzuse vreodată la un loc. Să fie Roma? Privirea ei se încumetă și mai departe; văzu acvilele aurite conducând legiunile spre un templu alb, unde siluete mici, drapate în purpură, așteptau să le întâmpine.

Magnific, însă nefiresc. De ce le-ar păsa unor astfel de oameni, aflați la celălalt capăt al imperiului, de problemele Britanniei?

Lasă Acvila să se îngrijească de ai săi! Să-l invocăm pe Dragon să-și păzească poporul, așa cum a mai făcut... Numai gândindu-se la el, Dragonul înstelat deveni un șarpe multicolor, descolăcindu-se spre miazănoapte, pe întreg cerul.

Această splendoare opalescentă era copleșitoare, iar Dierna fu acaparată, în pofida disciplinei sale, într-un vârtej de viziuni de neoprit și de necontrolat. Culorile deveniră nori, gonind peste marea răscolită de furtună. Vântul urla, astfel că auzul era

la fel de solicitat ca văzul. Curenții forței care-i călăuzea spiritul când călătorea deasupra pământului se pierdură în noianul de energii; îi fu necesară întreaga putere ca să controleze spaima din adâncuri, să se silească să nu se mai împotrivească furtunii și să-i caute ritmurile armoniilor disonante.

Pe suprafața mării, corăbiile dănuiau, și mai vulnerabile în fața furiei stihiiilor decât ea, construite cum erau din scânduri și funii de cânepă, cu echipaje de creaturi din carne și oase. Spiritul ei se avântă pe o rafală de vânt spre cea mai mare dintre nave, unde văzu bărbați trudind la vâsle. Zdruncinați și dați peste cap, nu știau unde să găsească un țărm ca adăpost. Printre oamenii din acel echipaj, un singur bărbat stătea neclintit, cu picioarele depărtate, legănându-se pe măsură ce puntea se unduia și sălta. Era de statură medie, cu un cap rotund și pieptul solid, cu părul bălai, lipit acum de țeastă din cauza ploii. Însă, asemenea celorlalți, scruta neliniștit valurile.

Dierna își avântă spiritul în sus, întinzându-și în furtună simțirile spiritului. Văzu stânci ieșind la suprafață și valurile făcând spume printre colții ascuțiți, dar dincolo de ei apa se întindea calmă. Prin urzeala ploii zări curbura albicioasă a unei plaje și licărul unor lumini pe uscat.

Îndemnată la început numai de milă, îl căută pe comandant. Dar, pe când se apropia, îi simți puterea și spiritul care nu se descuraja niciodată. Să fie el căpetenia pe care o căuta?

Începu să se adape din energia brută a furtunii, construindu-și o formă spirituală pe care chiar și ochii muritorilor să o vadă. Scăldată în alb, păși pe mare. Unul dintre marinari strigă; într-o clipă priviră cu toții spre ea. Dierna își mișcă brațul fantomatic, arătând spre țărm...

– Acolo, nu vedeți? Uitați cum se mișcă...

Pândarul strigă de la locul său de la prova.

– O femeie în alb pășind pe apă!

Vântul lovi cu o mână teribilă, măturând valurile și corăbiile fragile gonind înaintea lui. Escadra Dubris se împrăștiase. Marcus Aurelius Musaeus Carausius, amiralul lor, se prinse de etamboul lui *Hercules* și-și șterse spuma de pe ochi, încercând să privească.

– Țineți-vă bine, se auzi glasul lui Aelius, comandantul navei. Aveți grijă la stânci, nu la spuma mării!

Un munte de apă înalt cât o casă se ridică înspre tribord, curbura sa netedă lucind când luna ieși o clipă dintre nori. Puntea liburnei¹ se zgudui violent, vâslele legănându-se precum picioarele unui gândac întors pe spate, însă dinspre babord se auzi pârâitul lemnului solicitat la maximum când ramele, împinse adânc în apă, se împotmoliră și se frânseră din cauza apăsării.

– Pe Neptun! exclamă căpitanul când nava se cutremură și se îndreptă încă o dată. Încă o rafală ca asta și ne ducem la fund.

¹ Navă ușoară de război sau de transport (n. tr.).

Carausius dădu din cap. Nu se așteptaseră la o asemenea furtună în acest anotimp. Ridicaseră ancora de la Gesoriacum în zorii zilei, așteptându-se să traverseze Canalul în punctul cel mai îngust și să ajungă la Dubris pe la căderea nopții. Dar nu prevăzuseră o astfel de vijelie venită din Hades. Se aflau departe, la vest de locul unde-ar fi trebuit, și numai zeii mai puteau acum să-i conducă în siguranță într-un port. Zeii sau spiritul văzut de cărmaci. Scrută întinderea mării. Era o siluetă albă sau o lucire a luminii lunii în apă?

– Domnule!

O formă întunecat se clătină pe culoar, iar Carausius îl recunoscuse pe hortator, cu ciocanul cu care bătea ritmul încă agățat de mână.

– Avem șase vâsle rupte și doi oameni cu brațele frânte, care nu mai pot vâsli.

Marinarii bodogăneau, panica simțindu-se tot mai tare în vocile lor pe când spuma se spârgea peste bănci.

– Zeii ne-au părăsit!

– Nu, ne-au trimis o călăuză!

– Liniște!

Glasul lui Carausius acoperi rumoarea. Privi spre căpitan. Comanda unității era a lui, dacă vreuna dintre nave ar fi supraviețuit, dar *Hercules* îi aparținea lui Aelius.

– Căpitane, zise el moale, vâslele nu sunt de folos în această mare, dar va fi nevoie să vâslim cu calm când se liniștește.

Aelius clipi nedumerit, apoi înțelegerea îi străluci în priviri.

– Spune-i șefului de echipaj să umple golurile cu oameni de la tribord și să tragă la rame.

Carausius privi din nou pe mare. O clipă văzu același lucru ca ofițerul de la prova, adică silueta unei femei înveșmântate în alb. Părea că suferă, dar cu siguranță nu pentru ea, tălpile ei de-abia atingând valurile. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui cu o expresie rugătoare și disperată și făcu semn spre vest. Apoi un val se ridică direct prin ea și imaginea dispăru.

Amiralul clipi nedumerit. Dacă nu fusese o plăsmuire iscată sub lumina lunii, atunci, însemna că văzuse un spirit, însă în mod sigur nu unul malefic. În viață, la fel ca la un joc de zaruri, vine un moment când un bărbat trebuie să joace totul pe o singură mână.

– Spune-i cârmaciului tău să întoarcă spre babord până ajungem sub vânt.

– Dacă facem așa, ajungem în bancurile de nisip, răspunse căpitanul.

– Poate, deși cred că suntem prea departe înspre vest pentru un asemenea pericol. Oricum, e mai bine să eșuăm pe nisip decât să ne răsturnăm, ceea ce se va întâmpla cu siguranță, dacă ne lovește încă un val.

Carausius crescuse printre bancurile de nămol la gurile râului Rhenus. Bancurile de nisip din Belgica păreau de-a dreptul prietenoase, în comparație cu această mare înnebunitoare.

Nava încă se mai zguduia sub el, însă schimbarea cursului adusese o anumită predictibilitate a mișcărilor. Acum valurile purtate de vânt o împingeau înainte. De fiecare dată când prova aluneca în jos se întreba dacă nu cumva, de astă dată, chiar se vor scufunda, însă valul următor îi ridica din nou, iar apa de mare cădea în șuvoaie, ca o cascadă, peste sculptura de la prova și bronzul bătut de furtuni al pintenului de dedesubt.

- Mai virează puțin spre babord, îi ceru el cărmaciului.

Numai zeii știau unde se aflau, însă acea scurtă priveliște a lunii îl reorientase spre direcția cuvenită, iar, dacă apariția nu mințise, vor găsi adăpost undeva pe țărmul britanic.

Tangajul se mai redusese când începură să treacă de-a curmezișul munților de apă, deși, din când în când, câte un val răzleț, desprinzându-se pieziș de celelalte, se mai spărgea de bord. Jumătate dintre marinari goleau deja apa. Liburna va avea nevoie de forța celui al cărui nume îl purta, ca să supraviețuiască până în zori.

Dar, în mod destul de ciudat, Carausius nu se mai temea. Pe când era copil, o bătrână ghicitoare dintre ai săi, oamenii din delta râului Rhenus, aruncase bețișoarele pentru el și-l declarase hărăzit măreției. Să ajungă amiralul unei flote pare o izbândă suficient de măreață pentru un băietan din rândul menapiilor, unul dintre cele mai mici triburi germanice. Dar, dacă această viziune îi ducea în siguranță,

implicațiile nu puteau fi negate. Bărbați care nu se născuseră mai grozavi ca el se ridicaseră până la purpură, deși nu prin faptele pe mare.

Amiralul scrută apele. *Cine ești? Ce vrei de la mine?* strigă spiritul său. Însă femeia în alb dispăruse. Nu mai vedea decât crestele valurilor, din ce în ce mai mici, după ce furtuna trecea pe lângă ei.

Dierna își recăpătă stăpânirea de sine cu puțin timp înaintea zorilor. Luna apusese, iar dinspre sud-est veneau nori grei, acoperind stelele. Furtuna! Nu o visase, deci. Era reală și venea să măture uscatul. Un vânt umed îi ciufuli părul, iar mușchii, încordați de atâta nemișcare, protestau. Se zgribuli, simțindu-se foarte singură. Însă înainte de a discuta cu cineva, trebuia să aducă din adâncimea viziunilor ei imaginile care să o călăuzească spre o decizie în lunile următoare. Își amintea clar mișcările stelelor, însă din reprezentarea ei finală mai rămăseseră doar fragmente despre o navă săltând pe marea răscolită de vânt și un bărbat...

Se răsuci cu fața la furtuna care se apropia și-și ridică mâinile.

– Zeiță, ia-l în paza ta, indiferent cine-o fi, șopti ea în invocație!

Soarele tocmai începea să licărească printre nori, deasupra Canalului, sclipind în băltoacele maronii de pe țărm și în valurile cenușii ale mării, când un pescar din Clausentum, căutând lemne aruncate de

furtună, încremeni și se holbă dincolo de conturul întunecat al Insulei Vectis, spre mare.

– O navă!

Strigătul său fu reluat și de alții. Oamenii se adunară, arătând dincolo de valuri, acolo unde un pătrat de pânză pătată de sare se tot mărea. Chiar și de pe mal simțeau forța vântului de astă-noapte. Cum de a rezistat pe mare?

– O liburnă, zise unul, văzând bărbații care stăteau câte doi la fiecare vâslă.

– Cu un amiral la bord! exclamă un altul pe când un fanion se ridică fluturând pe catarg.

– Pe țățele Amphitritei, asta-i *Hercules*! țipă un negustor, un bărbat uriaș, care nu-i lăsa niciodată pe ceilalți să uite că fusese douăzeci de ani pe mare.

– Am fost cârmaciul ei în ultimele două sezoane la Dubris, înainte ca stagiul meu să se încheie. La bord trebuie să fie Carausius însuși!

– Cel care-a învins cele două corăbii ale piraților acum o lună?

– Cel căruia îi pasă la fel de mult să ne ținem banii în buzunar pe cât să și-l umple pe al lui! Ofer un miel oricărui zeu l-a salvat, spuse negustorul pe nerăsfulate. Pierderea lui ne-ar fi costat amarnic.

Încet, liburna se îndreptă și începu să dea ocol insulei Ictis, îndreptându-se spre debarcaderele de la Clausentum.

Negustorii și pescarii se înghesuiră pe țărm, iar locuitorii satului, treziți de strigăte, ieșiră după ei.

Hercules rămase pregătită la țărm aproape toată săptămâna, în vreme ce dulgherii roiau în jurul ei, vindecându-i rănilile. Portul era aglomerat și, chiar dacă reparațiile nu ajungeau la calitatea celor făcute de flotă, fără nici o îndoială că meșterii își cunoșteau meseria. Carausius profită de ocazie să discute cu magistrații și cu oricare dintre negustorii aflați în port în acel moment, încercând să descifreze tactica din spatele atacurilor piraterești. Dar s-a remarcat că atunci când nu mai era nevoie de prezența sa nicăieri, își petrecea mare parte din timpul liber singur pe țărm și nimeni nu îndrăznea să-l întrebe de ce se încrunta.

Chiar înainte de solstițiul de vară, Carausius și *Hercules*, proaspăt reparată, ieșiră în larg, îndreptându-se din nou spre Gesoriacum.

De data asta, pe o mare la fel de calmă precum o oglindă.

În Avalon, ritualurile solstițiului de vară erau străvechi; obiceiurile fiind deja vechi când druizii au venit prima oară pe aceste meleaguri. Vitele mugeau la poalele Delușorului, adulmecând focul aprins pentru binecuvântarea lor. Teleri se bucura că fusese desemnată să cânte împreună cu fecioarele în jurul celui alt foc, flacăra sacră aprinsă pe creastă.

Își netezi rochia albă, admirând grația cu care Dierna presăra tămâia peste flăcări. Făcea totul cu încredere – ar fi dorit să zică „autoritate” –, venită, presupunea ea, dintr-o viață întreagă petrecută

exersând. Ea ajunsese atât de târziu în slujba misterelelor, încât îi venea greu să creadă că va fi vreodată în stare să evolueze, așa că tot ce făcea părea o parte dintr-o vrajă.

În vale oamenii strigau către zei după binecuvântări în vreme ce mânau vitele printre focuri. Sus, litania recunoaștea că totul, lumina, cât și bezna, trecea. Luna plină descreștea, înghițită în noapte, ca să revină ca o felie de lumină. Ciclul soarelui dura mai mult, însă știa că atunci, în ziua cea mai lungă, începea declinul. Și totuși, în mijlocul negurilor de la solstițiul de iarnă, soarele va renaște.

Ce altceva, se întrebă ea, urma după acest ciclu? Imperiul romanilor se întindea pe jumătate din lume. Fusesse amenințat de multe ori, dar întotdeauna acvilele reveniseră cu o forță și mai mare. Exista vreun moment când Roma va fi ajuns la deplinătatea puterii sale, după care urma decăderea? Iar poporul său va fi capabil să recunoască acel moment când va veni?

Dierna se retrase de lângă foc, făcând o plecăciune spre Ceridachos, cel mai bătrân dintre druizi și arhidruid al Britanniei, pentru a începe ritualul. Era amiaza celei mai lungi dintre zile, când forța luminii atingea apogeul, și se cuvenea să conducă preoții ceremonia. Când se va lăsa întunericul, preotesele vor veni și ele. Bătrânul făcu un gest, cu mânele largi fluturând.

– Ce-a fost la început? Încercați să vă închipuiți un spațiu gol, un neant fără fund? Un pântec fertil, îngreunat cu lumea? Dacă vă închipuiți, a existat

deja în mod latent, totuși, a fost ca nimic din ce vă puteți imagina, fiind Forța, Vidul. Era și nu era... Un întreg etern și neschimbat...

Se opri, iar Teleri își închise ochii, clătinându-se la gândul acelei imensități. Druidul își relua vorba, iar acum glasul său avea melodicitatea unei incantații.

– Dar s-a ivit o schimbare, o vibrație stârnită în acea nemișcare...

*O inspirație în strigătul tăcut,
Iar ceea ce-a fost ținut izbucnește-n dată...
Bezna divină și Lumina cerească,
Timpul și Spațiul mărește s-au născut,
Domnul și Doamna, Perechea Cerească...
Surori, Frați, chemați-i pe dată!*

– Îi spunem Lugos! strigară druizii. Domnul Luminii!

În spatele lor, bărbații mai tineri începură să fredoneze.

– Îi spunem Rigantona, Marea Regină! răspunseră preotesele, de partea cealaltă a cercului.

Teleri își dresе vocea să le susțină cu o notă mai înaltă cu o treime decât cea intonată de druizi.

Răsunară și alte nume. Teleri le auzea precum izbucniri de lumină care-i amețeau simțurile. Sesiza forța crescând în jurul preoților așezați dincolo de altarul de piatră și simți o energie de răspuns adunându-se printre preotese.

Încă o dată Dierna păși înainte, ridicându-și mâinile. În timp ce glăsuia, Teleri simți cum cuvintele rezonau în propriul ei gât și știu că vorbea pentru toți.

*Eu sunt Marea Spațiului și Noaptea Primordială,
Eu sunt Pântecele Luminii și al Beznei;
Sunt fluxul inform, odihna eternă,
Matricea din care întreaga materie se-așterne,
Sunt Mama Cosmică, Genunea cea Mare,
De unde viața răsare și se-ntoarce să adoarmă...*

Ceridachos păși înainte să se așeze în fața ei, de cealaltă parte a altarului de piatră. Teleri clipi, deoarece în chipul bătrânului vedea acum un tânăr și un războinic, un părinte și un tămăduitor răspândind energie. Iar când răspunse, auzi o multitudine de voci rezonând într-a sa.

*Sunt Vântul Timpului, Ziua eternă,
Sunt pâinea cea de toate zilele, sunt Calea;
Sunt Cuvântul Forței, scânteia primordială,
Momentul de început și mișcarea la apogeu,
Sunt Tatăl Cosmic, strălucitor curcubeu,
Sursă de energie, sămânța lui Dumnezeu!*

Dierna întinse mâna deasupra surcelelor așezate peste piatra altarului.

– Din pântecele meu...

– Prin voia mea... spuse druidul, întinzându-se în așa fel încât mâinile lor să nu se atingă.

Teleri clipi la vederea unei luciri în aer, între palmele lor.

– Apare Lumina Vieții!

Preotul și preoteasa glăsură la unison și surcelele dichisit aranjate luară brusc foc.

– Așa arde Focul Sacru! strigă druidul. Acum se săvârșește triumful luminii, în acest moment îi pretindem puterea. Prin unirea forțelor noastre vom păstra lumina arzând prin orele cele mai întunecate și astfel vom dobândi victoria.

– Focul va fi lumina ce va fi văzută peste tot, rosti Dierna. Să o chemăm ca Apărător, să țină Britannia în pace și siguranță!

Ea trase din foc un tăciune aprins.

– Așa să fie! răspunse preotul, după care luă și el o surcea în flăcări și o ridică.

Unul câte unul druizii și preotesele traseră surcele aprinse, întinzându-se de fiecare parte a altarului până când flacăra din mijloc fu înconjurată de un cerc de foc, ca și cum soarele, care ardea deasupra în întreaga sa glorie, trimisese raze să-i aprindă pe cei de jos.

Teleri, privind în sus, își puse palma streășină la ochi să-i protejeze de strălucirea cerului. Apoi și-i frecă, pentru că pe albastrul văzduhului apăruse un punct negru. Și alții îl văzuseră, arătară spre el, apoi tăcură, minunându-se, după ce-și dădură seama că era un vultur zburând neabătut dinspre miazăzi și

dinspre mare. Se apropia tot mai mult, ca și cum îl atrăgeau flăcările, și-l văzu clar.

Acum stătea chiar deasupra. Coborî și mai mult, făcu trei ocoluri deasupra altarului, apoi mai urcă încă o dată, ridicându-se în spirală spre ceruri până când deveni una cu lumina.

Orbită, Teleri închise ochii, dar sub pleoapele ei imaginea păsării mărețe încă mai dansa în fața soarelui strălucitor. Vulturul zbură fără opreliști, dar oare de ce simțea că scăpase din robia focului numai pentru a cădea în capcana soarelui? Probabil doar fantezia ei o făcea să creadă așa ceva, își spuse, urmându-le pe celelalte fecioare în jos pe Delușor, deoarece, dacă libertatea vulturului sălbatic era doar o iluzie, atunci, ce putea fi cu adevărat liber?

O clipă, o amintire de dinainte de viața asta îi sugeră paradoxul libertății care exista numai ca parte a unui plan mai amplu, însă mintea știa doar ea, iar Teleri nu înțelegea și, la fel ca vulturul, peste altă clipă gândul dispăru.

11

– Îmi pare bine că te văd, aproape că te-am trecut la pierderi după furtuna asta.

Maximian Augustus își ridică privirea de la tăblițele lui de ceară și zâmbi.

Carausius luă poziția de drepti, lovindu-și pieptul cu antebrațul, în semn de salut. Nu se așteptase să-l găsească pe succesorul împăratului la Gesoriacum. Maximian, solid și cărunț, începând să se îngrașe, pe burtă, conducea imperiul în întregul apus. Cei aproape douăzeci de ani în serviciu îl făcură pe Carausius să răspundă de parcă însuși Dioclețian s-ar fi aflat în încăpere.

– Zeii m-au ocrotit. Am pierdut o navă, dar celălalte au reușit să se întoarcă la Dubris. Eu însumi am fost împins peste Canal și am avut noroc să ajung la Clausentum înainte de a ne izbi de stânci sau rătăci pe mare.

– Așa e, într-adevăr. Dar zeii îndrăgesc un om care luptă, chiar și atunci când speranțele par să fi dispărut. Ai noroc, Carausius, lucru mai rar chiar și decât priceperea. Ne-ar fi părut rău să te pierdem.

Maximian îi făcu semn să ia loc, iar celălalt bărbat mai tânăr din încăpere se relaxă și el. O singură otheadă îi fu suficientă să vadă că e militar. Ținuta dreaptă, de parcă ar fi purtat o platoșă invizibilă peste tunică, era de neconfundat. Îl întrecea aproape cu un cap, iar părul blond începea să i se rărească.

– Presupun că-l cunoști pe Constantius Chlorus, nu? continuă împăratul.

– Numai după reputație.

Constantius fusese foarte popular câtă vreme servise în Britannia. Potrivit zvonurilor, își luase o localnică drept concubină permanentă. De atunci,

câştigase mai multe bătălii importante la frontieră cu germanii. Carausius privi spre celălalt bărbat cu mai multă atenție în timp ce acesta-i zâmbea, cu chipul deschis și fără prefăcătorii, ca al unui copil. Apoi stăpânirea de sine interveni din nou. *Un idealist*, se gândi, *care a învățat să-și ascundă sufletul*. Astfel de oameni puteau fi prieteni folositori sau dușmani primejdioși.

Și oare cum li se părea el? Cu părul albit de anii petrecuți pe mare și pielea bătută de soare până ce devenise maronie, presupunea că nu se deosebea deloc de mulți alți lupi-de-mare, numai dacă nu cumva vreo reflexie a viziunii văzute de el în timpul furtunii încă-i mai stăruia în ochi.

– Vei fi bucuros să afli că încărcăturile piraților capturați de tine luna trecută au adus bani buni, zise Maximian. Îmi tot spui că avem nevoie de o altă bază pe coasta de sud... Câteva asemenea victorii vor aduce fondurile de care ai nevoie.

În zâmbetul lui se cuibărise o nădejde neașteptată. Carausius se încruntă, conștient de o anumită ciudățenie a afirmației. Zeii știau că pledase destul de mult, dar avea speranțe foarte mici să fie auzit.

– Cine o va comanda? întrebă el prudent.

– Pe cine-ai recomanda? spuse împăratul. Alegerea va fi a ta, îți ofer flota britanică și cetățile de pe țărmul saxon.

Probabil clipise, pentru că până și Constantius începu să rânjească, însă de-abia dacă-l luă în seamă;

deodată, câmpul său vizual se umplu cu imaginea unei femei în alb pășind peste valuri.

– Acum va trebui să coordonăm desfășurările tale pe ambele țărmuri ale Canalului, vorbi brusc Maximian. Ce forțe ai vrea și cum le vei dispune? Nu-ți promit tot ce-mi ceri, dar am să încerc...

Carausius inspiră adânc, sforțându-se să se concentreze asupra bărbatului dinaintea sa.

– În primul rând, e necesară de o nouă bază. Există un golf foarte potrivit care ar putea fi fortificat pe coastă, mai jos de Clausentum. Se află pe insula Vectis și-ar merge aprovizionat de la Venta Belgarum.

În timp ce vorbea, imaginea femeii se destrămă, înlocuită de visele avute pe când bătea puntea unei liburne, la o traversare îndelungată a Canalului.

Teleri n-ar fi vrut să plece din Avalon. Când Dierna o alesese, la scurt timp după solstițiul de vară, să facă parte din suita ei pentru această călătorie, se opusese. Dar la vremea când ajunseseră la Venta Belgarum, nu se mai putuse preface că n-o interesa nimic. Vechea capitală a Belgaei se întindea într-o vale liniștită, cu pajiști verzi și șiruri de arbori nobili. După mlaștinile din jurul Delușorului, descoperi că pământul bogat de sub tălpile sale era solid și sigur. Aici exista un simțământ de încredere calmă, de permanență altfel decât ecourile străvechi percepute de ea în Avalon, de parcă lucrurile rareori se schimbau. În pofida zarvei din ziua de târg, găsi Venta foarte liniștitoare.

Li se oferise găzduire de către duovirul¹ Quintus Julius Cerialis, cel mai de vază dintre magistrații locali, descendent al vechii case regale. Însă nu și-ar fi dat nimeni seama privindu-l. Corpolent și afabil, era mai roman decât romanii. Prefera să vorbească în latină, iar Teleri, educată să vorbească această limbă la fel de bine ca britona, era adesea rugată să le traducă preoteselor mai tinere, Adwen și Crida. Chiar și Dierna îi cerea uneori ajutorul, deși înțelegea bine limba romanilor, însă nu cunoștea subtilitățile suficient de bine pentru ocaziile oficiale.

Totuși, ceilalți s-ar fi descurcat și fără ea. Desigur, toate fetele luate în considerare pentru inițiere vorbeau fluent britanica. Uneori, Teleri se pomenea întrebându-se de ce, înainte să fi făcut legămintele, fusese scoasă din liniștea Avalonului.

Vremea continua să fie plăcută și strălucitoare. Acest an va aduce o recoltă bună de fân și grâne, în pofida furtunilor de mai înainte. În mod limpede, așa cum Cerialis stăruia încântat, zeii și zeițele erau buni cu ei. Însă dealurile protectoare din jurul Ventei opreau vântul, iar, pe măsură ce vremea se încălzea tot mai mult, Teleri începu să tânjească după briza răcoritoare a mării de la Durnovaria. Când Dierna anunță că urmau să coboare spre coastă, pentru ritualurile de așezare a fundației noii fortărețe, fu încântată.

¹ „Duoviri“ (formă de plural) înseamnă „cei doi magistrați“, care erau numiți în tandem (n. tr).

Dar era mai mult decât o călătorie de plăcere la malul mării. Când unele dintre femei se întrebară de ce ar dori să binecuvânteze un fort roman, Marea Preoteasă le aminti de vulturul care apăruse la celebrarea solstițiului de vară.

– Cândva am fost dușmani, dar siguranța noastră depinde acum de romani, le spusese ea, iar Teleri, amintindu-și de saxoni, fu de acord cu ea.

– Ah, iată că se simte briza! exclamă Cerialis. Vă va răcori obrajii rozalii, dragele mele!

Teleri oftă. În pofida pălăriei sale largi, fața lui Cerialis era roșie de căldură. Poate că vântul îl va răcori și pe el.

Când cotiră, văzu printre copaci albastrul apei. Drumul, unul nou, se abătea puțin de la țărm, spre sud-est de Clausentum, unde trăseseră cu o noapte înainte. Un călăreț bun ar fi făcut drumul de la Venta într-o singură zi, dar Cerialis credea, desigur, că doamnele aveau nevoie să fie menajate.

– Credeți că această nouă fortăreață îi va descuraja pe saxoni? Întrebă privindu-l, în timp ce căuta să se împotrivească legănatului leccicii purtate de cai.

– Bineînțeles, bineînțeles, sublinie el dând din cap. Fiecare zid și fiecare navă sunt un mesaj pentru toate gunoaiele din mare că Britannia se ridică rapid.

Se îndreptă în șa și, o clipă, tânăra crezu că urma să salute.

– Nu sunt de acord, interveni fiul său Allectus, aducându-și iapa lângă ei. Soldații și marinarii care

le manevrează vor schimba lucrurile, tată. Fără oameni, navele sunt doar lemne putrede, iar zidurile, numai pietre surpate.

Băiatul era de vârsta ei, poate puțin mai tânăr, aprecie Teleri, și pe cât era tatăl său de rotofei și placid, pe atât era el de ascuțit și vânos, cu fața îngustă și ochii vii și întunecați. Părea că bolise mult în copilărie. O fi motivul pentru care nu intrase în armată.

– E adevărat, sigur că este adevărat... îi aruncă Cerialis băiatului o privire stânjenită.

Teleri își reșinu un zâmbet. Duovirul se pricepea la afaceri, însă zvonurile susțineau că fiul său, deși delicat la trup, era un fel de vrăjitor al cifrelor. Tocmai geniul său mărise averea familiei suficient de mult, încât să finanțeze lucrările publice și distracțiile care se aștepta să fie susținute de un magistrat, iar Cerialis știa. Allectus părea un cuc în cuibul unui porumbel gras sau era ceva mult mai nobil, un uliu păsăresc, se gândi ea, privindu-i profilul ascuțit. În orice caz, se vedea limpede că tatăl nu-și înțelegea deloc fiul.

– Ei bine, noul amiral i-a convins pe împărați să întărească lucrările noastre de apărare, spuse ea voioasă. În mod sigur e un semn că acest om, în sfârșit, este vrednic de încrederea noastră.

– Într-adevăr. Când conducătorii nu sunt vrednici, și cei mai buni bărbați vor da greș, dădu Cerialis din cap cu gravitate.

În privirea lui Allectus ea descifra o umbră de zeflemea, atât de rapid ascunsă, încât de-abia dacă putea fi sigură că existase.

– Sau femeii, adăugă ea amar.

Se îndoia că armata romană, cu toată tradiția și disciplina ei, ar fi trecut probele impuse preoteselor din Avalon. Privirea ei se mută înainte, acolo unde Dierna călătorea într-o altă lectică purtată de cai, împreună cu mica Adwen. Își înăbuși invidia, știind-o fără de folos. Poate îi va cere să o însoțească la întoarcere.

Lectica săltă când începură să coboare spre țărm. Teleri se îndreptă de spate când ieșiră dintre copaci, privind în jurul ei. În mod sigur noul amiral avea ochi bun pentru locuri. Terenul defrișat se afla în colțul din nord-vest al unui golf destul de mare, legat de mare printr-un canal îngust. Locul oferea protecție atât împotriva furtunilor, cât și a piratilor, deși era greu de crezut că așa ceva se poate întâmpla într-o zi de vară atât de strălucitoare.

Se vedea limpede că va fi o cetate nobilă. Șanțurile fundației fuseseră săpate pentru zidurile unui pătrat de mai mulți acri întindere, marcat de bastioane în formă de U. Întrecea în mărime oricare altă fortăreață de pe țărm, chiar și Rutupiae, le informă Cerialis. Pe măsură ce se apropiau, el îi privea pe lucrători cu o mândrie de stăpân. Teleri înțelesese că astfel de construcții se ridicau întotdeauna de către militari, dar acum îi vedea pe unii dintre oamenii care săpau îmbrăcați altfel.

– Sunteți înțeleaptă, dacă ați observat, foarte înțeleaptă, spuse Cerialis, urmărindu-i privirea. Sunt sclavi de pe proprietățile mele, trimiși aici să ajute

la construcții. Mie mi se pare că o fortăreață pentru protejarea Ventei va fi un omagiu mult mai de folos adus magistraturii mele decât un nou amfiteatru.

Mișcarea buzelor subțiri ale lui Allectus nu însemna chiar un zâmbet. Să nu fie de acord? Nu, se gândi Teleri, amintindu-și cum vorbise el mai înainte. Mai degrabă el plasase ideea în mintea tatălui său.

– Un plan excelent, iar eu sunt convinsă că noul comandant va aprecia ajutorul, vorbi ea cu căldură și remarcă o mică pată de culoare trădătoare pe obrajii palizi ai tânărului.

Însă ochii lui îi fixau pe constructori. Mai mulți bărbați mergeau în sus și-n jos, supraveghind săpăturile. Unde era amiralul, se întrebă? O văzu pe Dierna ridicându-se brusc, făcându-și mâna streășină la ochi. Allectus trase de hățuri, încordat ca un bun câine de vânătoare. Teleri îi urmări privirea. Unul dintre ofițeri, elegant în tunică sa roșie cu o centură de plăci de bronz suflat, se îndrepta spre ei, urmat de un bărbat voinic, cu o constituție grosolană, înveșmântat într-o tunică de marinar fără mâneci, decolorată de soare și sarea mării până când culoarea ei inițială devenise imposibil de ghicit.

Allectus își dădu drumul de pe spinarea calului să le iasă în întâmpinare. Dar el îl salută pe cel de-al doilea bărbat. Teleri căscă ochii. Era acest bărbat, cu părul cărunț, năclăit de transpirație și pielea de pe fruntea înaltă înroșită de soare, eroul despre care auzise atâtea povești? Înainta cu mersul legănat al cuiva plecat ani de zile pe mare și, pe măsură ce se

apropia, observă cum privirea lui se mișca de la apă la pădure, spre nou-veniți și din nou spre apă, în timp ce zâmbea. Ciudat, însă îi amintea de felul în care Dierna cerceta grupul de preotese adunate înainte de începerea ceremoniei.

Dierna însăși se uita la Carausius cu o expresie ciudată, aproape aprobatoare. În vreme ce romanul veni să strângă mâna lui Allectus, examinează încă o dată lecticile pe cai și, când o zări pe Marea Preoteasă, Teleri văzu cum se holbează. Apoi momentul se spulberă în zumzetul conversațiilor introductive. Când rememorează totul, fetei i se păru că privirea lui fusese una de recunoaștere. Dar trebuie să fie doar vreo închipuire de-a ei, deoarece Dierna spusese chiar ea că nu-l mai întâlnise niciodată.

Soarele apunea dincolo de fâșia joasă de pământ care proteja portul. Carausius stătea în fața fundației fortăreței împreună cu ofițerii, privind preotesele pregătindu-se de ritual. Legionarii se alinaseră în formație înaintea a ceea ce va fi într-o bună zi poarta, iar lucrătorii localnici se postaseră de fiecare parte, în urma lor.

Cu o lună înainte, când începuseră să sape, un preot venise de la templul lui Jupiter Fides din Venta Belgarum și sacrificase un bou, în vreme ce un haruspex¹ descifrase previziunile. Fuseseră încurajatoare,

¹ Preot de rang inferior, specializat în ghicit, în special în măruntaie de animale (n. tr.).

dar, de fapt, nu-și amintea nici o ocazie când, după trasarea planurilor și alocarea fondurilor, un haruspex să nu izbutească să găsească vreo interpretare favorabilă în măruntaiele animalului sacrificat.

„Pentru o mie de ani și de două ori o mie, fundațiile vor rămâne să laude gloria Romei pe aceste pământuri...”

O profeție excelentă, se gândi Carausius. Totuși, preotul, un individ vioi și rotofei, cu cel mai bun bucătar din Venta, nu excelase în încurajări. Uitându-se la preotesele cu robele albastre, Carausius înțelese de ce simțise el că oficierea ceremoniei romane nu ajungea și de ce, atunci când auzise că Doamna din Avalon se afla prin regiune, ceruse să vină. Fortăreața Adurni era romană, însă avea misiunea să protejeze pământul Britanniei.

Stătuse, transpirând în toga lui, sub soarele dogoritor al amiezii, pe toată durata ritualului roman. Astă-noapte purta o tunică de pânză, vopsită în purpuriu, cu broderii din partea locului pe tiv, și o mantie ușoară de lână, fixată cu o broșă aurie. Veșmintele semănau destul cu cele ale neamului său din smârcurile Germaniei, ca să-i reamintească de trecutul la care renunțase când jurase să servească Roma. Poporul tatălui său aducea ofrande Nehalieniei. Cărei zeițe, se întrebă el, i se închinău aici?

Înspre apus izbucni o străfulgerare. Amiralul se întoarce la timp să vadă marginea soarelui părând o clipă un inel de metal topit peste culmea dealului. După ce dispăru, îi atrase privirea o strălucire mai

slabă. Una dintre femei aprinsese torțele. Le ridică și, un moment, o văzu stând acolo ca o zeiță, cu mâinile pline de lumină. Apoi clipi și o recunosc pe cea mai tânără dintre preotese, fiica unui rege local, i se spusese. O crezuse distantă și rece, dar acum, cu lumina focului licărind în părul ei întunecat și cu pielea ei palidă lucind, era frumoasă.

Marea Preoteasă, cu trăsăturile ca un adevărat mister sub voal, ajunsese în spatele ei, urmată de alte două tinere, una purtând o creangă de scoruș, iar cealaltă, o nuia de măr de care atârnau clopoței de argint.

– Acum este ora dintre zi și noapte când am putea păși între lumi, răsună vocea Doamnei Dierna din spatele voalului. Zidurile pe care le veți construi aici vor fi din piatră, solide, să reziste armelor oamenilor. Însă noi, mergând, vom ridica un alt fel de pavăză, un scut al spiritului care va înfrânge spiritul dușmanilor voștri. Fiți martori, voi, cei care serviți Britannia și Roma!

– Sunt martorul tău, zise Carausius.

– Și eu, răsună vocea mai subțire a lui Allectus, în urma lui.

– Și eu, adăugă Cerialis solemn.

Dierna le acceptă angajamentul cu o ușoară înclinare a capului. Chiar așa, cugetă Carausius, cum să accepte o împărăteasă un serviciu din partea cuiva? Presupunea că Marea Preoteasă din Avalon trebuia să fie egală cu o împărăteasă, în propriul ei cerc. Era ea, cu adevărat, femeia din viziunea lui? Iar, dacă da, îl recunoscuse și ea? Modul în care se comporta față

de el fusese ciudat; n-ar fi putut spune dacă-l plăcuse sau dacă-l acceptase doar în virtutea rangului său.

Dar deja preotesele începuseră ocolurile lor ceremoniale, întorcându-se spre dreapta. Auzea clinchetul foarte discret al clopoștelor de argint.

– Cât mai trebuie să stăm? Întrebă Cerialis după o vreme.

Preotesele ajunseseră aproape de colțul din stânga și se opriră să aducă ofrande spiritelor pământului.

– Nu știu de ce-a vrut să fim martori. Nu-i nimic de văzut.

– Nimic? șopti Allectus cu o voce tremurătoare. Nu simți nimic? Cântă, ridicând astfel un zid de forță. Nu zărești strălucirea din aer acolo pe unde trec?

Cerialis tuși, aruncând o privire strâjenită spre amiral, de parcă ar fi vrut să zică „*Nu-i decât un flăcău, plin de gărgăuni*“. Însă Carausius o văzuse pe Doamna din Avalon mergând pe valuri. Acum nu mai observa nimic, dar i se părea că alte simțuri întăreau afirmațiile lui Allectus.

Așteptară în timp ce preotesele își continuară ritualul în direcția mersului soarelui, spre capătul îndepărtat al dreptunghiului, și veniră apoi din nou spre ei. Lumina crespusculară se adâncea spre nord, iar culorile asfințitului se întunecară, de la auriu spre roz, iar de la roz spre un purpuriu imperial, de parcă mantia împăratului fusese târâtă pe cuprinsul cerului. Procesiunea salută colțul din dreapta, apropiat, apoi se deplasă spre spațiul unde urma să fie într-o bună zi poarta principală.

– Veniți, voi cei care păziți acest loc de dușmani! strigă Doamna.

O clipă, Carausius nu înțelese. Apoi își dădu seama că arăta spre el și începu s-o ia înaintea. Se opri înaintea ei. Avea fața ascunsă, dar îi simțea intensitatea privirii.

– Ce vei da, om al mării, ca să-i menții în siguranță pe oamenii acestui pământ?

Glasul ei era blând, însă cu înțelesuri care-l tulburau.

– Am depus jurământul să apăr imperiul, începu el, dar ea clătină din cap.

– Aceasta nu este o chestiune de voință, ci de inimă, spuse ea moale. Vei vărsa sângele inimii tale, dacă va fi nevoie, ca să aperi acest pământ?

Acest pământ... se gândi el. Bănuia că, în anii de când se ocupa de flota de pe Canal, Britannia îi câștigase afecțiunea, așa cum un soldat se atașa de orice post în care stătea multă vreme. Dar nu asta-l întrebase.

– M-am născut pe un teritoriu de dincolo de mare și-am fost binecuvântat la naștere în numele zeilor săi... zise el moale.

– Dar ai traversat marea și ți s-a dat viață din nou prin puterea Zeiței pe care o slujesc eu, răspunse Dierna. Îți mai amintești?

Îi cercetă trăsăturile, întrezărite vag prin voal, la fel ca atunci în furtună.

– *Tu* ai fost?

Ea dădu din cap cu gravitate.

– Iar acum cer plata pentru că te-am salvat. Sângele tău te va lega de acest pământ. Întinde-ți mâna.

În glasul ei se strecurase o certitudine copleșitoare, iar el, care cu un singur cuvânt ar fi trimis în larg întreaga flotă a Britanniei, se supuse.

Lumina torțelor licări în mica seceră din mâna ei. Înainte să apuce să pună întrebări, ea trecu vârful ascuțit peste pielea mai moale din dosul brațului. El își mușcă buza, simțind arsura, și privi cum sângele întunecat țâșni din tăietură și începu să se scurgă la pământ.

– Hrănești această glie care te-a hrănit, șopti Doamna. Sânge pentru sânge, suflet pentru suflet. Precum tu ești legat să păzești, ea se leagă, prin slujire și destin, să dea...

Își ridică brusc privirea spre el, iar glasul ei tremură, continuând:

– Nu-ți mai amintești? Trupul tău a fost zămislit de tribul menapian, care sălășuiește dincolo de mare, dar sufletul tău este mult mai bătrân. *Ai mai făcut asta înainte!*

Carausius se zgribuli și se uită jos, la petele întunecate unde sângele său hrănea pământul. Bineînțeles că mai văzuse asta înainte... Inspiră adânc, observând deodată cum mirosul lemnului, ridicându-se în aerul tot mai răcoros, se unea cu cel al mării. Un crâmpei de viziune îi dezvălui un deal înalt, acoperit cu pietre ridicate. Dușmanii erau peste tot în jurul său, soldați romani. Sângele rănilor sale împrășca pământul, în timp ce-și rotea sabia strălucitoare...

Apoi una dintre torțe pocni, iar conștientul său reveni în prezent. Însă acum înțelese că tot ceea ce simțea pentru Britannia întrecea afecțiunea obișnuită. Acum o va apăra nu numai din ambiție, ci și din dragoste.

Dierna făcu semn spre cea mai tânără dintre preotese, cea căreia îi spuneau Teleri, care le predă torțele celorlalte. Aceasta îi șterse brațul cu o cârpă de la cingătoarea ei, cu chipul grav și concentrat, apoi legă rana cu o fâșie de pânză albă.

Marea Preoteasă desenă un sigiliu deasupra locului unde sângele lui udase pământul.

– Celor care vin în pace, această cale le va fi mereu deschisă, intonă ea, și pe veci apărată împotriva celor care vin la luptă!

Își răsuci fața spre est, ridicându-și brațele și, ca și cum i-ar fi răspuns, luna se înalță deasupra golfului ca un scut de argint.

În ziua următoare, Cerialis îi invită pe ofițerii romani la un ospăț pe țărm. Dierna stătea sub un stejar când sosiră oaspeții romani, privindu-i pe slujitori pregătind mesele și băncile. Carausius se îmbrăcase, ca să-l onoreze pe amfitrion, într-o tunică albă, militară, cu dungi roșii, cu o curea și sandale de piele vopsită roșu, ornamentate cu plăci și ținte în relief, aurite. Acum se vedea clar că e comandant roman. Însă noaptea trecută, când binecuvântaseră temelia fortăreței sale, arătase ca un rege...

Ce însemnase pentru el ceremonia? se întreba ea. Nu se așteptase la chemările ei, dar răspunsese. Într-adevăr, nu intenționase să-l oblige la ceva, însă când ajunseseră la poartă, imaginea bărbatului de pe navă și a celui care stătea privind de pe deal deveniseră una, iar ea aflase că nu exista nici o piatră sau mortar care să-i apere țara, ci doar sângele celor jurați s-o ocrotească. Iar acum pământul îl cunoștea, la fel și zeii, dar oare el înțelegea?

Mai era necesar ceva, care să-l facă să *vrea* să-și facă datoria de care era acum legat. Somnul ei fusese bântuit de vise cu regi sacri și nunți regale. O imagine se ridică brusc din torțele profilate pe cerul nopții și-i veni o idee. *S-ar putea ca lui Teleri să nu-i placă, dar va fi de folos.* Nu se întreba cum s-ar simți în locul ei, văzută ca mireasă a lui Carausius.

Unul dintre sclavii lui Cerialis îi oferă un coș cu mure, să-i potolească pofta până la masă. Dând din cap, luă una, apoi atinse mâneca băiatului.

– Dacă mai avem de așteptat, mă voi plimba pe țărm. Du-te la comandantul roman și întreabă-l dacă ar *vrea* să mă însoțească.

Urmărit de privirie Diernei, băietanul își croi drum spre romani, iar ea se gândi că nici așa ceva nu intenționase. Dar, în mod sigur, impulsul nu-i aparținea. De la viziunea ei de dinaintea solstițiului de vară, zeii o călăuziseră; dacă-și deschisese spiritul să-i audă, atunci, va face cum vor ei, nu cum *vrea* ea.

Nu era nimic necuviincios în manierele amiralului. Menținea o distanță corectă între ei, pe când

mergeau încet spre marginea apei, fără s-o atingă, dar destul de aproape de ea cât s-o ajute când se dezechilibra pe pietrele lucioase. Însă avea privirile încordate, de parcă s-ar fi îndreptat spre cine știe ce dușmani.

– Te întrebi în ce ai intrat. Și nu ai încredere în mine, spuse ea pe un ton potolit. Se întâmplă adesea așa, după un astfel de moment. Când agitația trece, se strecoară îndoiala. În dimineața de după inițierea mea, voiam să fug din Avalon. Nu te teme, nu s-a întâmplat nimic care să-ți afecteze onoarea.

El își arcui o sprânceană, iar o clipă asprimea feței i se îmblânzi. Ea observă schimbarea cu un tresărit neobișnuit de emoție. *Mi-ar plăcea să-l văd râzând*, se gândi.

– Depinde la ce anume m-am prins...

– Să aperi Britannia, chiar și până la moarte... începu ea, dar el clătină din cap.

– Era, oricum, de datoria mea. Aici a fost ceva mai mult. Ai făcut vrăji ca să mă prinzi?

Mai făcură câțiva pași, timp în care Dierna se gândi. Că înțelegea puterea stârnită de ritual era un semn bun, dar mai însemna că trebuia să aibă grijă ce-i spune.

– Nu sunt o vrăjitoare oarecare, ci o preoteasă a Marii Zeițe, și ar fi împotriva jurămintelor mele să-ți influențez voința... Totuși, cred că ai fost legat. De către zeii înșiși, continuă ea, înainte să ne fi întâlnit în persoană.

– Atunci când te-am văzut prin furtună?

Încă o dată expresia feței i se schimbă, nu spre râs, ci reflectând ceva mult mai profund, aproape sumbru. Dierna simți din nou acea împunsătură, dar mai acută acum, ca o sabie înfiptă în inimă. În timpul ritualului îi văzuse chipul suprapunându-se peste al altui bărbat, mai tânăr, cu trăsături și păr de roman. Știa că în acea viață fusese un rege sacru. *Dar cine fusese ea în cealaltă viață, cu atâta timp în urmă?*

– Cum ar putea o femeie muritoare să pășească pe valuri?

– Trupul meu era în transă, ai văzut proiecția spiritului meu, în stare să călătorească datorită învățăturilor care sunt Misterele Avalonului.

– Științele druide? Întrebă el suspicios.

– Înțelepciunea păstrată de druizi, predată lor de cei veniți înainte, din Tărâmul Scufundat, de dincolo de mări. Confreria noastră sacră de surori păstrează ce-a rămas din cunoaștere. În Avalon încă mai există forță, adăugă ea, care ți-ar fi de mare ajutor în apărarea acestui pământ. Cu sprijinul nostru, ai afla imediat când vor ataca pirații și ai ieși în larg să-i aștepți, atunci când se întorc acasă.

– Și cum mi-ar sosi acest ajutor? se strâmbară jalnic buzele lui. Datoria m-ar obliga să mă plimb în sus și-n jos pe coastă și înainte și înapoi pe mare. Nu-ți poți petrece tot timpul într-o formă spirituală, să mă previi!

– Într-adevăr, în propria mea lume am îndatoriri la fel de solicitante ca ale tale. Însă, dacă una dintre însoțitoarele mele ar fi cu tine, te-ar ajuta în

anumite lucruri și atunci când ar fi necesar un mai mare efort ar vorbi în spirit cu mine. Propun o alianță, iar ca s-o pecetluiesc îți voi oferi una dintre preotesele mele.

– Armata nu mi-ar permite să țin o femeie în orice circumstanțe oficiale... clătină Carausius din cap.

– Îți va fi soție, îl întrerupse Dierna. Mi s-a spus că nu ești căsătorit.

El clipi, iar ea văzu cum pielea lui înroșită de soare se întunecă repede.

– Eu sunt ofițer activ... răspunse el, puțin cam neajutorat. La cine te-ai gândit?

În sinea ei, preoteasa oftă ușurată.

– Nu mai ești obișnuit să preiei ordine, zise ea zâmbindu-i, iar despre mine crezi că sunt autocrată, știu. Dar mă gândesc și la bunăstarea ta și la modul în care să servești acest pământ. Teleri este fecioara pe care ți-aș da-o, fiica lui Eiddin Mynoc. S-a născut nobilă, așa că ar fi o alianță potrivită, și mai este și frumoasă.

– Ea a dus torțele în timpul ritualului de azi-noapte? întrebă el. Drăguță, într-adevăr, dar de-abia dacă am schimbat două vorbe cu ea.

– N-am s-o atrag fără voia ei în uniune, clătină Dierna din cap. Când voi avea consimțământul ei, voi discuta cu tatăl ei și lumea va crede că totul a fost aranjat între tine și el, în modul obișnuit.

Teleri s-ar putea să regrete plecarea din Avalon, se gândi ea, dar în mod sigur va aprecia șansa de a

deveni consoarta unui bărbat de o asemenea forță, și încă dovedită. Cercetă umerii largi ai amiralului și mâinile puternice și dibace, accelerându-și, fără să vrea, pulsul și o clipă își dori să-l însoțească la focurile de Beltane.

Însă Teleri era mai tânără și mai frumoasă. Cât despre ea, își va face datoria la Avalon, iar Carausius va fi fericit cu tânăra în brațele sale.

Cerul începea să se înnoreze. Teleri își șterse fruntea cu voalul și inspiră adânc aerul înăbușitor. Mișcările litierei care le ducea de-a lungul cărării bolovănoase spre Venta Belgarum o făcea să-i fie puțin greață, iar vremea nu ajuta cu nimic. Știa că va fi tot mai rău, până când presiunea va fi eliberată prin ploaie.

Cel puțin, călătorea împreună cu Dierna. Privi spre femeia mai în vârstă, care stătea într-un echilibru neclintit, cu ochii închiși, de parcă ar fi meditat. Prima dată, când plecaseră din Portus Adurni, se bucurase că se întorceau la Avalon. Însă cu cât mai mult rămânea Marea Preoteasă tăcută, cu atât mai tensionată se simțea ea.

La jumătatea distanței spre Clausentum ocoliră un grup de soldați care nivelau un drum și așezau pietre. De acolo, calea era pietruită și călătoriră mult mai lesne. De parcă schimbarea mișcării ar fi trezit-o, Dierna se mișcă și ea, în sfârșit.

Teleri se pregăti să spună ceva, dar cuvintele preotesei răsunară primele.

– Ești cu noi la Avalon de mai bine de doi ani. În curând vei fi pregătită să faci legămintele. Ai fost fericită acolo?

Tânăra se holbă la ea.

– Fericită? reuși ea să îngăime în cele din urmă. Avalonul este casa mea sufletească. Cred că n-am cunoscut niciodată fericirea până când am venit la tine!

Uneori o cam iritase disciplina, dar fusese mult mai bine decât închisă ca într-o cușcă în sala de audiențe a tatălui ei.

Dierna dădu din cap, însă în ochii ei era o expresie întunecată.

– Am studiat cât de mult am putut, zise Teleri. Preotesele nu sunt mulțumite de mine?

Expresia sumbră a celeilalte femei se înmuie.

– Sunt mulțumite. Te-ai descurcat foarte bine.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Când am binecuvântat fortăreața, ce-ai văzut?

Rămase o clipă cu gura căscată, apoi se chinui să-și amintească de câmpul iluminat de torțe și de stele.

– Cred că am stârnit forța. M-a furnicat pe piele... răspunse și privi nesigură spre femeia mai vârstnică.

– Iar comandantul roman, Carausius, ce crezi despre el?

– Pare să fie puternic... competent... presupun că și binevoitor, spuse ea încet. Am fost surprinsă când i-ai lăsat sânge pentru binecuvântări.

– La fel și el, zise preoteasa și zâmbi o clipă. Înainte de solstițiul de vară, când m-am tras deoparte să caut viziuni, l-am văzut.

Teleri simți cum i se deschideau larg ochii pe măsură ce îi relatează povestea.

– El este Vulturul care ne va salva, Apărătorul Ales, încheie Dierna. I-am oferit alianța cu Avalonul.

Tânăra se încruntă. Carausius nu i se păruse a fi plămădit ca un erou și-l socotea bătrân.

– Zeița ne-a oferit șansa, iar acest bărbat, deși nu-i din sângele nostru, este un suflet străvechi, dar de-abia dacă s-a trezit. Are nevoie de un companion să-i reamintească asta și să fie legătura sa cu Avalonul...

Teleri simți cum greața de dinainte îi apare din nou în măruntaie. Dierna se întinse și-o apucă de mână.

– S-a mai întâmplat și înainte ca o fecioară inițiată la Avalon să fie oferită unui rege sau unei căpetenii războinice ca să-l lege de mistere. Când eram fetiță, Eilan, o prințesă din Demetae, numită Helena pe limba romanilor, i-a fost dăruită lui Constantius Chlorus. Însă l-au transferat din Britannia. Acum a apărut din nou necesitatea unei asemenea alianțe.

Teleri înghiți un nod și șopti:

– De ce-mi spui *mie* toate astea?

– Pentru că ești cea mai frumoasă și cea mai înzestrată dintre fecioarele noastre încă neînvestite și ai origine nobilă, pe care romanii o vor respecta. Tu trebuie să fii aceea care se duce la Carausius ca mireasă.

Teleri se smuci de lângă ea, chiar numai gândul de a sta lângă un bărbat îi reaminti de mâinile aspre ale saxonului ținându-le pe ale ei. Apoi greața o copleși și se prinse de latura litierei, trăgând perdelele. O auzi pe Dierna strigând sclavilor să oprească armăsarii. Încet, stomacul ei golit se relaxă și lumea îi reveni din nou sub priviri.

– Dă-te jos, răsună vocea calmă a preotesei. Este un pârau acolo, unde te poți spăla și bea apă. Apoi te vei simți mai bine.

Teleri le permise sclavilor s-o ajute să coboare din litieră, înroșindu-se stânjenită când simți privirile curioase ale celorlalte preotese, iar din partea lui Allectus, care conducea escorta lor, îngrijorare.

– Iată, acum te vei simți mai bine, spuse Dierna.

Se șterse la gură și se ridică. Apa o înviorase și se simțea cu adevărat mai bine pe teren solid. Într-adevăr, văzu cu o claritate nefirească norii care se adunau și stacojiul macilor crescuți pe câmp, licărlul pârauului. O pală de vânt îi mișcă părul umed de pe frunte.

– Nu pot să îndeplinesc ce mi-ai cerut, șopti ea. Am ales Avalonul pentru că am vrut s-o slujesc pe Zeiță, iar tu însăși știi mai bine decât oricine de ce nu mă voi dăruia unui bărbat.

Preoteasa nu reuși să înțeleagă ce-i cerea, de o adusesse într-o asemenea stare. O soție era ca o sclavă, iar ea nici măcar nu-l cunoștea pe acest bărbat.

– Când m-au ales pe mine mare preoteasă, am încercat să fug, oftă ea. Eram însărcinată cu primul

meu copil și știam că, dacă soarta aceasta se abătea asupra mea, n-aș fi niciodată mama lui – chiar așa –, prima mea grijă ar fi întotdeauna numai binele Avalonului. Într-o noapte stăteam singură prin mlaștini, plângând, în timp ce cețurile se învolutau în jurul meu. După o vreme, mi-am dat seama că puteau îngriji și alții de copiii mei, iar la vremea aceea nu era, într-adevăr, nimeni care să ducă povara Doamnei din Avalon. Am bocit pentru fericirea simplă care nu-mi va mai fi permisă, dar mă temeam mai tare de sentimentul de vinovăție, mai intens decât cel avut pentru că nu-i ofeream copilului meu toată dragostea, care-ar fi apăsât asupra mea, dacă refuzam îndatorirea. Cred că moartea ar fi mai blândă decât ce-am simțit eu atunci. Dar, chiar înainte de răsăritul soarelui, când lacrimile îmi secaseră, m-a înconjurat căldura, precum brațele mamei. În acel moment am știut că ea, copila mea, va avea toată dragostea, deoarece Zeița se va îngriji de ea, și că nu trebuia să mă tem că-i voi dezamăgi pe cei care depindeau de mine, fiindcă Ea va lucra și prin mine. De aceea îți cer asta, Teleri, știind cât de greu va fi. Când rostim jurămintele pe Avalon, promitem că o vom sluji pe Doamnă potrivit voinței Sale, nu alei noastre. Nu crezi că aș prefera, mai degrabă, să te am mereu lângă mine, mereu mai frumoasă, ca un măr tânăr?

Dierna se întinse încă o dată, iar de data asta tânăra nu se mai feri.

– Semnele au fost prea clare să fie renegate. Britannia are nevoie de acest bărbat, dar viața lui îl ține

prea prins ca să-și amintească de înțelepciunea din sufletul lui. Tu trebuie să fii pentru el Zeița, draga mea, și să-l trezești! Încheie și vocea i se frânse, iar Teleri o privi și înțelese că femeii mai vârstnice chiar îi păsa de ea.

– Doamna este crudă, dacă ne folosește astfel! exclamă ea, dar în suflet plângea de-a binelea. *Nu mă iubești destul ca să mă păstrezi lângă tine? Nu vezi cât de mult aș vrea să rămân?*

– Face ceea ce trebuie Ea să facă, spre binele tuturor... murmură preoteasa, iar, ca s-o slujim, e nevoie să facem și noi la fel.

Tânăra se întinse spre ea și atinse părul strălucitor al femeii mai în vârstă, iar Dierna o luă în brațe.

După o vreme, Teleri simți umezeală pe obraji și nu știu dacă era Doamna Însăși, plângând din ceruri, sau erau propriile ei lacrimi.

12

Grânele fuseseră adunate în grămezi, iar paiele, în căpițe. Pacea recoltei domnea pe pământ. Câmpurile de dincolo de Valea Avalonului erau împestrițate cu aur. Un semn bun, își spuse Dierna pe când cețurile se închideau în urma lor. Căsătoriile se încheiau, de obicei, primăvara sau la începutul verii, dar pentru Carausius ar fi mai bine să-și ia mireasa când iarna puneă capăt sezonului atacurilor și el ar

avea timp s-o cunoască, înainte de a fi nevoit să lupte din nou. Iar ea se simțea atât de obosită deoarece în ultimele două luni se ocupase îngrozitor de mult cu pregătirea lui Teleri de nuntă.

Fără nici o îndoială, de-asta și tânăra arăta atât de palidă. Pe când urcau într-o căruță acoperită trimisă de Eiddin Mynoc să le aducă la Durovaria, o bătu încurajator pe spate. Fata lucrase din greu, la fel ca oricine, terminându-și inițierea și învățând să privească în apă și să vadă viziunile acolo.

Era mai ușor, desigur, în iazul sacru, dar și un lighean de argint putea fi foarte bun, dacă inspira destul din fumul sacru și avea apa binecuvântată cu farmece potrivite. Virtutea nu ținea de lichid, ci de cel care privea. Ea însăși învățase acest meșteșug suficient de bine încât, la nevoie, să aibă viziunile și într-o baltă cu noroi, după ce inspira adânc de câteva ori și fără nici un fel de ierburi de ajutor. Uneori, i se întâmpla ca Văzul să-i vină neinvocat, iar acele imagini, aduse de nevoie, erau cele mai importante dintre toate.

Însă Teleri tot mai credea că sfințenia stătea în forma lucrurilor, astfel că printre obiectele care o vor însoți se găsea o lădiță cu un vechi lighean de argint, ornat cu spirale labirintice, care atrăgeau ochiul, și mai multe ulcioare cu apă din iazul sacru.

Dierna o surprinse uitându-se printr-o despărțitură din draperia de piele, privind ca și cum ochii ei ar fi putut străpunge negurile care acopereau Delușorul. Se vedeau doar biserica creștină și mâna de colibe, adăposturile călugărilor care trăiseră aici. Mai sus,

deasupra fântânii sacre, stăteau casele comunității surorilor. Deasupra lor se vedea vârful rotunjit al Delușorului, golaș de pe vremea primei Mari Preotese, când monahii aruncaseră pietrele sacre. Dacă priveai din exterior, îți venea greu să crezi că cei cu puterea de a trece prin cețuri vor găsi la loc Marea Sală de la Avalon și Casa Fecioarelor, Calea Procesiunilor și pietrele ridicate.

În ochii minții, acestea erau mai reale decât peisajul văzut acum. Se schimbaseră multe lucruri după ce Doamna Caillean săvârșise farmecele care despărțiseră Avalonul de lume. Pe vremea Siannei începuseră să construiască în piatră. Când conducea fiica Siannei, pereții Marii Săli se ridicau deja, la fel de sus ca la o bazilică romană, deși acoperită cu stuf în loc de țigle. Nepoata Siannei înălțase primii stâlpi ai Căii Procesiunilor. Bunica Diernei construisese noua Casă a Fecioarelor.

Iar eu ce voi construi? se întrebă ea. Clătină din cap, răspunsul la întrebare urmând să-l afle în această călătorie. Bunicile ei zidiseră în piatră, dar ea, prima după mulți ani care-și îndrepta atenția spre lumea din afară, ridica un edificiu invizibil în inima bărbaților. Sau doar a unuia singur. Însă acesta, dacă fundația ei a fost așezată cum se cuvine, va ridica un zid de nave și oameni, să-i țină departe pe saxoni, mai eficient decât orice construcție de piatră.

Se sprijini cu spatele de speteaza căptușită și lăsă draperia să cadă la loc în timp ce căruța se puse în mișcare. Teleri își închisese deja ochii, dar palmele

sale erau prea strânse ca să fi dormit. Preoteasa se încruntă, observând prima oară cum se subțiaseră încheieturile fetei. După prima ei izbucnire, nu mai obiectase față de mariaj. Într-adevăr, făcuse tot ceea ce-i ceruseră, la fel de supusă ca oricare altă fiică a Avalonului. Presupuse că se împăcase cu soarta, însă acum se întreba dacă nu cumva se folosisese de presiunea pregătirilor ca să evite să i se pună prea multe întrebări.

– Teleri, vorbe încet și văzu pleoapele fetei tremurând. Acest meșteșug al ghicirii în iaz lucrează în ambele feluri. Vei privi în apă în fiecare noapte să vezi ce se întâmplă în Britannia, imagini trimise de mine sau pe care, cu trecerea timpului, ai să fii capabilă să le percepi singură. Însă apa mai folosește și la trimiterea de mesaje. Când ești în transă, dacă te-ai pregătit cum trebuie și ai voința puternică, îmi poți trimite un mesaj. Dacă se întâmplă ceva – în caz că ai necazuri –, cheamă-mă și voi veni la tine.

– Sunt la Avalon de mai bine de doi ani, răspunse tânăra fără a-și deschide ochii. Mă așteptasem să merg acum pe drumul consacrării, nu al căsătoriei. A fost un vis corect, însă iată că sunt menită să mă întorc în lume. Mi-ai spus că sunt oferită unui om bun. Soarta mea nu-i mai rea decât a oricărei alte fecioare de viță nobilă. Va fi mai bine ca ruptura să fie una curată...

– Așa cum zici, oftă Dierna, ai petrecut doi ani printre preotese. Avalonul și-a pus amprenta asupra ta, Teleri, chiar dacă nu porți semiluna pe frunte.

Viața ta nu va mai fi niciodată așa cum a fost, pentru că nici tu nu mai ești aceeași. Chiar dacă totul merge bine, mi-ar fi mai ușor să știu cum îți este.

Așteptă, însă nu veni nici un răspuns.

– Ești supărată pe mine și poate că ai motiv. Însă nu uita niciodată că Zeița este aici, să te mângâie, chiar dacă n-ai să mai apelezi la mine.

Auzind asta, tânăra își îndreptă umerii și privi spre ea.

– Ești Doamna din Avalon... rosti ea încet. Pentru mine ești Zeița.

Apoi își întoarse din nou capul.

Doamnă, ce-am făcut? se întrebă Dierna, studiind profilul fetei, la fel de pur și de ferm ca unele dintre basoreliefurile romane. Dar o *făcuse* sau pe aproape, iar necesitatea care dusesse la această trădare – dacă asta era – nu se schimbase. Închise ochii. *Doamnă, cunoști toate inimile. Această copilă nu înțelege că tot ceea ce ne-ai cerut este la fel de greu pentru mine ca și pentru ea. Trimite-i mângâierea pe care eu nu i-o pot da, Doamnă, și dragostea...*

Carausius trase de capătul liber al togii și încercă să-și aducă aminte de ce-i tot spusese Pollio. Un important proprietar de pământ din teritoriile duro-trigilor, cu interese comerciale la Roma, un om cu influență și relații. Dar aproape toți cei invitați de prințul Eiddin Mynoc la nunta fiicei sale erau ori nobili, ori puternici, ori ambele. Înveșmântați în togi sau haine de pânză brodată, ar fi trecut drept

aristocrați la petrecere oriunde pe întinsul imperiului. Numai preotesele în robe albastre, grupate lângă ușă, aminteau oricui că Britannia avea propriii săi zei și propriile ei mistere.

– Este o alianță excelentă, repetă Pollio. Desigur, am fost încântați să aflăm că Maximian ți-a încredințat comanda, însă această legătură cu una dintre cele mai proeminente familii de-ale noastre arată un interes mai personal față de Britannia.

Dintr-odată, îi fu destul de ușor să-i dea atenție. Preotesele îi oferiseră acest mariaj ca o cale de a îmbunătăți comunicațiile. Exista oare vreo dimensiune politică în căsătoria cu fiica unui prinț britanic de care să nu-și fi dat seama? Cleopatra îi dăduse întregul Egipt lui Antonius, dar tot ce dorea el de la Teleri era o legătură cu Avalonul. Trebuia să găsească un mijloc să-i pună în vedere prințului Eiddin Mynoc și altora că nu-l interesa nimic mai mult.

Pollio luă o plăcintă de pe tava întinsă de unul dintre sclavi și continuă:

– Am fost la Roma. După trei secole, încă mai cred că noi suntem la capătul lumii. Când vin, însă, vremuri grele, iar liniile lor de apărare sunt sub presiune, se vor gândi în ultimul rând la noi, după ce toate celelalte sunt rezolvate. S-a și întâmplat atunci când și-au retras trupele de la granița noastră să lupte împotriva împăraților rebeli?

– Eu îi sunt credincios împăratului... începu Carausius, dar Pollio nu terminase încă.

– Sunt multe feluri de a sluji. Poate că nu vei fi atât de grăbit să-ți urmezi ambițiile la Roma, dacă știi că te așteaptă cineva aici, ei? În mod sigur, mi-reasa ta este destul de frumoasă să atragă atenția oricărui bărbat acasă.

Rânjetul lui Pollio îl făcu pe amiral să se zbârlească.

– Mi-o amintesc încă de pe vremea când era doar o copilă nătângă; evident, în ultimii ani s-a schimbat în bine.

Carausius privi prin încăpere înspre locul unde Teleri stătea împreună cu tatăl ei, sub o ghirlandă de spice de grâu și flori uscate. Îi venea greu să și-o imagineze o adolescentă stângace. Parfumată și gătită cu podoabe, acoperită cu un voal de mătase stacojie, importată din părțile estice ale imperiului, era și mai atrăgătoare decât la fortăreață. Deși înveșmântată ca o fiică de rege, giuvaierele ei nu făceau decât să-i accentueze frumusețea, datorată în mare parte atitudinii cu care le purta.

Conștientă parcă de atenția lui, se întoarce și, un moment, îi zări liniile pure ale chipului prin ceața roșiatică a voalului, precum statuia unei zeițe la un festival. El își mută repede privirea. Era un bărbat cu un apetit normal și, pe măsură ce urcase în ierarhie, femeile apăruseră cu ușurință. Însă niciodată, nici măcar când se dusesese la curtezanele de la Roma, nu se culcase cu o femeie de viță regală sau cu vreuna atât de frumoasă. Îi va fi foarte ușor s-o venereze, se gândi el. Nu știa sigur cum se va descurca ca soț.

– Ești emoționat?

Aelius, care lăsase corabia *Hercules* în reparații la Clausentum și venise să-l susțină, îl strânse de umăr.

– Nu te învinovăți! Se spune că toți mirii se simt așa. Nu-ți fie teamă... toate femeile sunt la fel când se sting torțele. Amintește-ți cum îți conduci nava prin delta Rhenusului și totul va fi bine. Mergi încet și fă măsurători tot timpul!

Izbucni în râs, iar Carausius îi aruncă o privire feroce.

Se simți ușurat când o atingere pe braț îi oferi scuza de a se întoarce în altă parte. Se trezi în fața privirii întunecate și arzătoare a unui bărbat destul de tânăr, așezat înaintea lui, dar nu-și amintea numele lui.

– Domnule, am tot reflectat... de astă-vară, zise băiatul. Este un lucru minunat ce faceți pentru Britannia.

Apăruse și un bâlbâit vag, de parcă vorbirea lui nu ținea pasul cu emoțiile care o dominau.

Allectus, așa se numea. Venise la pregătirea fundației fortăreței Portus Adurni împreună cu tatăl său și le însoțise pe preotese acasă. Carausius dădu din cap în timp ce el continuă.

– Sănătatea mea a lăsat de dorit când am fost mai mic, așa că nu am servit în armată. Dar atingerea obiectivelor voastre cere bani serioși. Mai mulți, cred eu, decât vă va da împăratul. Mă pricep la bani, domnule. Dacă mă veți primi în rândul personalului, vă voi sluji din tot sufletul.

Carausius se încruntă, examinându-l pe tânăr cu ochiul unui comandant. Allectus nu va deveni

niciodată un războinic, dar părea sănătos și, dacă tot ce se povestea era adevărat, nu se lăuda deloc. Cu siguranță spusese adevărul; amiralul începuse să-și dea seama că nivelul de protecție așteptat din partea lui de către cetățenii Britanniei s-ar putea să depășească limitele activității discutate cu Maximian. Dar le va oferi doar apărare, își zise, în vreme ce prin minte i se perindau istoriile diferiților comandanți ai armatei care se proclamaseră împărați.

– Și ce crede tatăl tău?

În ochii lui Allectus țâșni o lumină.

– Este de acord. L-ar face să fie mândru.

– Foarte bine. Te poți alătura personalului meu – neoficial – și poți lucra împreună cu noi în această iarnă. Dacă te vei dovedi vrednic, ne vom îngriji să fie ceva permanent, când va începe campania, în primăvară.

– Domnule!

Allectus schiță un salut aproape militar cu un entuziasm care-l făcu, dintr-odată, să pară mult mai tânăr. Apăru un moment stânjenitor, când băiatul se luptă să-și controleze emoțiile.

Lui Carausius i se făcu milă de el.

– Iar primul meu ordin este să te duci și să afli când va începe ceremonia.

Allectus își îndreptă umerii și o luă din loc cu ceea ce ar fi dorit el să fie un pas milităresc. Bărbatul se întrebă dacă făcuse bine că-l acceptase printre ai săi. Tânărul briton era un amestec curios de copilărie și maturitate, nesigur și stângaci în societate, dar,

din câte se spunea, un afacerist deștept și agresiv. Dar armata le găsea ceva de făcut oamenilor talentați. Dacă se dovedea capabil să facă față cerințelor fizice ale serviciului și să tolereze disciplina militară, ajungea cu adevărat de folos.

Pe moment, amiralul rămase încruntat, cufundat în gândurile sale. Planificaseră nunta la sfârșitul sezonului de navigație, dar vremea bună stătu mai mult timp decât se așteptaseră. Convenabil celor care veniseră la nuntă, dar unii saxoni mai îndrăzneți puteau folosi ocazia într-un ultim raid înainte să înceapă anotimpul furtunilor. Iar, dacă veneau saxonii, el va fi aici, în loc să-i aștepte într-una dintre fortărețele de pe malul Canalului, iar la vremea când ar afla despre atac, lupii mărilor vor fi de mult plecați.

Ceva mult mai subtil decât auzul îl readuse în prezent. Când ridică ochii, Dierna se afla înaintea lui. El inspiră adânc și făcu un gest către mulțimea din încăpere.

– Lucrătura voastră a fost foarte bună și toți suntem prinși în vrerea voastră. Sunteți bucuroasă?

– Dar *tu* ești? îi înfruntă ea privirea.

– Nu socotesc nici o bătălie câștigată decât după ce s-a terminat ziua.

– Ți-e teamă? ridică din sprâncene.

– De când v-am întâlnit, am tot auzit povești foarte ciudate despre Avalon. Se spune că Roma i-a cucerit pe druizi, însă nu pe preotesele lor; că sunteți toate vrăjitoare, asemenea celor care sălășuiesc pe insula Sena, din Armorica, moștenitoarele unor puteri străvechi.

Înfruntase oameni care voiau să-l omoare, însă avu nevoie de toată forța ca să reziste privirii femeii.

– Nu suntem decât niște muritoare de rând, glăsui preoteasa cu blândețe, deși ne pregătim cu mare râvnă, și poate că este adevărat că păzim anumite mistere, pierdute pentru romani.

– Sunt cetățean, dar nu sunt roman.

Își trase capătul liber al togii din nou la loc.

– Când eram copil, femei înțelepte din tribul menapilor colindau încă smârcurile din Germania, acolo unde Rhenusul se scurge în marea de la nord. Aveau propria lor înțelepciune, dar în tine simt ceva mult mai disciplinat, care-mi amintește de niște preoți întâlniți de mine în Egipt, când am fost acolo.

– Poate... rosti ea, privindu-l cu interes. Se spune că cei fugiți de pe Tărâmul Scufundat au găsit adăpost în multe porturi, iar Misterele Egiptului sunt foarte asemănătoare cu ale noastre. *Îți amintești?*

Carausius clipi, stârnit de ceva anume din tonul ei. Îl întrebase ceva de același fel și la Portus Adurni.

– Să-mi amintesc? făcu el, iar ea dădu din cap și zâmbi.

– Nu contează. Și, în orice caz, astăzi ar trebui să te gândești la mireasa ta.

Amândoi se întoarseră s-o privească pe Teleri.

– Este foarte frumoasă, dar nu m-am așteptat să mă căsătoresc cu ea printr-o ceremonie atât de convențională și romană.

– Tatăl ei a vrut să fie sigur că uniunea va fi recunoscută, răspunse Dierna. Acum câțiva ani, una

dintre femeile noastre a fost dată unui ofițer roman, Constantius, conform propriilor noastre ritualuri, și am aflat că este considerată acum concubină..

– Și care sunt ritualurile Avalonului? se interesă cu o voce la fel de liniștită ca a ei.

– Bărbatul și femeia vin împreună, ca preot și preoteasă ai Domnului și ai Doamnei. El poartă puterea Celui Încornorat, care dă viață câmpiei și cirezii, iar ea-l primește ca și Marea Zeiță, Mama și Mireasa.

Ceva din timbrul vocii ei îl stârni. Preț de o respirație, se simți ca și cum ar fi fost pe cale să-și amintească ceva de mult uitat, dar extrem de important. Apoi auzi afară behăitul oilor de sacrificiu, iar clipa se duse.

– N-aș fi refuzat un astfel de ritual, spuse el cu blândețe. Dar acum este momentul să participăm la ritualurile Romei. Dă-ne binecuvântarea, Doamnă din Avalon, și noi ne vom strădui să facem tot ce putem mai bine.

Haruspexul stătea în pragul ușii, făcându-le semn să vină. Carausius își îndreptă umerii, simțind de-a lungul antebrațelor obișnuitele furnicături de nerăbdare, care veneau atunci când așteptarea se termina și începea bătălia. Nici o diferență, își zise, în timp ce mergea înainte, iar invitații la nuntă pășiră în urma lui. Aceasta era o sărbătoare, dar acum naviga pe mări necunoscute.

Dincolo de camera de dormit petrecerea continua. Prințul, fericit că, în loc să-și piardă fata pentru

Avalon, o măritase cu un bărbat important, cumpărase o mare cantitate de vin galic, iar oaspeții profitau din plin de această bunătate. Carausius privi spre mireasa lui și-și dori să facă la fel, însă un bun comandant nu bea la datorie.

Ținea de îndatorirea lui. Femeia care-l aștepta în patul imens era frumoasă. Presupunea că și foarte blajină și, din moment ce fusese instruită în Avalon, înțeleaptă. Dar era, totuși, o străină.

Până atunci nu-i trecuse prin cap că putea fi o problemă. Desigur, se mai culcase cu diverse curtezane și femei din tabără fără să fi avut nevoie de vreo prezentare. Însă își dădu seama că de la căsătoria lui aștepta mai mult. Teleri stătea cu cearșaful tras până la bărbie, temătoare ca o căprioară încolțită. Carausius zâmbi, făcând o încercare de a o îmbărbăta, și-și dădu tunică jos. După legea romană, era soția lui, însă, după obiceiul britanic, la fel ca al propriului său popor, nunta nu se încheia decât odată cu terminarea ospățului și deflorarea miresei.

– Ai vrea să sting lampa? o întrebă.

Ea încuviință din cap, fără un cuvânt. Carausius simți un regret de-o clipă. Ce rost mai are să te căsătorești cu o femeie frumoasă, dacă nu-i admiri trupul? Totuși, prea multă frumusețe l-ar fi înmuiat, în timp ce în întuneric toate femeile semănau. Dădu așternutul la o parte și auzi patul gemând când se așeză lângă ea, însă Teleri rămase tot tăcută. Oftând, se întinse să-i atingă părul. Pielea ei era foarte fină. Fără să se mai gândească, degetele lui alunecară de

pe obraji ei la gât, iar de acolo pe rotunjimea tare a sânilor. Ea răsuflă repede și apoi rămase neclintită, tremurând sub mâna lui.

N-ar trebui, oare, să încerce s-o îmblânzească cu vorbe dulci, de dragoste? Tăcerea ei îl descuraja și nu se mai gândi la nimic de spus. Dar, dacă mintea lui nu era pregătită, trupul său, reacționând la carnea tare explorată de degete, răspundea nerăbdător. Carausius încercă să se domolească, să aștepte până când și ea va fi gata, dar Teleri zăcea nemișcată, acceptându-l pasivă, atunci când îi desfăcu coapsele. Apoi el nu se mai putu abține. Gemând, se lăsă pe trupul ei, apucând-o de umeri. Ea scânci deodată și începu să se zbată sub el, dar el își lua deja trofeul.

Se termină repede. După aceea tânăra se ghemui într-o parte, cu spatele la el. Carausius zăcu multă vreme ascultându-i respirația, încercând să-și dea seama dacă plângea. Dar ea nu scotea nici un sunet. Încet, încet, el începu să se destindă. Își spuse că nu fusese prea rău pentru început și va fi mai bine pe măsură ce se vor obișnui unul cu altul. S-ar putea ca dragostea să fie ceva prea mult de sperat, dar, dacă el și Teleri trăiau împreună, desigur că respectul și afecțiunea vor crește, lucru știut de majoritatea cuplurilor.

Carausius nu era obișnuit să împartă patul, iar somnul se lăsă îndelung așteptat. Rămase nemișcat, revizuiind în minte dispunerea trupelor și aprovizionarea și dorindu-și să aprindă o lampă ca să lucreze. Dar nu știa dacă soția lui dormea și se temea

să n-o trezească. După un timp, alunecă într-un vis greoi, în care stătea pe o punte înclinată, luptând cu dușmani fără chip.

Când auzi ciocănitul, se gândi prima dată la zgomotul unei vâsle lovindu-se de bordajul navei. Dar erau voci; încet, pricepu cuvintele.

– Doamnă, este ora trei. Așteptați până-n zori. În numele Junonei, amiralul își petrece noaptea nunții! Nu-l puteți deranja acum!

– Dacă se va înfuria, am să iau întreaga vină asupra mea, vorbi o femeie. Vrei să te faci vinovat de amânarea unor vești de care are nevoie acum?

– Vești? Întrebă garda. N-a venit nici un curier...

– Nu am nevoie de vreun curier omenesc.

Vocea femeii se schimbă, iar Carausius, deja afară din pat și trăgându-și roba pe el, simți cum îl străbate un fior care nu avea nimic de-a face cu aerul nopții.

– Pui cuvântul meu la îndoială?

Bietul străjer, prins la mijloc, între ordinele sale și puterile preotesei, fu salvat și nu mai trebui să răspundă când Carausius deschise ușa.

– Ce s-a întâmplat?

Încordarea din trăsăturile Diernei dispăru, iar ea zâmbi. Își înfășurase o mantie peste roba de noapte, iar părul despletit îi cădea pe umeri precum o flacăară. Apoi expresia ei se întunecă din nou.

– Au venit saxonii.

– Cum de știi... Începu el, însă ea doar râse.

– Ți-ai respectat partea ta din înțelegere. Credeai că n-am s-o țin pe a mea? Știam cât de mult te temei

să lași coasta nepăzită, iar în această noapte m-am uitat în ligheanul vrăjit. După cum ți-am spus, așa mi-am petrecut eu toamna, învățând-o pe Teleri să facă și ea asta.

El trase adânc aer în piept, trezindu-se de-a binelea, în vreme ce descifra implicațiile vorbelor ei.

– Și ce-ai văzut?

– Un oraș în flăcări – probabil Clausentum – și două ambarcațiuni cu vele pătrate trase la țarm. Își vor lăsa timp pentru jafuri, crezând că nu are cum să vină nici un fel de ajutor. Dacă te miști rapid, prinzi fluxul din zori și-i aștepți dincolo de insula Vectis, când se vor îndrepta din nou spre casă.

Carausius dădu din cap. Străjerul stătea cu gura căscată, dar luă poziția de drepti când amiralul începu să dea ordine. Acesta își reținu un zâmbet; apoi toate celelalte gânduri pieriră, duse de valul neastâmpărului care-l străbătea în preajma bătăliei. *Asta* știa cum să facă.

Petrecură iarna la Dubris, fortul roman de pe coasta de sud-est, în teritoriul tribal din Cantium. Teleri se așteptase să urască locul, nefiind Avalon. Dar, dacă vila de deasupra promontoriului de calcar unde trăsesese Carausius însemna cușca ei, cel puțin era confortabilă, iar uriașii blonzi din tribul cantianilor, deși altfel decât poporul ei mai dezghețat, din vest, o primiră cu amabilitate și-o făcură să se simtă bine-venită. Soțul ei pleca adesea, supraveghind

construcția noii fortărețe de la Pontus Adurni sau îmbunătățirile făcute la Dubris.

Unele dintre prăzile capturate de la pirații înfrânți la o zi după nuntă reveniseră la proprietarii lor de drept. Trimisese Romei cererea de a i se permite să vândă lucrurile ai căror stăpâni nu putuseră fi găsiți și dirijarea sumelor spre lucrările de protecție de pe Țărmul Saxon.

Chiar și atunci când era acasă, își petrecea mare parte a timpului cu ofițerii, aplecați peste hărți și discutând strategii. La început, Teleri se simți ușurată să-l vadă atât de puțin. Se temuse că atingerea bărbatului îi va readuce amintirile încercării piratului de a o silui, însă disciplinele Avalonului îi săriseră în ajutor.

Când Carausius se culca cu ea, nu trebuia decât să-și detașeze mintea de trup și nu mai simțea nimic, nici durere, nici teamă. Nu știa că soțul ei și-ar putea da seama, dar, după o vreme, începu să-l suspecteze că o evita intenționat.

Pe la solstițiul de iarnă, romanii sărbătoriră Saturnaliile. Amiralul le acordă oamenilor săi o vacanță, apoi se întoarse la vilă pentru odihna atât de necesară. În ajunul solstițiului, prăznuiseră. Venise vremea ca oamenii să se bucure, iar bărbații băură din greu. Chiar și Teleri își îngădui ceva mai mult din vinul dulce, galic, decât era obișnuită. La Avalon sărbătoreau noaptea prin ritualuri sacre, moșind soarele nou-născut. Le văzuse doar o singură dată și,

cu toate astea, o podidea plânsul când își amintea de frumusețea lor.

Așa că bău și fu surprinsă, atunci când se ridicară de la masă, să vadă că picioarele i se înmuiau.

– Nu pot să merg! exclamă ea indignată.

Bărbații începură să râdă și, dintr-odată, găsi și ea că era ceva caraghios. Însă hohotele de râs fură prea mult pentru echilibrul ei precar. Carausius o prinse pe când se clătina și o ridică în brațe, cu fața dominată de o expresie uluită, ca și cum s-ar fi întrebat cum ajunsese ea acolo.

– Sunt nevasta ta – dădu ea solemn din cap – așa că este normal să mă cari în brațe...

Lumea se rotea amețitoare pe când el o purta de-a lungul coridoarelor, iar ea se prinse zdravăn, fără să-i dea drumul nici când o așeză în pat.

– Să trimit slujnica să te dezbrace? o întrebă, încercând să-i desfacă degetele.

– Tu să mă dezbraci, murmură Teleri, soțule...

Ea-l privi în față și zâmbi. Știa că nu simțea poftă, ci singurătate. Dar, dacă el ar fi cu ea, nici nu s-ar mai gândi la Avalon.

– Știi, ai băut cam prea mult vin, spuse el, dar mușchii brațelor sale nu mai erau tari ca piatra sub degetele ei.

– Și tu, chicoti ea dintr-odată.

– Asta-i adevărat, răspunse el pe tonul cuiva care făcuse o descoperire neașteptată.

Îl trase de tunică, iar Carausius se prăbuși pe pat lângă ea, iar apoi o sărută cu stângăcie. Era o

mângâiere, se gândi ea, pe când el îi trăgea hainele, să fii aproape de o altă persoană. De data asta intenționase să-l întâmpine cu bucurie, dar pe măsură ce lucrurile evoluau, se pomeni tot mai detașată de ceea ce se petrecea. Când, în cele din urmă, el ajunse peste ea, își găsi refugiul în imagini întâmplătoare, iar printre acestea, în mod neașteptat, apărură și chipul lui Allectus.

Dimineața, Teleri se trezi cu o durere de cap și amintiri confuze. Stătea singură în pat, dar mantia lui Carausius zăcea pe podea, acolo unde căzuse. Faptul că se culcase cu el nu era un vis. Cel puțin, se gândi ea permițându-i slujnicii să o îmbrace, nu se mai temea de el. Dar când se văzură la micul dejun, el nu părea să fie sigur cum s-o ia, ba chiar arăta puțin rușinat. Sau poate îl durea și pe el capul.

Însă, dacă asta nu le înrăutăți defel relațiile, întâlnirea de noapte nici nu-i aduse mai aproape unul de celălalt.

Pe măsură ce se scurgeau zilele întunecoase, Carausius își chema tot mai des ofițerii superiori să vină și să stea la vilă. Teleri se găsi adesea în compania lui Allectus, oferindu-i o ureche binevoitoare atunci când cerințele vieții soldățești îl duceau dincolo de limita îndurării.

– Suntem finanțați atât de slab! exclamă el pe când mergeau de-a lungul promontoriului. Birurile percepute în Britannia sunt trimise la Roma, apoi, dacă împăratului i se pare nimerit, o părticică din sumă se întoarce aici. Nici un negustor nu ar prospera în

acest fel. N-ar avea mai mult sens să se calculeze cât de mult trebuie alocat apărării Britanniei și acea sumă să fie reținută din impozitele trimise?

Teleri dădu din cap. Desigur că avea mai mult sens atunci când explica el. Obişnuită cu guvernul civil, în mare parte finanțat prin contribuțiile magnaților locali care fuseseră magistrați, ea nu se mai gândise niciodată la problemele apărării întregii provincii.

– N-am putea cere donații de la oamenii de aici, protejați de fortărețele lui Carausius?

– Va trebui, doar dacă nu cumva Maximian trimite mai mulți bani.

Allectus își puse mâinile în șold și privi marea. Lui Teleri i se părea că viața militară îi făcuse bine. Privirea intensă rămăsese neschimbată, însă orele petecute la antrenamente îi bronzaseră pielea. Stătea mai drept și mai pusese ceva mușchi pe trupul său subțire.

– Am dat cu împrumut o parte din bani, cu dobândă, să fie înapoiți la începutul sezonului de navigație, iar asta ne va aduce ceva câștig. Dar, ca să faci bani, ai nevoie de bani. Solicitarea de contribuții de la magistrați este o idee excelentă – îi oferi acel zâmbet care-i schimba trăsăturile –, dar va fi necesar mai mult decât explicații raționale ca să stoarcem aur de la ai noștri. Pot fi generoși când rezultatele le-ar folosi să-și impresioneze vecinii. Înțelegerea avantajului unor fortificații în apărarea teritoriului altor triburi le depășește imaginația. Trebuie să vii cu mine,

Teleri, și să-i farmeci ca să-i faci generoși. În mod sigur nu vor fi în stare să reziste zâmbetului tău...

Ea se înroși fără voie, gândindu-se că, în pofida văicărelilor sale, armata fusese un lucru bun pentru el, social și fizic. N-ar fi avut niciodată înțelepciunea de a-i face un astfel de compliment cu un an în urmă.

Vremea se încălzi, deși furtunile încă mai biciuiau teritoriul. Carausius își mută sediul în fortăreață și-și luă și soața cu el. Alianța cu prințul Eiddin Mynoc și aura Avalonului îi aduceau un folos considerabil, însă nu acesta era motivul principal al căsătoriei. Venise acum timpul să afle dacă celălalt scop, secret, pentru care ea îl însoțea, putea fi atins. Teleri obișnuia să se retragă devreme. Nu mai erau probleme atunci când Carausius trebuia să-și petreacă serile cu oamenii lui. Ei nu știau că se ridica în orele întunecoase de dinaintea zorilor și se uita în apa din ligheanul de argint, limpezindu-și mintea și așteptând un cuvânt din Avalon.

Prima dată îi veni greu să se concentreze, dar acum începea să considere acest moment special cel mai bun din zi. În acele ore liniștite, când marea fortăreață se cufunda în somn, aproape că se imagina înapoi la Casa Fecioarelor. Își ocupa mintea reflectând asupra lucrurilor învățate acolo și o surprindea să descopere cât de multe își amintea și cât de mult părea să se fi rafinat înțelegerea a ceea ce învățase.

Într-o noapte, cam pe la sfârșitul lunii lui Marte, se trezi gândindu-se la Dierna mai degrabă cu păreri de rău decât cu iritarea simțită adesea înainte. Și, ca și cum această modificare de atitudine ar fi fost precum deplasarea unei pietre care eliberează apa închisă în spatele unui stăvilar, zări trăsăturile Marii Preotese formându-se în apa la care se uita.

Din felul în care se căscară și ochii celeilalte femei, Teleri își dădu seama că și ea o vedea și simți un val neașteptat de emoție când înțelese că o privea cu ușurare și cu dragoste. Buzele Diernei se mișcau. Nu auzi nimic, însă simți că era o întrebare și zâmbi liniștitor, apoi făcu un gest, ca și cum ar fi întrebat cum se descurcau. O văzu pe Dierna închizându-și ochii și încruntându-se. Apoi imaginea ei se tulbură. O clipă, zări Avalonul stând pașnic sub stele. Se iviră Casa Fecioarelor și locuințele preoteselelor, șoproanele țesătoriilor și boiangeria, bucătăriile, șopronul unde uscau și preparau ierburile. Apărură livada de meri, crângul de stejari și licărul fântânii sacre și, veghindu-le pe toate, silueta ascuțită a Delușorului.

Teleri închise atunci ochii, străduindu-se să-și reprezinte imaginea fortăreței din Dubris și portul unde navele ancorate la mal se legănau în valuri. Gândul ei se mută la Carausius, cu umerii lui lați și încordat, cu mai mult argintiu în păr decât cu un an înainte. Nechemată, imaginea lui Allectus apăru la umărul lui, cu ochii aprinși de încântare. Dar în clipa următoare voința ei, neobișnuită cu un

asemenea efort, cedă, iar ea clipi și văzu în lighean doar luciul netulburat al apei, iar la fereastră, lumina firavă a zorilor.

Carausius își îndreptă spatele după ce privise harta liniei de coastă, strâmbându-se când mușchii săi protestară. Cât timp, se întrebă, stătuse aplecat așa? Harta era de piele, să poată fi răsucită și cărată, sau bătută în cuie pe o scândură. Piese de lemn reprezentând nave și rezerve stăteau aranjate lângă imaginile fortărețelor și orașelor, ușor de numărat și chiar mai ușor de mutat. Ar fi fost ceva să mute așa de lesne nave și oameni, însă capriciile vremii și stările omului dădeau peste cap și cele mai logice planuri.

Fortăreața zăcea în încremenirea dintre miezul nopții și zori, când toată lumea dormea, cu excepția străjilor de pe metereze, el și Allectus. Tânărul mai mută trei „încărcături de grâne“ de lemn de lângă imaginea Dubrisului spre Rutupiae și privi apoi spre comandantul său.

– Cred că sunt destule, zise și făcu un semn pe răbojul său. Nu ne va ține foarte mult, dar cel puțin toată lumea va fi hrănită.

Încercă să-și reprime un căscat.

– Iar acum toată lumea trebuie să doarmă, spuse Carausius, cercetându-l cu privirea și zâmbind. Chiar și tu și eu. Du-te la culcare, Allectus, și somn ușor.

– Nici nu sunt obosit. Celelalte forturi...

– Pot aștepta până mâine. Ai făcut mai mult decât destul până acum.

– Atunci, sunteți mulțumit de munca mea?

Carausius se încruntă, încercând să-și dea seama ce urmărea.

– Toamna trecută, m-ați acceptat neoficial, urmă tânărul. Ofițerii din statul vostru major mă cunosc, dar aș avea mai multă autoritate, dacă aș merge peste tot în uniformă. Asta-i, adăugă el cu o sfiială subită, mi-am câștigat locul aici...

– Allectus!

Carausius îl apucă de umăr, iar tânărul își îndreptă spatele, cu ochii săi întunecați strălucind de parcă s-ar fi abținut să nu plângă. O clipă, amiralul se duse cu gândul la Teleri. Amândoi aveau o osatură fină și nuanța întunecată a triburilor aflate în vestul teritoriului. S-ar fi putut să fie și înrudiți, pe undeva, pe linia strămoșilor.

– Băiete, nici să nu te îndoiești de asta. Aproape că nici nu-mi dau seama cum m-am descurcat înainte de a veni tu aici. Dar, dacă vrei o uniformă, atunci, vei primi una.

Allectus zâmbi neîncrezător și, aplecându-se, sărută mâna amiralului. Carausius îi împinse umărul, puțin surprins de intensitatea gestului, dar și mișcat.

– Acum du-te și te culcă, vorbi el cu blândețe. Nu te istovi în serviciul meu ca să-ți dovedești loialitatea.

După ce plecă tânărul, Carausius încă se mai uita în urma lui, zâmbind. *Dacă Teleri mi-ar dărui un fiu, s-ar putea să semene cu el*, se gândi dintr-odată.

O luase din alte motive, dar era soția lui. De ce să nu spere că-i va dăruia un fiu, născut pe acest pământ, care să-i urmeze calea? Păși pe coridor, spre locuința sa, mult mai nerăbdător. Teleri îi dăduse clar de înțeles că n-o încântau deloc îmbrățișările lui, însă majoritatea femeilor voiau să facă copii. Dacă și ea ar face la fel, ar simți o anume afecțiune față de tatăl copilului ei. Dar, când ajunsese în cameră, patul era gol.

Un moment, rămase holbându-se, uluit de intensitatea durerii la gândul că fusese trădat. Apoi rațiunea își reintră în drepturi. Chiar dacă Teleri ar fi fost genul de femeie care s-ar implica într-o legătură amoroasă, ar fi mult prea inteligentă ca s-o facă noaptea, când toți cei care dormeau erau la locul lor, iar gărzile își făceau rondul. Încet, păși pe podea și deschise ușa camerei interioare.

O lampă ardea pe o măsuță joasă. Lumina sclipea de la marginea unui lighean de argint așezat înaintea ei și strălucea în roba albă a femeii. Flacăra tremură la venirea lui, dar ea nu se clinti. De-abia îndrăznind să respire, el îngenunche lângă ea.

Ținea ochii fixați pe suprafața întunecată a apei, iar buzele i se mișcau.

– Dierna... șopti ea, apoi tăcu, de parcă ar fi ascultat.

– Doamnă, spuse în cele din urmă Carausius, cu un glas ușor mai pronunțat decât al ei, lasă-ți viziunea să caute pe coastele Britanniei. Ce vezi?

Nu știa sigur cu care dintre ele vorbea, nici când Teleri se mișcă din nou.

– Ape întunecate... Văd un râu, maluri joase, vârfurile copacilor ridicându-se întunecoase pe cerul înstelat.

Respirația i se opri și se clătină.

– Un curent puternic... undele lucesc... Vâslele lucesc ieșind din apă...

– Sunt nave de luptă? Câte sunt? se repezi Carausius.

Ea tresări, dar îi răspunse într-o clipă.

– Sunt șase, urcă pe râu...

– Unde?

De data asta își menținu vocea șoptită, dar fără să-și controleze intensitatea.

– Pe care râu? Care oraș?

– Văd un pod... și ziduri de piatră roșie, veni încet răspunsul. Dierna zice... că este Durobrivae! Du-te! Trebuie să mergi acolo repede!

Ultimele cuvinte, deși le rostise Teleri, răsunară atât de asemănător cu vocea Diernei, încât Carausius clipi nedumerit. Apoi femeia se clătină și el o prinse în brațe.

Cu inima bătând din greu, o duse la pat. Deși ardea de dorința de a pleca imediat, își făcu timp să o acopere cu două păături. Ea nu se trezi, dar respira deja mai adânc și în ritmul regulat al somnului. Trăsăturile ei calme aveau seninătatea celor ale unei vestale sau ale unui copil, iar în acel moment nu-și imagină cum de-o privise vreodată încărcat de dorință.

– Doamna mea, îți mulțumesc.

Se aplecă și o sărută pe frunte. Apoi ieși din cameră, uitând deja de ea, în timp ce strigă primele ordine pentru a ajunge încă o dată pe mare.

Din punct de vedere militar, anotimpul care urmă fu încărcat pe deplin de succese. Viziunile Diernei nu se adevăriră întotdeauna, iar Teleri n-a fost mereu în stare să înțeleagă mesajele ei. Și au mai fost momente când Carausius era deja pe mare și nu putea fi avertizat. Dar, așa cum promisese Marea Preoteasă, alianța cu Avalonul îi oferi amiralului un avantaj care i-a permis, dacă nu să distrugă dușmanul, cel puțin să mențină un soi de echilibru. Dacă romanii nu ajungeau întotdeauna înainte ca pirații să fi terminat de jefuit o așezare, de obicei veneau la timp ca să răzbune atacul. Iar negustorii care navigau din porturile Britanniei se îngreunară de atâtea prăzi nerevendicate de nimeni, trimise de Carausius Romei.

La sfârșitul verii, când căpițele de fân se înălțau pe pajiști, iar orzul se legăna înaintea secerii, Carausius convocă un consiliu al conducătorilor britanici din toate teritoriile de pe Țărmul Saxon ca să discute viitoarele lucrări de apărare în Britannia. Cu ajutorul lui Teleri, reușise să facă mult mai mult decât se așteptase Maximian din partea lui. Însă nu suficient. Ca teritoriul să fie cu adevărat în siguranță, trebuia să-i convingă cumva pe cei care trăiau în interior să-l ajute. Se întâlniră în marea bazilică

de la Venta Belgarum, singurul loc din regiune suficient de spațios, încât să încapă toți.

Carausius se ridică, trăgându-și din reflex faldurile togii, în așa fel încât ele să cadă în linia grațioasă a artei statuare romane. În ultimii doi ani fusese nevoit să poarte toga suficient de des, încât nu-l mai deranja deloc inconvenientul, dar pe când își drapa capătul liber peste braț și-și ridică mâna să ceară congregației să facă liniște, îi trecu prin minte că mișcările demne necesare menținerii veșmântului la locul său constituiau, fără nici o îndoială, o explicație foarte exactă a idealului roman de *dignitas*.

– Prieteni, eu nu am darul oratoric, așa cum se învață la Roma. Sunt un soldat. Dacă n-aș avea îndatoriri pe Dux Tractus Armorici et Nervicani, coastele de pe ambele părți ale Canalului, nici n-aș fi aici, așa că, dacă vorbesc cu o duritate de soldat, vă rog să mă iertați.

Se opri, privind spre bărbații așezați pe băncile dinaintea lui, înveliți în propriile lor togi. Dacă te luai după îmbrăcămintea lor, părea că se adresa Senatului din Roma, însă ici-colo mai vedea câte-un bărbat cu pielea albă și părul roșiatic al cuiva de viță pur celtă sau osatura delicată a unei rase încă și mai bătrâne.

– V-am chemat aici, continuă el, să vorbim despre apărarea teritoriilor unde v-ați născut și care au devenit căminul meu.

– Asta-i treaba armatei, răspunse un bărbat de pe una dintre băncile din spate. Și ați făcut-o foarte bine. Ce-ar avea de-a face cu mine?

– Nu chiar atât de bine pe cât ar fi putut, interveni altul întorcându-se să-l privească pe primul și apoi încruntându-se la Carausius. N-au trecut nici două luni de când gunoaiele alea au atacat Vigniakis și mi-au distrus atelierele. Unde-ai fost atunci?

Carausius se încruntă, iar Allectus îi șopti de alături:

– Îl cheamă Trebellius și este proprietarul unei turnătorii de bronz. Ne dă multe dintre piesele navelor noastre.

– Goneam pe urmele unui pirat care scufundase o navă încărcată cu unul dintre transporturile dimitale, cred, vorbi amiralul calm. Într-adevăr, bunurile tale ne-au folosit foarte mult și mă rog zeilor să-ți reiei cât mai repede producția. Cu siguranță nu vă gândiți că aș supune riscurilor ceva de care avem nevoie cu disperare.

Se auzi un murmur de apreciere.

– Flota face tot ce poate să ne servească, Trebellius. Să nu ne plângem, spuse Pollio, care ajutase la organizarea întâlnirii.

– *Facem* tot ce putem, repetă și Carausius, însă, uneori, cum a arătat și prietenul nostru de aici, nu-i suficient. Avem un număr limitat de nave și ele nu pot fi peste tot. Dacă am îmbunătăți fortărețele pe care le avem și am construi altele, dacă am avea navele

necesare să le deservească, atunci, n-ați mai plânga după casele jefuite și zidurile arse.

– Toate astea sunt minunate, răspunse un bărbat din Clausentum, dar ce vreți să facem noi?

Carausius își căută inspirația prin scenele de pe fresca de pe perete, unde un Jupiter foarte asemănător cu Dioclețian îi oferea o cunună unui Hercule cu chipul lui Maximian.

– Datoria voastră, în calitate de părinți și conducători ai orașelor. Sunteți obișnuiți să acoperiți costurile lucrărilor publice și clădirilor civice. Vă cer doar să folosiți unele dintre aceste resurse la apărarea lor. Ajutați-mă să construiesc mai multe fortărețe și să-mi hrănesc oamenii!

– Asta i-a lovit acolo unde-i doare cel mai mult, murmură Allectus, în vreme ce în sală se aprinseră disputele.

– Este un lucru să ne construim propriile noastre orașe, începu Pollio ridicându-se în cele din urmă în picioare și luând cuvântul. Am fost obișnuiți, iar resursele noastre, deși restrânse, sunt adecvate. Însă apărarea ține de responsabilitatea împăratului. Din ce alt motiv punem biruri atât de mari oamenilor noștri și trimitem banii la Roma? Dacă plătim lucrările de apărare, nu va risipi el banii trimiși prin Siria sau nu-i va arunca pe o altă campanie împotriva goților?

– Lăsați aici taxele percepute în Britannia, să sprijine guvernul nostru, și, atunci, vom plăti bucuroși apărarea, spuse prințul Eiddin Mynoc, dar nu-i drept să luați tot și să nu mai dați nimic în schimb.

Pereții se cutremurară când majoritatea bărbaților începură să-și strige încuviințarea. Carausius încercă să le comunice că el scria doar rapoarte și recomandări, nu avea nici o șansă de a-l face pe împărat să asculte, însă nu fu înțeles.

– Împăratul trebuie să ne asculte, crescuseră ru-moarea. Dacă-i ceri sprijin lui Dioclețian, vom fi alături de tine. Dar să ne ajute. Orice bărbat care vrea să fie numit împărat al Britanniei trebuie să-și merite numele!

– Ce-o să facem? întrebă Allectus.

Carausius se strâmbă, recunoscând neliniștea din ochii lui.

Cerialis pregătise în grădina sa canapelele pentru ospaț. Apusul de sfârșit de vară așeza o lumină aurie, ca un voal, peste copaci, iar dincolo de ei se auzea clipocitul ușor al râului strecurându-se printre trestii. Să spulberi această atmosferă tihnită cu discuții despre război părea un sacrilegiu.

– Îi vom scrie lui Dioclețian.

Vorbea cu o voce scăzută, de parcă i-ar fi fost teamă să fie auziți, deși numai Allectus și Aelius se aflau acolo.

– Bineînțeles, dar știu cât de solicitate sunt deja resursele sale și nu am prea multe speranțe de ajutor din partea Romei.

Își goli pocalul, sperând ca vinul îi va alina durerea de cap și-l ridică să-i fie umplut din nou de sclavul din apropiere.

– Nu înțeleg cum voi, britanicii, sunteți atât de miopi! Nu are nici un sens să-i ceri fonduri împăratului. El se îngrijește de întregul imperiu și de acolo de unde se află par să fie alte locuri cu nevoi mai mari.

– Aici e necazul, vorbi Cerialis sumbru. Este destul de dificil să-i fac pe compatrioții mei să privească dincolo de zidurile propriilor orașe, darămite dincolo de țărmuri. După părerea lor, au plătit pentru protecție și n-ar mai trebui să plătească din nou...

Carausius își închise ochii; îi bubuia capul de parcă cineva încerca să i-l crape în două. Pe de-o parte, răspunsurile sale, condiționate de cei douăzeci de ani petrecuți în uniformă, îi supărau pe acești provinciali care nu înțelegeau că toate părțile imperiului depindeau de forța întregului. Pe de altă parte, sinele născut când preoteasa-i împrăștiase sângele pe pământ protesta că nimic, nici măcar un jurământ făcut unui împărat, nu era atât de important precum siguranța Britanniei.

– Am făcut tot ce-am putut ca să adun bani, dar, cu mijloacele disponibile aici, nu prea mai sunt șanse în plus.

Glasul lui Allectus părea să vină de la o mare distanță.

– Prin mijloacele disponibile... repetă amiralul, iar o idee răzbătu din încleștarea lui interioară.

Dacă nici împăratul și nici prinții britanici nu vor ceda, atunci, va trebui să găsească o a treia cale. Se sprijini în cot, aruncând în jur o privire sumbră.

– Zeii știu că am încercat să joc după toate regulile! Dar, dacă datoria îmi cere să le încalc, atunci, așa va fi. Când capturăm o navă, chiar legile împăratului îmi permit să rețin o parte din pradă. De acum înainte, și Britannia va primi o parte din capturi. Îmi pun nădejdea în tine, Allectus, că vei scrie rapoarte într-o asemenea manieră, încât să nu se... pomenească de ceea ce se petrece.

13

Tare și clar, fluieratul paznicului răsună peste mlaștini. Fu auzit la poalele Delușorului și un strigăt tremurat duse mesajul mai sus.

– *Vine cineva. Chemați cețurile și trimiteți luntrea care-l va aduce în Avalon!*

Dierna își puse pe cap și pe umeri voalul lung. Inima începu să-i bată cu o agitație neobișnuită; se opri o clipă, surprinsă, apoi inspiră adânc și ieși dintre umbrele casei, în strălucirea zilei de vară. Aruncă o privire critică asupra preoteselor care o așteptau.

Crida, văzându-i privirea, își ridică fruntea.

– Te temi că n-o să facem cum spui? De ce ești așa de precaută? Nu-i decât un roman.

– Nu chiar. Este un bărbat dintr-un trib cu oameni nu foarte diferiți de noi, obligat, la fel ca mulți dintre tinerii noștri, să se modeleze după tiparele romane. Și este un bărbat însemnat de zei...

Redusă la tăcere, Crida își acoperi fața cu propriul voal. Dierna dădu din cap și conduse grupul în jos, pe cărăruia șerpuitoare. Pe când se apropiau de țărm, Ceridachos le ieși în întâmpinare, îmbrăcat în întregime cu veșmintele de arhidruid, însoțit de Lewal, care-l mai întâlnise înainte pe vizitator.

Ea se întrebă cum va apărea Delușorul în ochii amiralului. De-a lungul anilor, înlocuiseră primele case de chirpici cu construcții de piatră, care se adunau pe costișe. Numai marea Cale a Procesiunilor, cu stâlpii ei pictați, avea o măreție similară cu construcțiile din Roma, chiar dacă într-un mod diferit. Iar pietrele ridicate, care încoronau Delușorul, erau deja străvechi atunci când Roma nu trecea de o adunătură de colibe împrăștiate pe cele șapte coline.

Marea luntre a Avalonului zăcea trasă la țărm, sub meri. Fusesse construită în vremurile mamei ei, destul de mare să transporte cai și oameni, avea vâsle, nu prăjini, ca ambarcațiunile mai mici, cu care locuitorii mlaștinilor se strecurau printre stufărișuri. Dierna păși înăuntru și-și ocupă locul la prova, iar la comanda ei, barcagiii împinseră tare și alunecară în liniște pe lac. Înaintea lor, o ceață lucea la suprafața apei, poleind dealurile îndepărtate cu aur. Când ajunseră în mijlocul lacului, preoteasa se ridică în picioare, legănându-se cu ușurință pentru că era obișnuită, deși suprafața era netedă ca podeaua unei săli de dans.

Trase adânc aer în piept și-și ridică brațele, cu degetele tremurând de parcă ar fi tras de un fir invizibil. Barcagiii ridicară vâslele, iar marea luntre pluti în așteptare, la pragul dintre cele două lumi. Vraja care chema cețurile era țesută în mintea lor, dar se manifesta în lumea din afară, legându-le una de alta prin mișcări precum acestea. Respirația ei dobândi mai multă forță; își simțea mușchii gâtului începând să vibreze, deși nu se auzea nimic. Închise ochii, chemând-o pe Zeița dinlăuntru și adunându-și toate forțele într-un singur și măreț act de voință.

Percepea legănatul nivelurilor în schimbare și rezistă tentației de a privi, știind că acea clipă dintre timpuri era cea mai periculoasă dintre toate. În anii de când Doamna Caillean ridicase bariera ceții ca să-i protejeze, multe preotese învățaseră această vrajă. Însă în fiecare secol dispăruseră una sau două, trimise afară ca încercare, pierdute între lumi când încercaseră să despartă cețurile la întoarcere.

Apoi o umezeală rece se involbură dintr-odată în jurul ei. Dierna deschise ochii și văzu apă cenușie și un vălmășag de arbori și, pe când cețurile se despărteau, mantia purpurie a bărbatului care o aștepta pe mal. Teleri nu-l însoțea. Când comunicaseră prin ligheanul vrăjit, părea că o iertase. Până în acest moment, sperase că va veni.

O clipă, gândul o purtă spre sud-vest. *Teleri, încă te mai iubesc. Nu înțelegi? Așa a trebuit, nu eu te-am izgonit din Avalon.*

– Iată Valea Avalonului, spuse Dierna pe când luntrea trecea din nou prin ceturi și aluneca pe ape spre Delușor. Carausius clipi nedumerit și-și îndreptă umerii, precum un om ieșit dintr-un vis. Bărbații din escortă, protestând, fuseseră lăsați în urmă, să aștepte păzind caii. Însă preotesele, obișnuite să descifreze trăsăturile bărbaților, văzuseră ușurarea din ochii lor și știau că auziseră povești despre insula sacră. Chiar și prinților din casele regale britone rareori li se permitea să pășească pe acest tărâm. La nevoie, preotesele ieșeau ele, ducându-se la casele regale să binecuvânteze pământul.

Nu pentru rangul și puterea lui Carausius în lumea romană lansase Dierna invitația, ci deoarece avusese un vis. Socotea un semn bun că amiralul răspunsese chemării în acest anotimp, deși mari presiuni se exercitau asupra lui. Însă era adevărat că, de când se decisese să folosească profitul din capturarea navelor piratilor ca să-și finanțeze operațiunile, la sfârșitul verii trecute, lucrurile se îmbunătățiseră. Flota avusese un sezon extrem de bogat, cu multe prăzi prețioase, ale căror profituri accelerau întărirea navelor și protecția la țărm. Poate că dușmanul era prea istovit să le mai creeze probleme.

Preotesele în robe albastre stăteau sub meri, cu un șir de druizi în urma lor. Pe când luntrea se apropie, începură să cânte.

– Ce spun? întrebă Carausius, deoarece cuvintele erau într-un străvechi dialect al limbii britone.

– Îl slăvesc pe Apărător, Fiul a O Sută de Regi...

El păru uluit.

– O onoare mult prea mare, dacă mi-este destinată. Tatăl meu a împins o luntre nu mult deosebită de asta prin canalele deltei unde Rhenus se scurge în marea din nord..

– Spiritul are o calitate regală care transcende originea, dar despre asta vom discuta mai mult altă dată, îi răspunse ea.

Luntrea ajunsese la mal, iar Carausius păși pe uscat. Crida îi ieși în întâmpinare să-i ofere o cupă de bun venit, făcută din lut simplu, dar umplută cu apă proaspătă, cu un gust de fier, din fântâna sacră. Dierna se bucură, iar, dacă pe chipul tinerei s-ar fi citit vreun resentiment, voalul l-ar fi ascuns.

Apoi își lăsă oaspetele în grija lui Lewal, să fie hrănit și să i se arate clădirile grupate la poalele Delușorului, în vreme ce ea le conduse pe preotese înapoi la îndatoririle lor. Doar după masa de seară se întâlneau din nou.

– Preoțimea druidă își oficiază ritualurile de pe Delușor la lumina zilei, zise Dierna în timp ce-l conducea pe Carausius spre Calea Procesiunilor. Dar seara le aparține preoteselor.

– Romanii spun că Hecate domnește în ceasurile de întuneric și că vrăjitoarele sunt fiicele ei, folosindu-se de umbre să ascundă ce n-ar îndrăzni să facă la lumina zilei, îi răspunse el.

– Crezi că suntem vrăjitoare?

Stâlpii de piatră care flancau cărarea erau înaintea lor. Ea se opri, privind înapoi spre el și remarcă

o tensiune în unghiul făcut de înclinarea capului și linia umerilor, care nu fusese acolo mai înainte.

– Ei bine, se mai întâmplă să apară momente când, spre binele tuturor, este nevoie și de așa ceva. Însă îți promit că nu-ți voi face rău și nici n-am să te leg cu vreun farmec.

El o urmă printre stâlpi și se opri brusc, clipind.

– Poate că nici nu va trebui... Aici există suficiente farmece cât să zăpăcească orice bărbat.

Dierna îi înfruntă privirea dezorientată.

– Deci le *simți*? Ești un om curajos, Carausius. Dacă-ți vei ține firea, Delușorul nu-ți va face nici un rău. Atât pot spune, iar, dacă viziunile mele spun adevărul, ai mai fost pe aici înainte

El îi aruncă o privire uluită, dar merse restul drumului în tăcere. Luna, cu numai o zi până la faza plină, se ridicase deasupra colinelor și urca pe cerul dinspre răsărit. Trecură de la întuneric la lumină și înapoi când dădură ocol dealului. Pe la vremea când ajunseseră în vârf, se afla la jumătatea drumului spre tării; umbrele pietrelor din cerc se întindeau ascuțite și negre peste întreaga circumferință, dar altarul din centru era luminat din plin, iar vasul de argint, cu apă, deasupra căruia lucea, părea că strălucește dinăuntru.

– Doamnă, de ce m-ai adus aici? întrebă aspru, dar vocea lui tremura, iar ea știa că încerca să țină sub control exact trăirea pe care o nega.

– Stai nemișcat, Carausius, rosti ea încet, deplăsându-se de cealaltă parte a altarului de piatră. Când te afli pe puntea ta, nu ascuți vântul și nu te apleci

peste bord să simți starea mării? Taci și lasă pietrele să-ți vorbească. Ai văzut-o pe Teleri privind în ligheanul de argint, deci știi că nu-ți va face nici un rău. Acum este rândul tău.

– Teleri a fost inițiată de tine ca preoteasă, exclamă el. Eu sunt soldat, nu preot. Nu știu nimic despre lucrurile astea spirituale, iar toate izbânzile mele le-am dobândit folosindu-mi înțelepciunea și forța brațului.

– Știi mai mult decât îți amintești! i-o întoarce ea. Nu-i în firea ta să accepți înfrângerea înainte de a fi încercat. Privește în lighean, stăpâne – vocea ei se înmuie –, și spune-mi ce vezi...

Stăteau față în față, în vreme ce luna se ridica tot mai sus, iar, dacă lui momentul i se păru nesfârșit, pentru Dierna, obișnuită cu astfel de veghe, era doar un răgaz de la grijile lumii. Pe măsură ce tăcerea se adâncea, i se întări din ce în ce mai mult convingerea că stătuse înaintea acestui bărbat în alt timp și alt loc, tot în fața unui altar.

Acum îl vedea clătinându-se. Bâjbâia înainte, apucând piatra în timp ce se apleca deasupra ligheanului de argint. Își lăsă capul în jos, parcă atras de apă. Preoteasa își puse mâinile peste ale lui, echilibându-l și temperând forța care pulsa prin el cu propria ei forță. Se uită la lighean cu privirea ei vizionară, nefocalizată, și, când imaginile începură să se formeze, știu că amândoi vedeau același lucru.

Lumina lunii lucea pe suprafața apei; privi asupra unei insule în jurul căreia clipoceau mări argintii.

N-o văzuse niciodată cu privirea ei conștientă, dar recunoscui alternarea inelelor de apă și uscat, lanurile mănoase de lângă mare și navele din golful interior, iar în centru, o insulă într-o insulă, abruptă și ridicată în terase, acoperită cu temple care luceau palid în lumina lunii. La fel de vastă precum Valea Avalonului, cu contururi ample desenate, asemenea celor ale Delușorului Sacru. Era vechiul pământ, mama misterelor, iar Dierna știa că vedea insula din care se refugiaseră învățații druizilor, care zăceau acum pe fundul mării.

Viziunea se lărgi; privea peste insulă de pe o terasă cu o balustradă de marmură. Lângă ea stătea un bărbat. Dragoni tatuați se îngemănau pe antebrațele lui puternice și palmele care apucaseră balustrada, iar diadema regală a soarelui, discul ei poleit acum cu alb de lumina lunii, îi licărea pe frunte. Avea părul întunecat, iar trăsăturile acviline, dar ea cunoștea spiritul care privea prin ochii lui.

El se întoarse spre ea și acei ochi se deschiseră larg.
– Inima Flăcării!

Nechemată și neașteptată, Dierna simți propria sa dorință stârnindu-se în semn de răspuns. El se întinse spre ea și, dintr-odată, viziunea fu înghițită de o năvală a apei, azvârlindu-se asupra lor într-un val imens.

Cu inima bătându-i nebunește, se luptă, folosindu-și disciplina de-o viață, să-și regăsească echilibrul. Când reuși să vadă din nou, Carausius stătea în patru labe, iar ligheanul, răsturnat, își împrăștiase

conținutul într-un șuvoi strălucitor pe suprafața pietrei. Se grăbi să-i sară în ajutor.

– Respiră adânc, șopti ea, ținându-l pe după umeri, până când tremuratul încetă. Spune-mi, ce-ai văzut?

– O insulă... în lumina lunii...

Se așeză pe vine, frecându-și antebrațele, și privi în sus spre ea.

– Ai fost acolo, cred... clătină din cap. Și apoi au apărut și alte scene. Am fost acolo! zise privind încrâncenat în jur. Se dădeau lupte și cineva a încercat să distrugă pietrele! adăugă și se încruntă la ea. A dispărut. Nu-mi mai amintesc nimic...

Dierna oftă, dorindu-și să-l ia în brațe, tot așa cum îl ținuse și pe celălalt, cu atât amar de vreme în urmă. Dar nu trebuia să-i dezvăluie legătura dintre ei, dacă el nu știa. Nici ea însăși nu era sigură de sensul viziunilor, numai de emoția simțită odată cu ele. Îl iubise pe acest bărbat într-o altă viață – sau mai mult decât într-una – și, gândindu-se din nou la timpul trecut de la prima lor întâlnire, înțelese că încă-l mai iubea. Ca preoteasă, educată să-și controleze atât inima, cât și voința, nu simțise altceva decât respect și pasiunea unui ritual nici pentru tații copiilor ei. Cum putuse fi atât de oarbă?

– Ai fost un rege al mării, rosti încet, cu mult timp în urmă, pe meleaguri acum dispărute. Zidul de apărare al Britanniei a fost întotdeauna marea. Iar aici supraviețuiește o mică parte a acelei tradiții. Cât despre pietre... înghiți un nod. Cu mult timp înainte, un bărbat pe nume Gawen a murit aici

apărându-le. Și el, un rege sacru, nu știu dacă tot tu, sau dacă tu, tot un războinic, a avut o viziune a acelei lupte, dar cred că te-ai renăscut să fii, încă o dată, protectorul Britanniei.

– Am jurat să-l slujesc pe împărat... vorbi Carausius cu un glas tremurat. De ce mi s-au arătat toate astea? Nu sunt vreun rege.

– Titlul nu contează, dădu ea din umeri. Numai dăruirea, ceea ce-ai făcut deja atunci când ți-ai oferit sângele la consacrarea fortăreței tale. Sufletul tău este regal, stăpân al mării și hărăzit misterelor. Și mai cred că va sosi o zi când vei fi nevoit să alegi dacă vrei sau nu să-ți urmezi destinul.

El se ridică în picioare, iar ea îi simți spiritul împotrivindu-i-se. Sigur în acest bărbat exista forță, oricât de nepregătită. Făcuse așa cum îi ceruse Zeița. Indiferent de alegerea lui, trebuia s-o accepte. Îl conduse înapoi în tăcere.

Dimineața, de dincolo de mlaștini ajunse la ei vestea unui mesaj urgent pentru Carausius. Dierna dădu ordin ca solul să fie adus pe insulă, legat la ochi, și îl puseră să aștepte până când amiralul scoase pergamentul din cutia sa.

– Sunt pirații? Întrebă, văzând cum i se schimbă expresia feței.

El clătină din cap, cu o expresie la jumătatea drumului dintre exasperare și furie.

– Nu sunt saxonii, ci hoții de la Roma!

Se uită din nou la pergament, traducând pe cât se pricepea de bine.

– Sunt acuzat de înhăitarea cu dușmanii Romei și fraudarea imperiului... Afirmă că am întârziat dinadins să-i atac pe pirați, așteptând să fie în drum spre casă, ca să le capturez prada! Smintiții, cred că aş putea fi pretutindeni sau că le citesc gândurile barbarilor?

Răsuci pergamentul și scoase un mârâit terminat într-un hohot lipsit de veselie.

– Evident asta cred, pentru că aici mă acuză că fac tratate secrete cu jefuitorii, spunându-le unde să atace și că împărțim prada. Clătină din cap. N-ar fi nici un secret aici, dacă aş acționa împotriva Romei.

– Dar ai cheltuit banii în folosul Britanniei!

– Adevărat, însă mă vor crede? Sunt convocat la Roma să fiu judecat de împărat. Chiar dacă voi fi achitat, nu-i nici o îndoială că mă vor trimite la celălalt capăt al imperiului și nu mă vor mai lăsa să mă întorc vreodată.

– Nu te duce! exclamă ea.

– Am depus un jurământ înaintea împăratului... clătină el din cap.

– Ai jurat acestui pământ, legându-te să aperi misterele. Mai există vreun bărbat în armatele lui Dioclețian care ar mai putea face asta?

– Dacă refuz, voi fi un rebel. Va însemna război civil, zise privind-o cu chipul sumbru.

– Cine să te oprească? Maximian este ocupat cu francii de pe Rhenus, iar Dioclețian, cu goții de pe Danuvius. Nu au forțe în plus să disciplineze un amiral rebel, care, indiferent ce-ar crede despre

metodele sale, protejează imperiul. Iar, dacă se ajunge la război, n-ar fi prima dată, vorbi ea și-i înfruntă privirea împietrită. Dioclețian însuși a fost fiu de sclavi, a cărui măreție a prevestit-o o preoteasă druidă din Galia. Nu glăsuiesc cu mai puțină autoritate decât ea.

– Dar nu încerc să ajung împărat! căscă el ochii. Dierna își dezveli dinții într-un zâmbet.

– Du-te înapoi la flota ta, Carausius, și vezi dacă te vor susține. Mă voi ruga zeilor să te ia în paza lor. Dacă se ajunge la lupte, s-ar putea să descoperi că nu ai de ales, trebuie să accepți roadele victoriei.

Teleri o instruia pe slujnică ce veșminte să-i fie împachetate pentru călătoria de la portul Dubris spre vilă, când un legionar își făcu apariția pe holul de la intrarea în apartamentele ei.

– Doamnă, a sosit un mesager. Vreți să veniți?

– S-a întâmplat ceva cu amiralul?

Inima-i bătea, dintr-odată, nebunește și o clipă nu mai știu dacă din cauza speranței sau a fricii. În anul de dinainte, Carausius îi sfidase pe împărați și își construise flota, iar atacurile saxonilor începuseră să se rărească. În acest sezon voia să facă și mai multe.

Amiralul plecase în larg cu trei zile înainte să le ducă saxonilor războiul. Dacă le ardea satele, credea că nu vor mai fi atât de nerăbdători să atace din nou Britannia. Însă, în focul bătăliei, chiar și un comandant de oști putea fi doborât. Avea sentimentul că nu-i era credincioasă. Soțul ei îi fusese ca un rege și

îi apăra poporul. Își dăduse seama cu surprindere cât de mult respingea datoria care o ținea lângă el.

– Nu cred, spuse legionarul. Cred că-i un mesaj *pentru* Carausius, nu de la el. Dar băiatul de-abia dacă știe vreo vorbă latinească, iar britona lui este un soi de dialect pe care nici unul dintre noi nu-l înțelege.

– Prea bine.

Cu o ultimă vorbă adresată slujnicii, îl urmă pe soldat în camera de gardă.

Mesagerul, un băiat călit de vreme, într-o tunică decolorată de pescar, se uita la pereții de piatră de parcă erau gata să cadă peste el și aștepta. Când îl salută cu accentul de Durnovaria, se luminează la față.

– E din Armorica, murmură ea pe când omul izbucni într-un torent de vorbe.

– Ai lui fac adesea negoț cu oamenii noștri și felul în care vorbesc este destul de asemănător.

Teleri se aplecă încruntându-se, în vreme ce el continua să vorbească. Omul încă mai dădea din gură când Allectus intră în încăpere.

– Vine Maximian împotriva noastră? întrebă în latină, când povestea luă sfârșit.

– Așa zice el, răspunse Teleri. Dar de ce-ar acționa acum împărații? Credeam că Dioclețian a îngăduit respingerea acuzațiilor de către Carausius și că l-a iertat că nu s-a supus poruncii de a se întoarce.

– Asta a fost anul trecut, spuse Allectus întunecat, când împărații luptau pe Rhenus. Dar acum avem vești că Maximian a făcut pace cu francii în Belgica. Chiar credeai că Roma va tolera la nesfârșit

sfidarea? Presupun că n-ar trebui să ne surprindă, dacă succesorul împăratului s-a folosit de acest răgaz să construiască nave prin Armorica. La urma urmei, și noi am construit o flotă, își țuguie el buzele. Aș fi vrut numai să fi avut mai mult timp să ne pregătim.

– Dar Carausius nu vrea să lupte cu Maximian! A jurat credință împăraților! sări Teleri.

– Legământul oferit nouă, odată cu sângele vărsat la Portus Adurni, unește mult mai trainic. Ai fost acolo, l-ai auzit jurând că va apăra acest pământ.

Cu cât Allectus petrecea mai mult timp în armată, se gândi femeia, văzând cât de drept stătea acum, cu atât își îmbunătățea mai mult ținuta. O fi Carausius un mare războinic, dar tânărul, cu priceperile sale financiare, îi oferise resursele necesare războiului. Ceea ce-l făcuse pe Allectus să pară ceva mai tânăr decât era.

– Vrei să se răscoale... rosti ea încet. Să se proclame împărat al Britanniei?

– Da, vreau. Creștinii spun că un om nu poate să slujească doi stăpâni și a venit vremea să aleagă, răspunse Allectus și se duse spre poarta deschisă, unde rămase uitându-se spre mare. Pe măsură ce negoțul se îmbunătățește, nu numai negustorii profită. Nu-ți dai seama, dar eu știu de unde vin banii și unde se duc. Acum toată lumea prosperă. Știai că prin temple se roagă pentru Carausius, ca și cum ar fi deja împărat? Atunci, lasă-l să fie conducătorul de care avem nevoie. Maximian îl va obliga să aleagă.

Dând din cap, Allectus extrase din punga de la șold tabletele de ceară și se întoarse spre pescar.

– Întreabă-l câte nave a văzut și câți oameni transportau. Mai întreabă-l când au ieșit în larg, zise el aspru. Dacă nu stau cu o spadă alături de comandantul meu, am să-i ofer ceva de mai mare valoare, informațiile necesare plănuirii bătăliei și o flotă pusă în gardă și pregătită să-l urmeze! Repede, nava care va duce acest mesaj trebuie să prindă refluxul!

Romanii împotriva romanilor! Numai gândul o făcu pe Teleri să se zgribulească. *Zeită, apără-l pe Carausius*, se rugă ea, rușinată de dorința descifrată în ochii lui Allectus, *și iartă-mi îndoielile! Astă-noapte am să mă uit din nou în ligheanul de argint. Poate că Dierna va avea și ea vești pentru mine.*

Pescarul privi de la unul la celălalt, încercând să înțeleagă ceva. Femeia inspiră adânc și începu să-i pună întrebări.

Carausius stătea pe puntea de la pupa a navei *Orion*, legănându-se puțin, după cum sălta trirema pe valuri, cu pânzele strânse. Rândul cel mai de jos de vâslași îi menținea poziția în timp ce restul se odihneau. Celelalte nave de sub comanda sa se orientaseră pe trei coloane, cu excepția unei liburne foarte rapide, pe care o trimisese înainte să caute dușmanul. Uscatul era un vălmășag de verde la babord, cu dealuri joase și bancuri de nisip ridicându-se pe promontoriile stâncoase dinspre vest. Țărmlul părea

pașnic, dar câte o învolburare ocazională a apei, iscată de-a curmezișul liniei valurilor, dezvăluia curenți ascunși.

Orion fusese terminată în timpul iernii, fiind cea mai mare navă de sub comanda lui, o revenire la marile trireme ale zilelor străvechi, iar lemnul ei lucea alb în lumina soarelui. La prova, vânătorul sculptat își ațintea arma spre un dușman nevăzut. Imaginea era romană, însă Dierna sugerase numele navei sale amiral. Există o forță, spusese ea, în constelația cu această denumire, care-i va aduce victoria. Însă altarul de la pupa adăpostea o zeiță, statuia ei având coif, scut și o sulită. Ofițerii romani îi ziceau Minerva, dar influențase alegerea și Marea Preoteasă, care îl sfătuisese pe Carausius să se roage zeiței ca Briga, onorată în Avalon pe Insula Fecioarei.

– Doamnă, te chem cu inima grea, murmură Carausius. Nu vreau să lupt cu Maximian. Dă-mi un semn să-mi aflu calea, iar, dacă trebuie să luptăm cu ei, atunci, de dragul bărbaților curajoși care m-au urmat, veghează asupra noastră cu grație și dă-ne victoria.

Aruncă încă o mână de orz asupra altarului și turnă o libație de vin. Menecrates, omul pe care-l alesese în funcția de căpitan al *Orionului*, luă trei degete de tămâie și o presără peste cărbuni. Izul aerului mării se amestecă plăcut cu mirosul dulceag de tămâie arsă la altar.

Dar chiar pe când se rugau, o parte a minții amiralului calcula, plănuia, se pregătea de confruntare.

Mesajul lui Allectus îl făcuse pe Carausius să se întoarcă cu cea mai mare viteză din delta Rhenusului, iar când ajunsese la Dubris, escadrele de la Rutupiae și Adurni îl așteptau să se i se alăture. Erau și vești de la Teleri: flota lui Maximian ieșise în larg și naviga în sus pe Canal. Văzuse în viziunile ei trei escadre a câte zece nave fiecare, ticsite de oameni. Carausius avea sub comandă forțe mult mai vaste, dar ele trebuiau împrăștiate să apere provincia, în vreme ce Maximian își putea concentra întreaga forță asupra cărei fortărețe dorea.

Teleri scrise că Marea Preoteasă îi promisese că va conjura vântul să încetinească avansul lui Maximian, dar nu va întârzia decât puțin confruntarea. Suficient, considera Carausius, deoarece același vânt îi purta în josul Canalului atât de repede, încât acum treceau de Portus Adurni.

Nu erau egali în număr de oameni, dar Maximian se mulțumise cu sclavi și cu pescari luați cu arcanul, conduși de câțiva ofițeri retrași din Mediterana și din patrulele de pe Rhenus. Împăratul spera să-și prindă adversarul la țărm și să forțeze o luptă după abordaj, unde-ar fi folosit legionarii îmbarcați pe nave.

Pe de altă parte, corăbiile flotei britanice câștigau prin manevrabilitate, compensând ceea ce lipsea ca număr de oameni. Carausius își spuse că trebuia să fie atent la încrederea de sine. Saxonii cu care se obișnuise să lupte erau buni marinari, dar, ca războinici, preferau să caute gloria personală, nu victoria comună. Oamenii lui nu luptaseră niciodată cu nave

sub disciplina romană. Totuși, dușmanul nu cunoștea Canalul, iar acest lucru ar fi putut deveni un avantaj suficient pe ziua de astăzi.

Dându-și seama că oamenii-l priveau, își termină rugăciunea și zăvorî ușile altarului. Menecrates luă cădelnița și azvârli cărbunii peste bord. Carausius privi în jurul său și rânji. Avea o navă bună, de la pintenul de bronz, care tăia valurile chiar sub luciul apei, până la pânzele grele. Avea și oameni capabili, ofițerii al căror antrenament naval fusese întregit prin doi ani de experiență împotriva piraților, două duzini de legionari cu experiență bogată în spate și o sută șaiszeci și doi de vâslași liberi, hotărâți să apere Britannia. Iar zeii îi trimiseseră o zi plăcută de primăvară, cu câteva zdrențe de nori și un vânt ușor din spate, suficient cât să aducă o spuzeală de spumă pe coama valurilor, la fel de albastre precum lazuritul, o zi în care puteai să-ți întâlnești bucuros moartea sau să te răsfeți cu o victorie.

Îi lipsea Allectus, al cărui spirit ascuțit și umor sardonice îi luminaseră multe ore de disperare. Deși tânărul își meritase locul în rândul personalului amiralului, n-avea stomac pentru viața pe mare.

Pescărușii zburau vociferând în jurul catargului, apoi țâșniră spre uscat, pirați cu pene, mai lacomi decât oricare dintre saxoni. *Aveți răbdare, se gândi amiralul, în curând vă veți ospăta.*

Observatorul de la prova strigă, iar Carausius își îndreptă spatele, punându-și palma strașină la ochi, supraveghind marea.

– Liburnă! strigă omul din nou. Se apropie cu toate vâslele...

– Ce semnal? se răsti amiralul, coborând câte două trepte odată spre culoarul dintre băncile vâslașilor și alergând înainte.

– Dușmanul în față!

Acum Carausius vedea catargul și spuma albă, iscată de vâslașii care trăgeau la rame. Treptat, mica navă se făcu tot mai mare, până când se năpusti cu bătaii de vâsle, precum un boboc de rață care aleargă la mama lui.

I se strânse stomacul. Venise clipa să ia o decizie.

– Ce forță? întrebă strângând balustrada.

– Trei escadre, pe drum pe Canal, în formație de marș, sub vânt.

Simțea cum îl prinde iureșul evenimentelor.

– Se vor pregăti să debarce la Portus Adurni, gândindu-se să stea în fața țărmului până la noapte și să ne ia prin surprindere. Însă, băieți, noi vom fi cei care-i luăm ca din oală.

Se întoarse spre echipaj.

– Înălțați scutul!

Pe când urca tot mai sus, scutul poleit reflecta lumina soarelui ca o stea căzută. O strălucire riscantă, dar, chiar dacă vreun dușman cercetător vedea străfulgerările, ar fi prea uluit să le poată interpreta, dacă nu vedea pânze. În spatele lui Carausius, acoperișul de pânză care-i protejase pe vâslași era strâns acum într-un vuiet de velatură. Bărbații

verificară dacă săbiile stăteau la îndemână, iar şirurile din mijloc şi de sus se ridicară la vâslele lor.

Freământul valurilor izbite de bordaj părea puternic în liniştea subită. O umbră trecu peste puntea din faţă; Carausius privi în sus şi văzu forma bine conturată a unui vultur de mare. Soarele ajunsese aproape deasupra capului, iar pasărea era o siluetă neagră profilată pe cer. Pluti dincolo de navă, înclinându-se într-o străfulgerare de pene albe şi negre, iar apoi dădu ocol navei, o dată, de două ori, şi din nou. Apoi, slobozind un ţipăt, se îndepărtă accelerând spre apus, de parcă ar fi vrut să-i conducă pe britanici spre duşmani.

– Un semn!

Exclamaţia lui Menecrates răzbătu stinsă prin vuietul brusc din urechile lui Carausius. Zeii îi răspunseseră; toate regretele sale pieriră.

– Domnul Cerurilor însuşi ni-i dă pe mână. Înainte! Vulturul ne-a arătat drumul!

Puntea se cutremură sub picioarele sale când o sută opt vâsle se ridicară şi intrară în mare. *Orion* tâşni, se balansă puţin şi în cele din urmă începu să avanseze lin, în timp ce vâslaşii îşi găsiră ritmul şi impulsul de moment le dădu avansul pentru înaintare prin valuri. În urma navei venea şirul triremelor mai mari, cu catargele aliniate în aşa fel încât erau dificil de numărat. De-o parte şi de alta, navele mai uşoare păstrau şi ele viteza, menţinând – spre bucuria lui – o formaţie constantă, cum numai cu o bună pricepere marinărească s-ar fi putut face.

Carausius clipi și-și făcu palma streașină la ochi. La orizont, sclipirea de alb se arată din nou, iar el rânji.

– Dar veniți, drăguțelor, veniți, nu ne vedeți câți suntem și ne considerați o pradă ușor de atins!

Dușmanul părea că-l auzise. Pe măsură ce și restul flotei lui Maximian se înfățișă vederii, el observă conturul sever al pânzelor boțindu-se, pe când erau strânse în mare grabă, și siajele albe fierbând în spume când navele trecură la vâsle. Formația de triunghi în care navigaseră până atunci se ascuți, însă nu-și mări viteza. Carausius făcu un semn trompetistului său.

Menecrates dădu un ordin. Cărmaciul de pe *Orion* se aplecă asupra cârmei și puntea se înclină când măreața navă începu un viraj lin spre babord. Șirul de catarge din spatele lui tremură când, una câte una, celelalte nave din coloană o urmară și-i reproducuseră manevra. Vâslașii de pe *Orion* continuară să lopăteze la fel, dar navele din urma sa câștigau viteză, iar cele mai mici și mai rapide din celelalte două coloane despicau apa și se îndepărtau de fiecare parte.

– Orion, murmură el, lasă-ți dulăii liberi! Fie ca zeii să le ofere o vânătoare norocoasă!

Comandantul roman putea încerca să-l agațe și să-l abordeze în maniera tradițională, când superioritatea numerică era posibil să-i aducă victoria. Flota britanică trebuia să distrugă sau să avarieze cât mai multe nave dușmane, înainte să ajungă să fie înhățate.

Se apropiau repede. Servitorul lui Carausius îi aduse scutul și coiful. Scosese și javelinele, iar soldații de pe *Orion* le îngrămădeau pe puntea de la pupa și prova, în vreme ce prăstierii își pregăteau pietrele. Acum zărea și luciul armurii dușmanilor pe punțile triremei care înainta spre ei. Aruncă o ultimă privire în jurul său. În calitate de amiral plănuia strategii, dar depindea de căpitani să decidă într-o situație care se modifica de la un moment la altul cum să îndeplinească ordinele. Acum, că zarul fusese aruncat, se gândi Carausius cu o ușurare ciudată, el însuși nu era mai important decât oricare altul dintre soldați.

Orion se smuci la un ordin dat de Menecrates, care-i modifică imediat cursul spre nava mai mică aleasă de el ca prima lovitură. Dușmanul, văzând ce pericol reprezenta, începu să vireze, iar șansa de a-i lovi prova dispăru, dar avântul triremei britanice făcu ciocnirea inevitabilă. Vâslașii dinspre babord ridicară ramele din apă cât putură de sus pe când cele două nave se atinseră, iar recent ascuțitul pinten al *Orionului* reteză vâslele legănate ale navei dușmane și îi produse o spărtură de-a lungul bordului. Nava n-a fost distrusă, dar, cel puțin pentru moment, era scoasă din joc. O lance lovi puntea și zăngăni trecând peste ea; vâslașii lui *Orion* își reluară activitatea și retraseră vasul din raza de acțiune a dușmanului, conducându-l spre grosul flotei inamice.

Strigătele și trompetele care răsunau de ambele părți îi spuseră lui Carausius că escadrele din aripile

sale începeau să învăluie din spate formațiunea dușmană; chiar și navele ușoare provocau mari daune lovind dinspre pupa.

Următorul adversar, concentrat asupra lui *Hercules*, observă prea târziu noua amenințare care se îndrepta spre el. Carausius sări pe culoarul de trecere și înșfăcă unul dintre suporti, ținându-se bine când *Orion* își izbi dușmanul. Lemnăria scrâșni, iar câteva lăncii zburară șuierând peste bord, însă oamenii lui Menecrates luaseră vâslele împingând nava de-acolo înainte ca victima sa să se echilibreze și s-o blocheze. Un soldat căzu, cu o lance în umăr, dar camarazii lui se abținură să-și folosească armele, știind că marea-l va răzbuna cât de curând.

O izbucnire de țipete și zăngănitul armelor îi spuseră că pe o altă navă, cineva reușise să aprindă o luptă și bătălia izbucnise. Dar *Orion* țâșni înainte. Catargele se legănau pe apă precum copacii în calea furtunii. Dincolo de ele, vedea promontoriul stâncos care mărginea țărmul, mai aproape acum.

Un nor de pietre lansate din praștii îi șuieră pe deasupra capului, iar observatorul fu doborât. Într-o clipită, unul dintre soldați îl ridică în picioare, înjurând, cu sângele curgându-i dintr-o julitură de la tâmplă. Nava de unde veniseră proiectilele se întorcea spre ei, dar nu suficient de repede. Un strigăt al lui Menecrates făcu vasul să țâșnească spre partea lui neprotejată. Se izbiră, iar vâslele spulberate zburară prin aer precum vreascurile. O bucată de lemn străpunse ca o săgeată gâtul unui vâslaș și acesta căzu.

Prova se scufundă din cauza greutateii navei dușmane, care o apăsă în jos. Căngile de abordaj vâjâiau prin aer, dar soldații reușiră să le abată. Preț de câteva clipe, Carausius se temu ca nu cumva cele două corăbii să rămână înțeleștate, însă din nou *Orion* reuși să se desprindă iar. Țărmul era tot mai aproape. Carausius privi în sus, spre soare, și-și dădu seama că fluxul de după-amiază urca spre țărm. Îl prinse pe trompet de mână și-i strigă ceva la ureche.

Peste o altă clipă răsună semnalul de retragere, ridicându-se deasupra zarvei navelor și oamenilor în agonie. *Orion*, cu vâslașii ei, începu să dea înapoi, iar romanii izbucniră în urale. Dar ei nu cunoșteau coasta și nici curenții.

Pe când navele britanice începură să se dezangajeze, romanii încercară să le urmeze, dar triremele dușmane, mai grele și mai slab manevrate, se mișcau încet. Strigau insulte, în vreme ce adversarii lor, mult mai agili, se regrupară, așteptând, în timp ce fluxul se amplifică, trăgându-i pe dușmani, inexorabil, spre țărmul britanic ostil. Căpitanii lor își dădură seama de primejdie și începură să-și îndrepte atenția de la luptele dintre oameni la bătălia cu marea. Câteva, deja mult prea aproape ca să mai scape, se întoarseră cu prova spre țărm, căutând un loc unde să acosteze. Ceilalți, cu vâslele bătând apa frământată de valuri neregulate, virară încet, îndepărtându-se de linia coastei, căutând să ajungă în marea deschisă.

Carausius așteaptă, cu mintea ocupată de calcule de timp și distanță, în timp ce *Orion* gonea pe urmele

dușmanilor, gata să le taie calea de retragere dacă înaintau prea mult. Dincolo de promontoriu, țărnul lua din nou conturul unui golf puțin adânc. Văzând asta, amiralul vorbi iar cu trompetul său.

Cornul răsună peste valuri, în timp ce vasul își mai asmuți încă o dată câinii la atac. Carausius arătă spre cea mai mare dintre navele dușmane rămase, iar puntea se înclină când ambarcațiunea începu să vireze. Vâslele fulgerau într-o bătaie la unison, susținută oricât era necesar în parcurgerea ultimelor lungimi de navă dintre cei doi adversari. Amiralul distingea acum și fețele. Văzu un centurion alături de care luptase pe Rhenus, amândoi de-abia ceva mai răsăriți decât niște băietani, și-și ridică sabia în semn de salut. Corabia dușmană, sesizând pericolul, încercă să vireze; amiralul zări nimfa sculptată care orna prova. Dar vâsleau contra fluxului, în vreme ce *Orion* avea forța mării în spate. Loviră cu o forță distrugătoare, care ridică ambele nave din apă, azvârlind oameni dincolo de bord.

Carausius fu aruncat în genunchi, holbându-se cum oamenii înarmați cădeau peste tot în jurul său. Impactul îi purtă până la jumătatea celui alt vas; nu mai erau necesare cângile de abordaj să-i țină laolaltă și nici o șansă ca puterea vâsleșilor să-i despartă. Ei își abandonau deja băncile și-și înșfăcau armele. Apoi o sabie fulgeră spre el; conducătorul flotei sări în picioare, ridicându-și scutul să parizeze și toate gândurile, în afara celor despre cum să se apere, dispărură.

Bărbații cu care lupta erau veterani a mii de astfel de ciocniri. Își reveniră rapid din șocul produs de coliziune și începură să se regroupeze, croindu-și drum pe puntea de la prova lui *Orion* ucigător de bine. Carausius absorbi șocurile loviturilor cu scutul și izbi cu toată forța. O izbitură din ricoșeu îi atinse coiful și-l făcu să se rostogolească, dar, în clipa următoare, un soldat și un vâslaș, prinși într-o încheștare de moarte, căzură pe dușmanul său și-l aruncară peste bord.

Cu mulțumiri înăbușite, se ridică în picioare. Cadavre se înghesuiau în apă sau zăceau întinse printre vâsle. Acolo unde era loc de stat, luptătorii hăcuiau cu sabia sau spintecau cu *pilum*-urile. Lupta ajunsese și pe cealaltă navă, dar n-ar fi reușit să spună cine învingea. Inspiră scurt, văzând promontoriul ițindu-se deasupra lor.

Umbra lui cădea peste navele încheștate și câțiva oameni priviră în sus, dar majoritatea erau prea prinși în propriile lor lupte ca să observe. Iar după o clipă fu prea târziu. Tribordul navei romane lovi stâncile, alunecă în sus pe o ridicătură și căzu înapoi cu un vaiet de bușteni. Iar prova lui *Orion*, dislocată de impact, gemu și începu să alunece eliberată.

Vasul roman era terminat, însă echipajul încă mai putea face față în lupta cu *Orion*. Carausius își încheștă dinții și-și adună ultimele resurse pe când și mai mulți legionari săreau pe puntea lui, peste bordajul și balustrada navei dușmane.

Se gândise intens la această bătălie și înainte, dar acum constată că era de zece ori mai crâncenă, mult

mai disperată decât orice luptă cu pirații saxoni. Brațul în care ținea sabia începu să obosească, iar cel în care avea scutul îl dureau din cauza loviturilor. Sângera prin zeci de zgârieturi, iar curând pierderea de sânge îl va doborî. Se desprinseseră de nava romană și acum se aflau chiar ei la cheremul fluxului, nefiind nimeni liber să preia cârma.

În jurul său zăceau morți, dar un centurion și încă un om săriră peste cadavre și se apropiau clătînându-se. Carausius se proțăpi bine pe picioare și se pregăti să se apere. Poate că ar fi trebuit să se mulțumească doar cu plănuirea bătăliei și să fi stat pe țărm; fără nici o îndoială, asta făcuse Maximian. Tinerii nu credeau niciodată că puteau fi uciși, își aminti pe când o lovitură de sabie i se abătu asupra coifului, retezându-i cureaua și zburându-i-l de pe cap; nici cei mai vârstnici, se gândi, chinuindu-se să pareze următoarea lovitură cu brațul obosit.

Alunecă pe sânge de om și căzu într-un genunchi. Aruncând o privire peste umăr, își dădu seama că lupta îl adusese înapoi la altarul Doamnei. Își trase adânc răsuflarea și expiră apoi mai încet, iar dispărarea sa făcu loc unui calm total. *Doamnă, viața mea este a ta*, glăsui spiritul său.

O umbră se ridică deasupra lui, iar Carausius încercă să-și înalțe scutul, știind că nu va reuși la timp. Apoi simți cum scândurile tremură, puntea se zgudui, iar lovitura care i-ar fi despicat capul dădu greș. Zări gâtul neprotejat și lovi, sângele țâșni într-un șuvoi purpuriu, iar romanul căzu.

Se chinui să stea în picioare, sprijinindu-se de sabie. În preajma sa nu mai era nici o ființă vie. Se ridică și-și dădu seama că țărmul nu se mai mișca. Însuși pământul Britanniei se întinsese ca să-l salveze; *Orion* eșuase la mal.

Luptele încetaseră pe puntea navei. Supraviețuitoarii se ridicară, iar, sub masca de sânge, Carausius îi recunoscă pe toți – erau oamenii lui. Alte nave încă mai pluteau nu departe de țărm, majoritatea britanice.

Trăiesc! Se holbă în jur, copleșit de o mare uimire. *Am dobândit victoria...* Iar pe chipul statuii de pe altar crezu că se desena un zâmbet.

În acea noapte, navele britanice mai mari ancorară în apele puțin adânci ale golfulețului, cu prăzile lor în remorcă, în vreme ce navele mai mici erau trase la malul nisipos. Oamenii ridicară o tabără pe pajiștea de deasupra și-și împărțiră proviziile, iar apoi, pe măsură ce se duse vorba și prin împrejurimi, începură să sosească numeroase căruțe îngreunate de încărcătură, aducând mâncare și băutură pentru sărbătoare.

Își întronară comandantul pe o grămadă de lemne acoperite cu mantiile luate de la dușmanii lor. Carausius își spuse că ar trebui să înceapă să dea ordine, să facă noi planuri, dar îl amețise pierderea de sânge și vinul găsit de cineva pe nava amiral a dușmanilor. În afară de asta, era prea fericit. O seară minunată alături de ai lui, cei mai curajoși și cei mai iscușiți pe care i-a condus vreodată cineva. Radia de fericire peste toți ai lui ca un soare la apus, iar ei îi

întoarseră căldura cu laude care deveniră tot mai zgomotoase pe măsură ce vinul ajunse la toți.

– Nu vor mai îndrăzni să mârâie la noi acum ca la niște provinciali de nimic! strigă unul dintre vâslași.

– Navele britanice sunt cele mai bune, la fel și echipajele lor!

– Să nu acceptăm ordinele unui idiot de la Roma, mormăi unul dintre soldați.

– Aceste ape îi aparțin Britanniei, iar noi le vom apăra.

– Carausius le va apăra!

Ecoul numelui se auzi pe țărm.

– Carausius împărat! strigă Menecrates, agitându-și sabia.

– Imperator, Imperator...

Strigătul de răspândi din om în om, în întreaga flotă.

Carausius se simți copleșit de emoția lor. Vulturul lui Jupiter îl condusese în bătălie, iar Doamna Britanniei îl salvase. Nu mai avea nici un fel de îndoieli și, când oamenii din flotă îl înălțară pe scuturile lor să-l proclame împărat, își ridică mâinile, acceptându-le dragostea și țara.

Erau momente când aerul se îndesea pe dealuri și ceața se rostogolea în jos, peste mlaștinile de dincolo

de Zid, iar Teleri aproape că se credea înapoi în Avalon. O surprindea întotdeauna că gândul îi provoca o asemenea durere. Nu se găsea pe Tărâmul Verii, își spusese pe când poneiul o ducea de-a lungul drumului, ci în mlaștinile pământurilor briganților. Iar ea nu mai era preoteasă la Avalon, ci împărăteasă a Britanniei.

Călărețul din fața ei se lăsă ajuns și privi întrebător în urmă, ca și cum ar fi auzit-o oftând. Teleri reuși să încropească un zâmbet. În cei doi ani de când Carausius fusese proclamat împărat, Allectus îi devenise un bun prieten. Nu avea el forță pentru marșurile lungi și nu era nici marinar, dar dincolo de pupitrul său însemna o adevărată minune, iar un împărat, chiar mai mult decât un comandant, avea nevoie de astfel de oameni în apropiere ca să supraviețuiască.

O uimea uneori cum de Carausius își menținea poziția de atâta timp. Când acceptase proclamarea ca împărat din partea armatei, ea se așteptase ca Roma să-i treacă pe toți prin foc și sabie înainte de sfârșitul anului. Dar se părea că un conducător al Britanniei se putea răzvrăti fără teamă împotriva pedepsei care pândea orice alt general din provincii, cel puțin dacă avea controlul mărilor și se bucura de favorurile Avalonului. Totuși, i se părea că și Carausius fusese surprins atunci când Maximian, pierzând lupta pe mare, răspunsese proclamării sale printr-o scrisoare oficială scorțoasă, salutându-l drept confrate împărat.

Nu era nici o îndoială că romanii aveau motive lor: pacea lui Maximian cu francii nu ținuse; încă mai încerca să împiedice clanurile acestora să

cotropească întreaga Galie și să-i pacifice pe alemani pe Rhenus, iar Dioclețian lupta cu sarmații și cu goții pe Danuvius. Erau zvonuri că apăruseră necazuri și prin Siria. Roma nu avea oameni de pierdut pentru lupte prin alte părți. Așa că, atât timp cât Britannia nu amenința restul imperiului, împărații acceptau s-o lase cu toate mijloacele sale și cu apărarea ei. Iar Carausius însuși învăța că era mai complicat să conduci Britannia decât să aperi Țărmul Saxon.

Teleri aruncă o privire neliniștită spre linia cenușie a zidăriei care se unduia peste dealuri. De cealaltă parte a liniei, picții zburdau liberi și, deși la fel de celți ca briganții de partea asta a Zidului, triburile sălbatice de la Alba băgaseră spaima în sufletele verișorilor lor romanizați, la fel de mare cât cea simțită de britonii din sud față de saxoni, și dura deja de prea mult timp.

Teleri își trase mai pe față gluga mantiei sale grele din cauza ceții care se îngroșa, reducând lumea la o bucată de drum înconjurată ca de un fum cenușiu. Umezeala întuneca nisipul răspândit pe drum și așezat peste ierburi. Dacă o ținea tot așa, va trebui să aprindă torțe, chiar dacă era abia mijlocul amiezii. Călăuza lor se opri, ridicându-și mâna, iar ea-și struni poneiul, trăgând cu urechea. Era greu să distingi sunetele pe o astfel de vreme, dar se apropia ceva...

Escorta luă poziție în jurul ei, cu sulitele pregătite. Puteau lupta, dar ar fi fost o sminteală să fugă când, pe drum fiind, de-abia își vedeau calea. Încordându-și auzul, descifră un tropăit ritmic și un

zornăit în mod sigur prea regulat să fie luat drept zăngănitul nedisciplinat al călăreților picți. Se auzea tot mai aproape și mai tare. Allectus își struni calul și-l trase înapoi, să blocheze drumul în calea ei. Teleri auzi scrâșnetul oțelului când el își scoase sabia. Se întrebă cât de bine o putea folosi. Știa că se antrenase cu unul dintre centurioni, dar nu începuse decât cu doi ani în urmă. Totuși, hotărârea cu care se așeză între ea și pericol îi făcu plăcere.

Preț de un moment nu se mai mișcă nimic. Apoi, forme păreau că se precipită din întunecime și un detașament de legionari ieși din ceață, oprindu-se cu precizie drept înaintea ei.

– Gaius Martinus, iată-l pe Optio, de la garnizoana din Vindolanda, detașat ca misiune de escortă a împărătesei.

Urmă un salut ales.

– Dar doamna Teleri are deja o escortă... începu Allectus.

– Suntem aici să vă întărim efectivele pe drumul spre Corstopitum, spuse Optio tare. Noaptea trecută, picții au pătruns până la Vercovicium. Împăratul a plecat în urmărirea lor, dar ne-a trimis pe noi să ne asigurăm că veți ajunge fără probleme la adăpost.

Bărbatului părea că-i displăcea să facă pe escorta, când camarazii lui se distrau de minune.

Carausius insistase ca ea să rămână în siguranța oferită de Eburacum, iar acum Teleri înțelegea de ce. Întotdeauna crezuse Zidul o barieră de neînlăturat, asemenea ceturilor care învăluiau Avalonul, însă

panglica acea de piatră părea fragilă înaintea asaltului mlaștinilor. Era doar o lucrare omenească și ce construisese un grup de oameni putea fi distrus de un altul.

La vremea când ajunseră la Corstopitum, se lăsa bezna și ceața se transformase într-o ploaie fină și pătrunzătoare. Orașul era bine așezat pe malul nordic al râului, unde drumul militar se încrucișa cu vechiul drumeag spre Alba. În anii de dinainte, populația crescuse datorită meșteșugarilor aduși aici să facă articole necesare militarilor și grație celor care administrau grânarele imperiale. Însă, pentru Teleri, nevoită să călărească în susul Străzii Mari spre han, cu umezeala scurgându-i-se pe gât în jos și cu încheieturile dureroase, locul părea mohorât. Multe dintre clădiri fuseseră părăsite, iar altele erau în stare proastă și aveau nevoie de reparații.

Însă, în decursul anilor, fiecare împărat care venea să inspecteze Zidul stătuse în Corstopitum, iar hanul oficial era spațios și confortabil. Nu avea mozaicuri, ci podele cu dușumele acoperite cu covoare groase, dungate în stilul triburilor locale, iar scenele de vânatoare pictate pe pereți de vreun soldat-artist aveau șarmul lor primitiv. Haine uscate și o vatră dogoritoare izgoniră, încetul cu încetul, frigul, iar, când Teleri i se alătură lui Allectus în sala mare de mese, își revenise suficient să-și plece urechea, cu o oarecare simpatie, la îngrijorările sale.

– Împăratul este un bărbat puternic, iar zeii noștri îl apără, îi răspunse ea, când, a treia oară, el se întrebă dacă și Carausius găsisese adăpost.

– Un bărbat obișnuit să-și mențină echilibrul pe puntea înclinată, în timpul unei furtuni îngrozitoare, nu va fi prea deranjat de o ploică.

Allectus se zgribuli și apoi îi zâmbi, iar cutele de îngrijorare, care-l făceau, de obicei, să arate mai bătrân decât era, dispărură.

– Își poartă și singur de grijă, repetă ea. Sunt foarte bucuroasă că ești aici cu mine.

– Parteneriatul nostru a funcționat destul de bine.

Redevenise sobru, însă figura lui păstrase acea expresie de băietan care-i făcea inima să-i fie alături de el.

– El are voința și puterea de a-i face pe oameni să-l urmeze. Eu sunt gânditorul, cel care calculează și anticipează ceea ce omul de acțiune nu mai are timp să vadă. Iar tu, doamna mea, ești Regina Sacră. A ta-i dragostea care face ca totul să merite!

Dragoste? Teleri ridică o sprânceană, dar rămase tăcută, nedorind să-i umbrească încrederea. O iubise pe Dierna și Avalonul, dar îi fuseseră luate. Carausius pătrundea în patul ei mai des acum, de când era împărat și îi trebuia un moștenitor, dar ea nu avea copii. Poate că un prunc i-ar fi apropiat mai mult; așa cum stăteau lucrurile, învățase să-și trateze soțul cu respect și chiar cu afecțiune, dar datoria era principală lor legătură.

Iubea ea Britannia? Ce însemna asta? Era mândră de ținuturile durotrigilor, acolo unde se născuse, însă nu văzuse nimic în aceste mlaștini din nord s-o facă să le iubească. Poate că, dacă i s-ar fi îngăduit să

studieze misterele la fel de mult ca Dierna, ar fi învățat cum să iubească și o abstracțiune.

Însă, tocmai abilitatea preotesei de a se îngriji de abstracțiuni o trimisese în exil. Dorise la fel de mult să ajungă împărăteasă a Britanniei, pe cât voia să conducă Roma însăși. În ochii ei erau la fel de ireale. Nu mai visa nici măcar la libertate. Se întreabă, dintr-odată, dacă mai era în stare să-i pese cu adevărat de ceva.

Următoarea veste primită despre Carausius veni de-abia cu o oră înainte ca împăratul însuși să sosească, zăcând într-o litieră pe cai, cu o rană mare în coapsă, acolo unde-l prinsese descoperit un călăreț pict.

– Pot să lupt destul de bine la bordul navei, chiar și când puntea îmi dansează sub tălpi odată cu valurile, le zise el strâmbându-se, când un medic al armatei îi puse un bandaj nou pe rană, dar de pe spinarea calului este altceva! Însă i-am oprit și de-abia dacă vreo șase dintre ei au scăpat, să se ducă să le spună căpeteniilor că împăratul britanic își va apăra pământurile la fel de bine ca atunci când erau ale Romei.

– Dar nu poți fi peste tot, stăpâne, chiar dacă ai stăpâni calul la fel de bine ca sarmații. Tăria Zidului zace în oameni, dar și ei trebuie să aibă ceva de apărat. Ultimul împărat care l-a refortificat a fost Severus, acum două generații. Întreaga regiune necesită lucrări de reconstrucție și nu avem fonduri să aducem aici lemne și piatră.

– Așa e, zise Carausius, dar populația de-aici este și ea mai redusă, iar multe clădiri au fost părăsite. Piatra din structurile pe care le vom demola va servi la întărirea celorlalte. Vor fi mai mici, dar mai puternice...

Își mușcă buza când medicul îi legă bandajul deasupra rănii.

– ... la fel ca Britannia... termină el degrabă, cu broboane de transpirație pe frunte.

Allectus clătină din cap nerăbdător.

– E de rău? Întrebă el când doctorul începu să-și strângă instrumentele. Îi va provoca rana vreun betșug de durată?

Medicul, un egiptean care încă mai umbla învăluit în șaluri și eșarfe după zeci de ani departe de casă, dădu din umeri și zâmbi.

– Este un bărbat puternic. Am tratat multe alte răni mai grave din care oamenii și-au revenit să mai lupte și altă dată.

– Am să mă ocup de convalescența ta, spuse Teleri. Când o împărăteasă ordonă ceva, chiar și împăratul se supune.

Chirurgul dădu din cap.

– Dacă stă liniștit și-și lasă trupul să se vindece, o să se facă bine, însă va rămâne cu o cicatrice.

– Încă una, vrei să spui... glăsui Carausius mâhnit.

– Exact ceea ce meriți pentru că riști într-un atac pe care orice comandant de cavalerie, cu cinci ani de experiență, l-ar fi condus la fel de bine, comentă Allectus cu severitate.

– Dacă am fi avut vreunul de pierdut, răspunse împăratul. Asta-i problema. Acum că taxele nu se mai duc la Roma, Britannia este mult mai prosperă, însă asta o face doar mai tentantă în ochii lupilor, fie că vin de pe mare sau uscat. Bărbaților din triburile sudice le-a fost interzis să poarte arme timp de atâtea generații, încât acum nu mai sunt de folos nici ca miliție, iar marea lor majoritate nu-și părăsesc căminele să servească în armată. Același lucru s-a întâmplat, din câte mi s-a povestit, și în primele zile ale Imperiului Roman.

– Și cum au rezolvat problema? Întrebă Teleri.

– Au recrutat soldați din noile teritorii cucerite de la barbari, ai căror fii nu uitaseră că erau încă luptători.

– Păi nu prea cred că Dioclețian îți va permite să dea iama prin teritoriile lui de recrutare, comentă Allectus.

– Adevărat... însă va trebui să găsesc eu oameni pe undeva...

Carausius tăcu și nu protestă când medicul le porunci celorlalți să iasă, ca să se odihnească.

Va fi un pacient dificil, imediat ce durerile încetau, se gândi Teleri. Arăta ciudat de neajutorat, zăcând acolo, iar ea simți un val straniu de compasiune pentru durerile lui.

Toată iarna, în vreme ce rana se vindeca, Carausius reflectă la cum să-și echilibreze resursele financiare și forța militară. Guvernul său prosperase încântător sub controlul lui Allectus, dar banii nu-i aduceau nici un folos, dacă zăceau în vistierie.

Trebuia să-i utilizeze să tocmească oameni. Triburile sălbatice din nord erau vechiul său dușman, inacceptabile pentru cei din Britannia romană, chiar angajați de un împărat. Știa că era nevoit să caute în altă parte.

Din ce în ce mai adesea, Carausius se trezi visând la bărăganurile nisipoase și mlaștinile mărginite de stuf din propria sa țară de dincolo de Canal, la pământul gras al lanurilor smulse mării. Oamenii care făcuseră acele lanuri erau puternici și așezați, însă buni luptători, iar pentru tinerii lor fii nu se găsea niciodată pământ destul. Desigur, își spuse, dacă trimitea un mesaj, cineva tot va răspunde chemării.

Cât despre saxoni, coasta lor, la est de teritoriul juților, chiar înspre marea nordică, era un loc la fel de neprimitor unde să-ți duci viața ca pământurile menapilor. Când ieșeau în campaniile de jafuri, nu o făceau doar pentru glorie, ci și pentru că din prada adusă le cumpărau hrană gurilor flămânde de acasă. Dacă s-ar fi dus spre ei ca un om pașnic, poate ar fi reușit să-i facă să semneze un tratat, iar, dacă izbutea să cumpere siguranța teritoriilor sale printr-un tribut, n-ar fi fost primul împărat care s-ar folosi de birurile adunate ca să-și mituiască dușmanii.

Când se va întoarce la Londinium, așa va face. Era singura soluție pe care o vedea.

Cam pe la vremea idelor lunii mai, trei pânze de corabie își făcură apariția în largul coastei de sud-est a Britanniei. În ultimii ani, chiar și cel mai umil dintre

păstori învățase să recunoască pânzele peticite cu piele ale corăbiilor saxone. Prin sate răsună alarma, apoi se instalează tăcerea, când corăbiile lungi trecură pe lângă coastă.

Pândarii de la Rutupiae, amintindu-și ordinele, privesc într-o tăcere mohorâtă cum navele intrară în estuarul de la Stour și-o luară în sus pe râu, trăgând la rame. Pe când ziua era pe sfârșite, ajunseră la *Durovernum Cantiacorum*, orașul tribal al cantiacilor, cu nou construitele lui ziduri de apărare vopsite într-un roz lucind sub lumina soarelui de asfințit.

Carausius privea de pe veranda bazilicii cum căpeteniile germane mărșăluiau pe *Strada Mare* împreună cu războinicii lor, escortați îndeaproape de legionarii cu torțe, perfect conștienți și deranjați că sunt nevoiți să-i păzească pe acești străvechi dușmani de ura locuitorilor orașului. Dacă saxonii observaseră tensiunea din aer, nu dădură nici un semn sau poate că rânjetele ocazionale cu care cercetau totul în jur ar fi trebuit luate drept indiciu că ei considerau pericolul o provocare agreabilă.

Dar Carausius le făcuse invitația în termeni pe care-i înțelegeu și ei, iar dacă uitase cum să discute cu ei, tinerii războinici menapi pe care-i adusese din Germania Inferioară să-i fie gardă de corp erau aici să-l ajute. Pentru a sublinia mai bine mesajul, se îmbrăcaseră după modelul germanic: pantaloni lungi, strânși la glezne, confecționați din lână fină, vopsită într-un auriu strălucitor, și tunică de pânză albastră, ornamentată cu fâșii de brocart grecesc, cu banderole

și un colier de aur. De centura sa, strălucind de atâtea medalioane aurite, atârna o sabie romană de cavalerie, îndelung folosită, spre a le reaminti că era și el tot un războinic. Iar peste toate acestea se drapase cu o mantie de purpură imperială, prinsă cu fibule grele de aur, amintindu-le că era împărat.

Aici, glăsuiau veșmintele sale, se află o căpetenie cu rang și putere, nu vreun roman viclean, care și-ar vinde onoarea pentru aur, ci un rege și un dătător de inele, cu care un luptător liber ar putea încheia o alianță cinstită. Dar, privindu-și oaspeții mășăluind spre el, nu se mai gândea la simbolismul veșmintelor sale, ci la cât erau de comode în comparație cu cele romane.

Pregătiseră în bazilică o masă lungă pentru ospăț. Carausius stătea în capul mesei, cu căpeteniile germane de fiecare parte. Oamenii lor erau pe băncile mai depărtate, în josul mesei, acolo unde sclavii aveau grijă să fie bine aprovizionați cu vin galic. Britanicii erau obișnuiți să creadă că toți pirații erau saxoni, dar, de fapt, țineau de mai multe triburi. Bărbatul înalt din dreapta împăratului era Hlodovic, un franc de apă sărată din neamul celor care-i provocau acum mari necazuri lui Maximian. Lângă el, un om îndesat, cu o barbă colilie, era unul dintre ultimii heruli rămași în nord, care se alăturase, împreună cu războinicii săi celor de sub comanda căpeteniei angle, Wulfhere. Ultimul era un frisian ursuz, numit Radbod.

- Vinul tău e bun, zise Wulfhere, golindu-și cupa și ridicând-o să-i fie umplută iar.

– Beau în sănătatea ta! răspunse Carausius, ridicând-o pe a sa.

Își luase precauțiunea de a pune din timp ca volumul propriei sale cupe să fie redus prin umplerea fundului cu ceară. Învățase să bea vârtos în marină, dar capacitatea războinicilor germani de a bea era legendară, iar ca să le câștige respectul trebuia să țină ritmul cu ei.

– Îți vom bea bucuroși vinul, dar avem amfore cu vin la fel de bun și acasă, spuse Hlodovic.

– Plătite cu sânge, zise Carausius. Mai bine să primiți astfel de vin ca dar și să vă risipiți sângele în înțeleștări nobile.

– Chiar așa? râse Hlodovic. Vinul tău nu-i din Galia? Nu ți s-au cam subțiat rezervele de când ai rupt prieteșugul cu Maximian?

– În ultimele cinci sezoane, verii tăi l-au ținut destul de ocupat prin Belgica, râse Carausius. Nu are nici navele și nici oamenii cu care să îngreuneze negoțul Britanniei.

– Vinul este bun, căzu de acord Radbod, însă aurul, și mai bun.

– Am aur... pentru prieteni. Și argint, din minele mendipilor.

Carausius făcu semn și sclavii începură să aducă la masă coșurile cu pâine și platourile cu ouă, brânză și scoici, urmate de pulpe de vițel și carne de căprioară.

– Și ce daruri te aștepti să primești în schimb de la „prietenii“ tăi? întrebă Hlodovic, tăind încă o halcă din pulpa dinaintea lui.

Stăteau la masă ca barbarii, însă căpeteniile, care prețuiau astfel de lucruri la fel ca oricare roman, mâncau din farfurii de argint și beau din cupe de sticlă.

– Lasă-i pe tinerii voștri să-și caute gloria pe alte țarmuri. Răsplata va fi chiar mai mare, dacă voi veți pleca împotriva celor care ne atacă de pe mare.

– Dar tu, stăpâne, ești un luptător nobil. De ce te-ai lipsi de o astfel de provocare? Întrebă Wulphere, râzând și golindu-și din nou cupa.

– Așa-i, mai degrabă aș lupta pe mare, dar acum, că sunt Regele Măreț pe aici trebuie să-mi petrec multă vreme în nord, războindu-mă cu Oamenii Pictați de acolo.

– Și-ai lăsa tu lupii să păzească oile cât ești plecat? clătină Wulphere amuzat din cap.

– Dacă lupii sunt jivine onorabile, aș avea mai multă încredere în ei decât în câini, răspunse Carausius.

Primele hălci de carne fuseseră devorate, iar acum războinicii atacă un bou întreg, fript, glazurat cu miere și ornat cu mere.

Wulphere se opri din mâncat ca să-l privească.

– Nu ești roman, deși toți îți spun Imperator...

– M-am născut printre smârcurile menape, însă acum aparțin Britanniei, zâmbi el.

– Noi, lupii, suntem flămânzi și avem mulți pui de hrănit, grăi Radbod. Cât de mult ai oferi?

Pe când cărnurile fură înlocuite cu castroane cu compot de fructe și pâini îndulcite și plăcinte,

discuția deveni mult mai clară. Amforele cu vin galic se goliră una după alta. Carausius ținu piept oaspeților săi cupă după cupă și speră că-și va aminti dimineața tot ce se vorbise.

– Așadar, avem o înțelegere, făcu Hlodovic într-un târziu. Iar eu mai am doar un singur lucru să te întreb.

– Și care-ar fi acela? Întrebă Carausius, simțind cum vinul îi cânta prin vene sau poate că era victoria.

– Vreau să ne spui tuturor cum ai înfrânt flota împăratului Maximian...

Carausius se ridică încet, ținându-se de masă până când lumea încetă să se mai învârtă în jurul său, apoi, făcând fiecare pas cu cea mai mare atenție, își începu lungă călătorie spre ușă. Reușise! În numele lui Jupiter Fides jurase să plătească tribut, iar căpeteniile barbare promiseseră să-i fie loiale, jurând pe Saxnot și Ing și pe Lancea de Lemn. Acum zăceau la masă cu capetele plecate în perna mâinilor, în vreme ce oamenii lor sforăiau în paturile pregătite pe podeaua sălii. Însă el, Carausius, era cuceritorul, la băut și negocieri, fiind singurul de la masă care ieșea din sală pe propriile sale picioare.

Voia în propriul său pat. Nu, de fapt își dorea patul lui Teleri. Se va duce drept la ea de pe câmpul său de bătalie și-i va dăruia victoria. La ușă aștepta Aedfrid, cel mai tânăr dintre menapienii săi. Se sprijini de umerii băiatului, râzând când descoperi că i se împleticea limba. Dar se făcuse înțeles destul de

bine ca băiatul să-l conducă pe coridoare și peste drum până la casa din apropiere, care-i aparținea magistratului-șef al orașului și unde fusese cazată suita imperială.

- Ai nevoie de vreun ajutor, stăpâne? întrebă Aedfrid când se apropiară de camera de dormit. Să vă chem sclavul personal sau...

- Nu... dădu el din mână firesc. Eu îs marinar, ș... știi tu? În mrină ar râde de orice om... care nu ține la vin. Mi-ar da ainele jos... zise și rată o treaptă, întinzându-se spre perete după sprijin. Poa' nevastă-mea să m-aju'e... adăugă și râse din nou.

Clătinând din cap, războinicul deschise ușa camerei împăratului, ținând torța în așa fel încât lumina trecu de Carausius, împrăștiindu-se pe podea.

- Teleri! strigă el. Am reușit! Am câștigat!

Se urni spre pat și pâlپăitul torței îi făcu umbra să ajungă înaintea lui în valuri distorsionate.

- Lupii de mare au jurat credință!

Întreaga seară nu vorbise decât în limba germanilor și nu-și dădu seama că o folosea și acum.

Așternuturile se unduiră; în lumina torței îi zări albul feței și ochii holbați. Apoi ea țipă.

Carausius se dădu cu un pas înapoi și simți cum cădea. Ultimul lucru pe care și-l mai aminti pe când tot vinul băut la ospăț îi veni, în cele din urmă de hac, era groaza din ochii lui Teleri.

Dimineața, împăratul se trezi cu un cap care pulsa și cu un gust ca de lături în gură. Se strâmbă,

sperând, însă, că cei din fruntea germanilor se simțeau și mai rău. Oare începuse să îmbătrânească, de îl făcea să se simtă atât de rău doar o noapte de băut? Apoi își deschise ochii și descoperi că se afla în patul lui Teleri. Singur.

Gemu tare și ușa se deschise. Iscusit și plin de tact, servitorul personal îl scoase din hainele lui germanice, pătate cu vin, îl spălă și-l puse într-o tunică nouă.

O găsi pe Teleri în sala de mese mai mică, unde lua adesea micul dejun. Ea privi în sus când intră și el se opri brusc, pentru că tot ceea ce văzu pe fața ei zărise și cu o noapte înainte și era groază pură.

– Îmi cer iertare, spuse el bătos, că te deranjez.

Teleri se holba la platoul ei și nu-i răspunse.

– Am vrut să-ți spun despre victoria mea. Avem un tratat. Căpeteniile germane vor trimite războinici.

– Saxoni... şuieră ea, cu pumnii încleștați pe fustele pe care le purta.

– Frisieni, franci și heruli, o corectă el, întrebându-se ce era cu ea. Știuse că vor veni aici.

– Pentru mine sunt cu toții lupi saxoni! Am crezut că nu va conta, că a trecut destul timp de-atunci...

Teleri scutură din cap, iar el văzu că plângea.

– Teleri! exclamă, apropiindu-se de ea.

– Nu mă atinge! țipă ea, ridicându-se atât de repede, încât banca se răsturnă în urma ei. Ești unul dintre ei! Credeam că ești roman, dar, când te privesc, văd fața *lui*.

– A cui, Teleri? Întrebă Carausius. Glasul său tremura de efortul făcut să nu urle.

– Saxonul... răspunse ea, atât de încet, încât trebui să se concentreze ca s-o audă, bărbatul care a încercat să mă pângărească când aveam optsprezece ani.

Trecu și vara, iar odată cu ea, un an care, pentru provincia sudică, a fost mult mai pașnic decât își aminteau locuitorii săi să fi fost vreodată. Saxonii, cu jurămintele lor încă proaspete pe buze și cu pungile pline de aurul britanic, își întoarseră atenția spre alte țărături. Însă irlandezii nu aveau astfel de ambiții. Ei începură să-i jefuiască pe cei de pe teritoriile Silures și Demetae, iar împăratul și curtea sa goniră spre vest să le apere.

Teleri ceruse să rămână cu tatăl ei, dar împăratul, știind cât prețuiau triburile din vest pentru regina lor, consideră înțelept să-și arate încrederea în abilitatea sa de a-i apăra aducându-și soața cu el. Teleri se gândi că poate spera că, venind cu el, ar fi atras-o încă o dată în patul său. Încercase să-și disciplineze simțămintele, dar de la ospățul de la Cantia-corum nu mai suportase atingerea lui. Nici când nu purta hainele lui de menapian sau nu era înconjurat de garda sa barbară, atunci când îl privea, vedea tot un dușman.

Ca împărăteasă, avea servitorii și suita ei. Călătorea într-o litieră pe cai, cu oamenii săi în jur, iar, dacă nu voia să împartă patul cu soțul ei, era ușor să spună că drumul o obosise și că prefera să doarmă

singură. Când vor ajunge la Venta Silurum, era de așteptat să locuiască împreună, iar explicațiile vor fi mult mai greu de dat. Așa că, pe măsură ce se apropiau de gurile Sabrinei, ea imploră să fie lăsată să se întoarcă spre sud, la Aquae Sulis, și să se îmbarce acolo. Carausius, sperând, poate, că timpul va vindeca rana dintre ei, acceptă.

Cu o noapte înainte ca grupurile lor să se despartă, se odihni la Corinium, vechea capitală a do-bunnilor, acolo unde Calea Fosse intersecta drumul principal spre vest. Orașul era mic, dar bogat, faimos pentru măiestria meșterilor de mozaicuri care-și așezaseră acolo întreaga lor industrie. *Mansio*¹ era foarte opulentă, aprecie Teleri luând loc pe una dintre canapele. În mod sigur, Roma ar fi oferit ceva mult mai luxos. Totul fu și mai șocant când o ușă se deschise și Dierna intră în încăpere.

Ca întotdeauna, Marea Preoteasă domina totul din jur, care păru dintr-odată mult prea încărcat, ba chiar ți pător, în comparație cu simplitatea clasică a robei sale albastre. Apoi Teleri își aminti că ea însăși era împărăteasă și că putea depăși în rang orice preoteasă născută vreodată, așa că se ridică în picioare cerând să i se spună ce făcea Dierna acolo.

– Datoria mea. Am venit să discut cu soțul tău și cu tine.

¹ Loc de popas pentru călători și curieri oficiali de-a lungul unui drum (n. tr.).

Preoteasa se așează pe una dintre bănci. Teleri îi aruncă o privire piezișă și văzu că mâinile femeii mai vârstnice erau împreunate strâns, contrazicându-i aerul calm.

– Știe că ești aici?

Teleri se așează din nou, potrivindu-și faldurile pallei, șalul său purpuriu, pentru a cădea cu mai multă eleganță.

Nu era nevoie de nici un răspuns: ușa se deschise din nou și însuși Carausius își făcu apariția, cu Allectus în urmă-i. În spatele lor zări garda lui barbară și se încordă fără să vrea. Apoi ușa se închise, scutind-o de priveliște.

Împăratul se opri brusc, holbându-se. O salută pe Dierna:

– Doamnă, ne onorezi.

– Așa este, răspunse ea. V-am onorat, dar tu nu ne onorezi prin aceste veșminte barbare pe care le porți.

Teleri inspiră în grabă. Se trecuse, într-adevăr, la subiect.

Carausius privi în jos spre pantalonii lui germanici și se înroși, dar, când își ridică din nou privirea, nu era nici urmă de supușenie în ea.

– M-am născut barbar, spuse el calm. Sunt veșmintele tinereții mele și sunt comode. Și sunt hainele aliaților mei.

Ochii Diernei scăpărară.

– Atunci, îi respingi pe zeii Britanniei, care te-au ridicat atât de sus? Nu-i nici o rușine pentru un porc să se bălăcească în mocirlă, dar un om n-ar

trebui s-o facă. Ai pășit pe Delușorul Sacru și ai auzit cântând stelele verii. Ai purtat dragoni pe brațe înainte ca Atlantida să se fi scufundat în valuri. Vei nega înțelepciunea dobândită cu prețul atâtor vieți și te vei scufunda înapoi în noroiul unde colcăie semințiile în formare? Nu le mai aparții lor, ci Britanniei!

– Într-adevăr. Dar ce-i Britannia? Copacul care adăpostește oamenii își ridică brațele spre cer, răspunse Carausius pe îndelete, dar trebuie să prindă rădăcini în pământ, altfel, va muri. Britannia este mai mult decât Avalonul. În călătoriile mele peste tot prin această insulă am văzut oameni din toate colțurile imperiului, ai căror fii iubesc acest pământ precum pe al lor. Îi voi apăra pe toți, pe toți cei dați mie în pază. Nu mă învinovați, dacă mă bucur de ceea ce am, unde pot...

Privirea lui o căută pe Teleri, apoi se abătu în altă parte.

– Sprijinul tău vine de la prinții din Britannia, exclamă Allectus, din partea oamenilor cu străvechiul sânge celt, care te-au făcut împărat! Vei da darurile lor sclavilor?

Carausius își îndreptă spatele, culoarea revenindu-i încă o dată în obraji.

– Și tu mă atacă? Credeam că pot conta pe loialitatea *ta!*

– Atunci, ar fi mai bine să ți-o reconsideri pe a ta, comentă Allectus cu amărăciune. Dacă ești hotărât să-ți smulgi rădăcinile, să nu te mai plângi

dacă am să-mi aduc aminte că strămoșii mei erau regi ai belgilor!

O clipă, Carausius se holbă la el. Privirea sa trecu la Dierna, iar apoi la Teleri, iar ea trebui să se uite în altă parte. În cele din urmă, oftă.

– Vei face ceea ce trebuie. Dar greșești. Îmi amintesc foarte bine cine m-a făcut pe mine împărat, soldații și marinarii flotei m-au aclamat primii, nu prinții britanici, care nici nu mai poartă arme. Britannia a fost cândva celtă, dar nu mai este. În Moridunum sunt oameni – de multe rase – care-și dau sângele să te apere. Locul meu este lângă ei. Acum am să vă las să dezbateți problemele voastre filozofice.

Împărăteasa Britanniei călătorea spre Aquae Sulis să se îmbăieze în apele de acolo și să-i aducă ofrande Zeiței. Dar femeia Teleri căuta în acele apele înțepătoare vindecarea sufletului ei rănit. Se întreba dacă o va găsi. Dierna decisese să vină cu ea și chiar și împărătesei îi fu imposibil s-o refuze pe Doamna din Avalon. Dar pe când litiera sa se legăna pe podul de piatră peste Avon, Teleri își ridică privirile spre dealurile împădurite care se înălțau deasupra orașului și simți că o cuprinde liniștea.

Structura templului fusese construită în stilul elenic de împăratul Hadrian. În zilele sale de glorie, se gândi ea pe când se apropiau de altar, trebuie să fi fost magnific. Însă anii rotunjinseră pietrele și decoloraseră frescele. I se părea că locul devenise o prelungire

a Zeiței, prietenos și confortabil precum o haină purtată până când ia forma proprietarului ei.

Se opri în curte, înaintea altarului de vizavi de izvor și aruncă peste cărbuni vreo câteva fire de tămâie. O simți pe Dierna lângă ea, cu forța ei ascunsă în spatele voalului care o acoperea precum lumina în spatele umbrarului. Preoteasa de la Sulis o salutase pe Doamna din Avalon ca pe o colegă, dar în acest cult ea nu avea nici o autoritate, informație care îi dădu lui Teleri o anumită satisfacție.

Străbătură curtea și urcară treptele templului, de pe frontonul căruia îi privea Gorgona de pază, înconjurată de nimfe. Înăuntru lămpile luminau slab imaginea în mărime naturală a Minervei Sulis, trăsăturile ei poleite strălucind de sub coiful de bronz. În pofida însemnelor marțiale, expresia ei era calmă și meditativă.

Doamnă, se gândi Teleri pe când se uita în sus spre ea, mă poți învăța înțelepciunea? Îmi poți oferi tihna? Eliberate, se deșteptară în ea amintirile despre preotesele făcând incantații pe Delușorul Sacru, scăldat în strălucirea argintie a lunii. Simțise atunci prezența Zeiței umplând-o de lumină. Aici sesiza numai ecourile puterii și nu știa dacă i se păruse ei că e altceva sau dacă era din cauza sufletului.

În cea de-a doua zi a vizitei sale se îmbăie în ape. Toți ceilalți vizitatori fuseseră opriți să intre în templu pentru ca împărăteasa și doamnele ei să aibă intimitate. Printre colonadele care înconjurau Marea Baie vedea curtea și altarul unde adusesese ofrande cu

o zi înainte. Lumina se reflecta din apă și sclipea pe tavanul de bârne; o pâclă de umezeală dinspre bazinele încălzit din încăperea alăturată îi învăluia umbrele în mister. Apa era caldută și, curând, toată lumea se obișnuia cu mirosul de sulf. Teleri se lăsă pe spate, și încercă să se relaxeze. Însă nu putea uita nefericirea pe care o văzuse în ochii soțului ei când îl lăsase și suferința, la fel de mare, chiar dacă din cauze diferite, din cei ai lui Allectus. O durea sufletul să-i vadă înfruntându-se.

În acel moment, preotesele de la Sulis le instruiseră să se deplaseze spre bazinul cu apă fierbinte, alimentat, la fel ca toate celelalte, de același izvor sacru, dar încălzit de un hipocaust. Teleri icni din pricina căldurii, dar Dierna pășea în bazin la fel de nerăbdătoare ca într-un lac din Avalon; își mușcă buza și se forță să o urmeze. Apoi, pentru o vreme, nu se mai gândi la nimic altceva decât la reacțiile trupului ei. Își simți inima începând să bată cu putere, iar transpirația începu să-i șiroiască pe frunte.

Chiar când se gândi că este gata să leșine, îndrumătoarea lor o ajută să iasă și o însoți la frigidarium, ale cărui ape înghețate de-abia dacă păreau reci. Apoi, cu furnicături de la fiecare nerv și cu sângele bolborosindu-i prin vene, i se dădu voie să se întoarcă la Marea Baie. Extremele de temperatură o stimulasera și o obosisera în același timp. De data asta, găsi că era ușor să se scufunde într-o reverie nepăsătoare.

– Acesta este pântecul Zeiței, spuse Dierna încet. Romanii îi spun Minerva, iar cei de dinaintea lor, Sulis. Pentru mine este Briga, Doamna acestui teritoriu. Când plutesc în aceste ape, sunt redusă la sursa mea și reînnoită. Îți mulțumesc că mi-ai îngăduit să te însoțesc.

Teleri se răsuci spre ea, înălțându-și sprâncenele, dar își spuse că astfel de comentarii curtenitoare meritau un răspuns.

– Ești bine-venită. Nu pretind că trec prin astfel de meditații sofisticate, dar aici este pace.

– Este pace și în Avalon. Acum îmi pare rău că te-am trimis de-acolo. Scopul meu a fost unul înălțător, dar pentru cine n-a vrut asta, soarta a fost una grea. Ar fi trebuit să găsesc o altă cale.

Dierna zăcea plutind pe jumătate în apa verde, părul ei lung ondulându-se în jurul chipului în bucle arămii, iar sânii ei plini, cu sfârcurile întunecate de copiii avuți răzbătând la suprafață.

Uimirea lui Teleri era totală. Își sacrificase trei ani de viață, iar acum îndrumătoarea sa sugera că nu fusese deloc necesar, la urma urmei.

– Mi-ai dat de înțeles că soarta Britanniei depindea de cooperarea mea. Ce altă cale ar mai fi putut fi?

– A fost o greșeală că te-am legat printr-un mariaj ca între cetățenii romani.

Dierna se ridică, apa șiroindu-i din păr.

– N-am înțeles atunci că rege era destinat să fie Carausius și că trebuia să se fi unit cu o regină sacră, după vechile rânduieli.

– Ei, ce s-a întâmplat s-a întâmplat și nu se mai poate drege... începu Teleri, dar prințesa clătină din cap.

– Nu-i chiar așa. Acum e mai importantă legarea împăratului de vechile mistere, când este ispitit de ideea de a urma alte căi. Trebuie să-l aduci la Avalon, Teleri, și să facem Marele Ritual cu el acolo.

Teleri se ridică atât de repede încât apa se îndepărtă de ea într-un val măreț.

– Nu voi veni! șuieră. Jur pe Zeița acestui izvor sacru! M-ai aruncat afară din Avalon și nu mă mai întorc acolo în fuga mare doar pentru că te-ai răzgândit. Fă-i lui Carausius ce vrăji poștești, dar mai degrabă se va zgudui pământul și se vor deschide cerurile decât să mă întorc eu târâș la tine!

Se îndreptă pleoscăind apa spre marginea abruptă a bazinului, unde sclavele o așteptau cu prosoapele. Simți privirea Diernei ațintită asupra ei, dar nu se întoarse.

Când Teleri se trezi în dimineața următoare, îi spuseră că Doamna din Avalon plecase. Pentru o clipă simți un vag regret, apoi își aminti ce se petrecuse între ele și se bucură. Înainte de masa de la prânz, trompeții anunțară o altă sosire. Era Allectus, iar ea fu mult prea încântată să-l vadă ca să-l întrebe de ce nu era cu împăratul. Dealurile acoperite de copaci din jurul lui Aquae Sulis deveniseră zidurile unei închisori pentru ea. Dintr-odată îi fu dor de

colinele rotunjite care dominau Durnovaria și de priveștiștea mării.

– Du-mă la casa tatălui meu, Allectus! se plânse ea. Du-mă acasă!

El s-a înroșit, sângele clocotitor năvălindu-i în obraji, și i-a sărutat mâna.

15

În acea iarnă, un general din Egipt urmă exemplul lui Carausius și se proclamă împărat. Ca replică, stăpânii din Roma îi ridicară pe doi dintre cei mai tineri generali la rangul de cezar: Galerius, să-l asiste pe Dioclețian în est, și Constantius Chlorus în vest. Decizia păru să fie una înțeleaptă, pentru că nu numai că li se reamintea egiptenilor cam ce îndatoriri aveau, dar, cu ajutorul lui Constantius, Maximian i-a ținut sub control pe francii și alemanii de pe Rhenus. Iar cu pacea reinstaurată în restul imperiului, împărații Romei puteau, în sfârșit, să se ocupe de necazurile de mai mică importanță, cum ar fi Britannia.

Când mările s-au liniștit, odată cu venirea noului an, o liburnă cu flamura lui Constantius dădu ocol insulei Tanatus și urcă pe estuarul râului Tamesis, spre Londinium. Pergamentele pe care le aducea aveau un mesaj simplu. Dioclețian și Maximian Augustus îi cereau lui Carausius să renunțe la confiscarea

provinciei Britannia și să-și reia îndatoririle. Era chemat la Roma pentru proces. Dacă refuza, să se pregătească să le înfrunte mânia, cu întreaga forță a imperiului în spatele lor.

Împăratul Britanniei stătea în camera sa de lucru din Palatul Guvernatorului, în Londinium, parcurgând mesajul de la Dioclețian cu ochi indiferenți. Nu mai avea nevoie să citească cele scrise, memorase toate cuvintele. În interiorul palatului se lăsase liniștea, dar de afară se auzea un murmur ca un clipocit de apă, din când în când umflându-se ca o furtună.

– Oamenii așteaptă, spuse Allectus, care stătea mai aproape de fereastră. Au dreptul să fie ascultați. Trebuie să le spui ce intenționezi să faci.

– Îi aud și eu, răspunse Carausius. Ascultă, gălăgia lor este ca un vuiet al mării. Dar eu înțeleg oceanul. Oamenii din Londinium sunt mult mai nestatornici și mai periculoși. Dacă am să-i rezist acestei cereri, vor fi alături de mine? Au ovaționat când mi-am asumat purpura. Le-am adus prosperitate, dar mă tem că-l vor întâmpina pe învingătorul meu cu același entuziasm, dacă nu voi mai conduce.

– Poate, vorbi prudent Allectus, dar nu-i vei câștiga prin indecizie. Vor să creadă că știi ce faci și că locuințele și traiul vor fi în siguranță. Spune-le că vei apăra Londinium și vor fi mulțumiți.

– Vreau mai mult de-atât. Vreau să fie adevărat.

Carausius își împinse scaunul înapoi și începu să măsoare podeaua cu mozaic.

– Și nu cred că acest scop va fi atins ridicându-mi tabăra peste drum de Dubris, cu armata mea, și așteptându-l pe Constantius să vină.

– Ce altceva ai mai putea face? Londinium se află în inima Britanniei, de unde-i vine seva vieții, pentru că din ce alt motiv ai înființat aici o monetărie? Trebuie păzită.

Carausius se întoarce spre el.

– Întreaga țară trebuie protejată, iar forța navală este cheia apărării ei. Nici chiar întărirea fortărețelor de pe Țărmul Saxon nu-i o soluție. Voi duce lupta în ținutul dușmanului. Nu-i voi permite să pună piciorul aici, nici măcar un singur legionar să nu ajungă pe aceste țărmuri.

– Vrei să pleci în Galia? Ai noștri vor crede că-i abandonezi.

– Baza navală de la Gesoriacum se află în Galia. Dacă o ia Constantius, apărarea noastră înaintată va dispărea, iar, odată cu ea, și șantierele navale și liniile de aprovizionare care ne leagă de imperiu.

– Iar dacă pierzi?

– I-am mai bătut o dată...

Carausius stătea nemișcat, cu pumnii strânși.

– Flota ta era pregătită de luptele cu saxonii, în momentul ei de supremă iscusință, sublinie Allectus. Acum jumătate dintre soldații tăi îmbarcați se află în nord, întărind garnizoanele de la Zid. Îi vei chema în ajutor pe aliații tăi barbari?

– Dacă trebuie...

– Nu! zise Allectus și se ridică în picioare. Ai cedat deja prea mult în fața lor. Dacă vei învinge cu ajutorul lor, vor vrea mai mult. Sunt la fel de interesat ca și tine să mențin Britannia în libertate, dar mai degrabă mă las guvernat de Roma decât de lupii saxoni.

– Acum ești guvernat de menapi! Își auzi Carausius glasul răsunând tot mai tare și se strădui să-l țină sub control. Guvernatorii Britanniei au venit din Galia și Dalmația și Hispania; legiunile care vă apără au nume străine.

– Poate că s-au născut barbari, dar s-au civilizat. Ei recunosc acum că acesta este pământ celt. Saxonii nu sunt preocupați decât să-și umple burdihanele. Neamul lor nu se va stabili niciodată pe pământul britanic.

Carausius oftă, amintindu-și cum îi risipise preoteasa sângele ca să hrănească pământul.

– Voi pleca în sud, unde cei de acolo-și vor aminti cum le-am salvat casele și voi aduna oameni care să vină cu mine pe mare până la Gesoriacum. Tu-i înțelegi pe acești negustori din Londinium, Allectus. Rămâi aici și domnește în locul meu, cât sunt plecat.

În obrajii palizi ai tânărului apăru o roșeață neașteptată, care dispăru însă la fel de repede. Carausius se întrebă de ce. Desigur, după atâta vreme Allectus știa câtă încredere avea împăratul în el, dar nu mai era vreme să te îngrijorezi de simțămintele altuia. Deschise ușa și ceru să-i fie

adus funcționarul, în timp ce revizuia instrucțiunile pe care să le dea înainte de plecare.

Pe Delușor, începutul verii era menit, prin tradiție, vopsirii firelelor de in și lână toarse pe timpul iernii. Exista obiceiul ca și Doamna din Avalon să asiste. Motivul invocat era că în acest fel dădea un exemplu fecioarelor, dar Diernei i se păruse întotdeauna că tradiția fusese menținută numai pentru că, atunci când cineva devenea mare preoteasă, prepararea vopselei și vopsirea în fir erau o pauză bine-venită de la alte îndatoriri. Dar amestecarea corectă a vopselelor și socotirea timpului cât scufunzi lâna pentru a lua exact nuanța potrivită de albastru cereau o anumită experiență și ochi buni. Ildeg era vopsitoarea lor șefă, iar pe Dierna o încânta să lucreze sub îndrumarea ei.

Mai multe sculuri de lână atârnav deja, șiroind, de crengile salciei din spatele ei, a cărei scoarță era ușor pătată, după ce servise aceluiasi scop și anul trecut. Mai departe, pe malul pârâului fierbeau și alte cazane. Ildeg mergea de la unul la altul, asigurându-se că totul se făcea cum trebuia. Mica Lina, care o ajuta pe Dierna, aduse două sculuri și le așeză pe pătură, apoi mai puse o bucată de lemn pe foc. Era important să se mențină lichidul la foc mic, fără să fie lăsat să fiarbă din plin.

Dierna agăță unul dintre sculuri și-l coborî cu grijă în ceaun. Vopseaua era de drobușor, iar la lumina aceasta era la fel de albastră precum valurile.

din largul mării. Fusese numai o singură dată atât de departe de țarm, atunci când Carausius o luase cu el pe nava lui amiral prin Canal. El izbucnise în râs la ignoranța ei în cele marinărești și-i spusese că trebuia să înțeleagă apele care protejau insula iubită. Privi în ceaun și văzu din nou marea, șiroaiele lăsate creând curenți avântați înăuntru și spumă albă.

Carausius s-ar putea să fie pe mare chiar acum, se gândi ea, luptând în băătălie. Venise vestea că era în drum spre Gesoriacum, cu toate navele pe care le putuse aduce. Dar n-o luase și pe Teleri și, chiar dacă preoteasa văzuse ceva folositor în viziunile sale, fără o altă preoteasă inițiată în primirea mesajului sau fără ritualul de pregătire și preparare a ierburilor sacre pentru a-și spori puterea, nu avea nici o cale de a împărtăși ce vedea. Nu se așteptase să-i pese prea mult, chiar dacă ar fi știut ce se întâmpla.

– Scoate acum lâna afară, draga mea, altfel, se va închide prea mult.

Glasul lui Ildeg o readuse pe Dierna înapoi la realitatea prezentă. Ridică sculul și îl duse, aburind, spre salcie, iar Lina plecă după altele.

Dierna inspiră adânc înainte de a-l scufunda pe următorul, pentru că fumul înecăcios de la ceaunul cu vopsea te putea ameți, apoi îl coborî prudentă în marea de un albastru închis... O frunză căzu și pluti în cercuri largi la suprafață. Preoteasa încercă s-o ridice, apoi scăpă lingura cu un țipăt slab. Nu era frunză, ci o navă, cu alte câteva zeci în jur, apărând

și dispărând prin aburii învolburați. Apucă marginea ceaunului, fără să simtă căldura care-i ardea palmele, și se aplecă mai tare, încercând cu disperare să vadă.

Viziunea ei semăna cu ce-ar fi văzut o pasăre de mare, dând ocol vaselor prinse mai jos în bătălie. Recunosc *Orionul* și alte câteva nave. Chiar dacă nu le-ar fi știut după aspect, tot le-ar fi identificat după viteza și agilitatea cu care se mișcau. Corăbiile rămase – mai mari, mai grele și mai dificil de manevrat – erau ale dușmanului roman. În urma lor vedea un banc lung de nisip; lupta se desfășura în interiorul unui golf mare, unde superioritatea britanică în manevrarea navelor aducea puține avantaje. Cum putuse Carausius să se lase prins în capcană în acest fel? Lupta sa împotriva flotei armoricane a lui Maximian fusese o încercare a priceperii marinărești, dar, pe când romanii reușeau unul după altul să atragă și să-și abordeze victima, era tot mai clar că lupta va fi câștigată prin forță, nu prin iscusință.

Fugi! strigă inima ei. *Nu poți învinge aici, trebuie să te desprinzi de acolo!* Dierna se întinse în jos; un moment îl zări foarte clar pe Carausius, cu o sabie însângerată în mână. El se uită în sus. Oare o văzuse? Auzise? Apoi un val roșu se rostogoli peste viziunea ei. Marea se transforma în sânge! Probabil că urlase pentru că, în clipa următoare, auzi voci strigând-o pe nume, de parcă ar fi venit de la mare distanță, și simți cum mâini moi o trăgeau de acolo.

– E roșie... șopti ea. E sânge în apă, acolo...

– Nu, Doamnă, răspunse Lina, vopsea din apă este albastră! Oh, Doamnă, uitați-vă la mâinile voastre!

Dierna rămase fără răsuflare la primul impuls de durere. Apoi celelalte se adunară în jurul ei și în agitația din timpul bandajării rănilor, nimeni nu s-a gândit s-o întrebe ce-a văzut.

În dimineața următoare o chemă pe Adwen să-i facă bagajele, pe Lewal și pe unul dintre druzii mai tineri pentru a o escorta, iar pe oamenii mlaștinii, s-o conducă printre cețuri spre lumea de afară. Era ceva în atitudinea ei care descuraja orice fel de întrebări, însă nici ea nu îndrăznea să vorbească despre viziunile ei, dacă, într-adevăr, le avusese și nu era totul o halucinație născută din temerile ei. Dacă ar fi fost învins în luptă Carausius, fie el personal, fie vestea morții sale ar fi ajuns la Portus Adurni, iar ea acolo trebuia să meargă. Dacă era în viață, avea nevoie de ajutorul ei. Trebuia să afle.

Călătoria le luă o săptămână de mărșăluit din greu. Cam pe când ajunseră la Venta Belgarum, mâinile Diernei erau pe vindecate, iar o temere fusese înlocuită cu alta. Veștile rele se împrăstiau ca vântul și toată lumea din ținutul de vest știa de marea bătălie care se dăduse la Gesoriacum. Timp de o noapte întreagă, Dierna se zvârcoli fără somn, prea neliniștită să poată măcar să-l caute pe căile spirituale, fără a ști dacă supraviețuise.

Dimineața sosiră și mai multe vești: nava-amiral reușise să ajungă acasă, cu împăratul la bord, dar vasele însoțitoare erau îngrozitor de puține. Flota care băgase spaima în sufletul saxonilor pierise, împreună cu majoritatea oamenilor ei, iar Constantius Chlorus aduna trupele necesare invadării Britanniei. Peste tot bărbații mormăiau. Oameni care profitaseră în timpul regimului rebel se temeau că vor pierde tot ceea ce câștigaseră. Alții dădeau din umeri, nepăsători la ideea schimbării stăpânilor, sau făceau speculații asupra recompenselor pregătite pentru cei care i-ar fi ajutat pe invadatori.

Însă indiferent ce aveau romanii de gând cu ceilalți, dacă teritoriul ajungea să fie cucerit de Constantius, pentru Carausius nu va exista nici un fel de milă. Poneiul Diernei zvâcni din cap și o luă la trap, după ce-l îmboldise înainte.

Aerul de la Portus Adurni părea greu, în pofida vântului înviorător dinspre mare. Dierna se gândi că ar fi știut că erau necazuri, chiar dacă n-ar fi auzit zvonurile. Atmosfera din fortăreață nu era încă una a înfrângerii, dar aproape că putea simți îngrijorarea. Era grăitor și faptul că ofițerul de serviciu nu avu nici o obiecție când ceru să-l vadă pe împărat. Ea era civilă, fără nici o treabă într-un amplasament militar care va deveni, curând, zonă de război. Dar era limpede că forțele rămase lângă Carausius erau atât de desperate, încât să aprecieze orice fel de ajutor nebulos adus de o vrăjitoare localnică. El se afla

la o masă pe care fusese întinsă o hartă a Britanniei, mutând bucățele de lemn înainte și înapoi, în timp ce calcula mișcări și amplasamente. Pe obraz avea o tăietură urâtă și un bandaj în jurul gambei. Dierna rămase o clipă în pragul ușii, atât de ușurată să-l vadă acolo, încât nici nu se putu mișca. Apoi, deși nu scosese nici un sunet, el o privi.

– Teleri? șopti el.

Dierna făcu un pas înainte, întorcându-se în așa fel încât lumina să cadă din plin pe ea. Carausius clipi nedumerit, iar speranța care-i însuflețise trăsăturile îi cedă altui simțământ, poate frica.

De ce-aș fi surprinsă? își spuse, dorind ca bătaile năvalnice ale inimii să încetinească. *Am vrut ca el s-o iubească. N-ar fi trebuit să vin...* Dar el o luase, deja, spre ea.

– Doamnă, spuse el cu asprime, ai venit să prezici de bine sau de rău?

Avea privirea fixă, însă era calmul celui dispus să-și înfrunte pieirea. Asta reprezenta ea pentru el? Își mușcă buza, dându-și seama că era exact ceea ce ea însăși îngăduise să devină.

– Nici una, nici alta. Am venit să te ajut, dacă pot. El se încruntă, căzând pe gânduri.

– Ai venit repede, dacă erai în Avalon. Sau a trimis Teleri...

În timp ce clătina din cap, ea văzu tristețea, repede ascunsă apoi, din ochii lui.

– Nu-i aici, cu tine?

– E la Durnovaria, la tatăl ei.

Pentru scurt timp se lăasă liniştea. Acum era rândul Diernei să se încrunte. Fusese cât se poate de clar, la Aquae Sulis, că Teleri era nefericită. Însă situaţia trebuie să fi fost mai rea decât crezuse. *Ea mă învinuieşte pe mine*, îşi dădu seama. *De asta nu vrea să discute cu mine*. Însă acum nu putea face nimic în privinţa lui Teleri. Înfrânându-şi stânjeneala, veni lângă el şi privi în jos, spre hartă.

– Unde crezi că va debarca acest Constantius şi ce forţe crezi că poţi scoate în întâmpinarea lui?

– Prima sa grijă o să fie ocuparea Londiniumului, spuse Carausius.

Putea să vadă că discutarea chestiunii îi aducea o oarecare uşurare. Era vorba de acţiune, iar acesta nu era omul care să-şi accepte soarta cu umilinţă, cum le impuneau preoţii creştini adepţilor lor.

– Ar putea ataca direct acolo, continuă el, dar o debarcare ar fi dificilă dacă oraşul era apărat. În schimb, Constantius ar putea încerca să debarce la Tanatus şi apoi să traverseze Cantium; oricum, ştie că sud-estul mă sprijină din plin. Dacă aş fi în locul lui, aş încerca un atac bifurcat şi aş debarca cea de-a doua trupă în altă parte, poate între acest loc şi Clausentum. Cea de-a doua monetărie a lui Allectus se află acolo şi ar fi foarte înţelept s-o captureze cât de repede posibil.

În timp ce vorbea, deplasă piesele colorate pe hartă şi, pentru o clipă, Dierna văzu, ca şi cum ar fi scrutat o fântână sacră, soldaţii mărşăluind pe teren. Scutură din cap să se elibereze de fantasmă şi se concentră din nou asupra hărţii.

– Îți aduni forțele de apărare?

– Allectus ține Londinium, îi răspunse el. Am redus la maximum garnizoanele de pe Zid, iar acele trupe se îndreaptă acum în marș spre sud, să întâlnească garnizoana de acolo. Am adus mai mulți oameni aici, la fel și la Venta. Trebuie să ne stabilim apărarea în orașe. Cu excepția fortărețelor navale, nu mai avem nici un fel de forțe în sud. Încă de pe vremea lui Claudius, luptele s-au dat pe coaste sau la frontiera nordică, iar acolo nu a mai fost nevoie. M-ai ajuta, dacă te-ai duce la Durnovaria și l-ai întreba pe prințul Eiddin Mynoc dacă n-ar putea aduna o formație de luptă dintre tinerii săi.

– Dar Teleri...

– Teleri m-a părăsit, spuse el fără nici o ezitare, confirmându-i temerile. Nu-mi trebuie condoleanțe. Știi mai bine decât oricine că mariajul nostru a fost doar simbolul unei alianțe. Ea nu m-a dorit niciodată, iar eu n-am avut niciodată timp să încerc să-i câștig inima. Aș vrea s-o fi putut face fericită, dar n-aș ține-o lângă mine cu forța. Totuși, încă mai am nevoie de alianță, dar nu-i pot cere ei să pledeze în favoarea mea.

Chipul său afișa acea lipsă de emoție care masca o durere profundă. Dierna își mușcă buzele, știind prea bine că nu se cădea să-l insulte cu dovezi de simpatie. Ea aranjase căsătoria și, dacă se gândea, spre binele tuturor, însă rezultatul o rănise pe fata pe care o iubise ca pe o soră și pe bărbatul... respectat? Respectul să fie motivul pentru cum se simțea

acum? Își spuse că propriile ei simțăminte nu contau. Erau prea multe de făcut.

– Am să plec, desigur, rosti ea cu încetineală, întrebându-se dacă Teleri era dispusă acum să discute cu ea. Dar m-aș simți mai bine, adăugă ea, dacă ai pune pe altcineva la comandă la Londinium.

Nu era foarte sigură ce o deranja. Să fi fost ceva din ce spusese Allectus la Corinium?

– Un ofițer mai experimentat? Întrebă Carausius. Allectus știe destule pentru a putea fi sfătuit în chestiunile militare de către comandantul garnizoanei. Populația civilă este cea care trebuie să ne susțină cauza, iar el se împacă excelent cu fiecare negustor. Va fi capabil să-i convingă, dacă pot fi convinși. Am încredere în el, cu atât mai mult cu cât nu face parte din armată. Un ofițer cu activitate îndelungată în urmă-i, confruntat cu legionarii cezarului, s-ar putea să-și amintească de faptul că primul său jurământ a fost în fața lui Dioclețian. Dar sunt sigur că Allectus nu va ceda Britannia stăpânirii romane, de bunăvoie.

– Ai dreptate, spuse Dierna, gândindu-se la genealogiile regale, dar ți-e chiar atât de loial pe cât e acestui pământ?

Carausius își îndreptă umerii privind-o, iar ea încremeni, conștientă de tensiunea apărută subit între ei.

– De ce, întrebă el plictisit, ar trebui să-ți pese ție de așa ceva?

Dierna rămase tăcută, incapabilă să răspundă.

– Tu nu ți-ai dorit un împărat al Britanniei, ai vrut un rege sacru, continuă el. M-ai chemat pe această insulă prin vrăjile tale și mi-ai dăruit o mireasă regească; m-ai convins să-mi uit jurământul de credință și propria mea țară. Dar Allectus este din partea locului. *El* nu te va dezgusta niciodată purtând veșminte de barbar...

Și el își amintea cum se ciondăniseră în Corinium. Tristețea zâmbetului său îi zdrobi inima, dar în clipa următoare recunoscuse în ochii lui nu numai durerea, dar și mândria.

– M-oi fi născut eu barbar, Doamna mea, dar prost nu sunt. Crezi că n-am înțeles că n-am fost decât unealta ta pentru apărarea Britanniei? Dar o unealtă se poate rupe, iar, când se întâmplă, meșterul ia alta. Poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui că vei înceta să mai încerci să eliberezi de romani acest pământ, dacă eu dau greș?

Dierna își simți ochii umplându-se pe neașteptate de lacrimi, dar nu-și mută privirea. Răbdarea lui cerea un răspuns.

– Nu... șopti ea în cele din urmă, însă asta se întâmplă pentru că Zeița este cea care furnizează uneltele și eu însămi sunt în mâinile ei...

– Atunci, de ce plângi? Întrebă și făcu un pas spre ea. Dierna! Dacă suntem legați în aceeași măsură, măcar acum încetează să mai încerci să-i manipulezi pe toți cei din jur conform propriei tale idei despre datorie și spune-mi adevărul, da?

Adevărul... se gândi ea disperată. Măcar eu îl știu? Sau nu-mi pot permite să văd altceva decât datoria?

– Plâng... spuse ea într-un târziu, pentru că te iubesc.

O clipă, Carausius rămase încremenit cu totul. Ea văzu cum încordarea îl părăsea, iar capul i se plecă.

– Iubire... murmurase de parcă n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul.

Și de ce m-ar iubi? se întrebă ea.

– Nu contează, zise ea repede. Mi-ai cerut și ți-am răspuns.

– Ești Marea Preoteasă din Avalon, la fel de sacră precum oricare dintre Vestalele din Roma.

O privi și ea tresări sub intensitatea emoției atât de brusc dezvăluite. Nu avea nici un drept să aștepte dragoste din partea lui, dar nici nu credea că i-ar suporta ura.

– Să spui că tot ceea ce simți nu înseamnă nimic e degradant și pentru tine, și pentru mine.

Carausius continuă să o scruteze cu privirea, de parcă trăsăturile ei ar fi fost o carte scrisă într-o limbă ciudată, iar el încerca să citească.

– N-am vorbit în calitate de Mare Preoteasă, ci ca femeie... șopti ea și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Și-a trecut multă vreme de când și-a permis să simtă? Întrebă el, cu un pic de umor. Împăratul Britanniei ar putea spune la fel.

Sub privirile ei tulburi, trăsăturile lui păreau că se schimbă. Le mai văzuse și înainte, atunci când el

și ea căutaseră viziuni în ligheanul de argint, în vârful Delușorului. Se gândi cu o convingere bruscă: *L-am mai iubit pe acest bărbat și înainte.*

Carausius își îndreptă umerii. Încet, aura de putere care-l făcuse întotdeauna să pară bărbatul cel mai înalt din încăpere îi reveni. Nu recunoscuse puterea împăratului dinaintea ei, ci aura de rege. Avu-sese dreptate, se gândi ea, identificând ceea ce voia pentru Britannia. Însă Regele Sacru căutat de ea nu era Allectus, ci el. O porni spre ușă și îi spuse ceva gărzii de afară. Apoi o închise ferm și reveni la ea.

– Dierna... îi rosti încă o dată numele.

Inima ei începu să bată cu putere, dar se pare că forța necesară pentru o mișcare o părăsise. Carausius o apucă de umeri și se aplecă s-o sărute precum un însetat îngenunchează la marginea unui iaz. Ea oftă, închizându-și ochii, iar el o simți cum cedează și-o strânse tare la piept. Dierna tremura, dintr-odată dureros de conștientă de tot ceea ce simțea el, pentru că trebuința lui era și a ei. Iar în acel moment nu-i mai păsa dacă era rege, împărat ori vreun bărbat oarecare.

După o vreme, el îi dădu drumul, căutând febril legăturile veșmintelor ei. Dierna nu protestă: mâinile ei păreau la fel de nerăbdătoare să-i cuprindă trupul. O mică parte a minții ei, încă necopleșită de pasiune, remarcă amuzată că era la fel de stângace ca o fecioară. Într-adevăr, nu cunoscuse niciodată vreun bărbat, cu excepția împreunărilor ceremoniale din ritualurile druide, și nu-și luase vreodată

un iubit pur și simplu pentru plăcere. Se întrebă vag cum își vor înfăptui uniunea, pentru că în încăpere nu se găsea nici un pat.

Carausius o sărută încă o dată și ea se agăță de el; oasele ei parcă se topeau, se scurgea ca să-l întâmpine, precum râul vărsându-se în mare. Apoi el o ridică și o puse pe harta Britanniei, care acoperea masa. Dierna răsă încetișor, văzând ca într-o străfulgerare întregul simbolism și înțelegând că Zeița binecuvânta chiar și această acuplare grăbită. Înalta Preoteasă și împăratul celebrau, de fapt, Marele Rit.

Zidurile construite de Eiddin Mynoc în jurul orașului său erau înalte și solide. Teleri putea merge toată ziua dacă ar fi dorit și nu trebuia să privească spre mare niciodată. De când venise aici, de la Aquae Sulis, petrecuse mare parte a timpului plimbându-se, spre disperarea slujnicilor pe care tatăl ei le însărcinase să aibă grijă de ea. Iar de la vizita Diernei descoperi că-i era imposibil să stea liniștită.

Uneori se întreba ce-a vrut Marea Preoteasă să-i spună. Refuzase s-o mai vadă, temându-se că ar încerca s-o convingă să se întoarcă la soțul ei sau la Avalon. Dar femeia petrecuse multă vreme discutând cu prințul, așa că era posibil să nu fi fost interesată deloc de Teleri. În orice caz, preoteasa nu mai era acum aici, iar frații lui Teleri și prietenii lor erau bucuroși să facă manevre de cavalerie pe caii lor de rasă și învățau cum să-și folosească priceperea la vânătoare pe câmpul de bătălie. În curând vor

pleca și ei și nu va mai rămâne nimic care să-i amintească de Carausius și de războiul lui.

Un pescăruș plană pe deasupra ei, cârâi, iar ea sări, închipuind cu degetele un semn împotriva răului.

– Oh, doamna mea, nu trebuie să cedați în fața unor asemenea superstiții, îi spuse slujnica ei, Julia, recent convertită la creștinism. Păsările nu sunt rele, doar oamenii.

– Doar dacă nu cumva n-a fost o pasăre adevărată, ci o iluzie a Celui Rău, glăsui Beth, cealaltă slujnică a sa, râzând când Julia își făcu cruce.

Teleri plecă de acolo, ciorovăiala lor fiind la fel de lipsită de sens ca țipătul zburătoarei.

– Ne vom duce în târg să ne uităm la farfurii și ligheane.

– Dar, doamnă, am fost pe acolo acum două zile... începu Julia.

– Este așteptat un nou transport de ceramică, răspunse Teleri și începu să meargă într-așa ritm, că fata nu mai avu suflu pentru alte obiecții.

Pe la vremea când reveniră la casa din oraș a tatălui ei, slujnicele cărând cu grijă două oale maro închis, ornate cu basoreliefuri cu scene de vânătoare, soarele dispărea la apus. Târguielile îi abătuseră atenția o vreme, dar deja n-o mai interesau, iar, când fetele o întrebară ce să facă, dădu din umeri și le spuse că le puteau duce la magazioner sau la groapa cu gunoi, pentru că ei puțin îi păsa.

Teleri se duse în apartamentul ei și se lăsă pe o canapea, apoi se ridică din nou. Era obosită, dar se temea să adoarmă pentru că, deseori, avea vise chinuitoare. Tocmai se așezase la loc, când una dintre sclavele din casă se înfățișă la ușa ei, făcând plecăciuni.

– Doamnă, tatăl vostru spune că ar trebui să mergeți la el. Stăpânul Allectus este aici.

Teleri se ridică atât de brusc, încât aproape că leșină și se apucă de capătul curbat al canapelei, căutând sprijin. Venise Allectus ca mijlocitor al împăratului sau exista un alt motiv? Dintr-odată conștientă că era privită, își dădu jos stola purtată în târg, înnegrită de praful adunat peste zi și o aruncă deoparte.

– Spune-le să-mi aducă apă să mă spăl, iar Julia să scoată tunica de mătase roz și un voal potrivit.

Când se alătură tatălui ei și oaspetelui în sala de mese, era foarte stăpână pe sine în exterior, dacă nu și în interior. După ce se așeză, conversația se întoarse la invazia ce se apropia.

– Și spionii tăi îți spun că romanii vor veni în curând? Întrebă prințul.

– Nu cred că are Constantius destule nave de transport pentru câți oameni ar trebui să aducă și va fi nevoit să construiască și mai multe vase de război. L-a înfrânt pe Carausius la Gesoriacum, dar băieții noștri le-au tras o ciomăgeală zdravănă.

Allectus sorbi din vin, iar privirea-i căta pieziș spre Teleri. Se îmbujorase la față când ea intrase, dar salutul său fusese unul formal. Arăta solid, se

gândi ea, cu pielea bronzată de atâta călărit în soare. Și părea mai bătrân; întreaga finețe a trăsăturilor de flăcău se dusesese.

– Iar băieții pe care-i avem aici, continuă prințul, vor putea și ei, așa cum ai spus, să le tragă romanilor „o ciomăgeală zdravănă“?

– Dacă suntem uniți, zise Allectus. Dar, pe măsură ce călătoresc, tot mai mult aud bodogăneli. Oamenii noștri – bărbații de viță veche celtă – se trezesc. Să scapi de sub jugul roman e mult, dar unii spun că ar trebui să mergem mai departe și să alegem un rege care să nu fie străin.

Privirea lui Teleri se mută la tatăl ei, care continua să descojească mărul din mână.

– Și cum ar putea fi ales un mare rege? Întrebă prințul. Dacă oamenii noștri ar fi fost în stare să se unească, Cezar – primul dintre ei – n-ar fi pus nicio dată piciorul pe aceste țărmuri. Tragedia noastră este că am preferat să ne luptăm între noi decât cu un dușman străin.

– Dar dacă ar fi de acord? Dacă ar fi anumite semne pe omul ales de zeii noștri? Întrebă Allectus cu blândețe.

– Există multe semne și multe interpretări. Când va veni vremea, o căpetenie va trebui să judece tot ceea ce vede...

Teleri deschise ochii mari, întrebându-se dacă visa ori dacă nu cumva visau ei. Dar ce era cu Carausius? Însă discuțiile deveniseră deja mai superficiale,

ajungând la antrenarea oamenilor și la rezervele de hrană, rutele de deplasare sau unde ar trebui trimiși.

Seara era caldă, iar, când cina se termină, Allectus o întrebă pe Teleri dacă n-ar vrea să-l însoțească în atrium. O vreme se plimbară în tăcere, apoi el se opri brusc.

– Teleri, de ce l-ai părăsit pe Carausius? A fost crud? Te-a lovit?

Ea clătină din cap plictisită. Se așteptase la așa ceva.

– Să mă lovească? Nu, niciodată nu i-a păsat atât de mult, încât să facă așa ceva. Carausius n-a făcut nimic, dar când îl priveam, vedeam întotdeauna un saxon.

– Nu l-ai iubit?

Ea se întoarse să-l privească direct.

– Niciodată. Dar tu l-ai iubit, Allectus, sau, cel puțin, a fost eroul tău. Ce-ai vrea să spun?

– Credeam că va salva Britannia! exclamă Allectus, însă n-a fost decât o schimbare de stăpâni. Iar eu am fost întotdeauna umbra lui. Și tu i-ai aparținut...

– Chiar ai vorbit serios când ai discutat cu tata sau l-ai încercat doar? Întrebă apoi Teleri.

– Teleri, aş putea conduce eu această țară, oftă el prelung. Un guvern are nevoie de bani, iar eu controlez asta. Mă trag din prinții belgi, iar, din partea mamei, din siluri. Nu-i suficient, știu. Dar, dacă m-ai iubi, m-ai urma și ai consimți să-mi fii regină.

Ea se jucă cu pânza rochiei.

– Tu mă iubești sau vrei numai să te căsătorești cu mine, la fel ca *el*, pentru că te-ar ajuta să dobândești puterea?

Îl privi și-și dădu seama că Allectus tremura.

– Teleri, șopti el, nu știi ce simt pentru tine? Mi-ai bântuit visele, dar, atunci când ne-am cunoscut, tu erai preoteasă la Avalon, iar apoi ai devenit soția lui Carausius. Ți-aș oferi inima mea pe tavă, dacă ți-ar face plăcere, dar mai degrabă ți-aș dărui Britannia. Dă-mi dragostea ta și vei fi nu împărăteasă, ci Marea Regină.

– Și cum rămâne cu soțul meu?

Privirea lui, care până atunci fusese luminoasă și deschisă, se înăspri.

– Voi discuta cu el până va fi de acord...

Chiar dacă împăratul o abandonase, Teleri nu și-l putea imagina pe Carausius renunțând de bunăvoie la putere. Dar Allectus îngenunche în fața ei și simți că era greu de îndurat așa ceva. El îi luă mâna și o sărută, apoi o întoarse încet și-și lipi buzele de palma ei.

Ce atingere fină! se gândi ea. Allectus nu s-ar fi oprit, dacă se ridica și pleca de-acolo. Dar, pe când Teleri privi în jos la capul lui plecat, simți un val de milă protectoare și, pentru prima dată, își dădu seama că și ea avea putere. Carausius avusese nevoie de ea ca de o verigă spre Britannia și Avalon. Acest bărbat avea nevoie de dragostea ei.

Îi mângâie încet părul, iar, când el privi spre ea, îl primi în brațe.

Mesagerul trimis împăratului de prințul Eiddin Mynoc spusese că oamenii acestuia vor pleca din Durnovaria pe la idele lui iunie. Recomandase ca ofițerul trimis să preia comanda lor la Sorviodunum, acolo unde drumul principal dinspre sud-vest se intersecta cu rutele dinspre Aquae Sulis și Glevum.

Cu câteva zile înainte de solstițiul de vară, Carausius, exasperat de o săptămână de întâlniri cu senatorii locali la Venta, decise să se ducă acolo chiar el, pentru a-i întâlni. Încă mai purta pantalonii lui germanici de călărie, dar consilierii îl convinseseră să-și îmbrace garda menapină în echipament roman. Acum arătau, se gândi el privind șirul de soldați din urmă, ca oricare alți recruți trimiși la celălalt capăt al imperiului.

Când sosiră la Sorviodunum, durotrigii nu apăruseră încă, dar vremea era plăcută și strălucitoare; nu era o zi în care un bărbat ar fi rămas în casă, când ar fi putut sta la aer curat. Ceea ce voia, se gândi Carausius conducându-și oamenii de-a lungul drumului spre Durnovaria, era să fie pe puntea unei nave. Ar fi fost o zi minunată de ieșit în larg. Dar acum se clătina în ritmul mișcărilor calului de sub el și își închipuia că undulările peisajului de dinaintea lui erau valurile mării, rostogolindu-se. Era aproape de amiază când unul dintre menapieni strigă și, privind într-acolo, Carausius văzu pe drum un nor de praf. În ultimii ani, învățase să aprecieze cavaleria și estimează că două șiruri de călăreți își solicitau caii mai mult decât i-ar fi sfătuit un comandat experimentat,

probabil mai mult din entuziasm decât din cauza vreunei urgențe. Strânse coastele propriului său cal, iar menapienii goniră pe drum la trap, în urma sa, grăbindu-se să-i întâmpine pe durotrigi.

Zâmbind, îl recunoscă pe fratele cel mai mare al lui Teleri, mult mai solid decât ea, dar amândoi având același păr întunecat, iar apoi își dădu seama ai cui ar fi putut fi acești călăreți. Arătau bine, se gândi el, cercetându-i și pe ceilalți – echipamentul lor, scuturat și zornăind din ornamente și ciucuri, era mult mai potrivit pentru o paradă decât pe câmpul de luptă – și i se păreau cu toții plini de însuflețire și hotărâre. Și, desigur, călăreau foarte bine.

Un singur om stătea pe cal fără grația firească a celorlalți. Carausius își făcu palma streășină la ochi și clipi nedumerit când îl recunoscă pe Allectus. Îi luase puțin timp, pentru că nu-l văzuse niciodată îmbrăcat altfel decât în ținuta romană, în timp ce acum avea pe el o tunică galbenă și o mantie purpurie, ca de prinț belgic ce era.

Se părea că nu era singurul care simțea strânsoarea rădăcinilor sale din ținutul natal, acum că luptau împotriva Romei, se gândi Carausius. Rânji când durotrigii opriră înaintea lui într-un vârtej de praf și făcu un semn.

– Allectus, băiatul meu, ce faci aici? Eu credeam că te afli în Londinium.

– Aceasta-i țara mea și poporul meu. Aici s-ar și cuveni să fiu.

Carausius simți un fior vag de nesiguranță, dar continuă să zâmbească.

– Ei bine, i-ai adus pe durotrigi aici în formă.

Privi înapoi spre călăreți și deveni și mai nesigur, pentru că nu zâmbeau.

Fratele lui Teleri își mișcă bidiviul puțin mai în față.

– Credeai că voi, romanii, sau ar trebui să spun voi, germanii, sunteți singurii care pot lupta? Războinicii celți au făcut să se cutremure zidurile Romei, în timp ce poporul tău se târa afară din mlaștini.

Theudibert, unul dintre menapienii lui Carausius, mârâi, însă el îi făcu semn să stea liniștit.

– Dacă n-aș fi crezut în curajul vostru, spuse el calm, nu l-aș fi rugat pe tatăl tău să vă trimită. Britannia are nevoie de toți fiii ei să lupte acum pentru ea, cei ai căror înaintași s-au războit cu Cezar și copiii legiunilor, aduși din Sarmația și Hispania și din toate colțurile imperiului să se așeze pe acest țărâm. Acum suntem cu toții britanici.

– Nu și tu, spuse unul dintre durotrigi. Tu te-ai născut peste mare.

– Mi-am vărsat sângele pentru Britannia, spuse Carausius. Însăși Doamna din Avalon mi-a primit ofranda.

Chiar și acum, numai gândul la Dierna făcu să-i tresalte inima. La Pontus Adurni își dăduse mai mult decât sângele; își turnase sămânța, chiar viața lui, în îmbrățișarea ei din acea noapte și renăscuse.

– Doamna Britonilor îl respinge, spuse Allectus.

Călăreții se dădură la o parte să-l lase să treacă.

– Fiica lui Eiddin Mynoc nu îți mai este soție. Alianța s-a terminat, iar jurământul nostru a fost anulat.

Carausius înțepeni de furie. Oare nu cumva băiatul se smintise?

– Triburile au zămislit bărbați curajoși, spuse el într-o ultimă încercare de împăcare, dar preț de trei sute de ani nu au purtat arme decât la vânătoare. Fără ajutorul legiunilor britanice, veți fi o pradă sigură pentru Constantius, când o să vină.

– Legiunile, pufni Allectus disprețuitor, îl vor urma pe cel care le plătește. Oare nu asta-i istoria imperiului tău? Iar monetăriile îmi aparțin mie. Fie din dragoste, fie pentru bani, întreaga Britannie va lupta împotriva invadatorului. Dar trebuie să fie condusă de cineva de același sânge cu noi.

O venă se zbatu pe tâmpla lui Carausius.

– De tine...

Allectus dădu din cap.

– Ar fi putut fi altfel, dacă ai fi avut un fiu cu Teleri, dar ea nu ți-a primit sămânța. Mi-a acordat mie suveranitatea.

Carausius se holbă la el fără să-l mai vadă. Știa că nu reușise niciodată să câștige dragostea lui Teleri, dar nu-și dăduse seama că-l ura. Asta-l duru, pentru că el încă se mai gândea la ea cu afecțiune, chiar dacă Dierna îi arătase ce însemna dragostea. Acea parte a minții sale încă rațională îi spuse că Allectus îi arunca toate aceste lucruri ca să-l rănească.

Iar, dacă Dierna nu i s-ar fi dăruit deplin, ar fi izbutit. Însă, cu amintirea dragostei ei, precum o apă vie dinlăuntrul său, nici o batjocură azvârlită de el nu-i mai putea atinge bărbăția. Ea, și nu Teleri, era dăruitoarea suveranității.

Dar era limpede că durotrigii îl credeau pe Allectus, iar el n-o putea trăda pe Dierna spunându-le de darul ce i-l făcuse.

– Acești oameni nu au jurat, spuse el lent, dar tu, Allectus, ai depus un jurământ înaintea mea. Cum de-ar mai putea avea încredere în tine, dacă mă trădezi pe mine?

– Am jurat pe zeii Romei, dădu el din umeri, aceiași pe care și tu ai jurat să-l slujești pe Dioclețian. Un jurământ încălcat aduce altul, „ochi pentru ochi”, așa cum spun creștinii.

Carausius își trase calul mai aproape, obli-gându-l pe celălalt să-i înfrunte privirile.

– A fost mai mult decât un jurământ între noi, spuse el încet. Credeam că am dragostea ta.

– Pe Teleri o iubesc mai mult, clătină tânărul puțin din cap.

Pe Teleri, se gândi Carausius, nu Britannia.

– N-ai decât s-o iei cu binecuvântările mele, făcu el sumbru, și să-ți fie de mai multă alinare decât mi-a fost mie. Cât despre Britannia, cred că legiunile au mai mult bun-simț decât să se supună unui băietan neinstruit, chiar dacă din mâinile sale curge aurul. Și s-ar putea ca și alte triburi să nu fie chiar atât de dornice să se închine belgilor, care i-au cotropit

înainte de venirea romanilor. N-ai decât să încerci, Allectus, dar nu cred că oamenii de pe acest pământ te vor urma, iar eu nu-i voi părăsi pe cei care mi-au jurat credință...

Își îmboldi calul îndepărtându-se disprețuitor. Poate că mersese vreo câțiva metri, când unul dintre menapieni strigă un avertisment. Carausius începu să se răsucescă, așa că lancea pe care fratele lui Teleri o azvârlise nu-i străpunse spatele, ci coastele.

Un moment, nu simți decât efectul loviturii. Apoi se prăbuși sub greutatea lăncii. Pe când zdrăngănea pe drum, Carausius simți năvala sângelui cald pe sub coaste și apoi, în cele din urmă, împunsătura feroce a durerii. Auzi strigăte și zăngănitul săbiilor. Un cal necheză. Clipi, încercând să-și fixeze privirea, și văzu cum unul dintre oamenii din garda sa căzu.

Încă n-am murit, își spuse, *iar oamenii mor pentru mine!* O inspirație adâncă îi aduse o limpezime de moment și-și trase sabia. Își îmboldi calul spre Allectus, dar între ei erau prea mulți oameni. O sabie scăpără spre el; o respinse, împunse, simți smucitura când lama mușcă, și-și văzu dușmanul căzând. Fusese la noroc, se gândi el, însă furia sa războinică se întetea și se simțea tot mai puternic cu fiecare clipă. Menapienii săi, văzându-l că luptă, își făcură curaj și atacară cu aceeași mânia.

Timpul zbură. Deodată, înaintea lui nu mai rămase nici un dușman. Auzi ropot de copite și

văzu că durotrigii se regrupau în jurul lui Allectus și se retrăgeau. Dădeau din mâini, de parcă s-ar fi certat.

– Stăpâne, strigă unul dintre oamenii săi, sângerezi!

Carausius reuși să-și bage sabia în teacă și-și apăsă mâna pe coaste.

– Nu-i ceva grav, icni el. Rupe-mi o fâșie din mantia ta pentru un bandaj. Sunt mai mulți ca noi, dar tot am vărsat ceva sânge. Dacă ne retragem acum, s-ar putea să se gândească de două ori înainte de a ne urmări.

– Înapoi la Sorviodunum? Întrebă Aedfrid.

Împăratul clătină din cap. Trădarea lui Allectus îi spulberase toate presupunerile și, până nu se vindeca, nu îndrăznea să se încreadă în loialitatea nimănui. Carausius se răsuci să se privească pe-o parte. Din rană gâlgâia sângele, ascunzând-o vederii, dar el simțea că era de rău. Deși bravase, rana s-ar fi putut să fie peste puterea oricărui felcer mai aproape decât cei din Londinium. Se îndreptă în șa, privind spre vest, acolo unde dealurile se rotunjeau într-o ceață albăstruie.

– Leagă-mă pe-o parte, îi spuse el lui Theudibert.

– Stăpâne, este foarte adâncă. Trebuie să aducem ajutoare.

– Pe acolo, zise Carausius, arătând cu mâna. Singurul leac pentru această rană se află în Ținutul Verii. Ne vom duce înapoi ca și cum ne-am întoarce în oraș și o cotim imediat ce nu ne mai văd. S-ar putea să mai piardă vremea căutându-ne pe drum. Acum, repede, și să nu rămâneți în urmă din cauza mea. Dacă nu pot

sta pe cal, legați-mă de șa; dacă nu pot vorbi, continuați să întrebați de drumul spre Avalon.

16

Dierna scoase un strigăt când durerea îi săgetă coastele. Firul i se rupse între degete și fusul se rostogoli prin iarbă.

– Doamnă! Ce-i asta? țipă Lina, fecioara aleasă în acea lună să o slujească. V-a înțepat vreo albină sau v-ați înțepat singură?

Cuvintele ei se pierdeau într-o bolboroseală îngrijorată, iar celelalte femei veniră în fugă.

Preoteasa se prinse cu mâna de-o parte și inspiră adânc, luptându-se să stăpânească durerea. Nu era inima. Senzația de arsură pulsa mult mai jos, sub coșul pieptului, ca și cum s-ar fi rupt ceva acolo. Iar suferința nu era în întregime internă. Pielea însăși era moale, după ce o verifică prudentă, și, totuși, când îi desfăcură tunică, nu văzu nici o rană.

Nici o vrajă sau deochi n-ar fi învins apărarea Diernei. Exista o singură persoană în viață față de care se deschisese atât de mult, încât i-ar fi simțit suferința. Își dădu seama că, în timp ce făcuseră dragoste, îi dăruise lui Carausius mai mult decât trupul său, își dăduse și o parte din suflet. Își trimise sufletul în zbor pe calea pe unde răzbise durerea și-l simți că-i era dor de ea.

– E lovită de un elf, spuse sumbru bătrâna Cigfolla. Ridicați-o cu grijă, fetele mele. Trebuie s-o ducem în patul ei.

Dierna își recăpătă vocea.

– Nu este... durerea... mea. Trebuie să mă odihnesc, dar tu... Adwen... du-te la fântâna sacră. Vine... cineva... Încercați, dacă Viziunea vi-l arată.

În acea după-amiază Dierna zăcu în umbra răcoasă a locuinței sale, folosind toate disciplinele învățate pentru a menține starea de transă care o va purta dincolo de durere. Treptat, suferința fizică deveni suportabilă, dar simțământul că are nevoie de ea se înteti. Carausius o căuta, dar oare va ajunge la timp?

Planul fusese unul chibzuit, se gândi Carausius, trăgând de hățuri și răsufând adânc, dar își supraestimase rezistența. În pofida feșelor, fiecare pas îi zgândărea trupul cu noi suferințe. Când sosi clipa să aleagă între a opri și a-și pierde cunoștința, se gândi că o oprire i-ar lua mai puțin timp. Dar trebuia să facă asta din ce în ce mai des și, la ultima ariergardă, cineva venise în galop să le spună că durotrigii erau pe urmele lor.

– Să rămânem aici și să pregătim înfruntarea, spuse Theudibert.

Carausius scutură din cap. Vegetația era prea deasă să permită manevre, dar nu suficient de înaltă ca să-i ascundă.

– Apoi, unii dintre noi ar continua să meargă în vale, unde pământul este moale, iar urmele se vor

întipări bine, spuse războinicul, timp în care v-ați strecura peste câmp. Cu puțin noroc, se vor lua după noi.

Împăratul dădu din cap. În acest fel, măcar unii dintre oamenii săi vor fi salvați. Știa că era singura cale prin care să-i convingă să-l părăsească. Allectus s-ar putea să fie un fățarnic, însă flăcării depuseseră jurământul de *comitatus* și nu i-ar supraviețui în nici un caz de bunăvoie comandantului.

– Fie ca Nehalennia să vă binecuvânteze și să vă păzească!

Invocase propria lor zeiță pentru a-i lua în paza ei, în timp ce goneau îndepărtându-se cu mare zarvă.

– Veniți, spuse Theudibert, să mergem acum, câtă vreme gălăgia lor încă o mai acoperă pe a noastră.

Îi apucă hățurile pentru că tot ceea ce mai putea face Carausius acum era să se mențină în șa; își înăbuși un urlet când mișcarea făcu durerea să-l străbată în valuri amețitoare.

Această scenă se repetă de mai multe ori în cele două zile care urmară. Menopienii erau căliți și obișnuiți cu deplasările dure, însă durotrigii cunoșteau terenul. Deși, pentru o vreme, s-ar putea ca subterfugiile să mai funcționeze, în cele din urmă dușmanii tot îi găseau. Carausius nu putea spera decât că atunci când va ajunge la Avalon, va fi protejat prin respectul britonilor față de insula sacră.

În după-amiaza celei de-a treia zile, apropiindu-se dinspre răsărit, ajunseră în zona mlaștinilor Ținutului Verii. La acea vreme, Carausius era mult prea slăbit

să se mențină singur în șa și călărea legat de Theudibert. Mlaștinile erau un teren pe înțelesul menapienilor, dar nu era bun pentru cai. Doi oameni fură trimiși de-acolo, cu armăsarii lor. Păstrând doar animalul călărit de Carausius, cei șase rămași începură să-și facă drum pe la marginea lacului, căutând satul cu oamenii mlaștinii, care să-i ducă în Avalon.

Nu le trecuse prin minte că britonii, cunoscând teritoriul, ghiciseră deja cam unde mergeau și galopau înaintea lor de-a lungul colinei din Poldens, să le dejoace planurile. Carausius, care și-ar fi putut da seama, era în acel moment aproape incapabil să mai gândească. Nu se clinti decât după șocul provocat de oprirea bruscă, iar o înjurătură de-a lui Theudibert îl făcu să-și îndrepte spinarea, holbându-se. Se lăsa amurgul. Dincolo de întinsul apei liniștite văzu colile locuitorilor mlaștinii, pe stâlpii lor. Înaintea sa se înălța un contrafort de pământ tare, curbându-se în jos, pe pantă, și acolo, profilându-se în lumină, aștepta un șir de călăreți.

– Am să vă ascund prin mlaștini, spuse Theudibert, dezlegând funia care-i ținuse legați și prinzând capătul liber în jurul soldului stăpânului său.

– Nu... hârâi Carausius. Mai bine mor luptând. Dar trimite-l pe Aedfrid în satul ăla. Să-i roage să o aducă pe Doamna din Avalon.

Cu câteva momente înainte nici nu se putea mișca, însă acum, cu dușmanul înaintea, descoperi că era în stare să descalece și să-și tragă sabia.

– Asta-i bine, spuse Theudibert, în vreme ce călăreții se puseră în mișcare spre ei. M-am cam săturat să tot fug.

Zâmbi și, după o clipă, Carausius îi răspunse cu o strâmbătură.

La sfârșit, întotdeauna se ajungea la aceeași teribilă simplitate. O mai simțise înainte, la începutul unei bătălii, când toate planurile și pregătirile deveniseră irelevante și se trezise față în față cu dușmanul. Dar alte dăți, cel puțin începuse lupta fără a fi fost rănit. Acum, tot ce mai spera era să dea una sau două lovituri năpraznice înainte de a fi doborât.

Ropotul potcoavelor îi răsuna în urechi. Unul dintre cai călcă strâmb și se prăbuși, dar ceilalți se avântară peste el cu o viteză înspăimântătoare. Carausius se lăsă pe-o parte și lovi când unul dintre călăreți trecu pe lângă el. Sulița lui Theudibert fulgeră și britonul căzu. Un alt călăreț năvăli asupra lor. Împăratul se retrase îndărăt, călcând în apa mocirloasă, clătinându-se și chinuindu-se să-și mențină echilibrul, dar calul se opri dintr-odată, neîncrezător în sol. Călărețul care gonia spre el alunecă și prinse coama calului ca să se mențină în șa, iar sabia lui Carausius îl lovi dintr-o parte.

Momentele care urmară aduseră imagini disperate. Stătea spate în spate cu Theudibert, aproape aplecat spre celălalt bărbat. Simți o lovitură, apoi încă una și știu că fusese izbit, dar era dincolo de orice durere. Clipi, uitându-se în jur ca prin ceață, întrebându-se dacă pierderea de sânge sau întunericul

Îl împiedica să vadă. Tot mai mulți călăreți se avântau spre ei. În spatele lui, Theudibert scoase un țipăt de uluire, iar Carausius zvâcni, când sprjinul lui dispăru. Un ultim acces de furie îl făcu să se răsucească, legănând sabia. Lovitura lui îl nimeri pe ucigașul lui Theudibert în gât, când britonul se aplecă să-și ia sulita.

Carausius se balansă, chinuindu-se să-și ridice sabia. Dar nu mai rămăsese nimeni cu care să lupte. În jurul său zăcea o duzină de trupuri, unii gemând, alții cuprinși de încremenirea morții. De pe creastă se auzea zarva bătăliei, deși nu vedea nimic. Apoi și aceasta încetă. *Bravii mei menapieni mi-au dat acest ultim răgaz*, se gândi el. *Nu trebuie să-l irolesc.*

La dreapta sa, sălciile crescuseră într-o încâlceală coborâtă până la suprafața apei. Dacă s-ar ascunde printre crengi, nu l-ar găsi nimeni. Era amețit din cauza pierderii de sânge, dar reuși cumva să găsească forța să meargă spre adăpostul copacilor.

Timp de trei zile și trei nopți, Dierna rămase de veghe, pe când spiritul ei tânjea după cel al bărbatului pe care-l iubea. Pe la sfârșitul celei de-a doua zile, contactul devenise intermitent, ca și cum el ar fi fost doar din când în când conștient. În cea de-a treia zi, suferința reapăru, iar, odată cu ea, o neliniște aproape insuportabilă. De-abia după ce trecuse miezul nopții putu să adoarmă de tot, având un somn chinuit, plin de coșmaruri, în care fugea urmărită de demoni fără chip, zbatându-se într-o mare însângerată.

Dierna se trezi din nou, pe când lumina palidă a celei mai lungi zile îi arăta intrarea, și-și dădu seama că o trezise un ciocănit în ușă.

– Intră... șopti ea.

Se ridică, simțind, pentru prima oară în ultimele trei zile că n-o mai durea nimic. Murise Carausius? Nu credea, pentru că asupra spiritului ei încă mai apăsa o greutate.

Lina stătea profilându-se în lumina zorilor.

– Doamnă, unul dintre oamenii mlaștinii a venit la noi. Spune că s-a dat o luptă lângă lac. Unul dintre războinici a reușit să ajungă la marginea satului lor, bolborosind că trebuie să-l găsească pe seniorul său și să-l ducă la Doamna din Avalon...

Dierna sări în picioare, surprinsă să descopere cât era de nesigură pe ea și-și luă mantia. Lina căra deja coșul cu leacurile ei. Preoteasa se lăsă pe umărul fetei în timp ce pășeau pe cărare în jos, dar, când ajunseră la luntre, aerul proaspăt începuse s-o învioreze.

Trecură printre cețuri și ieșiră la satul oamenilor mlaștinii, cu casele ridicate pe stâlpi, printre trestii. Oamenii mărunți și oacheși erau deja în picioare și pregătiți, iar între ei se vedea un tânăr înalt și cu părul blond, care mergea în sus și-n jos pe mal, uitându-se în jur cu priviri pierdute.

– Domina, salută el în latina rudimentară, soldățească. Ne-au atacat durotrigii... Allectus i-a condus. Stăpânul Carausius a fost rănit în luptă. Ne-a spus să-l ducem. Și, pe zeii cei sfinți, așa am făcut.

– Unde este? interveni Dierna.

Băiatul clătină din cap nenorocit.

– M-a trimis în sat după ajutor. Dar oamenii au văzut lupta și s-au temut. Înțeleg... privi în jurul său la oamenii mărunți ai mlaștinii, mie mi se par niște copii, deși știu că sunt bărbați. M-am întors pe câmpul de luptă și-am găsit numai morți. Dar trupul stăpânului meu nu era printre ei. Țștia mici nu se clintesc în orele din noapte de teama demonilor. De la prima lumină l-am tot căutat, dar Carausius n-a fost de găsit!

Împăratul Britanniei zăcea cu trupul pe jumătate pe mal, pe jumătate în apa lacului, privind cum sângele său colora valurile în purpuriu în lumina noii zile. Nu știuse niciodată că zorii puteau fi atât de frumoși. Noaptea fusese o oroare. Se luptase câteva ore, se pare, târându-se peste rădăcinile copacilor și bălăcindu-se în noroiul care încercase să-l absoarbă într-o îmbrățișare dezgustătoare. Atunci se înfierbântase, se gândi el, dar acum era rece, mult prea rece, nu-și mai simțea picioarele și nici nu le putea mișca. Nu crezuse că așa-i va veni sfârșitul.

Forma albă a unei lebede se desprinsese dintre cețurile lipite de apă și trecu de el, grațioasă ca un vis. Zăcând acolo, nu vedea dealurile, așa că ar fi putut fi prin mlaștinile din propria sa țară, acolo unde tatăl tuturor râurilor se ramifica în multe canale, căutând către mare. Își aminti că în patria lui

le dăduseră bărbați zeilor, prin moartea triplă. Buzele i se strâmbară cu amărăciune când își dădu seama că trecuse deja prin două treimi din moarte, fiind împuns cu lancea în zeci de locuri și că era pe jumătate înecat.

Este un dar, se gândi el. Am fost împins să redevin eu însumi, în loc să mor în delir. Cel puțin, pot să termin treaba...

Cu o înțelepciune de dincolo de această viață își aminti că Zeița nu murea niciodată, pe când Zeul își dădea viața pentru țară. Acum știa că mai făcuse asta înainte, dar, printr-un act de voință, devenise din victima violenței fără nici o noimă o ofrandă, făcută din credința că Zeiței îi va fi de folos.

Frânghia care-l legase de Theudibert era încă în jurul lui. Slăbi nodul cu degetele neîndemânatice și-l strânse în jurul gâtului, apoi înfășură celălalt capăt în jurul unei crengi de copac. Va rămâne în picioare cât va putea, pentru că dimineața era foarte frumoasă, dar nu credea că prea mult timp.

Undeva, dincolo de cețuri, se afla împărăteasa inimii lui.

Oare ar ști, se întrebă el, cât de mult o iubise? *Acest dar este pentru tine, se gândi, și pentru Zeița pe care o slujești. M-am născut peste mare, dar moartea mea este a Britanniei.* Poate că nu conta. Dierna îi spusese, cândva, că, dincolo de chipurile pe care le purtau, toți zeii erau unul singur. Singurul său regret era că nu mai văzuse marea încă o dată.

Soarele se ridică și mai sus, dansând strălucitor pe apă. Acele valuri sclipitoare erau foarte asemănătoare cu scânteile din soare pe suprafața oceanului, se gândi într-o doară... și apoi, chiar *erau* valuri, iar cântul din urechile lui era vântul din velatura unei nave și amețeala lui era saltul ei, care-l aducea deasupra mării. Atunci îi veni în minte că, dacă zeii cu toții erau numai unul, tot așa, apele erau toate pânțele Zeiței, cea mai veche dintre mări.

O insulă se ridică din ocean înaintea lui, încinsă cu promontorii de stâncă roșie și câmpii verzi. În centrul ei se afla un deal ascuțit, de pe al cărui pisc, poleiala de pe acoperișul unui templu provoca soarele.

Cunoștea acel loc și se recunoștea și pe el însuși, cu emblema de preot pe frunte și dragonii de rege pe antebrațe. Păși înainte, ridicându-și mâinile în semn de salut, fără să-i pese că trupul pe care-l abandonase în urmă se prăbuși fără viață în legăturile lui.

De dincolo de apă se auzi chemat de glasul femeii care, dintr-o existență în alta, îi fusese întotdeauna iubită și regină.

Dierna păși pe malul lacului strigând numele iubitului ei. Desigur, acum, când Carausius era atât de aproape, legătura dintre ei o va atrage spre el. Știa că veneau și ceilalți în urma ei, dar își ținu ochii închiși, luându-se după mireasma spiritului dintre cele două lumi. Izbânda, atunci când a venit, a fost sentimentul că fiecare credea că jumătatea lui e aproape.

Dierna deschise ochii și văzu forma unui bărbat încurcat între rădăcini de copaci, pe jumătate sub apă, atât de murdar de noroi și bucăți de stuf, că părea deja o parte a pământului pe care zăcea. Aedfrid o depăși în fugă și se opri brusc, văzând frânghia din jurul gâtului lui Carausius și scoțând un oftat reverențios înainte de a-și întinde mâinile tremurânde și a-l dezlega, după care trase cu totul pe mal trupul stăpânului său.

Oamenii mlaștinii șușoteau îngroziți, dar Aedfrid se uită rugător spre ea.

– N-a fost o moarte rușinoasă. Înțelegi?

Cu gâtul tot mai îngreunat, ea dădu din cap. *N-ai mai putut aștepta puțin?* plânse sufletul ei. *N-ai mai putut rămâne să-ți iei rămas-bun de la mine?*

– Îl voi lua și-i voi face o înmormântare de erou... spuse războinicul, dar Dierna clătină din cap.

– Carausius a fost ales de Zeița noastră să-i fie Rege. În această viață sau alta, el este, deci, legat de acest pământ. Iar prin el, adăugă ea, pe măsură ce noi cunoștințe ajungeau la ea, prin el, și poporul tău este legat de Britannia și-i va aparține într-o bună zi. Învelește-l în mantia mea și pune-l pe luntre, iar noi îi vom face un mormânt pe Avalon.

În ziua cea mai lungă din an, Doamna din Avalon rămase în crângul sacru de deasupra fântânii, veghind lângă trupul împăratului ei. Pe măsură ce vântul își schimba direcția, auzea crâmpoie de cântece dinspre druzii de pe Delușor. Ildeg interpreta

rolul Marii Preotese. Dierna fusese antrenată să-și stăpânească emoțiile atunci când era treabă de făcut, dar mai învățase că venea o vreme când antrenamentul nu putea înăbuși plânsul inimii. Un adept avea datoria de a ști când vine momentul să se dea la o parte, ca nu cumva magia să scape de sub control.

Desigur, dacă m-aș afla astăzi în cerc, l-aș distruge, se gândi Dierna privind trăsăturile încremenite ale lui Carausius. Sunt fertilă încă, dar mă simt acum ca o Hârcă Bătrână...

Îl spălaseră pe Carausius în apa din fântâna sacră și-i bandajaseră rănille îngrozitoare. Chiar atunci i se pregătea un mormânt lângă Gawen, fiul lui Eilan, care, potrivit unor legende, fusese și el parțial roman. Îl va înmormânta ca pe un rege al Britanniei, dar ar fi fost un pat rece pentru bărbatul alături de care se coborâse în bucurie.

Dacă aș avea curaj, m-aș arunca în mormânt împreună cu el și-aș celebra Marele Rit, așa cum se făcea în vremurile străvechi, când Regina își urma stăpânul în Cealaltă Lume... Însă nu-i fusese soție, iar această durere o apăsa mai mult decât cea provocată de pierdere și blestemă mândria care o orbise până în adâncul sufletului. Pentru că totul era din vina ei, vedea asta acum. Deciziile care-i fortăseră pe Carausius și Teleri la o uniune lipsită de dragoste și-l aduseseră pe Allectus la trădare îi aparținuseră. Dacă nu s-ar fi amestecat niciodată, Carausius ar fi navigat încă pe marea lui iubită, iar Teleri ar fi fost

fericită ca preoteasă în Avalon. Dierna se legănă, cu mâinile în jurul pieptului, plângându-i pe toți.

De-abia mai târziu, când zarva benchetuirilor se stinse, iar apusul stăruitor al solstițiului de vară învăluia ținutul, durerea ce-o cuprinsese slăbi și se ridică în picioare, clipind și privind în jur. Se simțea goală pe dinăuntru, de parcă lacrimile i-ar fi spălat toate celelalte simțăminte. Însă un gând persista. Deși s-ar fi putut să plângă în continuare, erau alte femei care se vor culca astă-noapte în brațele bărbaților lor, cu copiii dormind liniștiți alături, pentru că Britannia fusese apărată de Carausius.

Un bubuit de tobe, lent precum bătăile inimii sale, dudu în aer. Dierna se ridică în picioare în timp ce procesiunea druizilor în robe albe șerpuia în jos, pe panta Delușorului. Se dădu la o parte, să îi lase să ridice catafalcul și-și ocupă locul în urma lui când ei se puseră din nou în mișcare. Coborâra până la marginea lacului, unde luntrea, drapată în negru, aștepta să-l ducă pe viteazul mării în ultima lui călătorie.

Mormântul fusese săpat pe Dealul Străjii, cea mai îndepărtată insulă cuprinsă în interiorul cețurilor, Poarta spre Avalon. Pentru cei care nu puteau trece de ele, nu reprezenta nici un interes, fiind doar locul unde era un sat sărac al oamenilor mlaștinii, înghesuit la poalele dealului, tot așa cum la poalele Delușorului nu se găseau decât niște vestigii creștine. Însă, cu mult timp în urmă, un alt Apărător al Avalonului fusese îngropat acolo, iar

spiritul său s-ar fi putut să continue să protejeze Valea. Druizii îl aclamaseră pe Carausius pe acest nume când venise acolo. Era cât se poate de firesc ca trupul său să se odihnească alături de cel al omului pentru care fusese compus cântecul.

Când ajunseră la Dealul Străjii se lăsase deja întunericul. Torțele dădeau ocol locului de îngropăciune; lumina lor arunca o căldură iluzorie peste trăsăturile bărbatului așezat acolo și strălucea pe robele albe ale druizilor și ale preoteselor înveșmântate în albastru. Însă Dierna era înveșmântată în negru și, deși focul torțelor scăpăra și strălucea precum stelele căzătoare, reflectată în boabele de aur cusut în voalul ei întunecat, nici o lumină nu-i învingea umbra, pentru că astă-noapte ea era Doamna Beznei.

– Soarele ne-a părăsit... spuse încet preoteasa după ce cântările încetară. Această zi a domnit în al ei triumf, dar acum s-a lăsat noaptea. Din această clipă, puterea luminii va slăbi, până când frigul din miezul iernii va copleși lumea.

În timp ce vorbea, chiar și lumina torțelor păru că pălește. Învățăturile Misterelor acordau o mare importanță mișcărilor ciclice din natură. Acum le înțelegea pe deplin, din străfundul sufletului.

– Spiritul acestui bărbat ne-a părăsit...

Glasul ei de-abia dacă tremură pe când continuă.

– Precum soarele, el a domnit în splendoare și tot ca soarele a apus. Unde se duce soarele atunci când ne părăsește? Ni s-a spus că pleacă pe tărâmurile din sud. Tot așa, și acest spirit călătorește acum spre

Tărâmul Verii. Jelim pierderea lui. Dar știm, în toiul beznei din miezul iernii, că lumina va renaște. Și tot așa înapoiem acest trup pământului din care-a fost zămislit, în speranța că spiritul lui strălucitor se va încarna din nou și va păși printre noi în ceasul de nevoie al Britanniei.

Pe când coborau trupul în mormânt și începură să-l umple, Dierna auzi plânsul cuiva, însă propriii ei ochi erau uscați. Cuvintele nu-i dăruiseră speranțe, era dincolo de asta. Dar Carausius nu renunțase la bătaie atunci când soarta-i devenise potrivnică și acum știa că nici ea nu va renunța.

– Carausius a avut victoria sa. Dar în lumea spiritelor. În această lume, ucigașul său încă mai trăiește și se fălește cu fapta lui. Allectus este autorul – Allectus, cel îndrăgit de el – Allectus, cel care trebuie să plătească pentru această trădare! Acum, când valurile puterii încep să se risipească și să scadă, îl voi blestema.

Dierna inspiră adânc și-și ridică brațele către cer.

– Puteri ale Noptii, vă conjur, nu prin magie, ci prin legile străvechi ale Nevoii, să vă abateți asupra ucigașului! Fie ca nici o zi să nu i se mai pară luminoasă, nici un foc să nu-l mai încălzească, nici o dragoste să nu-i fie adevărată, până când va fi ispășit pentru această crimă!

Se întoarce, gesticulând spre lacul care fremăta dedesubt.

– Puteri ale Mării, pânțele din care ne naștem cu toții, măreț ocean ai cărui curenți ne poartă pe

toți, fie ca, pe orice curs apucă, să nu ajungă niciunde! Ridică-te să-l înghiți pe ucigaș, oh, Mare, și îneacă-l în valurile tale întunecate!

Îngenunche lângă mormânt și-și îngropă degetele în pământul reavăn.

– Puteri ale Pământului, căruia îi dăm trupul său, fie ca omul care l-a ucis să nu afle pacea pe cuprinsul lui! Fie să se îndoiască de fiecare pas făcut și de fiecare om de care depinde și de fiecare femeie iubită, până când prăpastia se va căsca sub el și va cădea!

Dierna se ridică din nou în picioare, zâmbind cu amărăciune spre chipurile înmărmurite din jurul ei.

– Eu sunt Doamna și arunc asupra lui Allectus, fiul lui Cerialis, blestemul Avalonului. După cum am grăit, așa va fi !

Se apropia vremea recoltei, însă, deși timpul rămânea frumos, o furtună de zvonuri răvăși țara. Împăratul dispăruse. Unii spuneau că era mort, ucis de Allectus, însă alții nu credeau, întrebând unde era trupul? Se credea că se ascunde de dușmanii săi. Cu toate astea, unii șușoteau că fugise pe mare, să se supună Romei. Dar era sigur că Allectus se proclamase Înalt Rege și că-și trimisese călăreții peste tot prin Britannia să convoace toate căpeteniile și comandanții la o mare ceremonie de depunere a jurământului la Londinium.

Oamenii din oraș ovaționau. Teleri se înfioră auzind gălăgie și trase draperiile de piele ale trăsurii. În interior era un aer înăbușitor, dar nu putea suporta

gălăgia, sau poate că era presiunea atâtor priviri, a atâtor minți, toate concentrate asupra ei. N-a fost așa când fusese aici înainte, cu Carausius. Dar, când i se alăturase, el fusese deja acceptat ca împărat. Diferența, presupunea, era că de data asta ea făcea parte din ceremonie. Ar fi trebuit să fie mândră și entuziasmată. Oare de ce, se întrebă, se simțea ca o captivă, purtată ca un trofeu de vreun cuceritor roman?

Fu mai bine odată ce ajunseră la bazilică, deși erau și aici prea mulți oameni. Se întinseseră mese pentru ospaț. Prinții și magistrații așezați acolo o urmăreau, mai degrabă bârfitori decât curioși. Teleri încercă să-și țină fruntea sus, dar se ținea de brațul tatălui ei.

– De ce te mai temi? o întrebă prințul. Ești deja împărăteasă. Dacă aș fi știut, pe când nu erai decât o fetișcană lălâie, că o creșteam pe Doamna Britanniei, ți-aș fi adus un învățător grec.

Ea-i aruncă o otheadă și văzu licărul din ochii lui, încercând, totuși, să nu zâmbească.

O pată de culoare de la capătul aleii se preschimbă în siluete. Îl văzu pe Allectus, înveșmântat într-o mantie purpurie, îmbrăcată peste o tunică stacojie, părând mai mic pe lângă bărbații mai înalți din jur. Ochii lui se luminau la vederea ei.

– Prințe Eiddin Mynoc, fii bine-venit, spuse el formal. Ți-ai adus fiica. Te întreb dacă mi-o dai să-mi fie soție.

– Stăpâne, pentru asta am venit...

Teleri privi de la unul la celălalt. Nu avea nimeni de gând să-i ceară *ei* mâna? Dar poate, își spuse, că acceptul și-l dăduse în acea noapte în Durnovaria, iar restul, uciderea lui Carausius și tot ceea ce urmase, nu era decât un efect al acelui gest.

Făcu un pas înainte și Allectus îi luă mâna.

Ospățul care urmă părea să fie fără sfârșit. Teleri ciuguli din mâncare ascultând numai pe jumătate atentă la conversații. Erau niște discuții despre darul pe care-l făcuse Allectus soldaților la proclamarea sa. Era o tradiție pentru un împărat de originea lui, mai ales că era un uzurpator, însă contribuția lui Allectus fusese generoasă chiar și în acest caz. Negustorii, pe de altă parte, păreau să nădăjduiască după mai multe favoruri. Numai căpeteniile de viță veche, celtă, îi mai acordau ei vreo atenție, iar ea-și dădu seama că tatăl ei avusese dreptate și că veniseră, într-o oarecare măsură, pentru ea.

La vremea când mireasa și mirele fură trimiși la culcare, Allectus băuse destul de mult. Teleri, pregătindu-se pe când el se clătina pe lângă ea, își dădu seama că nu-l văzuse niciodată într-o altă stare decât pe deplin stăpân pe el. Îmbrățișarea primului ei soț fusese ceva ce a trebuit să îndure. În timp ce-l ajuta pe Allectus să scape de haine, începu să se întrebe dacă cel de-al doilea soț va fi capabil să-și facă măcar datoria matrimonială.

Îl duse într-un pat imens și se trânti lângă el. Acum, că erau doar ei, existau anumite lucruri despre care trebuia să-l întrebe, nu în ultimul rând,

cum pierise Carausius. Nu fusese deloc cuprinsă de sentimentul de vinovăție când aflase de uciderea lui. Din momentul când acceptase iubirea lui Allectus înțelesese, la un anumit nivel, cam ce avea de gând să facă. Nu se așteptase la durere.

Dar, când se întoarse spre el, văzu că deja sforăia. În orele întunecate ale nopții, Allectus se trezi urlând că venea Constantius, însoțit de o armată uriașă de soldați cu sulite însângerate. Smiorcăindu-se, se ghemui la pieptul ei, iar Teleri îl liniști ca pe un copil. Fusese mai mulțumit pe vremea când încă-l mai slujea pe Carausius. Iar ea, chiar dacă nu fusese fericită, își menținuse, cel puțin, onoarea. Pe care dintre cele trei ar fi putut da vina pentru tragedie? Poate că ar trebui s-o învinovățească pe Dierna, se gândi ea cu amărăciune.

După o vreme, Allectus începu s-o sărute, îmbrățișările sale devenind tot mai frenetice până când o cuprinse cu o grabă disperată. În cele din urmă, adormi la loc, dar Teleri rămase multă vreme trează în întuneric. Ea, cea care visase la libertate, alesese această cușcă. Dar acum se terminase și trebuia să îndure totul.

Căzând, în cele din urmă, într-un somn adânc, se pomeni rugându-se Zeiței așa cum n-o mai făcuse de când era fetiță, visând să scape din sala tatălui ei.

În Avalon, Dierna suferea și ea. Blestemul ei zburase împotriva lui Allectus. Îndeplinirea lui trebuia lăsată unor forțe mărețe, dar, pentru moment, se

părea că lor nu le păsa. Trecu un an de la moartea lui Carausius, fără ca lumea să bage de seamă. Preoteasa aștepta, dar ce anume nici ea n-ar fi putut spune.

Mai trecu un an. Dacă Britannia nu era fericită cu domnia lui Allectus, nimeni nu îndrăznea s-o spună prea tare. El continuă plățile către barbari, iar Țărml Saxon rămase liniștit. Cât despre Constantius, deși flota lui o învinsese pe cea a lui Carausius, suferie o înfrângere și, după cum prezisese chiar cel dispărut, era nevoie de timp și bani pentru construirea a suficiente nave de transport și galere pentru apărarea acestora ca să poată invada insula.

Luna urca tot mai sus pe cer. Deși începuse să pălească, era încă destul de strălucitoare ca să acopere stelele din vară. Stufărișul de pe acoperișul Casei Fecioarelor licărea, iar stâlpii Căii Procesiunilor străluceau. Dierna inspiră adânc aerul răcoros al nopții. Totul era tăcut în jurul ei. Nesomul care o împiedicase să doarmă era o uneltire a spiritului. Ceva începea să se schimbe, iar ecourile răsunau înlăuntru.

Încă un an venise și plecase de când Britannia îl respinsese pe Stăpânul din Avalon ales de ea, iar în tot acest timp, Marea Preoteasă nu-și părăsise insula, dar, din timp în timp, îi ajungeau la ureche tot felul de zvonuri. În cele din urmă, Constantius și-ar fi debarcat trupele de invazie. Unii spuneau că se arătase lângă Londinium și că forțele Marelui Rege luptau acolo. Alte relatări vorbeau despre o forță care s-ar fi oprit la Clausentum și mărșăluia spre

Callea. Dacă ar mai fi trăit Carausius, ar fi folosit întreaga magie a Avalonului să-l ajute. Dar nu mai avea de gând să se amestece vreodată în treburile lumii de afară.

Era pe cale să se întoarcă în patul ei când zări pe cineva alergând în sus pe deal. Era Lina, care, pentru inițiere, fusese pusă de pază lângă fântâna sacră. Încruntându-se, Marea Preoteasă se grăbi spre ea.

– Șșșșșt. Sunt aici.

Își puse un braț în jurul fetei și o conduse spre bănci.

– Respiră adânc. Ești în siguranță acum...

O ținu pe Lina până când plânsul ei se transformă în suspine înfiorate și tremurul încetă.

– Spune-mi, fiica mea, ce te-a înspăimântat?

– Fântâna! inspiră Lina întretăiat. Lumina lunii lucea în apă, strălucitoare ca oglinda. M-am uitat în ea și, dintr-odată, o ceață s-a involburat în jurul meu și am văzut bărbați luptându-se cu săbiile. A fost oribil! Atât de mult sânge! N-am mai suportat urletele lor.

– Romanii erau? L-ai văzut pe Allectus?

– Cred că da... soldații romani atacau o tabără britanică. Corturile ardeau. La lumina lunii și a focului era destul de ușor de văzut. Romanii erau înarmați complet, dar ai noștri dormeau. Unii dintre ei au avut timp să-și ia scuturile, dar majoritatea nu aveau nici un fel de armură. Cea mai cumplită bătălie se dădea în jurul unui bărbat subțire, cu părul întunecat, cu o panglică aurie pe cap. A luptat cu curaj, dar nu foarte bine.

Allectus! se gândi Dierna. *În sfârșit, blestemul meu lovește în plin.*

– Oamenii din garda lui au fost omorâți unul către unul. Romanii i-au strigat regelui să se dea prins, dar el n-a vrut, așa că l-au străpuns cu sulitele, din nou și din nou, până când a căzut.

– Acum e mort, spuse Dierna cu glas tare, iar Carausius este răzbunat. Odihnește-te în pace, scumpul meu, și tu la fel, cel care l-ai trădat. Poate că ne vom întâlni din nou într-o altă viață.

În acea toamnă, în vreme ce împăratul Constantius era adulat de mulțime în capitala recucerită pentru Roma, ploile biciuiau pământul. În Valea Avalonului, norii învăluiau Delușorul și pluteau jos pe deasupra apei, ca și cum negurile care-l protejau se răspândeau mângîind și lumea. Dar, în pofida cerului plumburiu, Dierna se simțea ca și cum o mare greutate fusese ridicată de deasupra ei, iar preotesele, inspirate de starea ei de spirit, începură să discute despre ridicarea de noi ziduri în jurul țarcului oilor și înlocuirea paielor zdrențuite de pe acoperișul sălii de întruniri.

Într-o dimineață, la scurt timp după echinocțiu, fecioara care avea grijă de oi se întoarse plângând pentru că unul dintre animale trecuse de împrejmuire și dispăruse. Și, pentru că, după o săptămână de ploaie continuă, norii se subțiaseră până se transformaseră într-o ceață umedă, care ar putea permite mai târziu câteva raze de soare, după atâtea luni de

lâncezeală, Dierna descoperi că voia să facă mișcare și se oferi să meargă s-o caute.

Nu avea să fie ceva ușor. Apele se umflaseră după atâta ploaie și unele locuri, de obicei neobișnuit de aride, deveniseră și ele mlăștinoase. Dierna își alese cu grijă calea, întrebându-se la ce se gândise creatura aceea prostuță când părăsise țarcul. Însă pământul moale ușura descoperirea urmelor și ea se luă după cele lăsate în jurul dealului, deasupra fântânii sacre și mai jos, printre livezi. Totuși, continuau înapoi, de-a lungul marginii lacului, spre dealul scund al Brigăi, al cărei altar era înconjurat de meri.

Dierna se opri încruntându-se, pentru că dealul, aflat pe o insulă, după toate regulile, devenise el însuși o insulă. Ceața zăcea jos, întinzându-se deasupra apei, prea groasă, totuși, ca să poată vedea cerul, deși licărea în lumina soarelui. Și totuși, i se păru că zărește ceva cenușiu pe sub copaci. Știa unde trebuia să fie cărarea, cu toate că n-o putea vedea. Ridicând o prăjină adusă la mal, pentru a verifica fundul lacului, începu să se aventureze în apă.

Ceața se învolbura în jurul ei, după primul pas, ca un voal, însă după cel de-al treilea, precum o cortină care ascundea privirii sale atât locul de unde venise, cât și destinația. O străveche spaimă o făcu să se oprească, apa mocirloasă clipocindu-i pe la glezne. *Este propriul meu tărâm!* își spuse. *Cunosc toate cărările încă de când am învățat să merg, ar trebui să-mi găsesc calea și legată la ochi sau și în vis!* Inspiră adânc,

apelând la tehnicile de stăpânire de sine învățate în mulții ani petrecuți la Avalon.

Și, când zarva din urechile ei încetă, auzi o chemare:

– D’rna... ajută-mă!

Se auzea slab, din cauza distanței sau poate a oboșelii, greu de spus din ce pricină, iar ceața înăbușea sunetul. Însă Dierna avansa pleoscăind.

– Cineva, vă rog... mă aude cineva?

Dierna țipă, cu vederea încețoșată de amintiri.

– Becca! Vocea i se frânse. Continuă să strigi, Becca, vin la tine!

Se împletici mergând înainte, pipăind drumul cu prăjina.

– Oh, Zeiță, te rog... am încercat atât de mult să-mi găsesc calea...

Cuvintele dispărură într-un bolborosit ininteligibil, dar se auzeau destul de aproape. Dierna se întoarse și se trezi în apă mai adâncă și se mișcă bazându-se pe simțuri mai presus de vedere, ca și atunci când îl căutase pe Carausius, și, în cele din urmă, zări conturul unui copac, iar, după ce se cățără pe rădăcinile lui, și silueta unei femei.

Văzu păr întunecat, năclăit, și o mână subțire, mânjită cu noroi. Trupul cărat de ea pe malul mai înalt era la fel de ușor ca al unui copil. Numai că nu era un copil. Dierna o strânse pe femeie la piept și privi în ochii lui Teleri.

– Am crezut...

Mintea ei se zbătea în plină confuzie.

– Credeam că ești sora mea...

Mirarea de pe chipul lui Teleri pieri și ea-și închise ochii.

– M-am rătăcit prin ceață, șopti. Cred că m-am simțit pierdută încă de când m-ai izgonit de aici. Încercam să mă întorc la Avalon.

Dierna o privi amuțită. Când auzise de căsătoria lui Teleri cu Allectus voise s-o blesteme și pe ea, dar îi lipsise energia. Se părea că și fără blestemele ei fusese pedepsită de aceleași puteri care-l doborâseră pe ucigașul lui Carausius. Însă era încă în viață. Ceața plutea în jurul lor precum un vâl lipicios și umed. În întreaga lume nu mai putea vedea nimic în viață, decât pe Teleri, ea însăși și un măr.

– Ai venit prin cețuri... rosti Dierna încet. Asta poate face numai o preoteasă sau numai dacă treci prin Tărâmul Zânelor.

Gândul îi veni încet, ca din ape adânci. Putea s-o ierte pe această femeie, pentru a cărei iubire se răzvrătise Allectus împotriva stăpânului său? Se putea ierta pe sine pentru că fusese atât de sigură că știa voia Zeiței și că-i prinsese pe toți în nenorocire? Dierna oftă, eliberându-se de greutatea pe care nici nu știa că o purta.

– Nu eu sunt cea pe care o cauți... iartă-mă... șopti atunci Teleri.

– Nu ești? *Promit că voi trata fiecare femeie din acest templu la fel ca pe sora mea, mama mea și fiica mea, la fel ca pe ai mei...* Glasul preotesei căpătă forță în timp ce repeta jurământul Avalonului.

– Dierna...

Teleri privea la ea cu acei ochi întunecați încă atât de drăgăstoși, chipul său răvășit umplându-se de lacrimi. Dierna încercă să zâmbească, dar acum plângea și ea, și nu mai putu decât s-o strângă în brațe pe cealaltă femeie, legănând-o ca pe un copil.

Nu știa cât de mult timp trecuse până să se liniștească. Mai erau încă învăluite într-un nor alb și era rece.

– Se pare că suntem nevoite să stăm aici până când se duce ceața, spuse ea cu o voioșie care-i contrazicea vorbele. Dar nu vom flămânzi, încă mai sunt mere în copac.

O sprijini cu grijă pe Teleri cu spatele de trunchi și se ridică să culeagă un măr. Atunci văzu aerul vânzolindu-se dincolo de insulă și apoi, ca și cum ar fi țâșnit dintre cețuri, silueta unei femei care împingea cu prăjina o plută mică, de felul celor folosite de oamenii mlaștinilor.

Rămase nemișcată, strâmbându-se în timp ce se străduia să vadă mai bine. Femeia îi părea cunoscută, totuși, revăzând în minte locuitorii din satul oamenilor mlaștinii, preoteasa nu-și putu aminti trăsăturile sau numele ei. Deși era frig, străina era desculță și îmbrăcată numai în piei de căprioară, cu o ghirlandă de mure lucitoare pe frunte.

– Hei! își regăsi ea vocea, în cele din urmă. Poate ambarcațiunea ta să ducă două rătăcite înapoi la Delușor?

- Doamnă din Avalon, care ești și vei fi, de astă
mă aflu aici... veni răspunsul.

Dierna clipi nedumerită, iar apoi, înțelegând, în
sfârșit, cine venise la ele, făcu o plecăciune.

Repede, până ce Crăiasa Zânelor nu dispărea pre-
cum venise, Dierna o ridică pe Teleri pe plută și se
cățăără după ea. Peste o clipă, ambarcațiunea aluneca
într-un nor. Ceața era foarte groasă aici și străluci-
toare, ca atunci când se întâmplă, uneori, să treacă
cineva prin ea pentru a ajunge în lumea de afară.

Dar strălucirea care le învăluisese la plecare nu era
decât lumina limpede a Avalonului.

DIERNA GRĂIEȘTE:

Noaptea trecută, după ce luna a apărut în faza plină după echinocțiul de primăvară, Teleri a urcat în jilțul profeției. A trecut multă vreme de când această cale de a Vedea n-a mai fost folosită, cam de pe vremea Doamnei Caillean, înainte ca preotesele să fi venit în Avalon, dar amintirile druizilor au păstrat ritualul. Mie-mi vine rar Vederea acum, dar nevoia noastră a fost atât de mare, încât a meritat riscurile încercării.

Constantin, fiul lui Constantius, domnește acum în lume, iar creștinii, care o vreme păreau pe cale de a fi distruși de propriile lor certuri, s-au unit în urma persecuțiilor lui Dioclețian, iar acum au ajuns preferații urmașului lui. Zeii Romei erau încântați să se înfrupte din devoțiunea poporului din Britannia, fără a înlătura zeitățile din partea locului, însă Dumnezeuul creștinilor este un stăpân gelos.

În Avalon, Teleri a urcat pe scaunul cel înalt, părul ei întunecat plutind ca un voal în jur, iar ierburile sacre îi produceau o viziune despre ceea ce va fi.

Ea-l văzu pe Constantin domnind în întreaga splendoare, urmat la tron de fii nevrednici. Un altul, venind după ei, s-a chinuit să-i aducă înapoi pe vechii zei și a murit tânăr, într-o țară îndepărtată. În vremea lui, barbarii au năvălit încă o dată în Britannia, iar, după ei, bărbații din Eriu. Însă, cu toate astea, insula noastră a înflorit ca niciodată, mai puțin templele vechilor divinități, ale căror ruine fără acoperiș împungeau cerul, care fuseseră distruse de creștinii ce au hotărât că Zeița noastră e un demon.

Cu timpul, un alt general britanic, inspirat de Carausius, s-a proclamat Imperator și a plecat cu legiunile sale în Galia. Însă a fost înfrânt, iar oamenii care erau cu el au rămas în Armorica. Acum barbarii au început să dea năvală în imperiu, val după val, din Germania, mășăluind, în cele din urmă, prin porțile Romei. Britannia, abandonată de legiuni, și-a proclamat, în sfârșit, independența.

A trecut mai mult de un secol, iar Popoarele Pic-tate năvăleau dinspre nord, devastând teritoriul. Atunci a glăsuț Teleri despre un nou conducător, pe care oamenii îl aclamau ca Vortigern, Marele Rege. După sânge, era de viță veche, la fel ca Allectus, însă, precum Carausius, pentru a-și apăra poporul, i-a adus pe războinicii saxoni de peste mare.

Am încercat să curm șirul viziunilor, să întreb ce îi va aduce acest viitor ciudat Avalonului.

A țipat, dând un răspuns fără cuvinte, copleșită de imagini prea haotice să fie înțelese. M-am mișcat repede, s-o readuc în simțire pentru că, într-adevăr, călătorise foarte departe.

Teleri doarme acum. Liniștea mea este, însă, frântă, deoarece, în timp ce mă odihnesc, imaginile văzute de ea trăiesc în amintirea mea și mă tem – într-o țară care-a respins-o pe Zeiță și toate lucrările Ei și înțelepciunea – pentru preotesele care vor veni după noi pe această insulă sacră.

Partea a III-a
Fiica Avalonului
440-452 d.Hr.

Un îngheț puternic, cum rar se vedea, ținu Britannia încremenită în frig. Deși mai erau încă zece zile până la Samhain, ultima furtună măturase orice culoare de pe pământ și lăsase un strat de promo-roacă pe ficare brazdă, iar vântul sufla tăios. Chiar și pe drumurile romane, drepte, să mergi era o aventură. Insula Mona, despărțită de teritoriul principal al Britanniei printr-un canal îngust, zăcea învăluită într-o liniște înghețată. Oamenii de pe insulă nu mai văzuseră pe nimeni altcineva de zile întregi.

Viviane fuse, astfel, cu atât mai surprinsă când privi afară, pe ușa de la staulul vitelor, și văzu un drumeț luând-o pe cărarea care ducea spre fermă. Cățărul mare, scheletic, călărit de străin era împroșcat cu noroi până la burtă; iar trupul călărețului era atât de înfofolit în mantii și șaluri, încât nu-i putea zări decât picioarele. Ea clipi, sigură, o clipă, că-l cunoștea. Dar, desigur, era imposibil. Se aplecă să ridice ciubărul greu, cu lapte, apoi o luă înapoi spre casă,

picioarele ei mici sfărâmând gheața formată în băltoacele de pe cărare.

– Tăticule, vine un bărbat, un străin.

Vorbirea ei avea ritmul cântat al celor din nord, deși se născuse într-un loc pe care-l numeau Țara Verii. Fratele ei vitreg îi șoptise odată că era dintr-un loc și mai ciudat, o insulă pe nume Avalon, nici măcar din această lume. Tatăl ei îl apostrofase și, de fapt, atunci când era trează, nici nu putea crede așa ceva, deoarece cum putea fi un loc din mijlocul țării o insulă? Dar uneori, prin vise, aproape că-și amintea și se trezea cu un simțământ ciudat de regret. Mama sa adevărată fusese Doamna insulei și asta-i tot ce știa.

– Ce fel de străin?

Tatăl ei, Neithen, veni de după colțul casei, dinspre șopronul de lemne, cu surcele în brațe.

– Arată ca un morman de zdrențe, înfofolit tot, ca să se ferească de frig, dar așa facem amândoi, îi zâmbi ea.

– Înăuntru cu tine – Neithen făcu o mișcare cu lemnele în brațe, ca și cum ar fi izgoni-o –, înainte să înghețe laptele.

Viviane râse și se clătină trecând de intrare, însă Neithen rămase afară, privind, pe când catârul mergea pe cărare. Ea lăsă jos ciubărul și, scuturându-și mantia, auzi glasuri și se opri să tragă cu urechea. Bet-hoc, mama sa adoptivă, se opri din amestecat prin oală și ascultă și ea.

– Taliesin! Deci tu erai, îl auziră ele pe Neithen. Ce vânt năprasnic te-a adus pe aici?

– Un vânt dinspre Avalon, care nu va aștepta să se îndrepte vremea, veni răspunsul cu un glas răsunător, de o frumusețe ciudată, chiar dacă era răgușit din cauza gerului.

– Ceva mă face să cred că n-ai bătut atâta cale doar ca să-i aduci Viviane salutări de Samhain de la mama ei, îl auziră pe Neithen răspunzând. Hai înăuntru, omule, înainte să *mori* de frig. N-am chef să se spună că cel mai strălucit bard din Britannia a înghețat în pragul casei mele. Intră, am să-ți adăpostesc animalul împreună cu vitele mele.

Ușa se deschise și își făcut apariția o siluetă înaltă, subțire pe sub straturile de veșminte. Viviane se dădu înapoi, holbându-se în timp ce el începu să-și dea jos hainele, împrăștiind bucățele de gheață care se topeau pe pietrele bine frecate ale vetrei. Pe sub toate straturile de haine purta roba albă, de lână, de druid. Ceea ce-i schimbase mult înfățișarea era husa pentru harfă, din piele de focă, pe care și-o dădu jos de pe umăr și o puse cu grijă pe podea.

Își îndreptă mulțumit spatele. Avea mâini frumoase, observă ea, iar părul îi era atât de deschis la culoare, încât n-ar fi putut spune dacă era blond sau argintiu, și se rărea pe fruntea înaltă. Va arăta neschimbat, se gândi ea, până când va îmbătrâni; într-adevăr, ei i se părea deja bătrân. Apoi el îi surprinse privirile și căscă ochii.

– Dar tu ești doar o copilă!

– Am mai mult de paisprezece ani, sunt destul de mare ca să mă mărit! i-o întoarce ea, ridicându-se și fu uimită pe dată de dulceața zâmbetului lui.

– Bineînțeles că ești... Uitasem că-i semenii mamei tale, care, ca s-o spun pe-a dreaptă, nu-mi trece nici ea de umăr, singura care socotește mereu că ar fi înaltă.

Făcu o plecăciune către mama ei adoptivă, a cărei căutătură urâtă se îmblânzi, devenind un soi de resemnare mohorâtă.

– O binecuvântare pentru această casă și femeia ei, spuse el cu blândețe.

– Și drumețului care ne onorează căminul, răspunse Bethoc, deși nu cred că aduci o binecuvântare.

– Nici eu nu cred, zise Neithen, intrând pe ușă.

În timp ce el își atârna mantia, Bethoc turnă cidru într-un pocal de lemn și-l oferi oaspetelui, adăugând:

– Dar îți spun bun venit. Cina va fi gata imediat.

Se întoarce înapoi spre ceaunul atârnat deasupra focului, iar Viviane începu să scoată blide din lemn cioplit.

– Așadar, vorbi Neithen, ce vești aduci?

Viviane se opri să asculte, ținând încă blidul în mâini. Taliesin oftă.

– Fiica Doamnei, Anara, a murit acum o lună.

Sora mea, se gândi Viviane, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să fie întristată, deși nu și-o putea aminti deloc pe fata aceea.

– Era cea care s-a măritat cu fiul lui Vortigern? întrebă Bethoc cu glas scăzut.

Soțul ei clătină din cap.

– Aia era Idris, și ea a murit, la nașterea copilului, din câte-am auzit... grăi și se răsuci spre Taliesin. Îmi pare rău să aud...

Așteptă, în mod sigur întrebându-se de ce trebuise bardul să bată atâta amar de drum ca să le spună asta.

– Doamna Ana m-a trimis s-o duc pe Viviane la Avalon...

– Casa mea este aici! exclamă Viviane, privind de la tatăl ei spre bard.

Chipul acestuia se înnegură.

– Știu, dar Doamna Ana are nevoie de tine.

– Tată! Spune-i că n-ai să mă lași să plec! țipă ea.

– Nu i-ai zis? întrebă, privind uluit spre celălalt bărbat.

– Ce să-mi spună? ridică tonul Viviana. Ce vrea să zică?

Niethen se înroși, însă evită să-i întâlnească privirea.

– Că nu sunt tatăl tău și că n-am nici un drept să te țin aici, un adevăr pe care am tot sperat să nu fii nevoită să-l afli niciodată.

Ea se întoarce spre el.

– Atunci, a cui fiică sunt? Spui că nu ești tatăl meu. Te pregătești să adaugi că nici Doamna nu-i mama mea?

– Oh, ea e maică-ta, asta-i destul de clar, spuse Neithen mohorât. Ne-a dat casa, mie și lui Bethoc, atunci când mi te-a încredințat să te cresc, cu promisiunea că pământul va fi întotdeauna al nostru,

iar tu, fiica noastră, numai dacă se întâmplă ca ambele tale surori să moară fără să aibă vreun copil de parte femeiască. Dacă cea mai mare dintre fete, pe care a ținut-o s-o inițieze ca preoteasă, este moartă, atunci, tu ești singura ei moștenitoare.

Viviane simți cum pălește.

– Și nu înseamnă nimic dacă spun că nu vreau să plec?

– Nevoile Avalonului cântăresc mai greu decât toate dorințele noastre, spuse Taliesin cu blândețe. Îmi pare rău.

Ea se ridică mândră, luptând să n-o podidească plânsul.

– Atunci, n-am să dau vina pe tine. Când trebuie să plecăm?

– Eu aș spune că acum, dar bietul meu catâr are nevoie să se odihnească puțin, altfel, va cădea. Trebuie să plecăm mâine în zori.

– Atât de repede! scutură ea din cap. De ce nu mi-a dat de știre mai din timp?

– Este vorba de moarte, draga mea, care n-a prevenit pe nimeni. Ești suficient de mare deja ca să-ți începi inițierea, iar foarte curând vremea va face orice deplasare imposibilă. Dacă nu te aduc acum, n-ai mai putea veni la Avalon înainte de primăvară.

În vreme ce Viviane urca în pod, să înceapă să-și facă bagajele, îi dădeau lacrimile. Se simțea orfană. Era limpede că porunca mamei sale venea din nevoie, nu din iubire. Avalon era un vis frumos, dar ea nu voia să-i părăsească pe bărbatul și femeia care

fuseseră familia ei, nici insula stâncoasă unde învățase să se simtă acasă.

Taliesin stătea lângă foc, cu o cupă de cidru fierbinte în mână. Dormise dus, la căldură, pentru prima oară în ultimele zile. În această casă era pace. Ana alesese bine atunci când i-o dăduse pe fiica ei lui Neithen s-o crească. Era păcat că n-o putuse lăsa aici. Amintirile-i aduseră chipul Doamnei, așa cum o văzuse ultima dată, cu fruntea lată, brăzdată de cute noi, gura conturată strâns deasupra bărbiei ascuțite. Unii ar spune că era o femeie mică și urâtă, însă din prima zi când Taliesin venise la druizi, cu douăzeci de ani în urmă, pentru el, ea fusese Zeița.

Ana fusese instruită de propria sa mamă și de către mătușa sa, după cum i se povestise. Moștenirea nu se transmitea întotdeauna de la mamă la fiică, însă, în decursul veacurilor, mulți dintre copiii Avalonului se căsătoriseră prin casele princiare ale Britanniei și-și trimiseseră fiice înapoi pe insula sacră pentru a deveni, la rândul lor, preotese. Indirect, copilul Anei își putea identifica originea până la Sianna, despre care se spune că era fata Crăiesei Zânelor.

O mișcare îi atrase atenția și privi într-acolo. O pereche de picioare, îmbrăcate în pantaloni și jambiere, se ițea din pod. Căscă ochii în vreme ce un personaj ciudat, înveșmântat într-o tunică largă, cobora scara și, ajungând la capăt, se întoarse pentru a-l privi, încruntându-se a sfidare. Taliesin își arcui

o sprânceană, iar încruntarea se transformă într-o strâmbătură amuzată care schimbă chipul Viviane.

– Astea-s lucrurile fratelui tău vitreg?

– Am fost învățată să călăresc ca un bărbat. De ce nu m-aș îmbrăca la fel? Te încrunți, mama n-ar fi de acord?

Buzele lui se zbătură într-un surâs repede curmat.

– N-o să-i placă.

Pe Sfânta Briga, se gândi el. N-a fost prea chibzuit din partea ei să te trimită departe de la o vârstă atât de fragedă și apoi să te cheme fără nici un fel de avertisment, de parcă ai fi o păpușă, să fii smucită așa și doar de dragul spectacolului, continuă el, dar Ana a fost întotdeauna atât de mândră de voința ei. Și eu i-am simțit mâna pe corzile mele...

Văzu cum trăsăturile Viviane se înăspresc din pricina șocului și-și dădu seama că-l auzise. Fără să se gândească, făcu un semn ușor cu mâna stângă; surprinderea ei se stinse și se întinse spre cupă. Trebuia să fie mult mai prudent. Micuța asta s-ar putea să aibă întregul talent al mamei sale, deși era încă necultivat. Iar lui îi fusese întotdeauna imposibil să ascundă ceva de Doamna din Avalon.

Soarele coborâse puțin din înălțimea atinsă la amiază atunci când porniră la drum. Taliesin pe câțărul său, iar Viviane călare pe unul dintre micii ponei robuști, de deal, aduși din nord. Apa dintre insulă și restul uscatului înghețase bocnă și de aceea au putut să o traverseze așa. Trecură prin satul care se întinse

până aproape de fortăreața legionarilor de la Segontium și o luară de-a lungul drumului construit de romani pe întinsul ținutului deceanglilor, înspre Deva.

Viviane nu călărise niciodată mai departe de Insula Mona și obosi destul de repede. Cu toate acestea, izbuti să țină ritmul cu el, fără a arăta oboseală sau slăbiciune. Fiind antrenat să ignore trebuințele trupului, druidul aproape că nici nu se gândi că o fată ca ea ar putea găsi istovitoare atâtea ore petrecute în sa. Însă Viviane, cât era ea de mică și cu oase ușoare, avea constituția dură a oamenilor de mlaștină, cu pielea întunecată, de la care i se trăgea aspectul. Nu-și mai văzuse mama de la vârsta de cinci ani, dar era hotărâtă să nu-i arate nici o slăbiciune. Nu se putea abține să se întrebe cine i-ar putea fi adevăratul tată și dacă și el trăia în Avalon. Poate că ar trebui s-o iubească.

Și așa călări ea cu lacrimi înghețate pe obraji și se duse la culcare în acea noapte prea obosită ca să poată dormi, cu dureri peste tot. Treptat, pe măsură ce avansau spre sud, prin valea râului Wye, se obișnuiră tot mai mult cu efortul, deși tot nu ajunseseră să-i placă să călărească și nici poneiul nu-i era pe plac. Animalul părea să fie posedat de cine știe ce demon al răzvrătirii: insista să meargă de capul lui și nici nu era al ei.

Între Deva și Glevum, Roma își lăsase foarte puțin amprenta în teritoriu. Noaptea își căutau adăpost printre păstori sau micile familii care-și câștigau traiul printre dealuri. Îl primeau pe druid

ca pe un zeu devenit oaspete, însă pe Viviane o întâmpinau ca pe una de-a lor. Pe măsură ce ei doi se apropiau tot mai mult de ținuturile din sud, deși frigul era încă năprasnic, drumurile începeau să fie mai bune și, din când în când, mai vedeau câte-o vilă acoperită cu țigle, înconjurată de câmpii vaste.

Chiar la nord de Corinium, Taliesin o luă pe drumul care ducea spre un asemenea loc vechi și confortabil, cu clădiri ridicate în jurul curții.

– Era o vreme, spuse druidul în timp ce continuau să meargă, când un preot de rangul meu era un oaspete cinstit în orice casă britanică și tratat de romani cu respect, fiind cleric al unei credințe prietene. Însă astăzi creștinii au otrăvit mintea atâtor oameni – spunând despre toți ceilalți credincioși că sunt închinători la demoni, chiar și atunci când slujesc zeilor mai blânzi –, încât călătoresc deghizat în bard rătăcitor și le dezvălui cine sunt numai celor care păstrează vechile obiceiuri.

– Ce fel de gospodărie-i asta? întrebă Viviane, în timp ce câinii începură să latre, iar oameni scoaseră capul pe la uși, să vadă cine venise.

– Sunt creștini, dar nu și fanatici. Junius Priscus este un om bun, căruia îi pasă de sănătatea alor săi la fel ca de cea a animalelor, dar îi lasă în pace, să se îngrijească singuri de sufletul lor. Și-i mai place tare mult să audă cântecul de harfă. Vom fi foarte bine primiți aici.

Un bărbat solid construit, cu un breton roșcat, ieși să-i întâmpine, înconjurat de câini. Poneiul Viviane

alese exact acel moment pentru a încerca și el să-și facă de cap, iar, când reuși să-l țină în frâu, Priscus îi salută.

Cinară ca vechii romani, bărbații culcați, iar femeile așezate pe bănci, în jurul vetrei. Fiica gazdei lor, Priscilla, o copilă cu ochii mari, de opt ani, aproape la fel de înaltă ca Viviane, găsi că vizitatoarea lor era fascinantă și se așază pe un scaun la picioarele ei, oferindu-i de mâncare ori de câte ori termina ce avusese. Asta se petrecea destul de des, deoarece, în ultimele zile, gazdele lor fuseseră oameni săraci, iar ea se temuse că aveau nevoie de bucatele împărțite cu ei, pentru că anotimpul rece nu pleca. I se părea acum că trecuse un secol de când nu mai mâncase pe îndestulate sau stătuse la căldură. Înfuleca fără să acorde cine știe ce atenție conversațiilor din jur, dar, în cele din urmă, foamea începu să i se domolească și-și dădu seama că discuțiile reveniseră la Înaltul Rege.

- Dar chiar puteți spune că Vortigern a făcut atâta rău? întrebă Taliesin, așezându-și cupa cu vin. Nu vă amintiți cum, atunci când episcopul Germanus a venit în vizită de la Roma, eram atât de disperați, că prelatul fusese chemat să conducă trupele împotriva pictilor, pentru că servise în legiune înainte de a intra în Biserică? Se întâmpla cam în același an în care s-a născut acest copil.

Îi zâmbi lui Viviane, apoi se întoarse spre gazdă.

- Saxonii pe care Vortigern i-a așezat în nord i-au ținut la respect pe Oamenii Pictați; prin deplasarea

votadinilor spre Demetia și a cornovilor spre Dumnonia, a pus triburile puternice acolo unde ne pot păzi de irlandezi; iar căpetenia anglilor, Hengest, și oamenii săi, apără Țărmlul Saxon. Numai atunci când va fi pace ne vom putea permite să ne ciorovăim între noi, dar pare cam greu de crezut că Vortigern ar trebui pedepsit printr-un război civil pentru izbânda lui.

– Sunt prea mulți saxoni, spuse Priscus. Vortigern i-a dat lui Hengst întregul Cantium, pentru a-și susține oamenii, fără nici un fel de aprobare din partea regelui său. Deși Consiliul l-a sprijinit pe Vortigern, l-am acceptat, dar Ambrosius Aurelianus este împăratul nostru de drept, așa cum a fost tatăl său înainte. Am luptat pentru el la Guollopum. Dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreo victorie decisivă, acum am fi știut unde suntem, pe când așa, biata Britannie are șanse să pățească precum copilul pe care regele Solomon s-a oferit să-l împartă între două mame, măcelărindu-l ca să calmeze niște orgolii.

Talesin clătină din cap.

– Ah, bine, parcă-mi amintesc că amenințarea acelui rege le-a adus în fire pe cele două certărețe și probabil că și conducătorii noștri vor proceda la fel.

– Prietene, oftă gazda sa, pentru asta ar fi nevoie de mai mult de o amenințare. Ar fi nevoie de un miracol.

Pentru un moment mai prelung se încruntă, apoi se înflăcăără, zâmbindu-le soției sale și celor două fete.

– Dar e o conversație prea sumbră pentru o seară atât de rece. Acum, că te-am hrănit, Taliesin, ne bucuri și pe noi cu un cântec?

Rămaseră la vilă încă două zile, iar Viviane îi păru rău să plece. Însă druizii își învățau preoții să descifreze vremea, iar Taliesin spuse că, dacă nu plecau acum, nu vor mai ajunge la Avalon înainte de venirea ninsorii. Micuța Priscilla se agăță de ea când se despărțiră, promițându-i că n-o va uita niciodată, iar Viviane, simțind sufletul bun al copilei, se întrebă dacă-și va găsi la Avalon un tovarăș care să-i placă atât de mult.

Se osteniră din greu în acea zi și în următoarea, reușind să doarmă câteva ore în coliba unui păstor, la marginea drumului. Viviane vorbi puțin în timpul călătoriei îndelungate, mormăind, ocazional, câteva blesteme destinate poneiului. Petrecură o altă noapte la un han din Aquae Sulis. Viviane rămase cu impresia că erau clădiri splendide acolo, dar care începeau să intre în paragină, și câte-o răbufnire de aburi sulfuroși. Oricum, nu era timp de plimbări, iar în dimineața următoare porniră spre drumul spre Lindinis.

– Vom ajunge la Avalon la noapte? strigă Viviane din spatele lui.

Taliesin se întoarse; drumul urca înspre Dealurile Mendip și animalele lor încetiniseră. Se încruntă.

– Cu un cal bun, aș fi sigur, dar animalele astea vor merge ori în ritmul lor, ori deloc. Vom încerca.

Pe la jumătatea amiezii simți o atingere umedă în palmă și, privind în sus, văzu că cerul se transformase într-un nor zdravăn din care se desprindea prima ninsoare. Destul de ciudat însă, odată cu fulgii se făcuse mai cald, dar bardul știa că era o iluzie. Fata nu se plânse, dar când – la scurt timp după ce traversaseră drumul folosit pentru minele de plumb – începu să se lase întunericul, el o luă pe cărarea spre un grup de clădiri înconjurată de copaci.

– Aici se fac țigle vara, spuse Taliesin, dar în acest anotimp atelierele vor fi pustii. Atât timp cât aducem mai multe lemne, să înlocuim ceea ce consumăm, nu s-ar supăra, dacă am dormi aici; am mai dormit și înainte.

Fiind nefolosit, locul era rece și umed și a rămas așa și la căldura focului. Viviane se așeză aproape de flăcări, tremurând în timp ce bardul puse apă la fiert, pentru terciul de ovăz.

– Mulțumesc, rosti ea când fu gata. Este adevărat că n-am cerut niciodată să plec în această călătorie, dar îți mulțumesc pentru că ai grijă de mine. Nici tatăl meu adoptiv n-ar fi putut face mai mult.

Taliesin îi aruncă o privire scurtă și apoi începu să-și toarne terci în propriul său castron. Pielea ei măslinie se făcuse pământie de frig, însă în ochii negri licăreau scântei.

– Tu ești tatăl meu? îl întreabă apoi Viviane.

Pentru o clipă, a răms fără grai, însă mintea-i mergea febril pentru că, de fapt, în timpul îndelungatei călătorii, chiar și el se întrebase acest lucru.

Fusese investit preot recent, la festivalul la care o concepuseră părinții ei, după ce apăruse pentru prima dată la focurile de Beltane. Iar Ana, deși cu cinci ani mai mare decât el, născuse deja două fete, purtând frumusețea Zeiței ca pe o coroană.

Își aminti că o sărutase, iar gustul miedului pe care-l băuse ea era ca mierea pe buzele ei. Dar mai apoi se îmbătaseră cu toții în acea noapte, întâlnindu-se și despărțindu-se în extazul dansului. Și, din când în când, câte un cuplu se atingea, bărbații și femeile se țineau unul de celălalt, îndepărtându-se greoi pentru dansul cel mai vechi dintre toate. Își aminti de o femeie care plângea în brațele lui pe când el își vărsa sămânța și sufletul. Dar acea primă dată extazul îl copleșise și nu-și mai amintea fața ei și nici numele.

Fata încă mai aștepta și merita un răspuns.

– Nu trebuie să mă întrebi așa ceva, reuși să zâmbească. Nici un bărbat pios n-ar spune că i-a făcut un copil Doamnei. Chiar și bestiile saxone știu asta. Ești născută din vița regală a Avalonului, iar ăsta-i singurul răspuns, de la mine sau alt bărbat.

– Ești jurat Adevărului, spuse ea încruntată. Nu-mi poți spune adevărul?

– Orice bărbat ar fi mândru să-ți fie tată, Viviane. Ai suportat cu bine greutățile călătoriei. Când o să mergi și tu la focurile de Beltane, poate că atunci vei înțelege de ce nu-ți pot răspunde. Adevărul este acesta, copila mea, este posibil să fiu, dar nu știu.

Viviane își ridică fruntea și-i înfruntă privirea multă vreme, încât el, cu tot antrenamentul lui, nu se putu uita în altă parte.

– Dacă un tată mi-a fost smuls de lângă mine, vorbi ea în cele din urmă, trebuie să găsesc altul și, în afară de tine, nu cunosc nici un alt bărbat căruia i-aș spune „părinte“.

Taliesin se holbă la ea, cum stătea lângă foc, ghemuită ca o pasăre mică și maronie, și, pentru prima dată de când era bard, nu-și mai putu găsi cuvintele. Însă aceste gânduri erau agitate. *S-ar putea ca Ana să ajungă să regrete că m-a trimis în călătorie. Această fată nu-i Anara, să fie supusă, fie că o trimiți după apă, fie să-și caute moartea, la chemarea Doamnei mele. Însă n-are să-mi pară rău. Ce preoteasă va fi fata asta pentru Avalon!*

Viviane încă aștepta.

– Poate că ar fi cel mai bine să nu-i spunem nimic mamei tale, zise el după o vreme, dar îți promit că am să-ți fiu un tată cât pot de bun.

Ajunseră la lac tocmai când începea să asfințească. Viviane cercetă peisajul fără cine știe ce entuziasm. Zăpada căzută ieri întărise noroiul și ascuțise stuful și tot mai cădea. Bălțile erau înghețate bocnă, iar gheața se întindea până peste apa de culoare arămie în fâșii care sclipeau vag în lumina tot mai slabă. Mai departe, de-a lungul malului, văzu câteva colibe ridicate pe stâlpi deasupra mocirlei mlaștinii. De cealaltă parte a apei putea întrezări un deal, cu

vârful acoperit de nori. Privind așa, din acea direcție se auzi dangătul slab al unui clopot.

– Acolo mergem?

Pe chipul lui Taliesin înflori, o clipă, un zâmbet.

– Sper că nu... Deși, dacă n-am fi dintre Oamenii din Avalon, Inis Witrin ar fi singura insulă sacră pe care am putea-o vedea.

Dădu jos un corn de vacă, cu suprafață scrijelită în spirale, agățat de creanga unei sălcii, și suflă. Sunetul se ridică dur și răgușit în aerul neclintit. Viviane se întrebă ce urma să se întâmple. Bardul privea spre colibe, dar ea fu prima care zări primul tresărit, când ceea ce luase drept un tufiș începu să se miște.

Era o bătrână, înfocolită în fâșii de lână, acoperită de o capă zdrențuită, de blană cenușie. Judecând după înălțime și ochiul întunecat, singurul detaliu al feței ei pe care îl vedea, trebuia să fie una dintre femeile din rândul oamenilor mlaștinii. Viviane se întrebă de ce Taliesin se holba atât de ciudat la femeie, pe de-o parte amuzat, iar, pe de alta, îngrijorat, ca un om care găsește o viperă în cale.

– Domnule scump și tânără domniță, barca nu poate veni pe un asemenea frig. V-ar face plăcere să vă odihniți în casa mea, până la un prilej mai bun?

– Nu, *nu* ne-ar face plăcere, zise Taliesin hotărât. Am jurat s-o aduc pe această copilă la Avalon cât pot de repede și suntem îngrijorați și osteniți. Mă iei drept sperjur?

Femeia râse încet, iar pe Viviane o trecură toți fiorii, deși acum nu din cauza frigului.

– Lacul este înghețat. Poate o să-l treceți la pas. Se uită spre Viviane.

– Dacă te-ai născut preoteasă, atunci, ai darul previziunii și vei ști pe unde-i sigur să treci. Ai curaj să încerci?

Fata o privi, fără a-i răspunde. *Văzuse* lucruri, în crâmpie și străfulgerări, de când se știa, și mai cunoștea că, fără antrenament, nu puteai pune temei pe o astfel de Vedere. Dar era suficient de conștientă că în această discuție se aflau și înțeleșuri pe care nu le putea pătrunde.

– Gheața-i înșelătoare... Pare solidă și apoi crapă și te duci jos, spuse bardul. Ar fi păcat, după ce-am adus-o pe copilă atâta amar de drum, s-o văd cum se îneacă...

Cuvintele zăboveau în aerul rece și Viviane crezu c-o văzuse pe bătrână tresărind, dar trebuie să fi fost o iluzie, pentru că în clipa următoare se întoarse, bătând din palme și intonând o chemare într-o limbă pe care fata n-o cunoștea.

Imediat, bărbați întunecați, mici de statură, înfofoliți în blănuri, mișunară în jos pe scări, atât de repede, încât nu se putea să nu fi așteptat, privindu-i în tot acest timp. Dintr-un șopron de stuf traseră o luntre lungă și joasă, suficient de mare cât să le încapă chiar și animalele, cu ceva întunecat învelind prova. Gheața crăpă și se împrăstie când o împinseră înainte, iar Viviane era bucuroasă că nu se lăsase

ispitită să se dea în spectacol. Oare bătrâna ar fi lăsat-o să încerce? se întrebă. În mod sigur aflase că gheața era subțire.

În luntre erau îngrămădite alte blănuri. Viviane se ghemui bucuroasă între ele, iar, când barcații începură să împingă cu prăjinile lor, ambarcațiunea începu să alunece, desprinzându-se ușor de țărm, și ea simți degetele reci ale vântului. Fu surprinsă s-o vadă pe femeie, despre care crezuse că era din sat, la prova luntrei, în picioare, de parcă nici n-ar fi atins-o frigul. Arăta altfel, îi părea cunoscută.

Ajunseră la mijlocul lacului. Oamenii mlaștinilor schimbă acum prăjinile cu vâslele și, pe măsură ce vântul se întărea, luntrea se zguduia tot mai tare. Viviane tocmai își dăduse seama că, printre fulgii în cădere, vedea acum destul de clar malul întunecat al insulei, cu biserica sa rotundă, construită din piatră cenușie, mohorâtă, când barcații își ridicară vâslele din apă.

– Doamnă, chemi acum cețurile? întrebă unul dintre ei în limba britonă.

Pentru o clipă îngrozitoare, Viviane crezu că-i vorbi se ei, apoi, spre surprinderea ei, bătrâna se ridică în picioare. Acum nu mai părea nici atât de mică de statură și nici așa de bătrână. Pe chipul fetei trebuie să se fi citit toate simțămintele ei, pentru că pe fața Doamnei zări un zâmbet ironic, în timp ce se întoarse spre insulă. Viviane nu-și mai văzuse mama de când avea cinci ani și, de a nu-și putea aminti trăsăturile ei, dar acum o recunoscuse.

Se uită acuzatoare spre Taliesin, ar fi putut măcar s-o prevină!

Însă tatăl ei, dacă *era* tatăl ei, privea spre Doamna, care se făcea tot mai înaltă și mai frumoasă când își ridica brațele. Rămase o clipă ridicată, arcuindu-și trupul pentru o invocație; apoi un șir de silabe ciudate se desprinsese de pe buzele ei într-o chemare limpede, iar brațele ei coborâră.

Viviane simți în oase un tremur care îi muta de la o realitate la alta. Chiar înainte ca cețurile să înceapă să lucească, știa ce se întâmplase, însă ochii ei încă se mai căscau, a uimire, pe când cețurile se despărțiră și văzură insula Avalon licărind în ultimele gene de lumină ale soarelui care nu stălucea și în lumea pe care o știa ea. Nu era nici o urmă de zăpadă pe pietrele în cerc care ornau vârful Delușorului, dar albul sclipea pe mal și stătea precum florile pe crengile de măr, pentru că Avalonul nu era complet despărțit de lumea oamenilor. Pentru ochii ei uimiți, era o viziune a luminii și în toți anii trăiți după aceea, Viviane nu a mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Barcagiii, râzând, împinseră cu padelele și aduseră luntrea repede la debarcader. Fuseseră văzuți. Druizi în mantii albe și fete și femei în voaluri de lână naturală sau preotese în albastru alergau în jos, pe panta dealului. Doamna din Avalon, desfăcându-și fâșiile în care se deghizase, păși prima pe mal și apoi se întoarse s-o ia pe Viviane de mână.

– Fiica mea, bun venit în Avalon!

Viviane, care voia s-o apuce de mână, se opri, toate frustrările acumulate în timpul călătoriei izbucnind în cuvinte.

– Dacă sunt atât de bine-venită, mă întreb de ce ți-a trebuit atât de mult până să trimiți după mine, iar, dacă sunt fiica ta, de ce m-ai luat, fără nici o vorbă de avertizare, din singurul cămin pe care-l am?

– Nu explic niciodată ceea ce fac, glasul Doamnei deveni brusc glacial.

Dintr-odată, Viviane își aminti acest ton de pe vremea când era foarte mică; era gata pentru mângâieri, dar primea răceala, mai dureroasă decât o lovitură.

Apoi, ceva mai blând, Doamna adăugă:

– Fiica mea, va veni un timp când s-ar putea să faci la fel. Însă acum, pentru binele tău, trebuie să suporti pe această insulă aceeași disciplină la fel ca orice novice născut în familiile de țărani. Înțelegi?

Viviane rămase fără grai pe când Doamna – nu se putea gândi la ea ca la „mama” – făcu un gest spre una dintre fete.

– Rowan, du-o la Casa Fecioarelor și dă-i hainele de preoteasă novice. Va depune jurământul înainte de masa de seară, în sală.

Fata era zveltă, cu părul bălai ițindu-se pe după șalul pe care și-l înfășurase în jurul capului și al umerilor. Când ajunseră acolo unde Doamna nu le mai vedea, spuse:

– Nu-ți fie teamă...

– Nu mi-e teamă, sunt furioasă, șuieră Viviane.

– Atunci, de ce tremuri atât de tare, încât de-abia dacă mă mai ții de mână? râse fata bălaie. Este adevărat, nu-i nimic de care să-ți fie frică. Doamna nu mușcă. Nici măcar nu latră prea mult, dacă ai grijă să faci ce spune. Va veni o vreme, crede-mă, când vei fi bucuroasă că ești aici.

Viviane clătină din cap, gândindu-se: *dacă mama mea și-a dezvăluit furia, s-ar putea să cred că mă iubește...*

– Și ne lasă întotdeauna să-i punem întrebări. Este nerăbdătoare, uneori, dar să nu-i arăți niciodată că ți-ar fi frică de ea, asta o face să fie foarte îmbufnată. Și să n-o lași niciodată să te vadă plângând.

Atunci, am început bine cu sfidarea mea, își zise Viviane. Când se gândise la mama ei, în drum spre Avalon, nu așa își imaginase că va fi reîntâlnirea lor.

– Ai mai văzut-o vreodată?

– E mama mea, spuse Viviane, bucurându-se puțin de consternarea fetei, dar sunt convinsă că o cunoști mai bine ca mine. N-am mai văzut-o de când eram mică.

– Mă întreb de ce nu ne-a spus și nouă! exclamă Rowan. Dar poate că a crezut că te-am trata altfel. Sau poate că, într-un fel, suntem cu toții copiii ei. Acum suntem patru novice, continuă fata, tu și cu mine, Fianna și Nella. Vom dormi împreună în Casa Fecioarelor.

Ajunseseră la clădire, iar Rowan o ajută să-și dea jos hainele murdărite de atâta mers și să se spele. La sfârșit, Viviane nu mai avu nici un regret

după straiile lumești. S-ar fi îmbrăcat bucuroasă și cu un sac, atâta vreme cât era curat și uscat. Însă veșmântul în care o înfodolise Rowan era țesut gros, din lână bej, și o mantie de lână cenușie, prinsă în jurul umerilor ei, amândouă moi și călduroase.

Când ajunseră în sală, descoperiră că și Doamna se schimbase. Orice urmă de femeie bătrână dispăruse. Se înfățișase acum cu o robă și o mantie de un albastru închis, iar o ghirlandă de fructe de pădure tomnatice i se odihnea pe frunte. De data asta, când Viviane se uită în ochii aceia întunecați, recunoscuse chipul mamei, de care-și amintea, ci fața văzută atunci când ea însăși privise în iazul din pădure.

– Fecioară, de ce ai venit la Avalon?

– Pentru că ai trimis după mine, spuse fata.

Văzu că ochii mamei sale se întunecară și mai tare de furie, dar își aminti ce-i spusese Rowan și o înfruntă cu îndrăzneală. Râsul neliniștit al fetelor care stăteau în spatele ei pieri sub privirile Doamnei.

– Vrei să fii primită în rândurile preoteselor din Avalon de bunăvoie? Întrebă Doamna cu răceală, fixând-o cu privirea.

Asta este ceva important, se gândi Viviane. A putut să-i poruncească lui Taliesin să străbată tot drumul până la Mona, să mă aducă, dar el nu mă poate face să rămân aici, nici ea, cu toată puterea ei. Are nevoie de mine și știe asta. Pentru o clipă, fu ispitită să refuze.

În cele din urmă, se decise să rămână, dar nici din dragoste pentru mama ei, nici de teamă, nici măcar la gândul că era atât de frig în lumea din afară, ci pentru că, în timpul traversării lacului și mai de vreme, în timpul călătoriei împreună cu Taliesin, simțuri rămase în amorțire în vremea cât trăise la fermă începuseră să se trezească. Când mama ei îi trecu printre cețuri, gustase din magia moștenită și acum mai voia.

– Indiferent din ce motiv am venit, doresc să rămân aici din propria mea voință, spuse ea limpede.

– Atunci, te primesc în numele Zeiței. Așadar, acum ești investită pentru Avalon.

Și, pentru prima oară de când sosiseră, mama ei o luă în brațe.

Restul acelei seri îi rămase ca o amintire încețoșată: sfaturile de a considera toate femeile din comunitate familia ei și numele cu care îi fuseseră prezentate; propria ei făgăduială de a rămâne pură. Hrana era simplă, dar foarte bine pregătită, și, obosită cum era, căldura focului aproape că o adormi pe la jumătatea cinei. Râzând, celelalte fete o duseră spre Casa Fecioarelor, îi arătară un pat și-i dădură o cămașă de noapte de pânză, care mirosea a lavandă.

Dar nu adormi imediat. Patul i se părea ciudat, la fel și respirația celorlalte fete și felul în care scârțâia întreaga clădire din cauza vântului. Ca un vis visat cu ochii deschiși, tot ce se întâmplase de când sosise Taliesin călare la ferma părinților ei trecu în amintire.

O putea auzi pe Rowan foindu-se în patul alăturat.
O chemă încet pe nume.

– Ce-i? Ți-e frig?

– Nu. *Nu trupește*, se gândi Viviane. Am vrut să te întreb – tu ești aici de ceva timp – ce s-a întâmplat cu Anara. Cum a murit sora mea?

Se lăsă o tăcere îndelungată, apoi, în final, un oftat.

– N-am auzit decât șușoteli, spuse Rowan. Nu știu sigur. Dar... și-a terminat inițierea și apoi au trimis-o dincolo de cețuri, pentru a se întoarce singură. Mai mult de atât poate că nici Doamna nu știe. Și nu trebuie să spui nimănui că eu ți-am povestit. De atunci, numele Anarei n-a mai fost pomenit. Am auzit doar că, atunci când nu s-a mai întors, au plecat s-o caute și au găsit-o plutind prin mlaștini, înecată...

18

Doamna din Avalon se plimba prin livada de deasupra fântânii sacre. Pe crengi, merele de un verde crud începeau să prindă puțină culoare. La fel ca fecioarele care stăteau la picioarele lui Taliesin, se gândi ea, deși fructele erau mici și necoapte, însă vor crește. Acum putea auzi glasurile fetelor și vocea lui, în tonalități mai joase, răspunzând. Atrăgând în jurul ei vraja care îi permitea să treacă nevăzută, se apropie și mai mult.

– Există Patru Comori care au fost adăpostite la Avalon de când au venit romanii pe aceste pământuri, spuse bardul. Știți care sunt și de ce sunt considerate sacre?

Cele patru novice stăteau una lângă alta pe iarbă, iar capetele lor tunse se mișcau în timp ce ascultau, blonde și roșcate, întunecate și castanii. Părul lor fusese tuns de conveniență, așa cum se obișnuia prin Avalon vara. Viviane protestase, pentru că mai ales cu părul se mândrea, căci era lucios și des, precum coama unui cal. Dar, dacă mai plânsese pentru asta, se întâmplase numai când era singură.

Fata bălaie, Rowan, ridică mâna.

– Una dintre ele este Sabia Misterelor, nu-i așa? Sabia purtată de Gawen, care a fost unul dintre regii străvechi.

– A purtat-o și Gawen, însă este mult mai veche, forjată în focul din ceruri...

Glasul bardului intră în cadența poetică în timp ce le povestea legenda.

Viviane stătea concentrată, ascultând. Ana se gândise să-i spună că tăierea părului nu fusese o pedeapsă, însă Doamna din Avalon nu-și explica faptele și nu-i făcea nici un fel de favor copilei, dacă asta ar fi răsfățat-o. I se tăie respirația când o viziune a chipului palid al Anarei, în apă, cu părul încâlcit printre trestii, se suprapuse peste cel al Viviane. Își spuse din nou că Anara a murit pentru că era plăpândă. Pentru propriul său bine, Viviane trebuia să îndure orice pentru a se întări.

– Și care sunt celelalte Comori? Întrebă acum Taliesin.

– Mai este Sulița, cred, spuse Fianna, cu soarele sclipind în părul ei de culoarea toamnei.

– Și Talerul, adăugă Nella, la fel de înaltă ca și Viviane, deși era mai mică decât ea, cu un șomoioag încălțit de plete castanii.

– Și Cupa, adăugă Viviane șoptit, despre care se spune că este asemenea Ceaunului de Ceridwen, și Potirul pe care Arianrhod îl ținea în templul ei de cristal, împodobit tot cu perle.

– Este toate aceste lucruri, pentru că le conține, după cum *este* și conține apa sacră a fântânii. Totuși, dacă ar fi să le priviți nepregătite, s-ar putea să nu pară altfel decât orice alt obiect de acest fel, iar asta ne va învăța că și lucrurile obișnuite pot fi sfinte. Dar dacă le-ați atinge – clătină ușor din cap – ar fi cu totul altceva, pentru că a atinge Misterele fiind nepregătit înseamnă moartea. De aceea le ținem ascunse bine.

– Unde? Întrebă Viviane, iar privirea i se ascuți.

Câtă curiozitate, se minună mama ei, sau poate venerație ori dorință de putere?

– Iar acesta este, de asemenea, unul dintre Mistere, răspunse Taliesin, ca numai inițiații știu, cei chemați să le păzească.

Viviane se așează, mijindu-și ochii, în timp ce el continuă:

– Pentru voi este suficient să știți care sunt Comorile și ce semnificație au. Am fost învățați că

Simbolul nu înseamnă nimic, iar Realitatea este totul. Realitatea acestor simboluri este a celor patru elemente din care sunt făcute toate: Pământul, Apa, Aerul și Focul.

– Dar nu ne-ai spus tu că simbolurile sunt importante? spuse Viviane. Sunt ceea ce mințile noastre folosesc pentru a face vrăji...

Taliesin privi la fată cu un surâs de o dulceață neobișnuită, iar Ana simți un fior neașteptat.

Este prea înșfipț, își spuse. Trebuie pusă la încercare!

O văzu pe Viviane tremurând, apoi întorcându-se și, în pofida farmecului, fata o zări pe mama ei stând acolo. Ana îi întoarse o privire rece, iar după câteva clipe Viviane se înroși și se uită în altă parte.

Doamna se întoarse și plecă repede printre copaci.

Am intrat în cel de-al treizeci și șaselea an al meu, se gândi, încă sunt fertilă. Mai pot face și alte fiice, dar până atunci, fata asta este singurul meu copil și speranța Avalonului.

Viviane stătea pe călcâie, frecându-se pe spate. În urma ei, pietrele curățate ale potecii abureau ușor, iar înainte, pietrele uscate așteptau. O dureau genunchii, iar mâinile ei erau roșii și crăpate din cauza umezirii repetate. Pe când se uscau, pietrele pe care le terminase de examinat arătau exact ca cele dinaintea ei, ceea ce nu era deloc surprinzător, din moment ce era pentru a treia oară când le spăla.

Prima dată a fost de înțeles, căci vitele se abătuseră de la pajiștile lor și răvășiseră poteca. Pe deasupra, mai fusese și drept ca Viviane să fie pusă să curețe, din moment ce ea avusese grijă de vaci în acel moment.

Dar nu mai fusese nevoie să le frece a doua și a treia oară. Nu se temea de munca grea – fusese obișnuită cu ea la ferma tatălui ei adoptiv –, dar ce semnificație spirituală mai putea avea repetarea unei corvezi deja făcute o dată, bine și cu toată grija? Sau păscutul vitelor, pe de altă parte, ceva ce-ar fi făcut și acasă?

O făcuseră să creadă că Avalonul era acum căminul ei, se gândi ea mohorâtă, în timp ce muia peria în ciubăr și freca neglijentă următoarea piatră. Dar acasă era locul unde era iubită și bine-venită... Doamna îi spusese cât se poate de clar că o adusese pe fata ei în Avalon nu din iubire, ci de nevoie. Iar Viviane reacționează făcând ceea ce i se cerea forțat, fără nici o bucurie.

S-ar fi putut să fie altfel, își spuse ea pregătind o altă piatră, dacă ar fi deprins magia. Dar asta era ceva rezervat elevilor mai mari. Novicele nu aveau parte decât de povești pentru copii și privilegiul de a fi ca niște slujnice la dispoziția comunității. Nici măcar nu putea fugi! Din când în când, câte una dintre fecioarele mai vârstnice se ocupa de Doamna, atunci când călătorea, dar fetele mai tinere nu părăseau niciodată Avalonul. Dacă ar fi încercat, Viviane n-ar fi făcut altceva decât să se piardă între

cețuri, rătăcind până s-ar fi înecat în mlaștini, la fel cum pășise și sora ei.

Poate, dacă s-ar milogi de el, Taliesin ar duce-o departe. Credea că o iubește, dar el era supusul Doamnei și ar risca să-și atragă mânia ei, pentru o fată care, poate, nici nu era a lui? Într-un an și trei sferturi, de când era aici, Viviane o văzuse pe mama sa cu adevărat furioasă numai o singură dată, atunci când Ana a aflat că Înaltul Rege își dăduse soața, o femeie instruită în Avalon, la o parte pentru fiica saxonului Hengest, pe care o luase mireasă. Cum adevărata sa țintă era de neatins în Londinium, nu existase nici o altă ieșire pentru furia Doamnei față de insulta adusă Avalonului, iar atmosfera din insulă pulsa cu o asemenea tensiune, încât Viviane fusese uluită să se uite în sus și să descopere că, totuși, cerul rămăsese albastru. Nu mai era nici o îndoială că tot ceea ce-i spusese profesorii ei, că un adept trebuie să-și țină în frâu emoțiile, era perfect adevărat.

Va trebui doar să am mai multă răbdare decât ea, își spuse în vreme ce mergea înainte. Am timp. Iar când voi ajunge la vârsta inițierii și mă vor trimite printre cețuri, am să plec pur și simplu de aici...

Soarele apunea, transformând norii în flamuri aurii, iar în aer stăruia tăcerea care apare atunci când lumea se află între zi și noapte. Viviane își dădu seama că va trebui să se grăbească pentru a sfârși înainte de cină. Iar apa aproape că se terminase. Se ridică în picioare și o luă în jos pe cărare,

cu ciubărul bălăbănindu-se într-o parte, pentru a mai aduce apă.

O veche încăpere de piatră înconjura puțul fântânii, care era descoperit numai la anumite ceremonii. Un canal ducea apa spre Iazul Oglinzii, în care priveau preotesele când doreau să vadă viitorul, iar de acolo, scurgerea apei era deviată în jur, printre copaci, spre o albie din care apa putea fi luată pentru băut sau alte trebuințe, cum ar fi lustruirea pietrelor.

Când Viviane trecu de Iazul Oglinzii descoperi că-i zăboveau pașii. Așa cum o învățase Taliesin, Realitatea conta, și nu simbolul, iar realitatea însemna că apa din albie era exact la fel ca în Iaz. Se uită în jur. Trecea timpul și nu era nimeni s-o vadă... Viviane făcu un pas rapid în lături și-și scufundă ciubărul acolo.

Iazul era plin de foc.

Ciubărul îi scăpă din strânsoare și se rostogoli zăngănind peste pietre, dar ea căzu în genunchi, cu ochii holbați. Se ținu de marginea Iazului, scâncind în fața imaginilor văzute acolo, incapabilă să-și desprindă privirea.

Ardea un oraș. Flăcări roșii mistuiau casele, ridicându-se în limbi aurii când focul dădea peste o nouă sursă de alimentare, iar un fir imens de fum negru murdărea cerul. Se vedeau siluete în mișcare, negre pe fondul strălucitor, scoțând lucruri din casele arzând. Pentru o clipă, se gândi că oamenii încercau să salveze bunurile, dar apoi văzu fulgerul unei

săbii. Un bărbat căzu, sângele-i gâlgâia din gât, iar ucigașul râse și aruncă lădița pe care o cărase pe pătura unde mai multe astfel de fragmente din viețile altora erau deja adunate.

Cadavrele zăceau pe străzi; la o fereastră de sus văzu un chip, cu gura deschisă într-un strigăt mut. Însă barbarii cu părul blond erau peste tot, râzând în timp ce măcelăreau. Viziunea se dilată pentru a cuprinde o scenă și mai vastă; oamenii fugeau pe drumurile care duceau afară din oraș; unii dintre ei cu animale pentru trasul căruțelor, unde zăcea toată agoniseala lor, alții trăgeau chiar ei carele, sau duceau boccele, ba chiar și mai rău, clătinându-se pe drum, fără nimic, cu ochi neînțelegători din cauza ororilor pe care le văzuseră.

Ea observase numele „Venta” pe o piatră răsturnată, însă terenul întins din jurul orașului era plat și mlăștinos; asta nu era Venta silurilor. Ceea ce vedea trebuia să fie mai departe spre est, capitala vechilor ținuturi icene. Mintea ei se agăță de asemenea detalii, încercând să se distanțeze de ceea ce văzuse.

Însă viziunea n-o mai părăsea. Văzu marele oraș Camulodunum cu porțile în flăcări și multe alte orașe romane sfărâmate și arzând. Berbecii saxoni dărâmau zidurile și zdrobeau porțile. Corbii se dădeau la o parte când bande de jefuitori treceau grozăvind-se pe străzile pustii, apoi se întorceau să se înfrupte din nou din cadavrele neîngropate. Un câine râios, rânjind triumfător, traversa forumul cu o mână de om în bot.

La țară, dezastrul nu era atât de mare, însă teroarea cuprinsese ținutul cu aripile sale întunecate. Văzu oamenii din vilele izolate îngropându-și argintul și luând-o spre apus, culcând la pământ grânele pârguite. Se părea că întreaga lume fugea din calea lupilor saxoni.

Focul și sângele se întovărășeau în vârtejuri sta-cojii în timp ce în ochi i se adunau lacrimile: începu să se smiorcăie, dar tot nu putea privi în altă parte. Treptat, deveni conștientă că îi vorbea cineva, că făcea asta de multă vreme.

– Respiră adânc... Asta-i bine... Ceea ce *vezi* se află la distanță, nu te poate afecta... Inspiră și respiră și liniștește-te, spune-mi ce *vezi*...

Viviane oftă cutremurător, iar următoarea răsufare veni mult mai ușor și reuși să-și înfrângă lacrimile. Viziunea încă o mai reținea, dar acum era ca și cum ar fi văzut imagini dintr-un vis. Conștiința îi plutea undeva în afara corpului; era conștientă, însă fără să-i pese prea mult că cineva o întreba ceva, iar propriul ei glas răspundea.

– Bănuiesc că fata spune adevărul. Nu există nici o posibilitate să fie isterică sau să fi născocit toate astea ca să atragă atenția? Întrebă bătrânul Nectan, arhidruid și șeful druizilor din Avalon.

– Nu te mângâia cu gândul că-mi protejez fiica, zâmbi sardonice Ana. Preotesele îți vor spune că nu i-am făcut nici un fel de favoruri și aş ucide-o cu mâinile mele, dacă aş crede că a profanat misterele.

Dar în ce scop ar inventa o asemenea poveste, dacă n-ar fi ascultată? Viviane era singură, până când prietena ei a început să se întrebe de ce n-a venit la cină și s-a dus s-o caute. Când am fost chemată, era într-o transă profundă și cred că vei recunoaște că știu să fac diferența dintre percepția reală și prefăcătorie.

– Transă profundă, repetă Taliesin, dar încă nu e inițiată!

– Așa este. Și mie mi-a trebuit întreaga pricepere ca s-o aduc înapoi.

– Iar după asta ai continuat s-o chestionezi? Întrebă bardul.

– Când Zeița trimite o viziune atât de brusc și copleșitor, trebuie să fie acceptată. Nu îndrăznim să respingem avertismentul, spuse Doamna, trecând peste propria ei stânjenală.

– În orice caz, stricăciunea s-a și produs. Tot ce-am mai putut face a fost să aflăm cât mai mult posibil și să ne îngrijim apoi de fată...

– Va fi bine? întrebă Taliesin.

De pe chip îi pierise orice culoare, iar Ana se încruntă. Nu-și dăduse seama că el era atât de iubitor cu fata.

– Viviane se odihnește. Nu cred că trebuie să te îngrijorezi, se trage dintr-o viță robustă, comentă Ana cu răceală. O s-o cam doară când se trezește, dar, dacă-și va mai aminti ceva, i se va părea nedeslușit, ca un vis.

– Foarte bine, tuși Nectan. Dacă a fost o viziune reală, atunci, ce să facem noi?

– Primul lucru pe care deja l-am făcut eu a fost să trimit un mesager la Vortigern. Acum este miezul verii, iar fata a văzut lanuri gata de recoltă. Dacă avertismentul vine acum, ar mai avea puțin timp la dispoziție.

– Dacă va folosi răgazul, zise Julia, una dintre preotesele cu rang, exprimându-și dubiile. Dar vrăjitoarea aia saxonă îl duce de...

Tăcu imediat văzând expresiei Anei.

– Chiar dacă Vortigern și-a adunat întreaga sa gardă de la curte și s-a dus în galop să se repeadă asupra lui Hengest, nu poate face prea multe, interveni grăbit Taliesin. Numărul barbarilor este acum mult prea mare. Care sunt cuvintele pe care spuneau că le-a strigat Viviane la sfârșit?

– *Acvila s-a dus pentru totdeauna. Acum Dragonul Alb se ridică și devorează pământul...* șopti Ana, înfiorându-se.

– Este dezastrul de care se tem toți, spuse apăsător Talenos, unul dintre druzii mai tineri, sfârșitul pe care speram să nu-l vedem niciodată înfăptuindu-se.

– Și ce altceva, în afară de a ne văicări și a ne bate cu pumnii în piept, precum creștinii, sugerezi să facem? Întrebă Ana tăioasă.

Era la fel de rău pe cât descrisese el situația, dacă nu și mai rău, se gândi ea, amintindu-și de groaza din cuvintele Viviane, iar stomacul îi fusese mult prea încordat ca să poată mânca după ce

auzise. Însă nu trebuia să-i lase să vadă că era bolnavă de frică.

– Ce putem face? Întrebă Elen, cea mai bătrână dintre preotese. Avalonul a fost despărțit de restul ca un refugiu, iar de pe vremea lui Carausius l-am ținut secret. Trebuie să așteptăm până când focul va arde cu totul în jurul nostru. Cel puțin noi suntem în siguranță aici....

Celelalte o priviră cu dispreț și, nedumerită, ea rămase tăcută.

– Să ne rugăm de Zeiță să ne ajute, spuse Julia.

– Nu este suficient.

– Dacă regele nu poate, clătină Taliesin din cap, sau nu dorește să se sacrifice pentru popor, atunci, trebuie s-o facă Merlin al Britanniei.

– Dar nu avem... începu Nectan, iar obrazii săi rumeni păliră și Ana, în pofida primei tresăriri de alarmă, când ghici cam unde voia să ajungă Taliesin, simți o bucurie amară la teama evidentă a bătrânului preot că toată lumea se aștepta ca *el* să-și asume acest rol.

– ...un Merlin, termină Taliesin. Nici n-am avut vreun preot care să dețină acest titlu încă de când au invadat romanii prima oară Britannia, când a murit, iar Caractacus a putut continua lupta.

– Merlin este unul dintre maeștri, un suflet strălucitor care a refuzat să urce dincolo de sfera sa ca să vegheze iar asupra noastră, spuse Nectan, așezându-se înapoi pe banca lui.

– Să-l încarnăm din nou ar însemna să-l desconsiderăm. Ne putem ruga pentru călăuzirea lui, dar nu-i putem cere să vină din nou printre noi.

– Chiar dacă ar fi singurul lucru care ne-ar putea salva? Întrebă Taliesin. Dacă este atât de luminat, atunci, va ști dacă este bine să refuze. Dar este absolut sigur că nu va veni, dacă nu-l rugăm.

– Nu a funcționat pe vremea lui Caractacus, zise Julia și se aplecă înainte. Regele pentru care a murit Merlin a fost capturat, iar romanii i-au măcelărit pe druizi pe insula sacră.

Nectan dădu din cap.

– Și cu toate că a fost un dezastru, romanii cuceritori sunt exact aceiași oameni a căror pieire o deplângem acum! Nu-i posibil ca într-o zi să trăim în pace cu acești saxoni, așa cum am trăit cu Roma?

Ceilalți priveau cu toții spre el, iar el tăcu.

Romanii, se gândi Ana, aveau o civilizație, dar și o armată. Saxonii erau doar puțin mai buni decât lupii sălbatici de pe dealuri.

– Chiar dacă s-ar naște mâine, spuse ea cu glas tare, s-ar putea să fie prea târziu la vremea când ar ajunge bărbat.

– Ar mai fi o cale de care-am auzit, spuse Taliesin mai încet, când un bărbat în viață își deschide sufletul și-l lasă pe Celălalt să intre...

– Nu!

De frică, vocea îi era ca un bici ce lovește.

– În numele Zeitei, îți interzic! Nu-l vreau pe Merlin, te vreau pe tine aici!

Îi înfruntă privirea cu propria ei privire, adunându-și întreaga forță, iar, după un interval sfâșietor, care păru că nu se mai termină niciodată, văzu cum luminița aceea curajoasă din ochii săi piere.

– Doamna din Avalon grăit-a, iar eu mă supun, murmură el. Dar am să vă spun asta, zise uitându-se la ea. La sfârșit, va fi un sacrificiu.

Viviane zăcea în patul ei din Casa Fecioarelor, privind firișoarele de praf dansând în ultima rază de soare strecurată printre draperiile aflate dincolo de ușă. Se simțea rănită și pe dinăuntru, și pe dinafară. Preotesele mai în vârstă îi spusese că asta se întâmpla pentru că nu fusese pregătită pentru viziune. Trupul ei, încordat din cauza încercării, solicitase mușchii în așa fel încât era o minune că nu-și rupsesese nici un os. Minteia ei fusese atrasă într-o altă realitate. Dacă mama ei nu și-ar fi deschis propria ei minte și n-ar fi atins-o pe a ei pentru a o găsi, s-ar fi putut pierde pe veci.

Pentru Viviane, asta a fost cea mai mare surpriză, că mama ei fusese dispusă să-și asume un asemenea risc și că propriul ei spirit acceptase atingerea celeilalte femei fără nici o teamă. Poate că Doamna nu voise decât să-i asculte viziunea, spuse un alt glas din mintea Viviane, care se îndoia întotdeauna. Cu toate astea, în Ana se afla ceva ce fiica ei părea că recunoscuse. Fata bănuia că semănau una cu cealaltă mult mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască oricăreia dintre ele.

Poate că, se gândi ea zâmbind, de-asta era atât de dificil să se acomodeze.

Însă Doamna din Avalon era o preoteasă inițiată. S-ar putea ca Viviane să aibă toate talentele ei și încă ceva pe deasupra, dar, până nu învăța să le folosească, constituia un pericol pentru ea însăși și pentru toți cei din jur.

Experiența o adusese la realitate mai eficient decât orice pedeapsă pe care i-ar fi impus-o mama ei. Și mai trebuia să admită că o meritase. Era adevărat, iarna de după sosirea ei fusese una dintre cele mai grele din câte se țineau minte; gheața, care fusese o iluzie la Samhain, cuprinsese lacul pe la jumătatea iernii, iar oamenii mlaștinii le aduseseră hrană pe sănii trase pe gheață și zăpadă. Pentru o vreme, au fost cu toții mult prea îngrijorați să se mai gândească la instruire. Dar, de atunci, Viviane făcuse mai mulți pași, aproape sfidând-o pe mama ei ca s-o învețe.

Draperia de la ușă se undui și ea adulmecă ceva și îi lăsă gura apă. Rowan își croi drum pe lângă paturi și așeză pe o bancă tava acoperită pe care o adusese, zâmbind.

– Ai dormit din nou o noapte și o zi. Cred că ți-e foame.

– Mi-este, răspunse, făcând o strâmbătură în timp ce se ridica pe un cot.

Rowan dădu la o parte ștergarul și se văzu un castron cu tocană, iar Viviane își înfipse nerăbdătoare lingura în el. Erau și bucăți de carne, ceea ce

o surprinse, pentru că în perioada de instruire preotesele aveau parte mai mult de o dietă ușoară, pentru purificarea trupurilor și dezvoltarea sensibilității. Nu era nici o îndoială că mai marii ei hotărâseră că era ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Dar, flămândă cum era, descoperi că stomacul refuză să accepte mai mult de jumătate de castron. Se așază înapoi oftând.

– Vrei să dormi acum? o întreabă Rowan. Trebuie să spun că arăți de parcă ai fi fost bătută peste tot cu ciomege.

– Așa mă și simt și vreau să mă odihnesc, dar mi-e teamă că voi avea din nou coșmaruri.

Rowan avea o privire lacomă și se aplecă mai aproape de ea.

– Prin sală nu se spune decât că ai dat de un dezastru. Ce-a fost? Ce-ai văzut?

Viviane o pironi cu privirea, înfiorându-se. Chiar și cea mai mică aluzie îi readucea în minte imagini de groază. Auziră voci în apropierea intrării, iar cealaltă fată se retrase, îndreptându-și spatele. Viviane oftă ușurată, iar draperia fu dată la o parte și intră Doamna din Avalon.

– Văd că ai fost îngrijită, spuse Ana rece, în timp ce Rowan făcu o scurtă reverență și se retrase repede.

– Mulțumesc că... m-ai adus înapoi, zise Viviane.

Se lăsă o liniște stânjenitoare, dar ei i să păru că în obrajii mamei sale era ceva mai multă culoare decât înainte.

– Eu nu sunt... o femeie mămoasă, glăsui Ana cu o oarecare greutate, ceea ce-i destul de bine, din moment ce trebuie să pun obligațiile preoției mai presus de cele de mamă. În calitate de preoteasă a ta, aș fi făcut la fel, dar mă bucur să văd că te refaci.

Viviane clipi. Nu era mult – în mod sigur, nu era genul de discurs la care visase când, copilă, se despărțise de mama sa –, însă Ana îi dăruise acum mai multă afecțiune decât în aproape doi ani de când era aici. Să îndrăznească să ceară încă puțină?

– Mă simt mai bine, dar mi-e teamă să dorm din nou... Dacă Taliesin ar putea să-mi cante la harpă, asta mi-ar da vise mai frumoase.

O clipă, mama ei păru să se înfurie, apoi un gând nou păru că-i vine în minte și dădu din cap.

Când, mai târziu în acea seară, bardul veni să se așeze lângă ea, și el părea neliniștit și încordat. Viviane întrebă ce nu era bine, dar el doar zâmbi și-i spuse că ea avusese destule neazuri pentru o zi și nu o va împovăra cu ale lui. Iar în muzica scoasă din corzile strălucitoare ale harfei nu era nici o urmă de tristețe. După ce adormi, avu parte de un somn fără vise.

Anul care urmă dovedi că Viviane era o profetă adevărată. Îi conferi o anumită prestanță printre preotese, însă mai degrabă ar fi îndurat disprețurile, pentru că veștile care începură să sosească la ei odată cu recolta, deși erau atenuate de distanță, erau cât se putea de rele. Hengest Saxonul, pretextând că

Vortigern nu trimisese banii promiși, năvălise asupra orașelor Britanniei, trecându-le prin foc și sabie. În câteva luni, întregul sud și est au fost devastate, iar refugiații s-au revărsat în puhoie spre vestul țării.

Deși numeroși, saxonii nu aveau forța de a ocupa întreaga insulă. Cantium era în mâinile lui Hengest; teritoriile trinovaților, la nord de Tamesis, erau terenul de vânătoare al triburilor Seax de la răsărit, iar pământurile iceniene erau deținute de aliații lor, anglii. Prin alte părți, jefuitorii loveau și apoi se retrăgeau din nou. Însă britonii care-au fugit nu s-au mai întors la casele lor, pentru că se întrebau cum și-ar mai fi putut câștiga traiul când nu mai existau târgurile unde să-și vândă marfa și obiectele? Teritoriile cucerite erau ca un buboi pe trupul Britanniei, iar locurile din jurul lui amorțiseră încă înainte să fie lovite de febră.

Mai departe spre apus, viața continua mai mult sau mai puțin netulburată, poate doar înfricoșată. În Avalon, separat de restul lumii, preotesele înțeleseseră că le era greu să se bucure de siguranța lor. Din când în când, refugiați rătăcind prin mlaștini erau găsiți de omuleți. Creștinii erau adăpostiți de călugări pe insula lor, dar mai mulți dintre ceilalți ajunseră pe Avalon.

Înaltul Rege, deși avea soată saxonă, nu stătea nici el liniștit. Încetul cu încetul, începură să audă cum ținuse Vortigern Londinium și cum încercaseră fiii lui să-i coalizeze pe oameni și să-și recupereze

teritoriile, cerând oșteni și sprijin din ținuturile neatınse ale Britanniei.

În primăvara anului următor, când Viviane împlini șaptesprezece ani, unul dintre oamenii mlaștinii ieși dintre cețuri cu un alt mesaj. Fiul Înaltului Rege venise să ceară ajutorul Avalonului.

Fetele se ghemuiseră împreună în Casa Fecioarelor, adunându-și toate păturile, pentru că era la începutul primăverii și era încă rece.

– Dar l-ai văzut? șopti mica Mandua, care venise la ele cu o vară înainte. E drăguț?

Fata era fragedă ca vârstă, dar precocă, iar Viviane nu credea că va rezista aici suficient de mult încât să ajungă preoteasă de Avalon. Dar chiar și ea era încă tot o novice și, deși nu era cea mai înaltă, era cea mai în vârstă dintre toate. Numai prietena ei, Rowan, rămăsese dintre fetele care erau aici când sosise ea.

– Toți prinții sunt chipeși, așa cum toate prințelele sunt frumoase, spuse Rowan râzând. Face parte din îndatorirea lor.

– Țsta n-a fost căsătorit cu sora ta? întrebă Claudia, fostă refugiată dintr-o familie bună din Cantium, deși nu discuta niciodată despre asta.

Viviane dădu din cap.

– Sora mea Idris a fost nevasta lui Categirn, fiul cel mare al lui Vortigern. Acesta-i cel mai mic, Vortimer.

Apucase să-i arunce o otheadă când intrase, subțire, cu părul la fel de întunecat ca al ei, dar mai înalt.

Totuși, se gândise că arăta absurd de tânăr pentru a putea purta o sabie, dar asta doar până-i văzuse ochii.

Ușa de lemn, pentru iarnă, de la capătul sălii, fu deschisă și se întoarseră toate.

– Viviane, răsună vocea uneia dintre preotesele mai bătrâne, mama ta vrea să te duci la ea. Vino, și ia-ți roba de ceremonii.

Tânăra se ridică în picioare, întrebându-se ce-ar putea însemna asta. Cinci perechi de ochi rotunjiți o priviră pe când își potrivea mantia pe umeri, însă nimeni nu îndrăzni să spună nici un cuvânt. Va mai fi fecioară, se întrebă ea, când se va întoarce? Auzise povești despre vrăji care cereau o astfel de ofrandă. Ideea o făcu să tremure, dar, cel puțin, dacă tot se întâmpla, va trebui s-o facă preoteasă.

Doamna aștepta împreună cu alții în Sala Mare, deja înveșmântată în hainele purpurii ale Mamei, în vreme ce bătrâna Elen, drapată în negru, era, în mod clar, preoteasa aleasă să interpreteze rolul Babei. Nectan era și el în negru, iar Taliesin arăta splendid în stacojiu. Însă nimeni de acolo nu se apropia de albul ei. *Pe prinț îl așteptăm*, se gândi ea apoi, începând să înțeleagă.

Mama ei se întoarse, deși Viviane nu auzise nimic, și-i zise să-și pună voalul. Prințul Vortimer intră, tremurând în tunica albă, împrumutată de la unul dintre tinerii druizi. Privirea lui se opri asupra Doamnei din Avalon și făcu o plecăciune.

Ești speriată? N-ar trebui. Viviane zâmbi în spatele voalului pe când, fără să spună un cuvânt,

Doamna îi conduse din sală. Dar, când începură să urce cărarea spre Delușor, își dădu seama că și ea era înspăimântată.

Astă-noapte, luna mai era încă neîncepută, arcul ei strălucitor curbându-se deja spre apus, pe măsură ce se apropia de miezul nopții. *La fel ca mine*, se gândi Viviane, uitându-se în sus. Se zgribuli, pentru că torțele așezate de o parte și de alta a altarului nu făceau căldură, ci numai o lumină intermitentă. Inspiră adânc, așa cum fusese învățată, forțându-și trupul să ignore aerul rece.

– Vortimer, fiul lui Vortigern – Doamna vorbea cu blândețe, însă glasul ei umplea cercul –, de ce ai venit aici?

Ceilalți doi preoți pășiră înainte, escortându-l pe prinț, astfel ca el să ajungă în fața Doamnei, vizavi de piatra altarului. De pe locul ei, umăr la umăr cu mama ei, Viviane văzu cum i se căscau ochii și-și dădu seama că nu vedea femeia mică și întunecată care o zămislise, ci pe Marea Preoteasă din Avalon, falnică și dominatoare.

Vortimer înghiți cu noduri, dar izbuti să vorbească hotărât atunci când răspunse.

– Am venit pentru Britannia. Lupii îi sfâșie trupul, iar preoții creștinilor nu pot face decât să ne spună că suferim pentru păcatele noastre. Dar nu există păcat în copilașii arși în casele lor sau în sugarul al cărui cap este zdrobit pe pietre. Am văzut toate acestea, Doamna mea, și ard de nerăbdare să-i

răzbun. Mă adresez vechilor zei, protectorilor străvechi ai poporului meu, pentru ajutor!

- Glăsuiești bine, însă darurile lor nu sunt fără un anumit preț, spuse Marea Preoteasă. O slujim pe Marea Zeiță, care-i fără de nume, dar, cu toate astea, are multe, este fără formă și, totuși, are multe chipuri. Dacă ai venit să-ți dedici viața Ei, atunci, poate-ți va auzi chemarea.

- Mama mea a fost inițiată pe această insulă sacră și m-a crescut în dragoste pentru vechile căi. Sunt gata să ofer orice este necesar pentru o favoare a Avalonului.

- Chiar și viața ta?

Elen păși înainte, iar Vortimer înghiți în sec, dar dădu din cap. Râsul bătrânei era uscat ca un os.

- S-ar putea ca într-o zi să se ceară și sângele tău, dar nu astăzi...

Acum venise rândul Viviane.

- Nu sângele ți-l cer, spuse ea moale, ci sufletul.

El se întoarse, holbându-se de parcă ochii aprinși i-ar fi putut străpunge voalul.

- Îți aparține ție... clipi brusc. Ți-a aparținut întotdeauna ție. Îmi amintesc... Am mai făcut ofranda asta și înainte.

- Trupul și sufletul trebuie să fie dăruite amândouă, spuse Ana sec. Dacă tu chiar ești dispus, atunci, dăruiește-te pe tine însuși pe piatra altarului.

Vortimer își scoase veșmintele albe și se așeză pe spate, gol și tremurând, pe piatra rece. *Crede că avem de gând să-l ucidem*, se gândi Viviane, în pofida

cuvintelor mele. Cum zăcea acolo, părea mult mai tânăr și ea-și dădu seama că nu putea fi decât cu un an sau doi mai mare ca ea.

Elen și Nectan se duseră spre nord și sud, în vreme ce ea-și ocupă locul la est, iar Taliesin se deplasă spre vest. Fredonând încet, Înalta Preoteasă veni la marginea cercului, întorcându-se în sensul mer-sului soarelui pe boltă, începând să danseze în cerc și în afara lui, printre pietre. O dată, de două ori și de trei ori, desenă cercul și, pe când trecea pe lângă ea, Viviane simți cum propria ei stare conștientă se transformă și văzu cu privirile modificate un licăr de energie trecând prin pietrele ridicate, care păreau că atârnă în aer. Când termină, reveni în centru.

Viviane se îndreptă, ridicându-se la înălțimea ei deplină, sprijinindu-se bine pe picioare în timp ce se întinse spre cer, iar cercul se umplu cu aroma florilor de măr, pe când invocă puterile care păzeau Poarta de Răsărit pe numele lor străvechi, secrete.

Vocea bătrânei Elen se amplifică, rezonând când căldura sudului umplu cercul; apoi Taliesin chemă apusul, cu un glas muzical, iar Viviane fu ridicată de un val de forță. Numai când invocația lui Nectan îi chemă pe paznicii nordului simți cum se fixează din nou în pământ. Dar cercul în care revenise nu mai era în întregime în lume. Nici Vortimer nu mai tremura; într-adevăr, acum era destul de cald în cerc.

Ana destupase flaconul de sticlă atârnat la cingătoare, iar mireasma de ulei se împrăstie în aer. Elen

își turnă ulei pe degete și se aplecă la picioarele lui Vortimer pentru a desena o pecete a puterii.

– De pământul sacru te leg, șopti ea. Viu sau mort, lui îi aparții.

Înalta Preoteasă luă licoarea și-i unse încet falusul, iar el roși, când membrul i se întări sub mâna ei.

– Cer sămânța vieții pe care o porți, ca să o poți sluji pe Doamna din toate puterile tale.

Ea-i oferă flaconul Viviane, care se duse la căpătâiul lui și începu să traseze o a treia pecete pe fruntea lui. Ea clipi, amintiri ce nu erau din această viață dezvăluindu-i un bărbat cu părul blond, cu ochii albaștri ca marea, apoi un alt băiat, cu dragonii regești recent tatuați pe brațe.

– Toate visele tale și aspirațiile, spiritul sacru dinlăuntrul tău le consacru. Ei acum... spuse ea moale și fu uluită să-și audă propria sa voce răsunându-i atât de dulce în urechi.

Se întrebă dacă, în toate acele vieți, îl iubise. Ridicându-și voalul, se aplecă și-l sărută pe buze, iar pentru o clipă o văzu pe zeiță oglindită în ochii lui.

Se duse să li se alăture mamei sale și bătrânei Elen la picioarele lui Vortimer. Pe când își uneau brațele, ea simți o schimbare amețitoare și urmă un moment de panică atunci când fostul ei eu se desprinse și începu să tremure. Mai văzuse așa ceva, dar nu încercase înainte.

Apoi propria sa conștiință fu înlocuită de Cea-laltă, concentrată asupra a trei personaje care stăteau în cerc, dar fără a fi conținută de ele, a cărei ființă

îmbrățișa lumea. Era conștientă de celelalte chipuri ale naturii Sale triple și, totuși, era Una; cu toate că glăsuia prin trei perechi de buze, cuvintele Ei, destinate bărbatului care zăcea culcat, fură rostite pe o singură voce.

– *Tu, cel care-o cauți pe Zeiță și crezi că știi ce-ai cerut, știi acum că nu voi fi niciodată ceea ce-ai așteptat, dar întotdeauna ceva diferit și ceva mai mult...*

Vortimer se ridicase singur și acum îngenunchea înaintea pietrei. Cât de mic și de fragil arăta!

– *Ascultă glasul Meu, însă prin tăcere mă vei auzi pe Mine; dorești dragostea Mea, dar atunci când o vei primi, atunci vei cunoaște frica; Mă implori pentru o victorie, dar prin înfrângere vei înțelege forța Mea. Cunoscând toate acestea, mai faci ofranda? Mi te vei dărui Mie?*

– Am venit pentru Tine...

Glasul lui tremură, însă continuă:

– Nu-Ți pot înapoia decât ce-Ți aparține... Nu cer asta pentru mine, ci pentru poporul Britanniei.

În timp ce Vortimer răspundea, strălucirea din interiorul cercului creștea.

– *Eu sunt Marea Mamă a tuturor celor vii, veni răspunsul, am mulți copii. Crezi că prin orice fapte ale oamenilor acest pământ ar putea fi pierdut sau că poți fi despărțit de Mine?*

Vortimer își plecă fruntea.

– *Ai o inimă mare, copilul meu, și astfel, pentru o vreme, se va face voia ta, îți primesc serviciul, așa cum l-am mai îngăduit și înainte. Fost-ai Rege Sacru*

și Împărat. Totuși, vei păstra din nou Britannia. Ceea ce-ar putea face un singur om brațul tău va înfăptui, dar nu este încă vremea ca saxonii să fie cucerți. Vremile vor reține un alt nume. Muncile tale în această viață nu vor face decât să pregătească drumul... Te va mulțumi asta?

– Trebuie, doamnă, Îți voi accepta vrerea... spuse el cu glas scăzut.

– *Atunci, odihnește-te, iar pentru că M-ai slujit, am să te țin în credința mea și, când Britannia va avea nevoie, te vei întoarce...*

Chipul lui deveni tot mai strălucitor când Zeița se întinse să-l cuprindă, iar când îmbrățișarea Ei luă sfârșit, îl lăsă ghemuit pe piatra altarului, dormind ca un copilăș.

19

La sfârșitul verii, soarele ardea pe cerul lipsit de nori și transforma iarba în aur. Druizii săpară o groapă la marginea lacului, unde preotesele mergeau să se îmbăieze. Când vremea era atât de călduroasă, nu mai era nevoie de haine, iar femeile își întindeau veșminte pe iarbă și le uscau în razele soarelui sau stăteau și flecăreau pe băncile așezate la umbra stejarului cel mare.

Părul Viviane crescuse foarte puțin după tunsoarea anuală și, dacă-l scutura bine, era suficient ca

să se usuce. De-acum se obișnuise să-l poarte scurt, iar, într-o asemenea zi, absența greutateii părului era bine-venită. Își întinse tunică pe iarbă și se așază pe ea, lăsând soarele să-i încălzească restul trupului până la bronzul care era deja culoarea mâinilor și a picioarelor ei. Mama ei stătea pe un ciot de copac, cu trupul în umbră, dar capul îi era lăsat pe spate, ca să prindă soarele, în vreme ce Julia o pieptăna.

De obicei, Doamnei își purta părul răsucit pe cap, fixat cu ace, dar, când era desfăcut, îi trecea de umeri. Pe când pieptenul ridica fiecare șuviță întunecată, fâșii castanii coborau în valuri ca de foc. Cu ochii mijiiți, Viviane privea cum cealaltă femeie se întindea cu plăcere, ca o pisică. Se obișnuise să creadă despre mama ei că era mică și urâtă, numai țâfne și țepi, cu excepția – bineînțeles – ocaziei când purta frumusețea Zeiței, pe la ritualuri. Însă Ana nu era urâtă nici acum.

Stând acolo, era ca zeița în miniatură, cu trupul sculptat parcă în abanos vechi, cu un pântec neted, străbătut de cicatricele argintii rămase în urma nașterilor, și sâni ridicați și tari. Părea chiar fericită. Curioasă, Viviane își concentrează privirea, așa cum fusese învățată, și văzu aura Anei arzând într-o lumină trandafirie. Deasupra pântecelui strălucea cel mai tare. Nici nu era de mirare, din moment ce și la o privire normală părea că lucește.

Cu pielea ca de găscă, sub o bănuială subită și scandalosă, Viviane se ridică. Trăgându-și tunică după ea, se duse lângă maică-sa.

– Părul tău e minunat, spuse ea pe un ton neutru.

Ana deschise ochii, dar încă mai zâmbea. În mod sigur, ceva se schimbaseră.

– Dar ai avut mult timp la dispoziție ca să-l lași să crească. Ai devenit preoteasă pe când aveai cincisprezece ani, nu? Iar anul următor ai făcut primul copil, adăugă ea gânditoare. Eu merg pe nouăsprezece. Nu crezi că a sosit vremea inițierii mele, mamă, ca să încep și eu să-mi las părul lung?

– Nu.

Ana nu-și schimbaseră poziția, însă în trupul ei se ghicea o nouă tensiune.

– De ce nu? Deja sunt cea mai bătrână dintre novice la Casa Fecioarelor. Sunt, oare, hărăzită să fiu cea mai vârstnică dintre virginele din întreaga istorie a Avalonului?

Ana se ridică atunci în șezut, deși furia încă nu-i alungase starea binevoitoare.

– Eu sunt Doamna din Avalon și eu decid când ești pregătită!

– La ce lecții n-am asistat încă? La ce misiuni am dat greș? Țipă Viviane.

– La supunere!

Ochii ei întunecați scăpărară și simți puterea mamei sale ca pe o pală de vânt fierbinte.

– Chiar așa? Întrebă Viviane făcând uz de singura armă care-i mai rămăsese. Sau, pur și simplu, aștepti să devin inutilă, după ce naști copilul pe care-l porți în pânțece?

Văzu chipul mamei sale învăpăindu-se și atunci știu că era adevărat. Se întâmplase, presupunea ea, la solstițiul de vară. Se întrebă cine era tatăl sau dacă el măcar știa.

– Ar trebui să-ți fie rușine, la o vârstă la care eu ar trebui să te fac bunică, tu mai rămâi încă o dată însărcinată?

Voise să pară sfidătoare și putea auzi țâfna din propriul ei glas, iar acum fața ei era cea care luase foc. Când Ana începu să râdă, Viviane se răsuci, trăgându-și tunică pe ea, iar hohotele mamei sale o urmăriră ca un blestem când o rupse la fugă.

După o vară activă, Viviane deveni dură și foarte pregătită. Nu-i păsa unde mergea, însă picioarele ei aleseră o cărare sigură în jurul lacului, la o oarecare distanță de Delușor, și curând se trezi mai departe de Avalon decât oricând, din ziua în care sosise. Dar continuă să alerge.

Nu oboseala o făcu să se oprească, ci ceața, care se ridică dintr-odată pentru a-i ascunde lumina. Viviane încetini, cu inima bătându-i cu putere. Își spuse că era numai ceața de pe câmp, ridicată din pământul mocirlos de căldura zilei. Dar pâcla apărea în mod normal numai când noaptea începea să răcească aerul, iar ultima dată când văzuse ea soarele era în toiul amiezii. Lumina, vizibilă acum, era argintie și nu mai putea vedea în nici o direcție.

Viviane se opri și privi în jur. Se spunea că Avalonul fusese retras într-un loc aflat jumătate în lumea oamenilor și jumătate în cea a Zânelor. Cei care

cunoșteau vraja treceau prin cețuri pentru a ajunge pe malul lumii omenеști. Dar, din cъnd în cъnd, se întâmpla ceva rău și cъte-un bărbat sau cъte-o femeie se pierdea pe celălalt tărâm.

Mama mea ar fi fost mai înțeleaptă, se gъndi ea, în timp ce transpirația i se usca lipicioasă pe piele, dacъ m-ar fi lăsat să încerc cețurile dinspre lumea muritorilor.

Voalul de pълă se subția; mai făcu un pas, apoi se opri brusc, deoarece se dezvăluia o coastă de deal luxuriantă și verde, plină de flori necunoscute. Era frumos, dar nu un tărâm pe care sъл fi știut.

De cealaltă parte a ridicăturii cъnta cineva. Viviane se încruntă, pentru cъ vocea, deși destul de plăcută, păstra cu greu linia melodică. Cu grijă, își făcu loc printre ferigi și privi peste coasta dealului.

Un bătrân stătea și cъnta printre flori. Era tuns pe frunte ca un druid, dar purta o tunică informă, de lълă întunecată, iar pe piept îi atârna o cruce de lemn. În uimirea ei trebuie cъ provocase vreun zgomot pentru cъ el o văzu și zълmbi.

– Fii binecuvântată, bълaio, spuse el blълnd, de parcъ s-ar fi temut cъ ea ar fi putut dispărea.

– Ce faci aici? întrebă ea, venind pe deal în jos.

– Aș putea sъл te întreb același lucru, spuse el pe cъnd îi examina picioarele zgълriate și transpirația de pe frunte. Pentru cъ, deși arълți ca oamenii din Tărâmul Zълnelor, vълd cъ ești o fată muritoare.

– Ёi poți vedea? exclamă ea.

– Mi s-a dat acest dar și cu toate că frații mei întru credință m-au avertizat că astfel de creaturi sunt demoni sau vedenii, nu pot să cred că e ceva rău cu cineva atât de deschis la culoare.

– Atunci, ești un călugăr foarte neobișnuit, din câte-am auzit eu, zise Viviane, așezându-se pe bancă, lângă el.

– Mă tem că așa-i, pentru că nu mă pot opri să simt că Pelagius al nostru a avut dreptate atunci când a predicat că un om poate trăi virtuos și în pace cu întregul cer. Am fost hirotonisit preot de episcopul Agricola și-am luat numele de Fortunatus. El considera doctrina lui Augustin, cum că toți ne naștem păcătoși și putem spera la mântuire ca la un capriciu al Domnului, o erezie. Dar ei cred altceva la Roma și, astfel, noi, cei din Britannia, suntem persecutați. Frații de la Inis Witrin m-au luat și m-au lăsat să întrețin capela de pe Insula Păsărilor.

Zâmbi, apoi privirea i se înăspri și arătă dincolo de ea.

– Șșșș.... Uite-o, frumoasa, o vezi?

Încet, Viviane își întoarse capul tocmai când o strălucire iridiscentă, care ieșea dintr-un arbore bătrân, se preschimbă într-o formă suplă, acoperită de inflorescențe albe și înveșmântată în unduiri licioase, negru-albastre.

– Bună, mamă, te salut, murmură fata cu capul plecat, iar mâinile i se mișcă în salutul ritual.

– Iată o fecioară din vița veche, surioarelor, să o primim bine!

Când spiritul glăsui, dintr-odată aerul se umplu cu ființe strălucitoare, înveșmântate în sute de nuanțe. Timp de câteva clipe se rotiră în jurul ei; pielea o furnica de la mângâierile acestor mâini imateriale. Apoi, în hohote precum zurgălăii, se duseră de-acolo.

– Ah, acum înțeleg. Ești din *celălalt* tărâm, din Avalon.

Părintele Fortunatus dădu din cap.

Și ea făcu la fel.

– Mă cheamă Viviane.

– Se spune că este o insulă binecuvântată, zise el simplu. Cum se face că te-ai rătăcit de-acolo?

Ea-l privi cu suspiciune, iar el se uită la ea cu o inocență dezarmantă. Își dădu seama că el n-ar folosi niciodată nimic din cele spuse de ea împotriva ei ori împotriva mamei ei, întrebase pentru că-i păsa de ea.

– Eram supărată. Mama mea e însărcinată – la vârsta ei –, dar încă mai încearcă să mă considere tot un copil!

Viviane clătină din cap. Era greu acum să-și amintească ce o făcuse să se înfurie așa.

Părintele Fortunatus își deschise ochii.

– Nu am nici un drept să-ți dau sfaturi, pentru că adevărul este că știu foarte puține despre cele femeiești, însă este sigur că o nouă viață este un motiv suficient de bucurie, iar cu atât mai mult, dacă este pe drum, un fel de miracol. Va avea nevoie de ajutorul tău ca să se descurce, te asigur. Nu te va bucura dulcea greutate a unui copil în brațele tale?

Acum era rândul Viviane să se minuneze, pentru că, în resentimentul ei, nu se gândise aproape deloc la copil. Bietul prunc, oare cât timp va avea Doamna să se ocupe de el? Copilul va avea nevoie de ea, chiar dacă Ana nu. Părintele Fortunatus era un bătrân simpatic, iar vorbind cu el se liniștea.

Privi în sus, întrebându-se dacă-și putea găsi drumul afară de-aici și-și dădu seama că lumina argintie, fără nici o direcție, se întuneca, devenind un punct purpuriu, crepuscular, cu scăpărări strălucitoare.

– Ai dreptate, e timpul să mă întorc înapoi în lume, spuse preotul.

– Cum îți găsești drumul?

– Vezi piatra aceea? Este atât de veche, încât șade și pe Insula Păsărilor, iar, când pășesc pe ea, pot intra puțin în ținutul Zânelor. Sunt multe astfel de locuri de putere, cred, unde vălurile sunt atât de subțiri între lumi. Vin după ce-am spus Liturghia de duminică, pentru a-L lăuda pe Dumnezeu în creația Lui, pentru că, dacă El este Creatorul a toate, în mod sigur El a făcut și acest loc și nu cunosc un altul mai bun. Ești bine-venită să te întorci împreună cu mine, fată. Sunt femei sfinte pe insula Brigăi care ți-ar putea da adăpost...

Este șansa după care tânjeam atâta, se gândi Viviane, să scap și să-mi fac propria mea viață în lume. Dar clătină din cap.

– Trebuie să mă întorc la casa mea. Poate că voi mai găsi un astfel de loc, unde voalurile se subțiază.

– Prea bine, dar ține minte piatra! Vei fi întotdeauna bine-venită, dacă vei avea vreodată nevoie de mine.

Bătrânul se ridică în picioare și-și întinse mâinile a binecuvântare, iar Viviane, de parcă ar fi fost unul dintre druzii în vârstă, se aplecă să o primească.

Zeită, călăuzește-mă, se gândi ea în timp ce el dispăru în amurg. *Am grăit cu mult curaj, dar n-am nici o idee pe unde să mă duc.*

Se ridică și-și închise ochii, zugrăvindu-și în minte Insula Avalonului odihnindu-se în crepusculul sângeri, cu ultima strălucire trandafirie a cerului dinspre apus lucind în apele de jos. Și, pe când i se linișteau gândurile, primele note ale muzicii începură să cadă în tăcerea ei ca o ploaie de argint. Frumusețea lor era aproape nepământească. Dar, din când în când, muzica tremura, iar în acele momente de slăbiciune omenească, își dădu seama că ce se auzea nu era de la elfi, ci era cântul unui harpist, mai presus de armoniile la care ajungea muzica oamenilor.

Cerul tărâmului Zânelor nu era cu totul strălucitor, dar nici nu se întuneca de tot. Amurgul roșiatic îi permitea să vadă pe unde pășea și Viviane se deplasă încet spre sunetul muzicii. Acum se auzea mai tare, răsunând atât de tânguitoare, încât îi venea să plângă. Nu numai armoniile îi frângeau sufletul, ci și dorul care pătrundea prin ele. Harpistul cânta despre tristețe, despre dor, peste dealuri și ape, chemându-l pe rătăcitor acasă...

Zăpada iernii-i albă și sclipește...

Pierdută-i, chiar pierdută, zac și jeluiesc...

*Se topește și se scurge, lăsând pământul umed și-l
dezgolește.*

Oh, ea va veni iar,

Însă nicicând același dar.

Iar Viviane, luându-se după muzică, se trezi în cele din urmă străbătând o pajiște unde ceața serii tocmai începea să alunece de pe pământul reavăn. În depărtare, silueta familiară a Delușorului se ridica întunecată pe cer. Dar privirea ei era fixată pe ceva aflat mult mai aproape, pe silueta lui Taliesin, care cânta la harfa sa, așezat pe o piatră cenușie, roasă. *Bobocul ce-n floare dă vestește primăvară...*

Pierdută-i, chiar pierdută, zac și jeluiesc...

Pentru ca fructele să dea în pârg, ea trebuie să piară.

Oh, ea va veni iar,

Însă nicicând același dar.

Uneori, cântând, viziunile invocate de Taliesin cu muzica sa erau atât de vii, încât era sigur că le-ar fi putut atinge, dacă și-ar fi ridicat degetele de pe corzi. Prima oară, fata care venea spre el, silueta ei subțire, îmbrățișată de cețurile tărâmului Zânelor, părea una de a lor, cu capul sus și pasul atât de ușor, că n-ar fi putut spune dacă atingea pământul. Dar, dacă era doar o nălucire, era una de-a Avalonului, pentru că acel mers diafan era al unei preotese.

„*Lanurile verii de-al grânelor aur lucesc...*“

Uluit, o privi și degetele sale continuară să se plimbe peste corzi. O cunoștea, dar era străină, pentru că inima lui chemase copila pe care-o iubise, iar aceasta era o femeie, una frumoasă.

„*Tăiate pentru pâine, 'nainte de-al iernii ger...*“

Apoi ea-i rosti numele, iar asta rupse vraja. Avu timp doar să pună harfa jos înainte ca ea să ajungă, smiorcăindu-se, în brațele lui.

– Viviane, draga mea...

O bătu cu mâna pe spate, conștient că în brațe nu mai avea un trup de copil.

– M-am îngrijorat pentru tine.

Ea se desprinsese din îmbrățișare, privindu-l.

– Ai fost îngrozit... am auzit teama în cântecul tău. Iar mama mea a fost și ea îngrozită? Mă întrebam dacă mă caută deja în mlaștini.

Taliesin căzu pe gânduri. Doamna spusese foarte puține, dar el recunoscuse teama bolnavă din ochii ei.

– I-a fost frică. De ce-ai fugit?

– M-am supărat, spuse Viviane. Nu-ți fie teamă, n-am s-o mai fac încă o dată... nici când s-o naște copilul. Știi? adăugă ea dintr-odată.

Merita să afle adevărul, se gândi el și dădu din cap.

– S-a întâmplat lângă focurile de la solstițiul de vară.

Văzu înțelegerea coborând în ochii ei și se întrebă de ce trebuia el să se simtă rușinat.

– Așadar, de astă dată, zise ea cu o voce slabă, îți amintești. Iar acum nu vă mai sunt de folos, nici ție, nici ei.

– Viviane, nu-i adevărat!

Taliesin ar fi vrut să se opună, să-i spună că va fi întotdeauna un tată pentru ea, mai ales acum, când mama ei purta în pânțece copilul lui, însă în acea clipă, când semăna atât de mult cu Ana, așa cum trebuie să fi fost când era tânără, admise că simțăminte sale nu erau cu totul părintești și că nu știa ce să spună.

– Nu mă va iniția ca preoteasă! Ce-aș mai putea *face*?

Taliesin era druid și, pe cât era de nedumerit bărbatul din el, preotul răspunse acelui strigăt.

– Există un singur lucru pe care-l poți face pentru că ești fecioară, ceva de care avem mare nevoie. Cele Patru Comori sunt în păstrarea druizilor. Sabia și Sulița pot fi îngrijite de preoții noștri, iar Talerul de către o femeie, însă Cupa ar trebui îngrijită numai de o fecioară. Ai accepta această misiune?

– Ar îngădui mama?

Văzu supărarea de pe fața ei transformându-se în îngrijorare.

– Cred că este voia Zeiței ca tu să faci asta, Viviane, iar la așa ceva nici măcar Doamna din Avalon nu se împotrivește.

Ea zâmbi, însă în inima lui Taliesin mai era încă tristețe, iar în minte îi veni un nou vers, care părea să aparțină cântecului său:

Copila ce obișnuia să râdă și s-alerge...

Pierdută-i, chiar pierdută, zac și jeluiesc...

*Ca o femeie sub soare de-acuma merge
Oh, ea va veni iar,
Însă nîcicînd același dar.*

În ținutul de la apus, bărbații se grăbiră să-și recolteze lanurile, pe cînd anul se pârguia spre anotimpul culesului, pentru că saxonii culegeau propriile lor roade cu săbiile însîngerate. Zvonurile zburau precum ciorile gureșe pe la țară. O bandă înarmată, sub comanda lui Hengest, arsese Calleva; o alta, condusă de fratele său, Horsa, nu izbutise să ia Venta Belgarum, dar prădase sălbatic Sorviodunum. Desigur, dacă ar avea voința de a continua să atace, ar ajunge în nord, spre prăzile bogate de la Aquae Sulis și ale mendipilor. Dar mai exista o cale, mai puțin străbătută, care ducea drept spre vest, spre Lindinis.

Dacă saxonii nu aveau destui oameni să se așeze pe aceste pămînturi, aveau suficient de mulți războinici, astfel încît să fie o pradă ușoară cu ocazia unui viitor atac. Barbarilor, se spunea, nu le păsa de orașe și ateliere. Odată ce terminau de băut tot vinul furat, se întorceau la leorbăitul berii. Ceea ce voiau era pămîntul, pămînt fertil, la *înălțime*, care să nu fie înghițit, așa cum se întîmplase cu ținutul lor natal, de valurile sărate ale mării.

Oamenii din Ținutul Verii dădeau din cap și-și spuneau unul altuia că în mlaștinile lor erau, probabil, destul de adăpostiți, însă, într-un an secetos, vegetația de pe pajiștile de mai sus fusese tăiată pentru fân, iar locurile care fuseseră mai tot timpul ascunse

sub apă erau acum acoperite de un covor de un verde strălucitor.

Însă Viviane nu le acorda prea multă atenție acestor lucruri. Indiferent ce altceva ar mai fi putut hăpăi barbarii, era clar că nu vor ajunge niciodată în Avalon. Nu fu tulburată nici când sarcina mamei sale deveni mai vizibilă, pentru că Taliesin se dovedise a fi un om de cuvânt, iar acum avea și ea un scop al său. Studiase împreună cu celelalte novice știința celor Patru Comori, iar acum învăța că era doar începutul, cu toate că însemna mult mai mult decât știa majoritatea oamenilor. Ceea ce-i trebuia acum nu erau noi cunoștințe – ca să umbli cu lucrurile sacre îți trebuia înțelepciunea inimii, nu a minții. Pentru a ajunge Păzitor al Potirului, ea însăși trebuia să fie transformată.

Era, în felul său, un antrenament chinuitor, la fel ca și noviciatul ei, dar mult mai concentrat. În fiecare zi se îmbăia în apele fântânii sacre. Acea apă fusese întotdeauna băutura preoteselor, dar acum ea mânca mai frugal, iar hrana consta în fructe și legume, numai cu puține grâne, fără lapte sau brânză. Slăbi și, uneori, amețea; pășea prin lume la fel cum ar fi mers pe sub apă, însă în acea lumină pâlparea toate lucrurile deveneau transparente pentru ea, și, chiar mai clar, începu să vadă ce era între lumi. Pe măsură ce pregătirea Viviane avansa, ea înțelese de ce găsirea unei fecioare pentru această îndatorire era așa o greutate. O fată nu ar fi avut puterea minții și a trupului, însă pe calea firească a

lucrurilor, o femeie tânără, de vârsta ei, ar fi fost deja preoteasă și și-ar fi exercitat deja dreptul de a merge la focurile de Beltane. Nu-i dispăcea deloc că fetele mai tinere, care se întrebaseră ce vină-i întârziase inițierea, acum o priveau cu un soi de neliniște.

Pe măsură ce vedea cum trupul mamei sale devenea tot mai diform din cauza sarcinii, Viviane pășea împăcată și grațioasă, bucurându-se de propria ei virginitate. Era conștientă că Potirul, la fel ca Zeița, avea multe manifestări, însă i se părea limpede că forma cea mai importantă era cea păzită de druizi, un vas strălucitor de o puritate neîntinată.

În ajunul echinocțiului de toamnă, când anul oscilează pe pragul dintre soare și umbră, druizii veniră după Viviane. O îmbrăcară într-o robă al cărei alb era mai neprihănit chiar și decât al lor și, printr-o procesiune tăcută, fu condusă într-o încăpere subterană. Acolo, pe un altar de piatră, zăcea o sabie, cu o teacă crăpată și scorojită de trecerea vremii. Sprijinită de perete, o sulică. Lângă ea, săpate în perete, erau două nișe. În cea mai de jos, pe o pânză albă, se odihnea un taler lat. În cea de sus... Viviane i se tăie respirația, pentru că privea pentru prima dată Potirul.

N-ar fi putut spune cum i s-ar fi părut unui ochi neinițiat, poate o cupă de lut sau un potir de argint sau un castron de sticlă cu un mozaic sclipitor de flori chihlimbarii. Ceea ce vedea Viviane era un vas atât de curat, încât nu părea făcut din cristal, ci chiar din apă, care luase forma unui bol. Desigur, se gândi ea, degetele ei de muritoare ar

trece prin ea. Însă i se spusese că trebuie să-l ridice, așa că păși înainte.

Apropiindu-se, simți, la început, o presiune, apoi un val de aer căruia i se împotrivi de parcă ar fi mers contra unui pârâu. Sau poate, se gândi ea buimăcită, era vreo vibrație, pentru că acum, dacă nu-i țiuiau urechile înseamnă că auzea un fluierat dulceag. Părea să fie moale, dar foarte repede copleși orice alt sunet. Și mai aproape, se întrebă dacă nu cumva îi va înmuia oasele.

La asta, Viviane simți un tresărit de spaimă. Privi înapoi, druizii o urmăreau plini de speranțe, dorindu-i să continue. Ea-și spusese că teama care o cuprinsese dintr-odată era ceva irațional, dar continua să se manifeste.

Și dacă nu era decât un plan urzit de Taliesin și de mama ei ca să scape de ea? Adevăr sau închipuire, știa foarte bine că atingerea Potirului însemna moartea, atâta vreme cât îi era frică. Își spusese că nu trebuia să facă asta. Se putea întoarce să plece de aici, trăind acoperită de rușine. Dar, dacă moartea era de preferat vieții duse așa cum o dusesese ea, n-avea nimic de pierdut dacă-l îmbrățișa.

Mai privi o dată spre Potir, iar de data asta văzu un ceaun care păstra marea spațiului, îngreunat de stele. Din bezna aceea auzi un glas atât de catifelat, încât de-abia îl desluși, dar cu toate astea îl simți până la oase.

– *Eu sunt descompunerea a tot ceea ce-a fost; din Mine izvorăște tot ceea ce va să vină. Acceptă-Mă, iar*

apele Mele întunecate te vor mătura, pentru că sunt Cazanul Sacrificiului. Dar sunt și vasul Nașterii, iar din adâncul Meu poți renaște. Fiică, vrei să vii la Mine și să porți puterea Mea în lume?

Viviane simți lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, pentru că în acea voce n-o auzise pe Ana, ci pe adevărata Mamă, după care tânjise întotdeauna. Păși până în punctul de echilibru dintre Beznă și Lumină și ridică Potirul.

O strălucire orbitoare, care era ambele și nici una, pulsa prin încăpere. Unul dintre druizi țipă și țâșni afară; altul căzu ca mort. Dar celelalte fețe erau deschise și uluite, și, când și Fecioara, știindu-se acum ceva mai mult decât Viviane, ridică Potirul, radiau de bucurie.

Trecu printre ei și urcă treptele, purtând vasul sacru în mâini. Făcând pași măsurați, o apucă pe cărarea care ducea la fântâna sacră, iar acolo unde apa urca neîncetat din sursele sale secrete îngenuncha și-l umplu. Din nișa din puțul fântânii venea o strălucire de răspuns, acolo unde era ascuns flaconul cu sângele sacru, lăsat de părintele Iosif în grija preoteselor. Apa din izvorul sacru curgea limpede și pură, însă peste pietre lăsa o dâră sângerie. Când Viviane îl ridică, umplut până la buză, Potirul începu să pulseze cu o strălucire trandafirie.

Lumina cea plăcută strălucea precum zorii în miezul nopții în timp ce ea continua să meargă pe cărarea care ducea spre lac. Acolo ridică încă o dată Potirul și-i vărsă conținutul în apa mai vastă într-un

șuvoi sclipitor. Privirii sale schimbate i se părea că apa din fântână poartă în ea o strălucire care se împrăștia în note scânteietoare, până când întregul lac fu acoperit de un luciu opalescent. Tot ceea ce atingea apa va primi o parte din binecuvântare, nu numai la Avalon, dar în toate lumile.

Pentru Viviane ceremonia Potirului lăsase în urmă o mare pace, dar în lumea din afară încă mai bântuiau saxonii.

Într-o seară, peste câteva săptămâni, când zilele începuseră să se întunece mai repede, odată cu apropierea Samhainului, una dintre fete veni în goană de la lac, aducând vestea că se apropia o barcă. Vâslașul era Heron, unul dintre oamenii mlaștinii care cunoștea vraja ca să poată străbate cețurile spre Avalon, dar pasagerul ei, după îmbrăcăminte, era unul dintre călugării de pe Inis Witrin. Înainte ca Înalta Preoteasă să poată spune ceva, toți cei aflați la distanța potrivită pentru a auzi se buluceau pe cărare în jos să vadă cu ochii lor.

Barca urcă spre mal alunecând pe noroi și, lăsându-l pe călugăr, care fusese legat la ochi, așezat la prova, omul mlaștinii păși prin apa mică, spre uscat.

– Părinte Fortunatus! exclamă Viviane, grăbindu-se. Ana îi aruncă o privire uluită, dar nu mai era timp de explicații.

– Heron, de ce l-ai adus aici pe acest străin fără îngăduința mea?

Glasul Înaltei Preotese îl biciui pe omul mlaștinii, făcându-l să cadă în genunchi. Se plecă înaintea ei, atingând noroiul cu fruntea, în vreme ce călugărul stătea și-și întorcea capul de parcă ar fi putut vedea cu urechile. Mâinile sale nu erau legate, însă Viviane observă că nu făcuse nici un efort de a îndepărta pânza.

– Doamnă, îl aduc să vorbească pentru mine! Oamenii-lupi...

Scutură din cap și tăcu, tremurând.

– Despre saxoni vorbește, spuse atunci Fortunatus. Au prăpădit Lindinis-ul și acum vin încoace. Satul lui Heron, care se află pe malul de sud al lacului, arde deja. Ai lui s-au refugiat în abația noastră, dar, dacă saxonii vin acolo, așa cum par să facă, nu ne putem împotrivi. Nu dați vina pe acest om, pentru că a fost ideea mea să venim la dumneavoastră. Noi, cei de la abație, suntem dispuși să fim martirizați pentru credința noastră, dar este dureros că trebuie să moară bărbați și femei nevinovați și copii mici. Am încercat să-i convertim, dar ei încă au mai multă credință în vechii zei decât în cei noi. Nu știu de nici o putere care să-i apere, doar cea a Avalonului.

– Ești un călugăr ciudat, dacă spui asta! exclamă Înalta Preoteasă.

– El este cel care poate vedea oamenii vrăjiți și este în grația lor, spuse Viviane.

Capul lui se înclină spre ea și el zâmbi.

– Nu ești tu, fecioara mea vrăjită? Mă bucur să aflu că ai ajuns cu bine acasă.

– Ți-am ascultat rugămintea, dar asta nu este o decizie pe care s-o iau dintr-un moment într-altul, spuse Ana. Trebuie să aștepti în timp ce mă sfătuiesc cu consiliul meu. Mai bine lasă-l pe Heron să te ducă înapoi la locul tău. Dacă vom hotărî să venim să vă ajutăm, nu va trebui să ne arăți drumul.

Discuțiile din sala de întruniri continuară până se lăsa întunericul.

– De pe vremea lui Carausius, Avalonul a rămas secret, argumentă Elen. Am auzit că, înainte de asta, uneori Înaltele Preotese se cam amestecau în treburile lumii din afară și că ieșea rău. Nu cred că ar trebui să schimbăm această politică, deoarece ne-a fost de mare folos.

Unul dintre druizi dădu din cap cu tărie.

– Așa este, iar mie mi se pare că acest atac, sângeros după cum este, nu face decât să dovedească importanța izolării noastre.

– Saxonii înșiși sunt necredincioși, spuse Nectan. Poate că ne fac un favor curățând teritoriul de acești creștini care spun despre Zeiță că este un demon și ne-ar ucide pentru că l-am sluji pe diavolul lor.

– Dar nu numai pe creștini îi omoară! remarcă Julia. Dacă-i vor masacra pe toți oamenii mlaștinii, va trebui să mânuim noi bărcile pentru a traversa lacul când călătorim în Britannia?

– Ar fi rușinos să-i părăsim, după ce ne-au slujit atât de bine și vreme îndelungată, interveni unul dintre druizii mai tineri.

– Iar creștinii de la abație sunt altfel, vorbi Mandua cu sfioșenie. Nu s-a împrietenit chiar Mama Caillean cu fondatorul abației?

– Dacă nu acum, când ne vom folosi de puterea ta? întrebă tânărul druid. De ce să ne deprindem cu vrăjile, dacă nu le folosim atunci când trebuie?

– Trebuie să-l așteptăm pe Salvatorul promis de zei, spuse Elen. El va lua Sabia și-i va izgoni pe acești ticăloși de pe pământ!

– Fie ca el să se nască curând! suspină Mandua.

Încă se mai contraziceau când Viviane nu-și mai putu stăpâni exasperarea și părăsi sala. Părintele Fortunatus nu-i dăruise mai mult decât urările sale de bine, dar nu și-l putea scoate din minte. Desigur, nu toți creștinii erau fanatici, dacă se găseau între ei astfel de oameni. Și mai știa că mai exista o legătură între Avalon și Inis Witrin. În pofida protecției cu care se lăudau preotesele, nu se putea împiedica să nu se întrebe cum ar fi afectat Avalonul, dacă Inis Witrin cădea pradă distrugerii.

După cum se întâmpla adesea în aceste zile, Viviane descoperi că pașii o purtaseră spre sanctuarul unde erau ținute Comorile sub pază. Avea dreptul să intre și să plece după cum dorea, iar druidul de pază se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

De ce le păzește? se întrebă, contemplând licărul fantomatic al forței care pătrundea prin pânza în care erau învelite. Era adevărat, folosise Potirul pentru a binecuvânta pământul, însă Avalonul era deja sacru. Ținutul care trebuia binecuvântat era în

lumea din afară. Nimeni nu mai ridicase Sabia de la Gawen încoace; nu știa nici măcar când folosisese ultima dată cineva Talerul sau Sulița. Pentru ce le mai păstrau?

De parcă i-ar fi simțit gândurile, din direcția Potirului izbucni o strălucire mai puternică. *Vrea asta*, se gândi Viviane mirată. *Vrea să lucreze în lume!*

Se gândi la ultimele câteva zile. Cu toate că restricțiile rituale din săptămânile de dinaintea echinocțiului erau mai îngăduitoare, ajunsese să se obișnuiască să respecte acea dietă și, cu toată agitația de peste zi, astăzi nu mai mâncase nimic de la amiază. Inspirând adânc, se apropie de Potir.

– Ce faci? Întrebă Taliesin din pragul ușii, cu frica sclipindu-i în ochi. Nu s-a făcut nici o pregătire, nici o ceremonie...

– Ceva trebuie făcut. Voi sunteți cu toții mult prea dezbinați ca să treceți la fapte, dar eu văd numai necesitatea și simt că Potirul dorește să răspundă. Negi că am acest drept?

– Ai dreptul. Ești Paznicul.

Răspunsul îi fusese smuls.

– Dar, dacă ai înțeles greșit dorințele sale, Potirul te va trăsni...

– Nu-mi risc decât propria mea viață și am dreptul să fac și așa ceva.... spuse ea cu blândețe și văzu că trăsăturile lui se schimbă, omul imperfect fu înlocuit cu ceva mai măreț, așa cum văzuse că i se întâmplase lui și în timpul ritualului și, desigur, în alte împrejurări.

– Cum ai să treci pe insula cealaltă?

– Dacă sunt menită să ajung acolo, atunci, în mod sigur Potirul va avea puterea de a-mi arăta drumul.

El își înclină capul.

– Așa este. Du-te la fântână și ocolește-o de trei ori, gândindu-te la locul unde ai vrea să ajungi, iar după ce ai terminat al treilea cerc, ești acolo. Nu pot să-ți interzic asta, dar am să te urmăresc, dacă vrei, să veghez asupra ta...

Viviane dădu din cap și atunci strălucirea alungă orice percepție umană când scoase Potirul.

Taliesin înțelegea că Puterile Avalonului își păstrasera secretele, deoarece Fecioara care ducea Potirul de lângă comorile sale nu mai era Viviane. Însă își păstrase suficientă luciditate încât să simtă atât teamă, cât și neliniște, din plin, pe când treceau printre lumi. Și atunci dulcea beznă a Avalonului fu înlocuită de mirosul fumului, iar cântecul nocturn al greierilor, de țipetele oamenilor pe moarte.

Bărbații Dragonului Alb atacau Inis Witrin. Unele dintre casele de la margine erau deja în flăcări. Omenii întunecați ai mlaștinilor încercau să apere insula, dar cădeau precum copiii înaintea urgiei saxonilor. O luptă se răspândea rapid dincolo de chiliile adunate în jurul vechii biserici, prin livada călugărilor și șoproanele construite de ei mai jos de fântână.

Fecioara stătea înaintea ei, privind de sus scena. Potirul, încă învelit, era ținut strâns la pieptul ei, iar

Întregul ei trup părea să strălucească. În adâncul puțului fântâniei, ca o reflexie, Taliesin zări un licăr roșiatic. Chiar atunci cineva o văzu și strigă. Oamenii mlaștinilor dădură înapoi, iar saxonii, auzind cuvântul „comoară“, începură să gonească spre ea cu limba scoasă, precum lupii pe urmele prăzii.

Saxonii atacaseră folosind focul. Așadar, era drept, se gândi Taliesin, ca puterea Apei să fie cea care să-i combată. Cum urletele lor îl înspăimântau, în timp ce se repeziră spre ei, el se postă în spatele Fecioarei, însă ea rămase neclintită și netulburată să se confrunte cu ei. Iar atunci, când deja putea vedea lumina focului sclipind în dinții dezgoliți ai primului dintre ei, ea trase pânza de pe Potir.

– Oh, oameni de sânge, iată sângele Mamei voastre! intonă ea cu glas limpede și începu să toarne apa adunată din fântâna de pe Avalon.

– Oameni lacomi, primiți comoara dorită și veniți la Mine!

Lui Taliesin i se părea că un râu de lumină se revărsa spre ei, atât de strălucitoare, încât de-abia dacă mai vedea ceva. Dar saxonii începură să bâjbâie, de parcă fuseseră orbiți, urlând despre beznă. Iar apoi apa îi înghiți și se înecară.

În zilele următoare, fiecare veni cu propria lui istorisire despre acel moment. Unii dintre călugări jurau că Sfântul Iosif însuși apăruse, iar sticluța cu sângele lui Hristos, adus de el în Britannia, strălucea în mâna lui. Saxonii care supraviețuiseră jurau că o

văzuseră pe mareața regină a lumii Subpământene, chiar înainte ca râul care încercuiește întreaga lume să-i măture. Oamenii mlaștinii, zâmbind cu zâmbetul lor secret, discutară între ei despre zeița de la fântână, care venise încă o dată să-i ajute la necaz.

Poate că Taliesin a fost cel care s-a apropiat cel mai mult de adevăr când i-a povestit Înaltei Preotese ce se întâmplase, pentru că era destul de înțelept ca să știe că vorbele omenești nu puteau decât să deformeze realitatea atunci când o dimensiune transcendențială străbătea lumea.

Viviane însăși nu le putea spune nimic. Pentru ea exista doar amintirea strălucirii, iar de la Părintele Fortunatus, trimisă cu unul dintre oamenii mlaștinii, o cunună de flori de câmp.

20

Iarna trecu în liniște. Primul val de frig îi trimisese pe năvălitori înapoi în bârlogurile lor din est, iar victimele lor își oblojiră rănilor și se apucară să-și reconstruiscă locuințele. Veni și vestea că fiii lui Vortigern îl alungaseră pe Hengest înapoi pe Insula lui Tanatus și-l asediau acolo. Răbdătoare, lumea dorea primăvara; iar în Avalon cu toții așteptau nașterea copilului Doamnei.

După atac, Viviane ceruse încă o dată inițierea, însă nu fusese surprinsă când mama ei refuză. Așa

cum spusese Ana, ar fi trebuit să fie pedepsită pentru că acționase pe cont propriu. Singurul lucru care o scuză fu doar faptul că reușise. Consiliul nu ar fi îngăduit niciodată așa ceva, iar eșecul ar fi însemnat osândirea ei. Ceea ce acceptase chiar Potirul, Înalta Preoteasă nu putea condamna. Totuși, nu trebuia să răsplătească trufia fiicei sale.

Însă, de data asta, Viviane nu se plânse. Ea și mama ei știau prea bine că ar fi putut pleca oricând ar fi dorit. După ce se va naște copilul, va fi luată o decizie, pentru că, dacă era băiat sau fată, care ar fi putut-o înlocui, apariția pruncului va schimba totul. Și așa, Viviane, la fel ca Ana, aștepta cu o nerăbdare tot mai mare să vină primăvara.

Trecu și sărbătoarea Briga, iar florile începură să cadă de pe crengile mărului. Pe măsură ce anotimpul se apropia de echinocțiu, pajiștile, de un verde luxuriant după inundațiile iernii, începură să se împodobească cu păpădii, mici flori purpurii, și cu primele stele din pătrunjelul vitelor. Pe terenurile inundabile se puteau găsi câteva flori albe de piciorul-cocoșului și, ici-colo, gălbenele aurii de mlaștină; pe maluri, stânenelul galben începuse să prindă culoare și primele flori de nu-mă-uita apăreau ca niște daruri căzute din cer. Vremea deveni tot mai schimbătoare, într-o zi furtunoasă, cu puțin frig de iarnă, pentru ca următoarea să fie o promisiune zâmbitoare de vară. În siguranță în pânțele mamei sale, copilul Anei continuă să crească.

Ana se ridică de pe bancă cu ajutorul bastonului și-și reluu urcarea. Până acum, încă nu se gândise să ia în considerare ceea ce preotesele mai tinere făceau de zeci de ori în fiecare zi, o „ascensiune“, însă în starea ei actuală, banca plasată la jumătatea drumului dintre malul lacului și sala de întruniri, pentru folosul celor mai bătrâni membri ai comunității lor, era foarte bine-venită. Bastonul nu era pentru sprijin, ci pentru echilibru, să nu cadă, dacă se împiedica de vreo piatră pe care n-o vedea.

Privi rotunjimea pântecelui cu un amestec de exasperare și mândrie. Probabil că arăta ca un cal trăgând o căruță. O sarcină care la o femeie înaltă ar fi părut demnă, la ea era ceva grotesc. Poate că era Taliesin subțire, dar era înalt, iar ea bănuia că acest copil avea să fie ca el. Își reaminti că le născuse pe primele ei două fiice fără prea multe necazuri și că fuseseră mari și fără cusur. Nașterea Viviane fusese ușoară pentru că ea era mică.

Dar pe atunci, se gândi ea cu amărăciune, nu aveam aproape patruzeci de ani. La șaisprezece țopăia în sus și-n jos pe Delușor fără să se mai oprească să-și tragă răsuflarea, până venea ziua sorocului. De data asta, deși euforia sarcinii o ajutase să treacă de primele două treimi ale perioadei într-o stare de spirit bună, în ultimele trei luni devenise cât se poate de clar că trupul său nu mai avea vioiciunea tinereții. Acesta ar trebui să fie ultimul meu copil...

Un simț mult mai subtil decât auzul o făcu să se oprească. Uitându-se în sus, o văzu pe fiica ei

privind-o. Ca întotdeauna, la vederea Viviane simțea atât durere, cât și mândrie. Trăsăturile ascuțite ale fetei nu dezvăluiau nici o emoție, însă pe Ana o străbătu același amestec de invidie și dispreț încercat de fiica ei când aflate despre viitorul copil al mamei. Însă, pe măsură ce pântecele crescuse tot mai mult, invidia pălise.

Acum începe să înțeleagă. Numai dacă și-ar da seama că restul – munca unei preotese, mai ales rolul Doamnei din Avalon – aduce tot atâta durere, cât și bucurie! Trebuie s-o fac să vadă cumva asta.

Cu gândurile la fiica sa, Ana acordă mai puțină atenție cărării, iar, când piciorul îi alunecă pe un boț de noroi, nici măcar bastonul nu reuși s-o salveze. Încercă să-și răsucească trupul într-o parte în cădere și simți cum își scrânteia mâna, cu mușchii săi încordați, la primul impact. Însă nimic nu putu face ca pântecele umflat să nu preia restul greutateii. Respirația i se tăie cu un icnet când ajunse jos și, pentru un moment, șocul îi anihilă toate simțurile.

Când putu să vadă din nou, Viviane era înge-nuncheată lângă ea.

– Ești bine?

Ana-și mușcă buza, în timp ce una dintre micile convulsii de care avusese parte, din când în când, în decursul săptămânii trecute, îi încordă mușchii abdomenului. Însă, de data asta, simți o durere mai profundă și mai mare. Oftă prelung.

– O să-mi fie, șopti ea. Ajută-mă să mă ridic.

Cu ajutorul brațului puternic al Viviane, își adună picioarele și se ridică. Făcând asta, simți un firicel cald între picioare și, privind jos, văzu primele picături de apă din pânțele ei risipindu-se pe pământ.

– Ce-i? țipă Viviane. Sângerezi? Oh...

Făcând legătura între ceea ce vedea și pregătirea în moșit, primită de toate novicele, privi spre mama ei, puțin mai palidă decât fusese, și înghiți cu noduri.

Ana se strâmbă văzând buimăceala fetei.

– Da, chiar așa. A început.

Viviane privi fascinată cum pânțele mamei sale se distorsionă printr-o altă contracție. Ana încetă să mai meargă și se prinse de marginea mesei, trăgându-și respirația cu aviditate. Nu mai putea suporta veșmintele și se făcuse focul în lăcașul ei, pentru a-i ține cald. Viviane se trezi că transpira intens prin roba ei subțire, dar Julia, care era cea mai experimentată dintre moașe, și bătrâna Elen, păreau să se simtă bine în timp ce sporovăiau lângă foc.

Orele de când începuse travaliul Anei i se păruseră Viviane o cale extrem de nepotrivită pentru venirea pe lume a unei ființe umane. Aproape că erau mai ușor de crezut poveștile romanilor despre nașteri din ouă de lebedă și alte începuturi neobișnuite. Când era mică, văzuse animale născând, la ferma lui Neithen, însă fusese cu mult timp în urmă, și, cu toate că-și amintea cum alunecau puii, ieșind pe lume umezi și scâncind, procesul însuși nu

fusese niciodată atât de vizibil ca acum, când putea vedea mușchii încordându-se sub pielea dezgolită a mamei sale.

Ana oftă și se ridică, îndoindu-și spatele.

– Vrei să te frec? întrebă Julia.

Ana dădu din cap și se prinse de masă când moașa își începu masajul.

– Cum de mai poți merge? făcu Viviane. Mă gândesc că ar trebui să fii obosită. N-ar fi mai lesne dacă te-ai culca? întrebă și arată spre pat, unde o pânză curată acoperea stratul de paie proaspete.

– Da, răspunse mama ei. Sunt obosită, dar nu... se întrerupse strângând din dinți, făcându-i Juliei semn să se oprească până când trecu și următoarea contracție, este mai ușor, cel puțin nu pentru mine. Când stau în picioare, propria greutate a copilului mă ajută s-o aduc mai jos.

– Ce sigură ești că va fi fetiță! exclamă Viviane. Ce faci dacă ai un băiat? Poate că este Apărătorul Britanniei cel care se străduiește să iasă pe lume.

– În acest moment, icni femeia în travaliu, aş aduce mulțumiri și dacă-i un hermafrodit.

Julia făcu un gest de avertizare, iar Viviane clipi. Această contracție era mai puternică și, când se termină, pe fruntea Anei apăruse transpirația.

– Dar poate că ai dreptate. Cred că... am să mă odihnesc puțin.

Plecă de lângă masă, iar Viviane o ajută să se culce. Era limpede că în această poziție contracțiile

erau mai dureroase, însă în acel moment, faptul că nu mai era în picioare merita efortul.

– Există un moment la fiecare travaliu... când ți-ar plăcea să uiți de tot...

Ana își închise ochii, respirând cu grijă, în timp ce se declanșa următoarea contracție.

– Fetele își cheamă mamele... chiar și preotesele. Am auzit adesea de asta. Așa am făcut și eu, prima dată.

Viviane se apropie și, când năvăli următoarea încercare dureroasă, Ana o apucă de mână. Putea ghici după puterea strânsorii cât o costa să nu urle în gura mare.

– Ai ajuns la acel moment?

Ana dădu din cap. Viviane privi în jos, spre ea, mușcându-și propria-i buză în timp ce degetele mamei sale se înfipseră încă o dată în mâna ei. *A trecut prin toate astea ca să mă aducă pe mine pe lume...* Era un gând răscolitor. În ultimii cinci ani o tot înfruntase pe mama ei fără nici o remușcare, sperând, de cele mai multe ori, să fie capabilă să rămână pe poziție. Dar acum Ana era în mâna Zeiței, incapabilă de a se împotrivi puterii Ei. Să-i îngăduie fiicei ei s-o vadă în acest moment de vulnerabilitate era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat ca ea să-l facă.

Contracția trecu, iar Ana zăcea gâfâind. Trecură câteva clipe fără nici o altă caznă. Poate că erau precum ploile care veneau și plecau, la fel ca norii, împinși de furtună.

Viviane își dresе glasul.

– De ce m-ai chemat aici?

– Face parte din instruirea ta să vezi nașterea unui copil...

– A copilului *tău*? Aș fi putut trece prin această experiență asistând vreuna dintre femeile mlaștinii...

Ana scutură din cap.

– Își leapădă copiii ca pe pisoii. Am făcut și eu asta, primele trei dăți. Se spune că ultimii copii vin mai repede, dar cred că pânțelele meu a uitat cum se face, zise și oftă. Am vrut să vezi... că există niște lucruri pe care nici chiar Doamna din Avalon nu le poate stăpâni.

– Nici măcar nu m-ai făcut preoteasă. De ce-ar trebui să-mi pese?

Jignirea îi înăsprise Vivianei tonul.

– Crezi că n-am vrut să te văd inițiată? Da, cred că înțeleg de ce nu ți-ar păsa. Motivul... se opri, scuturându-și capul. Nevoile mamei și cele ale preotesei sunt, adesea, dificil de împăcat. Acest copil ar putea fi băiat ori o fată fără nici un talent. Ca mare preoteasă, este de datoria mea să cresc o urmașă. Nu pot să risc cu tine până nu știu...

O nouă durere îi tăie respirația.

Iar ca mamă? Viviane nu prea îndrăznea să rostească aceste cuvinte.

– Ajută-mă să mă ridic, spuse Ana răgușită. Va dura mai mult, dacă stau lungită.

Se ridică ținându-se de brațul Viviane și se sprijini de umărul ei. Tânăra avea exact statura potrivită ca s-o poată susține, așa cum n-ar fi izbutit

nimeni altcineva. Ana păruse întotdeauna atât de impunătoare, iar fiica ei nu-și dăduse niciodată seama cât erau de asemănătoare.

– Vorbește-mi... zise Ana în timp ce păseau în înaintea și înapoi prin încăperea, oprindu-se atunci când apărea vreo contracție.

– Povestește-mi despre... Mona... și fermă.

Viviane se uită surprinsă spre ea. Anei nu păruse să-i pese niciodată de copilăria fiicei sale. Se întreba, uneori, dacă-și mai amintea de numele lui Neithen. Însă femeia agățată de brațul ei, icnind, nu mai era mama pe care o urâse, iar mila-i deschise acum sufletul și amintirile. Îi vorbi despre insula verde, măturată de vânt, ai cărei copaci erau adunați la malul din fața teritoriului principal, cu celălalt capăt înfruntând marea cenușie. Îi spuse despre pietrele împrăștiate, care fuseseră, cândva, un templu druid, și despre ritualurile încă practicate acolo de familiile urmașilor supraviețuitorilor masacrului lui Paulinus. Și-i mai povesti și de ferma lui Neithen și de vițelușa salvată de ea.

– Presupun că acum e o vacă bătrână, cu mulți viței.

– Pare o viață sănătoasă și fericită... Sperasem să fie așa atunci când l-am lăsat pe Neithen să te ia cu el.

Pentru că durerea trecuse, își îndreptă spatele și începu din nou să umble, dar mult mai încet.

– Îl dai spre adopție și pe acesta?

– Așa ar trebui... chiar dacă este limpede că-i născută să fie preoteasă, spuse Ana în grabă. Dar acum mă întreb dacă există vreun loc unde ar putea să crească în siguranță.

- De ce să nu stea și ea? Toată lumea-mi spune că eram prea mare ca să încep inițierea aici.

- Eu cred... spuse Ana, că mai bine m-aș așeza.

Pe picior îi picura puțin sânge. Julia se duse la ea și o cercetă, remarcând că pânțelele i se deschisese de patru degete, iar ele credeau că totul evolua bine, cu toate că lui Viviane i se părea mai degrabă pe dos.

- Cel mai bine este... dacă un copil trece prin experiența lumii exterioare. Anara a fost crescută aici. Cred că, într-un fel, asta a făcut-o mai slabă.

Privirea ei se orientă în interior, iar mușchii fălcii se încordară când strânse din dinți în fața unei noi dureri.

- Ce s-a întâmplat cu ea? șopti Viviane, aplecându-se mai aproape. Cum a murit sora mea?

Pentru o clipă, se gândi că mama ei nu-i va răspunde. Apoi văzu cum din dosul pleoapelor închise alunecară lacrimi.

- Era atât de frumoasă, Anara mea... nu așa ca noi, șopti Ana. Părul ei era strălucitor ca un lan de grâu sub soare. Și încerca din răputeri să fie pe plac...

Nu așa ca noi, într-adevăr! se gândi Viviane cu umorul ei amar, dar păstră tăcerea.

- Spunea că este gata pentru încercările ei, iar eu voiam s-o cred... Am vrut să fie așa și atunci am lăsat-o să plece. Mă rog, Viviane... o strânse de braț, să nu ajungi niciodată să ții în brațe trupul mort al propriei tale fiice!

- De asta ai renunțat la inițierea mea? întrebă Viviane uluită. Pentru că ți-era teamă?

– Pot să judec pentru ceilalți, dar nu și pentru tine...

Scânci încet când o lovi următorul val de durere, apoi se destinse din nou.

– Am crezut că știu când Anara era pregătită... Credeam că știu!

– Doamnă, trebuie să te liniștești!

Julia se aplecă asupra ei privind spre Viviane.

– Las-o pe fată să plece acum și am să stau eu o vreme cu tine.

– Nu... șopti Ana. Și Viviane trebuie să rămână.

Julia se încruntă, dar nu mai spuse nimic și începu să maseze ușor pântecul întins al Anei. În tăcerea care urmă, Viviane auzi puțină muzică și-și dădu seama că o deslușea de ceva vreme. Nici un bărbat nu avea voie să intre în camera de naștere, dar Taliesin trebuie că se afla chiar afară.

Aș vrea să poată fi aici! se gândi Viviane furioasă. *Aș vrea ca toți bărbații să poată vedea prin ce trece o femeie când dăruiește un copil.*

Acum contracțiile începeau să se succedă rapid. Se părea că Ana de-abia dacă mai avea timp să-și tragă răsuflarea înainte ca trupul său să se contorsioneze iarăși. Elen îi luă o mână, iar Viviane, pe cealaltă, în vreme ce Julia o cercetă încă o dată între coapse.

– Mai durează mult? șopti fata când femeia în travaliu gemu.

Julia dădu din umeri.

– Nu așa stau lucrurile. Acum este momentul când trupul își încheie deschiderea pântecelui pentru a împinge afară copilul. Ia-o ușor, Doamna mea, îi spuse ea Anei, masându-i încă o dată burta cu degetele ei fremătătoare.

– Oh, Zeiță... șopti Ana. Zeiță, *te rog!*

Asta, se gândi, Viviane, era intolerabil. Se aplecă în față, murmurând nici ea nu știa ce vorbe de îmbărbătare și laudă. Ochii mamei sale, dilatați, se fixară într-ai ei și apoi, brusc, părură că se modifică. Pentru o clipă, era tânără; părul ei lung, năclăit de transpirație, se scurtă într-o masă de bucle încâlcite.

– Isarma... șopti ea. Ajută-mă, și pe copil!

Și, precum un ecou, se auziră cuvintele: *Fie ca fructul vieții noastre să fie adus și încredințat ție, oh, Mamă, O, Femeie Eternă, care deții și adâncul vieții fiecăreia dintre fiicele Tale în mâinile tale, în dreptul inimii ei...* Și în timp ce privea îndelung fața albă de dinaintea ei, știu că și femeia cealaltă le auzea. Și în acel moment nu mai erau mamă și fiică, ci femei laolaltă, suflete surori, legate unul de celălalt și de Marea Mamă de la o viață la alta, de când cei înțelepți au venit pe mare.

Și cu această amintire mai veni și cealaltă știință, deprinsă în altă viață, într-un templu a cărui înțeleaptă construcție era mai profundă decât orice știuse vreodată vreo femeie din Avalon. Cu mâna liberă desenă pecetea Zeiței pe pântecul în travaliu.

Ana se lăsă pe spate cu un oftat prelung, iar Viviane, recăzând în ea însăși cu o repeziciune amețitoare,

avu parte de o clipă de frică groaznică. Apoi ochii mamei ei se deschiseră din nou, strălucind grație noului țel.

– Ridică-mă... sus... șuiră ea. E vremea!

Julia începu să dea ordine. O ajutoră să-și treacă picioarele peste marginea patului în așa fel încât să stea ghemuită, în vreme ce Elen și Viviane îngenunchează în paie s-o sprijine. Julia, grăbită, așternu dedesubt încă o bucată de pânză curată și așteptă în timp ce Ana gema și se forța. Împingea din nou și din nou; să o ții era ca și cum ai fi încercat să străvilești o mare forță a naturii. Însă Julia o zorea, spunând că de-acum putea vedea capul copilului, o altă opinteală, una puternică, l-ar scoate.

Viviane, simțind tremurături care pulsau prin trupul mamei sale, se trezi invocând-o și ea pe Zeiță într-o altă rugăciune mai ferventă ca oricare alta rostită vreodată. Își trase respirația și simți căldura explodând înlăuntrul său, de parcă ar fi inspirat flăcări. Lumina izbucnea prin fiecare membru, o forță mult prea mare pentru a putea fi controlată într-un corp omenesc; însă pe moment *era* Marea Mamă, dând naștere lumii.

Când expiră, puterea țâșni afară din ea cu forța unui trăsnet și străbătu trupul femeii pe care o stăpânea, care se convulsionează, născând cu întreaga sa măreție. Julia țipă că ieșea capul pruncului, iar Ana împinse încă o dată, scoțând un strigăt care fusese auzit până la Inis Witrin, iar ceva umed și

roșu, zvârcolindu-se, alunecă în mâinile primitive ale moașei.

O fată... În liniștea bruscă, goală, priviră cu toții îndelung viața cea nouă care tocmai își făcuse apariția pe lume. Apoi copila își întoarse capul și tăcerea fu spartă de un mic țipăt, ca un scâncet.

– Ah, iată-te, o fată zdravănă, murmură Julia, ștergând fețișoara cu o cârpă moale și ridicând-o, pentru a face să se scurgă sângele din cordonul ombilical.

– Elen, sprijin-o pe Doamna, în timp ce Viviane mă ajută aici.

Viviane i se spusese ce va trebui să facă, dar mâinile ei tremurau în timp ce legă cordonul cu două curele și, după ce secțiunea deveni inertă, luă cuțitul și o tăie.

– Bine. Acum poți s-o ții puțin în timp ce eu mă ocup de placentă. Pânza cu care poți s-o învelești e acolo, pe masă.

Viviane de-abia dacă îndrăzni să respire când moașa îi puse bebelușul în brațe. Sub crusta de sânge închegat, de la naștere, pielea sugarului era trandafirie, iar smocurile de păr care se usca promiteau să fie bălaie. Nu era chiar un copil fermecat, dar unul dintre cei din seminția oamenilor aurii, de stirpe regească.

Elen întrebă ce nume ar trebui să poarte copilul.

– Igraine... murmură Ana. Numele ei este Igraine...

De parcă i-ar fi răspuns, copilul își deschise ochii, iar Viviane i se rupea sufletul de dragul ei. Însă, când scrută acea privire lungă și vag albastră, Vederea îi

veni dintr-odată. Zări o tânără femeie, deschisă la culoare, și știu că era acest copil, după ce crescuse, cu un prunc al ei. Însă acela era voinic, iar în clipa următoare îl văzu crescând și pe el, călărind într-o luptă, având o lumină de erou în ochi și Sabia din Avalon alături.

– Numele ei este Igraine... propria sa voce părea că vine foarte de departe, iar Apărătorul Britanniei va fi zămislit din pântecul ei.

Taliesin stătea lângă vatra din sala mare de întruniri, cântând la harpă. Cântase adesea în această primăvară. Preoții și preotesele zâmbiseră auzindu-l, spunând că bardul lor dădea glas bucuriei pentru a se potrivi cu cel al păsărilor de apă, pe care vremea tot mai caldă le adusese în mlaștinile de lângă Avalon. Taliesin zâmbea și dădea de cap și continua să cânte, sperând că nu vor observa că surâdea și din ochi.

Ar fi trebuit să fie fericit. Cu toate că nu putea s-o spună, era tatăl unei fiice reușite, iar Ana își revenea foarte bine.

Însă încet. Deși nu țipase în timpul nașterii, așa cum făceau unele femei, stătuse destul de aproape de ușa ei ca să audă sunetele scoase în timpul travaliului. Cântase atunci, și ca să nu mai audă, și ca să le învelească pe cele dinăuntru. Cum se descurcau acei bărbați care făceau câte un copil în fiecare an? Cum putea un bărbat să suporte faptul că știa că femeia

mult iubită își risca viața ca să aducă pe lume viața pe care o sădise el în pântecul ei?

Poate că nu-și iubeau soțiile așa cum o îndrăgea el pe Doamna din Avalon. Sau poate că era doar faptul că nu erau blestemați cu simțurile exersate ale druizilor care-i îngăduiseră lui Taliesin să-i împărtășească durerea. Buricele degetelor harpistului erau în-sângerate pentru că ciupise tare strunele, pe când încerca să transforme muzica într-o pavăză împotriva durerii aceleia.

Iar acum avea o nouă suferință. Amintirile despre nașterea Viviane erau vagi; fusese ocupat cu muncile obișnuite, iar nașterea decursese mai ușor și nu știa că acel copil era al său. Însă, indiferent cine o zămislise, Viviane era acum fiica lui. Iar Ana dăduse, în sfârșit, permisiunea pentru inițierea ei. Acum înțelegea de ce Marea Preoteasă amânase asta atât de mult timp. Și el ar fi trăit cu teamă, până când fata s-ar întoarce încă o dată, singură și în siguranță, printre cețuri.

Așa că tot mai cânta, marea harfă jelindu-se pentru toate aceste lucruri trecătoare, care, deși puteau reveni, nu mai erau niciodată la fel. Iar în muzică, durerea sa și teama se traduceau prin armonii.

Viviane pășea pe malul lacului și privea în depărtare peste apă, spre conturul ascuțit al Delușorului, adunându-și curajul pentru proba în urma căreia ar deveni preoteasă de Avalon. Dacă ceva ar mai putea-o convinge că nu se mai afla în lumea unde-și petrecuse

ultimii cinci ani, atunci, asta era, pentru că în locul obișnuitului cerc de pietre, văzu la vârf un turn pe jumătate construit. Era închinat unui zeu numit Mihail, i se spusese, deși ei îi ziceau *angelos*. Era un Stăpân al Luminii, invocat de creștini pentru a combate puterile de balaur ale zeiței pământului, care sălășluise în deal.

Și încă mai este aici, se gândi ea încruntându-se, *în Avalon*. Însă, indiferent de intențiile constructorilor, acel turn falic părea mai mult un pericol pentru pământ decât o provocare pentru ceruri, o rază pentru a marca curgerea puterii. Acești creștini moșteniseră atât de multe din credințele mai vechi și înțelegeau atât de puțin din semnificația lor reală! Credea că ar fi trebuit să fie bucuroasă că, în pofida formei lor schimbate, unele dintre mistere se păstrasera în lume.

Iar acesta era singurul mister pe care-l va vedea vreodată, dacă nu și-ar mai putea găsi calea înapoi spre Avalon. Proba și inițierea erau una și aceeași, pentru că, pe parcursul transformării realității insulei Inis Witrin, aflată în lumea oamenilor, în cea a Avalonului o preoteasă dobânda puterea ei.

Viviane își întoarse privirea spre teritoriul din spatele ei, acolo unde câmpia inundată de la Brue se întindea într-o învălmășeală de mlaștină și pajiști spre estuarul Sabrinei. Își închipui că, dacă respira adânc, ar fi simțit o boare din aroma sărată a mării îndepărtate.

Continuă să se răsucească, văzând urma albă a drumului șerpuind înainte și înapoi în trei curbe mari, spre înălțimile cenușii ale Dealului Mendip, iar, de cealaltă parte, crestele mai prietenoase de la Poldens. Undeva dincolo de ele se aflau Lindinis și drumul roman. Îi trecu prin minte că, dacă ar fi vrut, ar fi putut pleca în orice direcție și ar fi găsit acolo o nouă viață. Asta ar fi putut s-o facă și înainte, însă acum ar putea să aleagă să se întoarcă. Nu avea nimic altceva decât o robă și un mic cuțit curbat la centură, dar mama ei o eliberase, în sfârșit.

Viviane se așează pe un buștean decolorat de vreme și privi un pescăruș năpustindu-se în picaj și ridicându-se precum un duh al cerului. Lumina soarelui sclipea în apă și lucea în lemnul lustruit al micii bărci cu fundul plat, lăsată pentru ea, o ambarcațiune cum foloseau oamenii mlaștinii. Aerul era liniștit și cald la amiază, dar o adiere ușoară se stârnise dinspre vest, aducând cu ea respirația răcoroasă a mării. Zâmbi, lăsând soarele să-i destindă mușchi încordați de prea multă tensiune. Chiar și a avea de ales unde să se ducă în lume sau a reveni la Avalon era o victorie; dar ea deja știa care-i va fi hotărârea.

Timp de prea multe nopți visase că era pusă la încercare, își imaginase fiecare moment, plănuise ce să facă. Ar fi fost păcat să-și bată joc de toate. Însă nu asta o convinsese să ia decizia. Nu-i mai păsa dacă ea sau micuța Igraine deveneau Mari Preotese într-o bună zi, dar trebuia să-i dovedească mamei

sale că în ea curgea cu adevărat vechiul sânge. Euforia de după naștere se destrămasese suficient de mult ca să știe că ea și Ana vor continua cu disputele, pentru că semănau prea mult. Dar se înțelegeau mai bine acum.

Cu toate că scopul Viviane nu se schimbase încă, de la nașterea surorii sale motivele ei erau altele. Pentru a păstra noua înțelegere, trebuia să se dovedească a fi preoteasă. *Voia* să se întoarcă, să se ciorovăiască cu mama ei și s-o vadă pe Igraine crescând și să-l asculte pe Taliesin cântând.

Toate bune și frumoase, se gândi, ridicându-se din nou și mergând de-a lungul malului. Dar tot trebuia s-o *facă*.

Magia, fusese ea învățată, *este o chestiune de concentrare a voinței disciplinate. Dar uneori voința trebuie să fie abandonată. Secretul constă în a ști când să-ți exerciți controlul și când nu.* Cerul era acum senin, dar pe măsură ce vântul dinspre mare se întetea, va veni și ceața, rostogolindu-se dinspre Sabrina într-un val de umezeală, la fel de inexorabil ca fluxul.

Nu cețurile trebuia să le preschimbe, ci pe ea însăși.

– Doamnă a Vieții, ajută-mă, pentru că fără Tine nu pot ajunge pe Avalon. Arată-mi calea... Fă-mă să înțeleg, șopti ea, iar apoi își dădu seama că nu era un schimb, ci doar o constatare. Eu sunt ofranda ta...

Viviane se așeză cât mai comod pe buștean, punându-și palmele deschise pe genunchi. Primul pas era să găsească centrul. Inspiră și-și ținu respirația,

dându-i apoi drumul încet, iar odată cu ea și gândurilor coplesitoare care i-ar fi distras atenția de la scopul său de aici. Inspiră și expiră, repetând, numărând, pe măsură ce conștiința se retrase spre interior și se odihni într-o pace nesfârșită.

Când mintea i se goli de toate gândurile cu excepția unuia singur, Viviane inspiră adânc și-și trimise conștiința în jos, în adâncimea pământului. Aici în mlaștini era ca și cum ar fi ajuns în apă, nu în fundația solidă în care te ancorai pe Delușor, ci într-o matrice fluidă și imaterială, pe care trebuia să plutești. Deși aceste străfunduri puteau fi instabile, erau un izvor de putere. Viviane se adăpă din el prin rădăcinile întinse de spiritul ei și dirijă forța în sus, într-o grabă fremătătoare, revărsându-se din creștetul capului pentru a căuta spre ceruri.

În acea primă expirație crezu că sufletul îi va părăsi trupul, însă reacțiile, devenite instinctive, împinseră energia înapoi în jos, trimițând-o de-a lungul spinării și din nou în pământ. Fu adusă încă o dată în sus și acum se ridică, înălțându-și brațele în timp ce energia pulsa prin ea. Treptat, curentul deveni o vibrație, o coloană de energie de la pământ la cer, iar ea însăși o legătură între ele.

Brațele-i coborâră, întinzându-se apoi spre exterior și odată cu ele spiritul ei se dilată pentru a cuprinde tot ce se afla pe plan orizontal. Simțea tot ce era în jurul ei, lacul și mlaștina și pajiștea, până departe, spre dealuri și mare, ca umbre de lumină din interiorul viziunii ei. Ceața era un voal mișcător

întins peste percepția ei, răcoros pe piele, dar furnicănd din cauza forței. Cu ochii încă închiși, se întoarse încet să se confrunte cu ea și concentrează toate trebuințele ei într-o chemare tăcută.

Iar cețurile se rostogoliră într-un val măreț și cenușiu, obturând pajiștea și mlaștina, dar și lacul, până când Viviane păru să fie singura ființă în viață din întreaga lume. Când își deschise ochii, diferența nu era prea mare. Pământul era o umbră mai întunecată la picioarele ei, apa, o sugestie de mișcare înaintea ei. Își simți drumul din față până când apăru forma alungită a bărcii, vagă, de parcă ceața i-ar fi împrăștiat substanța, la fel și culoarea.

Dar se simțea destul de puternică, chiar și cu simțurile modificate, iar când păși în ea și se desprinse de mal simți un zvâcnet cunoscut, odată ce începu să plutească liberă. În câteva clipe, forma neclară a malului dispăruse. Acum nu mai avea nici măcar pământul solid de care să se ancoreze și nici nu era vizibilă vreo destinație pentru ochii ei de muritoare. Avea de ales: putea rămâne aici până în zori, când bătea vântul dinspre uscat și mătura cețurile, sau își putea găsi calea printre cețuri, spre Avalon.

Din adâncurile memoriei sale începu să conjure vraja. Era, după cum fusese ea instruită, ușor diferită pentru fiecare dintre cei care o folosea. Uneori, părea că se schimbă de fiecare dată. Cuvintele însele nu contau, ci realitățile unde se potriveau ca o cheie. Și nu era simplu nici să spui doar vraja, cuvintele

erau doar un declanșator, un mnemonic pentru catalizarea transformării în spirit.

Viviane se gândi la un munte pe care-l văzuse, preschimbându-se în silueta zeiței adormite, când era privit dintr-un anumit unghi. Se gândi la Potir, acesta fiind o simplă cupă până când o priveai cu ochii spiritului. Ce era ceața atunci când nu era ceață? Ce era, cu adevărat, granița dintre lumi?

Nu există nici o graniță... Gândul se precipită în conștientul ei.

– Ce este ceața?

Nu există ceață... E doar o iluzie.

Viviane se gândi la asta. Dacă ceața era o iluzie, atunci, ce era pământul ascuns de ea? Era Avalonul un miraj sau o insulă creștină, care nu era reală? Poate că nici una nu exista în afară minții ei, dar, în acest caz, ce era eul care și le imagina? Gândul urmărea iluzia în jos, pe o spirală nesfârșită de necugetare, care la fiecare buclă pierdea din coerență, iar limitele prin care oamenii defineau existența dispărură.

Nu există Eu...

Gândul care fusese Viviane tremură la atingerea dezintegrării. O sclipire de rațiune îi spuse că era bezna în care se scufundase Anara. Să fie acesta răspunsul, că nu exista nimic?

Nimic... și Totul...

– Cine ești Tu? strigă spiritul Viviane.

Tu Însăși...

Ea însăși nu era nimic, un punct pâlpâitor pe cale să se stingă. Iar apoi – în același moment, sau înainte, sau după, pentru că acolo nu exista Timp – deveni Una, o strălucire care umplu toate realitățile. Preț de o clipă cât o eternitate participă la acest extaz.

Apoi, precum o frunză, nu destul de ușoară ca să plutească în vânt, căzu înlăuntru, reintegrând toate părțile pierdute. Însă Viviane cea reîntoarsă în trupul său nu mai era chiar aceeași ființă care fusese abandonată. Iar ea se redefini, vocea îi reveni și intonă silabele unduitoare ale vrăjii de traversare și cu asta redefini lumea.

Știu, chiar înainte ca cețurile să înceapă să se despartă, că reușise. Era ca și momentul când ieșise, odată, dintre niște desigururi încâlcite, convinsă că se îndrepta în direcția greșită, iar apoi, între un pas și celălalt, simți schimbarea din mintea ei și-și recunoscu drumul.

Mai târziu, se întrebă cum de izbutise acolo unde Anara dăduse greș, dar apoi își spuse că poate era din cauza celor cinci ani de dispute cu mama sa, care o obligaseră să-și construiască un eu capabil să suporte chiar și atingerea Vidului. Dar, în loc să se creadă prea sfântă, începu, de asemenea, să înțeleagă că mai erau și alții care se pierdeau în timpul probelor pentru că erau, deja, atât de aproape de Unicul, încât sufletul lor separat i se alătura fără nici o deosebire, precum un strop de apă devenind totuna cu marea.

Extazul acestei uniuni era s-o facă pe Viviane să verse câteva lacrimi, dar se diminueă. Își aminti, cu o iritare subită, cum plânseese atunci când mama ei o trimisese la Neithen. Până acum nu-și permisesese încă să-și amintească de ziua aceea.

– Doamnă... nu mă lăsa singură... șopti ea și, precum un ecou, îi veni acea conștiință interioară. *Nu te-am lăsat niciodată. N-am să te părăsesc. Cât va dura viața și dincolo de ea, sunt aici...*

Dar, dacă lumina interioară scădea, ceața devenise doar o sclipire, pe măsură ce se disipa, iar în momentul următor Viviane rămase buimăcită sub lumina plină a soarelui.

Se strâmbă la strălucirea luminii reflectate în apă și la piatra spălăcită a clădirilor și la verdele viu al ierbii de pe Delușor și știu că nu era priveliște mai frumoasă în întreaga lume. Cineva strigă; ea-și duse palma streășină la ochi și recunoscă părul deschis al lui Taliesin. Ochii ei cercetară panta dealului în căutarea mamei și se încordă în fața vechii dureri. Taliesin o așteptase, probabil, încă din clipa în care plecase. Mamei ei nu-i păsa nici măcar acum dacă Viviane reușea sau dădea greș?

Iar apoi spiritul ei se înalță: dintr-odată, știu că mama ei se ascundea pentru că nu putea să recunoască față de ea însăși sau față de oricine altcineva cât de mult îi păsa dacă fiica ei cea mare se întorcea în siguranță acasă.

21

– Sus! Fivv, ridică-mă!

Igraine își înălță mâinile plinuțe și Viviane o săltă pe după umăr râzând. Se jucaseră astfel tot drumul până la grădină, copila vrând prima oară să fie lăsată jos și să exploreze singură, apoi să fie ridicată, să poată vedea.

– Of! Cred că este vremea ca Fivv să te pună jos, scumpo, atât timp cât mai am încă un spate.

La patru ani, Igraine avea deja aproape jumătate din înălțimea Viviane și nu existau dubii că era fiica lui Taliesin: deși părul era de un blond roșcat, albastrul închis al ochilor era același.

Igraine gânguri de bucurie și o zbughi pe cărare în jos, urmărind un fluture.

Scumpă Zeiță, se gândi Viviane în timp ce privea cum strălucea soarele în buclele acelea, *ce frumusețe va fi copila asta!*

– Nu, drăguțo, strigă ea brusc, când Igraine cotește spre rugii de mure, florilor acelora nu le place să fie culese!

Însă era prea târziu. Igraine se repezise deja la flori și mici puncte roșii apăreau pe zgârieturile de pe palma ei. Fața ei se făcu stacojie și-și trase răsuflarea ca să înceapă să țipe, tocmai când Viviane o strânse în brațe.

– Lasă, lasă, scumpo, te-au mușcat florile acelea rele? Trebuie să ai grijă, vezi? Uite, acum am să te sărut acolo și o să fii bine!

Plânsetele scădeau în intensitate, iar Viviane o legăna în brațe.

Dar plămânii copilului erau bine dezvoltati, la fel ca restul trupului, și toată lumea din apropiere, adică aproape toți cei de pe Avalon, păreau că gonesc să o salveze.

– E doar o zgârietură... începu Viviane, însă prima dintre cei care se apropiaseră era mama ei, iar ea se simți, dintr-odată, ca cea mai tânără dintre novice, în pofida coroanei albastre de pe frunte.

– Credeam că pot să am încredere în *tine* să ai grijă de ea!

– Dar *am* grijă de ea! exclamă Viviane. Las-o să învețe să fie prudentă față de toate aceste lucruri, deși nici unul nu-i poate face rău cu adevărat. Nu poți s-o ții pe vecie numai în puf!

Ana se întinse, iar Viviane, fără prea multă trageră de inimă, îi dădu drumul fetei.

– Tu n-ai decât să-ți crești copiii cum poțezi, când vei avea, dar nu-mi spune mie cum să-i cresc pe ai mei! îi aruncă ea peste umăr plecând cu Igraine.

Dacă ești o mamă atât de deșteaptă, de ce sunt moarte primele tale două fete, pe care tu le-ai crescut, și numai cea pe care ai trimis-o de aici a supraviețuit?

Roșie de necaz, pentru că discuția atrăsese ceva spectatori, Viviane își înfrână cuvintele. Nu era destul de furioasă ca să spună acel lucru pe care știa precis că mama ei n-ar fi în stare să-l ierte, doar pentru că era posibil să fie adevărat.

Își scutură rochiile și le fixă pe Aelia și Silvia, două dintre novicele cele noi, cu o privire aprigă.

– Ați ras cu totul blana aceea de oaie pe care ați frecat-o? Atunci, veniți cu mine, continuă ea, citindu-le răspunsurile în ochii care priveau în jos, pielea nu se va face mai moale dacă o țineți și trebuie s-o curățăm și s-o sărăm.

Viviane o luă în jos pe deal, spre atelierul de pielărie, care era bine plasat, sub vânt, dincolo de toate celelalte clădiri, urmată de cele două fete. În momente ca acestea se întreba de ce-și dorise să fie preoteasă. În mod sigur, munca ei nu se schimbase. Singura diferență era că acum avea mai multă responsabilitate.

Pe când se apropiau de lac, văzu una dintre ambarcațiunile oamenilor mlaștinii împinsă cu mare viteză pe suprafața apei.

– Este Heron, exclamă Aelia. Oare ce-o vrea? Pare să fie într-o grabă îngrozitoare!

Viviane se opri brusc, amintindu-și de atacul saxonilor. Dar nu putea fi asta. Vortimer îl bătuse pe Hengest, la Tanatus a doua oară, cu doi ani în urmă. Cele două fete alergau deja jos, spre mal. Le urmă și ea, mai încet.

– Doamnă!

Cu toată graba lui disperată, Heron o salută după întregul ritual. De când adusese Potirul pentru a-i salva, oamenii mlaștinii o onorau la fel de mult ca pe Doamna din Avalon, iar ea nu fusese în stare să-i facă să înceteze.

– Ce s-a întâmplat, Heron? A avut loc vreun accident? Au venit saxonii?

– Nu-i nici un pericol pentru noi!

El își îndreaptă spatele.

– Îl iau pe preotul bun – Părintele Norocosul –, au venit să-l ducă cu ei!

– Cineva îl ia pe Părintele Fortunatus? se încruntă Viviane. Dar de ce?

– Ei spun că are idei rele pe care zeul lor nu le iubește.

Clătină din cap, în mod evident incapabil să înțeleagă ce se întâmplă.

Viviane îi împărtășea confuzia, cu toate că și-l amintea pe Fortunatus spunând că unii dintre creștini considerau ideile ceea ce numeau ei erezie.

– Vino, Doamnă! Ei te ascultă!

Se îndoia. Convingerea lui era însă înduioșătoare, dar să înspăimânte o bandă de saxoni părea o chestiune simplă, în comparație cu aplanarea unor ciovăieli dintre facțiunile creștine. Nu credea cumva că superiorii lui Fortunatus ar putea fi impresionați prea mult de o mărturie din Avalon?

– Heron, voi încerca să ajut. Du-te înapoi și voi vorbi cu Doamna din Avalon. Asta-i tot ce-ți pot promite...

Viviane se așteptase ca mama ei să respingă povestea lui Heron, exprimându-și politicoasă regretele, dar, spre uimirea ei, păru să o creadă un motiv de îngrijorare.

– Suntem despărțiți de Inis Witrin, dar există, totuși, o legătură, spuse Ana încruntându-se. Mi s-a spus că, uneori, ei ne visează, iar lucrările noastre sunt tulburate atunci când acolo sunt necazuri. Dacă fanaticii creștini vor umple insula cu teamă și furie, în mod sigur vom simți efectele pe Avalon.

– Dar ce-am putea face?

– Mă tot gândesc de ceva timp că Avalonul ar trebui să știe mai multe despre conducătorii din lumea din afară și despre politica lor. Pe vremuri, Doamna din Avalon călătorea adesea pentru a-i sfătui pe prinți. N-a mai părut să fie ceva înțelept de la venirea saxonilor încoace, însă teritoriul este mult mai sigur acum decât a fost în ultimii ani.

– Te vei duce, Doamnă? întrebă Julia uluită.

Ana clătină din cap.

– M-am gândit s-o trimit pe Viviane. Iar, odată cu asta, ar putea să se intereseze de acest Fortunatus. Experiența ar putea fi folositoare.

– Dar nu știu nimic despre politică sau prinți... căscă ea ochii.

– Nu te-aș trimite singură. Taliesin va merge împreună cu tine. Romanilor le vei spune că ești fiica lui, e ceva ce vor înțelege.

Îi aruncă mamei sale o otheadă scurtă. Era acesta răspunsul la întrebarea pe care nici ea, nici Taliesin nu îndrăzniseră niciodată s-o pună? Sau Doamna îi spunea cum ar trebui să se simtă? Indiferent de motivul Anei, se gândi în timp ce ieșea să se pregătească de călătorie, îi alesese singurul

Însoțitor alături de care ar fi fost dispusă să plece din Avalon.

Urma lui Fortunatus îi duse la Venta Belgarum, cu zidurile sale solide măcinate de atacurile barbarilor, dar rămase încă în picioare. Li se spuse că magistratul-șef din oraș, un bărbat numit Elafius, era gazda episcopului aflat în vizită, același Germanus care se făcuse atât de folositor împotriva picților cu zece ani în urmă. Cu ocazia vizitei însă părea să-și fi rezervat atacurile doar pentru confrății săi creștini. Doi episcopi britanici fuseseră demiși, iar un număr de preoți închiși, până când ajungeau să-și vadă și singuri erorile lor de judecată.

– Nici nu-i de mirare că Fortunatus se află printre ei, spuse Taliesin pe când treceau călare de porțile fortificate. Pune-ți șalul pe cap, să-ți acopere părul, draga mea. Ești o fecioară modestă, de familie bună, îți amintești?

Îi aruncă o privire revoltată, dar se conformă. Pierduse deja disputa despre deplasarea în straie bărbătești, dar își jurase că, dacă va ajunge vreodată Doamnă de Avalon, va purta orice îi va plăcea.

– Povestește-mi despre Germanus. Este puțin probabil că va discuta cu mine, însă este mai bine să-ți cunoști dușmanul.

– Este un adept al lui Martinus, episcopul de Caesarodunum, în Galia, pe care-l venerază acum ca pe un sfânt. Sf. Martinus a fost un om înstărit, care și-a dăruit toată averea, ba chiar și-a împărțit și

mantia cu un om sărac. Germanus predică împotriva strâmbătății bogăției, ceea ce-l face foarte popular printre oameni.

– Asta nu mi se pare prea rău, remarcă Viviane, strunindu-și poneiul lângă catârul lui. După Lindinis și Durnovaria, începu să se obișnuiască cu orașele, însă Venta era de departe cel mai mare pe care-l văzuse. Poneiul ei tresărea nervos pe lângă mulțimile de oameni și ea la fel.

– Nu, dar gloata este mult mai ușor de stăpânit prin frică decât prin rațiune. Așa că le spune că vor arde în iad dacă nu au credință și dacă zeul lor nu se hotărăște să-i ierte și, desigur, numai preoții bisericii romane sunt îndreptățiți să zică dacă a făcut-o sau nu. Afirmă că ocupația vandală a Romei și propriile noastre necazuri cu saxonii sunt o pedeapsă divină pentru păcatele celor bogați. În vremuri nesigure ca astea, o astfel de filosofie are mare trecere.

– Da... dădu ea din cap, cu toții dorim să dăm vina pe cineva. Iar eu consider că vinovați sunt Pelagius și cei care-l susțin, nu crezi?

Străbăteau acum o stradă mai largă care ducea spre forum. Paznicul spusese că ereticii erau judecați la bazilică.

– Pelagius însuși a murit acum mulți ani. Adepții lui sunt, în mare parte, bărbați din vechea cultură romană, bine educați și obișnuiți să gândească singuri. Ei consideră că este mult mai logic ca un zeu să răsplătească binele și faptele drepte decât credința oarbă.

– Cu alte cuvinte, ei simt că este mult mai important ceea ce face omul decât ceea ce crede, în vreme ce, pentru preoții romani, este taman pe dos... comentă Viviane sarcastică, iar Taliesin îi răspunse cu un rânjel aprobator.

Poneiul ei se feri când doi bărbați îi depășiră. Taliesin se aplecă să-i ia hăturile, apoi privi în față, statura sa și bidiviul său mai înalt ajutându-l să vadă mai la distanță.

– Sunt ceva gâlcevi, poate că ar trebui să stăm...

– Nu. Vreau să văd.

Continuă să meargă înainte, dar mai încet, până când ajunseră în piață.

În fața bazilicii se aduna mulțimea. Putea auzi un murmur, precum primele bombăneli ale tunetului care precede furtuna. Mulți purtau veșminte aspre de lucrători simpli, însă hainele unora dintre ei fuseseră, cândva, mult mai fine, cu toate că acum erau pătate și roase. Refugiați, fără doar și poate, mult mai dornici să afle un țap ispășitor pe care să dea vina pentru necazurile lor. Taliesin se aplecă să întrebe ce se întâmpla.

– Eretici! făcu bărbatul și scuipă peste pietre. Dar episcopul Germanus îi va aranja el, așa va face, și va salva acest pământ păcătos.

– Se pare că am ajuns în locul cel mai potrivit, spuse Taliesin neutru, însă chipul său era sumbru.

La momentul nepotrivit... se gândi Viviane, prea uluită ca să poată vorbi.

Ușa bazilicii se deschise și doi bărbați în haine de străjeri ieșiră, luând poziție de fiecare parte a intrării.

Murmurul mulțimii se accentuă. Se văzu o sclipire de aur și ieși un preot, purtând o capă brodată deasupra unei tunici albe. Trebuia să fie însuși episcopul, se gândi ea, pentru că avea o pălărie de o formă ciudată și căra un toiag de păstor, într-o versiune ornată și poleită.

– Oameni din Venta! strigă el, iar discuțiile încetară. În mod sigur ați avut de suferit din cauza sabiei necredincioșilor. Oameni sângeroși au bătut ca lupii pe întinsul țării. Vă plângeți Domnului, în genunchi ați întrebat de ce trebuie să fi fiți pedepsiți.

Toiagul episcopului șuieră pe deasupra capetelor și se pleacă cu toții, tânguindu-se. Germanus se gândi o clipă, apoi continuă mult mai calm.

– Ați făcut bine că ați întrebat. Oh, copiii mei, dar mai bine ați face să-i cereți Domnului din Cer milă, pentru că El face după voia Sa și numai prin îndurarea Lui veți scăpa de osândă.

– Roagă-te pentru noi, Germanus! strigă o femeie.

– Am să fac și mai mult, voi purifica acest pământ. Fiecare dintre voi v-ați născut în păcat și numai credința vă va salva. Cât pentru Britannia, păcatele bogaților voștri au adus asupra voastră boala? Însă cei măreți s-au cam împuținat. Necredincioșii au fost secera din mâna Domnului. Ei, cei care s-au ospătat la mesele bogaților, cerșesc acum bucata lor de pâine, iar cei îmbrăcați în mătăsuri umblă în zdrențe.

Păși înainte măturând aerul cu toiagul său îndoit.

– Așa este! Este adevărat! Doamne, ai milă de noi toți!

Oamenii se loveau cu mâinile pe piept, prosterându-se pe pietrele ascuțite.

– Se făleau că propriile lor fapte îi puteau salva și-au spus că avuția dovedea că se află în grația Domnului. Unde-i grația Domnului acum? Ereziile smintite ale lui Pelagius v-au dus la dezastru, dar, prin grația Tatălui nostru Ceresc, le vom stârpi!

Arăta ca și cum se și apucase, singur, de operațiunea de purificare, se gândi Viviane, văzându-i ochii bulbucați de patima cu care vorbea și stropii de salivă zburându-i de pe buze. Cum putea cineva să creadă așa ceva? se întreba. Dar oamenii țipau încuviințând extaziați. Poneiul ei se împinse în câtarul lui Taliesin, de parcă și iepșoara simțea nevoia să fie protejată.

Strigătele se amplificară când mai mulți străjeri ieșiră pe ușă, împingând înaintea lor trei bărbați. Viviane încremeni, nevenindu-i să creadă că unul dintre acești prizonieri care se zbăteau putea fi Fortunatus. Dar, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, primul dintre ei își îndreptă umerii, privind mulțimea cu un zâmbet melancolic. Avea fața zgâriată și părul dezordonat, dar ea-l recunoscu pe călugărul care-i fusese prieten. Apoi, gărzile începură să-i împingă pe trepte.

– Ereticilor! țipa mulțimea. Diavolilor! I-ați adus pe păgâni asupra noastră!

Măcar să-i fi adus, se gândi Viviane. Cu o armată de păgâni ar fi putut mătura această gloată.

– Omorâți-l cu pietre! strigă cineva, iar în clipa următoare, întreaga piață urla. Bărbații se aplecară să smulgă pietrele din pavaj. Viviane îi putea vedea acum aruncându-le; îl zări pe Fortunatus, cu fața însângerată; apoi mulțimea se năpusti asupra lui.

Episcopul rămase multă vreme privind scena, purtând pe chip o expresie de satisfacție uluită. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit cu părere de rău că despre creștini se presupunea că erau iubitori de pace, îi vorbi unuia dintre străjeri, iar soldații intrară în încăierare, rotindu-și capătul bont al sulitelor.

Odată ce începură loviturile, mulțimea se risipi, dispersându-se în pâlcuri turbulente, gonite de străjeri. Prelații dispăruseră înapoi în bazilică la începerea luptei. Imediat ce Viviane putu vedea până vizavi de forum, își înfipse călcâiele în burta poneiului.

– Viviane, ce faci?

Catârul lui Taliesin o luă tropotind după ea, dar deja ajunsese lângă formele prăbușite ale celor doborâți în încăierare. Unii începeau să se ridice, gemând, dar trei rămaseră nemișcate, înconjurate de pietre răspândite prin jur.

Viviane coborî de pe spinarea animalului și se aplecă asupra lui Fortunatus. Sânge proaspăt îi acoperea rănille pe care le avusese deja. Un ochi era umflat și închis. Îi căută pulsul în grabă, iar când îl atinse, se deschise celălalt ochi. Ea-i întoarse, încet, capul, ca s-o poată vedea.

– Scumpă doamnă... clipi el nedumerit. Dar asta nu-i Țara Zânelor.

– Fortunatus, cum te simți?

El o privi îndelung, apoi începu să zâmbească.

– Tu ești... fecioara mea de pe deal. Dar părul ți-a crescut lung... ce faci aici?

– Am venit să te ajut. Dacă am fi putut ajunge aici mai devreme! Dar acum te luăm de aici și-ți voi îngriji rănila și totul va fi bine.

Fortunatus începu să clatine din cap, se strâmbă și rămase nemișcat.

– Aș fi putut scăpa de oamenii episcopului, șopti el. M-am gândit să intru, pur și simplu, în Țara Zânelor, dar îi datoram supunere.

– N-am să te las să te întorci, ca să încerce din nou să te ucidă? exclamă Viviane.

În zâmbetul lui era multă bunătate.

– Nu... nu mai am decât foarte puțin de mers.

Din când în când, câte un bolnav dintre oamenii mlaștinii adus pe Avalon murea, iar acum, sub masca de sânge, putea recunoaște aceeași paloare și albastrul, semne vineții la nas și tâmple. Un bărbat mai tânăr ar fi supraviețuit rănilor, dar inima lui Fortunatus ceda chiar acum.

– Vrei să te rogi pentru mine?

Fu rândul Viviane să facă ochii mari.

– Dar sunt păgână... o preoteasă!

Arată spre semiluna de pe fruntea ei.

– Mă tem că sunt un eretic mai mare decât crede chiar și Germanus, șopti Fortunatus, pentru că nu

pot să cred că Dumnezeu este îngrădit în aceste cutii în care încearcă să-L pună oamenii. Dacă El este tatăl, atunci poate fi și mamă, iar dacă este așa, nu este Zeița pe care o slujești un alt fel în care poate fi El văzut?

Prima reacție a Viviane a fost să se simtă revoltată, apoi își aminti de momentul Uniunii, când revenise prin cețurile Avalonului. Forța simțită de ea nu fusese nici masculină, nici feminină.

– Poate că așa este... murmură ea. Am să mă rog Unicului, cel aflat dinclo de orice diferențe, să te aducă la Lumină cu blândețe.

Văzu cum durerea îi străbătea trăsăturile, apoi respirația i se ușură.

– M-am gândit adesea... că a muri este ca și când te-ai duce în Țara Zânelor. Un pas în interior și pe lături... ieșit din lumea asta.

Lacrimile-i îngreunau pleoapele Viviane, dar ea dădu din cap și-l luă de mână. Buzele lui se curbară ca și cum ar fi încercat să zâmbească. Apoi zâmbetul începu să dispară.

Rămase lângă el, simțind cum viața se scurgea din el ca apa dintr-un lighean crăpat. Părea că trecuse mult timp, dar, când își ridică privirile de pe trupul golit de viață, îl văzu pe Taliesin oprindu-se lângă ea. Viviane clătină din cap, încercând să nu plângă.

– A murit, dar n-am să-i las să-i ia trupul. Ajută-mă să-l duc de aici.

Bardul se întoarce în șa, făcând un semn cu degetele și murmurând o vrajă de amortire a simțurilor. Înțelegându-i intenția, Viviane începu să susțină vraja. *Nu vezi... Nu ne auzi... N-a fost nimeni aici, deloc...* Creștinii n-aveau decât să creadă că Fortunatus fusese luat de demoni, dacă asta le plăcea, atâta vreme cât nu-i vedeau.

Taliesin îl așează pe bătrânul preot de-a curmezișul șei sale și o ridică pe Viviane înapoi pe a ei, apoi acoperi trupul cu mantia, luă ambele hățuri și-i scoase din piață.

Iluzia îi protejă până la ieșirea din oraș. Viviane i-ar fi plăcut să-l înmormânteze pe bătrân pe propria lui insulă sacră, lângă piatra pe care pășise ca să intre în Țara Zânelor, însă Taliesin știa o capelă creștină, acum părăsită, dar tot pe pământ sfânt. Acolo îl îngropară, cu ritualurile folosite de druizi, iar Viviane, amintindu-și momentul acela din ceață, când fusese unită cu Lumina și știuse că tot Adevărul era Unul, se gândi că acel Fortunatus nu s-ar fi supărat.

Dacă prima parte a călătoriei lor se terminase cu un eșec, ceea ce mai rămăsese decurse mai bine, deși Viviane găsi că era greu să-i mai pese. Se deplasară spre Londinium, acolo unde Înalțul Rege se străduia să mențină un simulacru de domnie, cu puternicii săi fii alături. Viviane îl recunoscuse pe Vortimer, cel care venise la Avalon, cu toate că acum arăta mai bătrân. Prima dată, el crezu că era mama ei. Nu-i

spusese că fusese preoteasa acoperită de voal, care reprezentase Fecioarele la ritualul lui. Era, în mod clar, mândru de izbânzile lui împotriva barbarilor, iar ea nu avea nici o îndoială cu privire la loialitatea lui față de Avalon.

Tatăl lui, Vortigern, era cu totul altceva: un vulpoi bătrân, căsătorit acum cu o vulpoaică roșcată saxonă. Domnise mult și supraviețuise îndelung și ar fi fost încântat de orice alianță, credea ea, care l-ar fi ajutat să rămână la putere. Discută cu el despre episcopul Germanus și despre cum fanatismul său diviza țara, deși ea avea slabe speranțe că Înalțul Rege va lua măsuri împotriva lui. Însă ascultă mesajul din partea Doamnei din Avalon; de dragul Britanniei se va întâlni cu vechiul său rival, Ambrosius, pentru a discuta o înțelegere între ei, dacă putea fi aranjată o întâlnire pe teritoriu neutru.

După asta, drumul lor continuă spre avanposturile din vest, unde saxonii încă nu ajunseseră. La Glevum, Ambrosius Aurelianus, al cărui tată se proclamase împărat și se lupta cu Vortigern pentru suveranitate, își aduna oamenii. Ascultă cu interes mesajul Doamnei și, cu toate că el însuși era creștin, dintre cei raționali, îi respecta pe druizi ca filozofi și-l mai văzuse pe Taliesin și înainte.

Era un bărbat înalt, de patruzeci și ceva de ani, cu părul întunecat, cu aspectul vulturesc al romanilor, dar majoritatea războinicilor săi erau tineri. Unul dintre ei, un găligan cu părul decolorat, pe nume Uther, nu avea mai mulți ani decât ea. Taliesin o

tachină, spunându-i că se alesese cu un admirator, dar ea îi ignoră pe amândoi. În comparație cu prințul Vortimer, Uther era doar un flăcăiandru.

Ambrosius ascultă plângerea ei față de Germanus cu o undă de compasiune, deoarece bărbații educați pe care episcopul galic era atât de încântat să-i atace erau de aceeași origine cu el. Dar Venta Belgarum făcea parte din insula care nu-i mai dădea socoteală nici lui, nici lui Vortigern, și, în orice caz, un suzeran secular avea prea puțin control asupra oamenilor Bisericii. Răspunsul său fu mult mai curtenitor decât cel al Înaltului Rege, însă Viviane simți că nici acțiunile lui nu vor fi prea folositoare.

Pe când ea și Taliesin o luară înapoi pe drumul spre Avalon, medită întunecată la ideea de a-i bles-tema pe ucigașii lui Fortunatus, dar o opri numai bănuiala că bătrânul preot îi iertase deja.

Convingându-i pe Vortigern și Ambrosius să se gândească la o alianță, Viviane sădise semințele unității britanicilor, dar în anul următor apărură deja primele necazuri. Se răspândi zvonul că saxonii își adunau din nou forțele la est de Cantium, iar Vortimer, hotărât de data asta să-i zdrobească, făcu apel la Avalon. Și astfel, chiar înainte de Beltane, Doamna din Avalon plecă de pe insula sacră și călători spre est, împreună cu fiica ei mai mare, cu preotesele și cu bardul pentru a se întâlni cu prinții Britanniei.

Locul hotărât de conciliu era Sorviodunum, un orașel așezat pe malurile unui râu unde calea spre nord se încrucișa cu drumul principal spre Venta Belgarum. Răscrucea era un loc plăcut, umbrît de copaci, cu deschidere spre nord, peste vasta întindere a câmpiei. Când sosi grupul de la Avalon, pe pajiștile joase din jur răsăriseră deja corturile, precum un soi nou de flori de primăvară.

– Noi, cei din est, ne-am vărsat sîngele ca să apărăm Britannia, spuse Vortigern de pe banca așezată sub un stejar. Nu era un bărbat masiv, dar încă solid, cu părul mai cărunț decât atunci când îl văzuse Viviane mai înainte.

– În ultima campanie, fiul meu, Categirn, și-a dat viața pentru cea a fratelui lui Hengest, la vadul de la Rithergabail. Trupurile oamenilor noștri au fost zidul care i-a ținut pe saxoni departe de voi.

Făcu un gest spre acoperișurile cu țiglă ale Sorviodunumului încălzindu-se pașnice la soare.

– Iar întreaga Britannie vă este recunoscătoare, zise Ambrosius pe un ton neutru, de dincolo de cerc.

– Chiar așa? făcu Vortimer. Vorbele sunt ușor de rostit, iar cuvintele nu-i vor opri pe saxoni.

Și el părea mai bătrîn acum, nu mai era tînărul nerăbdător care i se dedicase Zeiței, ci un războinic încercat. Trăsăturile lui uscățive rămăseseră aceleași, la fel și mîndria sălbatică, de șoim, cuibărită în ochii verzi.

Un erou, se gîndi Viviane, privindu-l de pe locul ei, lângă mama sa. *El este Apărătorul acum*. Toți

știa că preotesele aranjaseră întâlnirea, dar nu era înțelept din punct de vedere politic să recunoști asta public. Contingentul din Avalon fusese plasat la umbra unui gard viu țepos, însă destul de aproape ca să poată vedea și auzi tot.

– I-ar putea opri ceva? întrebă unul dintre bărbații mai vârstnici. Oricât de mulți ucidem, Germania pare să zămislească și mai mulți...

– Poate că, dacă suntem puternici, vor căuta o altă pradă, mai ușoară. N-au decât să se arunce asupra Galiei, așa cum au făcut francii. Ei *pot* fi azvârliți de-aici! Încă o campanie și o putem face. Tot ce mă preocupă acum este să-i ținem departe.

– Și așa ar trebui să fie, zise Ambrosius.

Părea prudent, ca și cum ar fi căutat un sens mai adânc în cuvintele lui Vortimer. Vortigern scoase un hohot de râs ca un lătrat. Se zvonea că venise numai îmboldit de fiul său și că avea slabe speranțe că se va rezolva ceva.

– Știți la fel de bine ca mine ce trebuie făcut, spuse Înaltul Rege. Am luptat cu tatăl tău pentru asta ani de zile. Că este considerat sau nu împărat sau rege, trebuie să existe un singur suzeran căruia să i se supună întreaga Britannie. Numai așa a reușit Roma să-i respingă veacuri la rând pe barbari.

– Și acum vrei să te urmărim pe *tine*? exclamă unul dintre oamenii lui Ambrosius. Să ne înghe-suim ca oile în jurul celui care i-a invitat pe lupi?

Vortigern se răsuci spre el și, pentru o clipă, Viviane pricepu cum reușise acest bătrân să se mențină la putere atâția ani.

- Am pus lupii să lupte cu lupii, așa cum au făcut și romanii din când în când. Dar înainte să mă ocup de Hengest, mi-am bătut gura de pomană rugându-mă de poporul meu să ridice sabia pentru propria lor apărare, m-am milogit de ei chiar, iar acum mă rog și de voi!

- Nu l-am putut plăti pe Hengest, iar el s-a aruncat împotriva noastră, spuse Vortimer mai calm. De atunci, puținul lăsat de hoardele lui a fost cheltuit pentru a-l combate. Iar voi ce-ați făcut, stând între dealurile voastre pașnice? Avem nevoie de oameni și ne mai trebuie resurse pentru a-i sprijini, nu numai pentru campanie, dar asta în fiecare an, pentru a apăra ceea ce am recucerit.

- Pământurile noastre sunt bătucite, dar în câțiva ani de pace s-ar vindeca, reluă Vortigern și-și prezentă încă o dată argumentele: apoi forțele noastre unite vor fi destul de puternice pentru a străbate mlaștinile și pădurile din spatele lor, acolo unde se adăpostesc anglii, să ne luăm înapoi ținuturile iceniene.

Ambrosius rămase tăcut, însă privirea sa era ațintită asupra lui Vortimer. Conform regulilor firii, se putea aștepta să-i supraviețuiască bătrânului, dar tânărul era cel care-i putea fi rival sau aliat.

- Ți-ai câștigat respectul tuturor bărbaților pentru valoarea ta și pentru victoriile tale, glăsui el pe îndelte, și, desigur, întreaga Britannie probabil că-ți

este recunoscătoare. Dacă n-ai fi fost tu, lupul ne-ar sări și nouă la gât. Dar oamenii vor să aibă ceva de zis privitor la cine le cheltuie banii și pe cine vor susține. Propriii tăi oameni îți datorează loialitate. Cei dinspre apus, nu.

– Însă pe *tine* te vor urma! sări Vortimer. Tot ce vreau este ca tu și ai tăi să luptați de partea mea!

– S-ar putea ca asta să fie tot ceea ce ceri, însă tatăl tău, cred eu, ar vrea ca eu să-l accept drept conducător, răspunse Ambrosius.

Se lăsă o tăcere grea.

– Dar voi face asta, adăugă prințul din apus. Voi deschide cămărilor noastre și-ți voi trimite de toate. Dar conștiința mea nu mă lasă să lupt sub steagul lui Vortigern.

Întrunirea se risipi într-o bălmăjeală de dispute. Ochii Viviane se umeziră de lacrimi de dezamăgire, dar, pe când și le îndepărta clipind, își dădu seama că Vortimer privea spre ea cu un fel de speranță disperată. Înțelepciunea bărbătească nu-l mai ajuta. Ce altceva îi mai rămăsese decât să ceară sfatul Avalonului? Ea nu fu deloc surprinsă când el își întoarse spatele spre ceilalți și se îndreptă spre ele.

Toată viața ei, Viviane auzise de Dansul Urișilor, deși nu fusese niciodată acolo. Călărind spre nord, de-a lungul râului, privea căutând cu nerăbdare prima pată întunecată de piatră ieșind din câmpie. Dar Taliesin, cel mai înalt dintre ei, o văzu primul, arătându-i-o lui Vortimer, apoi Viviane și

Anei. Viviane îi era recunoscătoare prințului pentru că îi dăduse această ocazie. Atunci când o rugase pe Doamna din Avalon să-i prezică viitorul, ea-i răspunsese că asta putea fi împlănit cel mai bine dacă se baza pe forța unui vechi loc din apropiere. Viviane se întrebă dacă asta era adevărat sau dacă nu cumva Ana, pur și simplu, nu dorise să facă vrăji sub atâtea priviri deloc prietenoase.

Cu siguranță, o deplasare de aproape trei ore trebuia să fie suficientă pentru a descuraja curiozitatea. Cu toate că soarele amiezii degaja căldură, Viviane se zgribuli. Câmpia părea nesfârșită sub imensitatea cerului senin; o făcea să se simtă ciudat de vulnerabilă, precum o furnică târându-se pe o piatră de pavaj. Dar, treptat, petele întunecate deveniră tot mai mari. Acum putea vedea clar pietrele izolate.

Cunoștea destul cercul de pietre de pe Delușor, dar acesta era mai mare, înconjurat de un șanț mare, cu pietrele șlefuite cu precizie, iar multe dintre cele rămase în picioare erau acoperite la vârf cu lespezi, astfel că totul părea mai mult o construcție decât o poiană sacră. Unele dintre pietre căzuseră, dar asta le afectase foarte puțin puterile. Deși iarba crescuse verde și din belșug în jurul cercului, era rară și pipernicită înăuntru. Ea auzise că în interiorul cercului nu se prindea deloc zăpada și nici nu se lipea de pietre.

Privind mai îndeaproape, putea vedea fragmente din pietrele înconjurătoare ieșind din sol. În interiorul inelului era un cerc mai mic, format din stâlpi și

patru triliți înalți, într-un semicerc format în jurul pietrei altarului. Se întrebă spre ce realități se îndrepta cel care trecea prin acele deschideri întunecate. Descălecară și priponiră caii, pentru că în câmpie nu erau copaci de care să-i lege. Curioasă, Viviane păși în jurul valului de pământ de deasupra șanțului.

– Deci ce crezi despre el? întrebă Taliesin când reveni.

– Este ciudat, însă mă tot gândesc la Avalon sau, mai degrabă, la Inis Witrin, acolo unde locuiesc călugării. Două locuri care cu greu ar putea fi mai diferite, cu toate astea cercul de trilithoni are aproape aceeași mărime ca și cel de colibe din jurul bisericii de-acolo.

– Așa este, zise Taliesin, vorbind repede, aproape nerăbdător.

Postise cu o noapte înainte ca să se pregătească pentru propria sa participare la vrajă.

– Potrivit tradițiilor noastre, acest loc a fost construit de înțelepții veniți peste mare, din Atlantida, în vremurile străvechi, și credem, de asemenea, că sfântul fondator al comunității de pe Inis Witrin a fost unul dintre acei adepți, renăscut. În mod sigur a fost un maestru al vechii științe, care cunoștea principiile proporției și ale numărului. Și mai există un motiv pentru care ai putea simți prezența Avalonului.

Arătă spre apus, dincolo de câmpie.

– Una dintre liniile de forță străbate ținutul de-a curmezișul, până la fântâna sacră.

Viviane dădu din cap și se întoarse din nou spre a cerceta peisajul înconjurător. Spre est, un șir de gorgane marcau locurile de îngropăciune ale vechilor regi, dar dincolo de ele se vedeau puține semne ale existenței omenirii și doar câteva pâlcuri de copaci sculptați de vânt întrerupeau întinderea de iarbă ondulată. Era un loc singuratic și, cu toate că prin alte părți ale Britanniei era posibil ca oamenii să se pregătească pentru o sărbătoare veselă de Beltane, aici era un loc dezolant, care îi va rămâne pe veci străin inocenței primăverii.

Și nici unul dintre noi nu va pleca de aici neschimbat... Se înfioră din nou.

Soarele se scufunda, iar umbrele pietrelor se întindeau peste iarbă în dâre lungi și negre. Instinctiv, Viviane se îndepărtă de ele, însă asta o aduse lângă un stâlp izolat, așezat de strajă în nord-est, păzind calea spre monumente. Taliesin trecuse pe deasupra șanțului, îndreptându-se spre o piatră lungă care zăcea în el culcată la pământ. Îngenunche lângă ea, iar purcelușul roșu adus cu ei era legat și se agita în mâinile lui, iar, în timp ce ea-l privea, el scoase un cuțit și-l înjunghie cu precizie sub curbura fălcii. Purcelul zvâcni cu un guițat ascuțit, apoi amuți, icnind. Bardul îl ținu, cu buzele mișcându-i-se într-o rugăciune, pe când sângele roșu gâlgâi pe suprafața punctată de găuri a pietrei.

- Vom încerca întâi în maniera druizilor, i se adresă Ana lui Vortimer cu un glas scăzut. Își hrănește spiritele și pe cele ale acestui teritoriu.

Când animalul sângeră de moarte, iar spiritul său fugi, Taliesin decupă o fâșie de piele și tăie puțin din carne. Se ridică, având deja privirea pierdută, cu bucățica de carne, înroșită și mai mult de lumina soarelui muribund, în mână.

– Vino, zise Ana cu un glas scăzut, pe când Taliesin, pășind ca un om într-un vis, se deplasă spre cercul de pietre.

Viviane tresări când traversă șanțul și trecu de locul unde fusese sacrificat purcelul, pentru că senzația, deși mai puțin intensă, fusese ca atunci când despărțise cețurile pentru a trece în Avalon.

Druidul se opri din nou, chiar la marginea monumentului. I se mișcau fălcile și, după un moment, luă bucata de carne din gură și o lăsă la baza uneia dintre pietre, murmurând o rugăciune.

– Stăpâne, am venit la locul puterii, îi spuse Ana prințului. Trebuie să spui încă o dată de ce ne-ai adus aici.

Vortimer înghiți cu greu, dar glăsui calm:

– Doamnă, doresc să știu cine va ocârmui Britannia și cine-i va conduce pe războinici la victorie.

– Druidule, ai auzit întrebarea, poți da acum răspunsul?

Fața lui Taliesin era întoarsă spre ei, însă ochii lui nu vedeau. Cu aceeași încetineală ca de vis trecu pe sub lespezile de piatră și păși în cerc. Soarele era aproape de orizont, iar formele întunecate ale pietrelor erau linse de flăcări. În timp ce Viviane îl urmă, trăi încă un moment de dezorientare. Când

se concentrează din nou, i se păru că prin aer pulsau luminițe. Druidul își ridică mâinile spre lumina muribundă, le întoarse și murmură în palmele sale o altă incantație.

Slobozi un oftat prelung, apoi se ghemui pe piatra plată din centru, cu fața ascunsă în ambele mâini.

– Ce se întâmplă acum? șopti Vortimer.

– Așteptăm, spuse Marea Preoteasă. Acesta este somnul transei din care va veni previziunea.

Și așteptară până când cerul se întunecă de amurg, dar, cu toate că se lăsa întunericul, tot ce se afla în interiorul cercului rămase oarecum vizibil, de parcă venea o lumină din interior. Stelele strălucitoare își începură marșul pe cer. Totuși, timpul nu avea decât un înțeles foarte vag. Viviane n-ar fi putut spune câtă vreme trecuse până când Taliesin să înceapă să mormăie și să se foiască.

– Adormitul, trezește-te! În numele Celei care dă naștere stelelor, te conjur! Vorbește în limba omenească și spune-ne ce-ai văzut.

Ana îngenunche înaintea lui, iar el își îndreaptă spatele, sprijinindu-se de piatră.

– Și vor fi trei regi, luptându-se pentru putere: Vulpea, care domnește acum, iar după el vor veni Vulturul și Dragonul Roșu, care vor încerca să ocupe teritoriul.

Glasul lui Taliesin răsuna încet și greoi, de parcă ar fi continuat să viseze.

– Îi vor distruge pe saxoni? întrebă Vortimer.

– Șoimul îl va face pe Dragonul Alb să fugă, însă Dragonul Roșu singur va avea un fiu care-l va urma; acesta va fi cuceritorul Dragonului Alb.

– Dar ce-i cu Șoimul... începu Vortimer, însă Taliesin îl întrerupse.

– În viață, Șoimul nu va domni niciodată; în moarte s-ar putea să păzească pe veci Britannia...

Capul druidului îi căzu pe piept, iar glasul îi deveni o șoaptă:

– Nu încerca să afli mai multe...

– Nu înțeleg, făcu Vortimer și se lăsă pe călcâie. Sunt deja dedicat Zeiței. Ce vrea de la mine? Asta este prea mult de știut sau prea puțin. Invocă Zeița și lasă-mă să-i aflu voia.

Viviane privi spre el speriată, vrând să-l prevină să aibă grijă ce spunea, deoarece cuvintele rostite în acest loc, în această noapte, aveau putere.

Taliesin se chinui să se ridice în picioare, scuturând din cap și clipind de parcă ar fi ieșit de sub apă.

– Cheam-o pe Zeiță!

Vortimer vorbea acum ca un prinț, obișnuit să poruncească, iar druidul era încă prea aproape de transă, astfel că se supuse fără să crâcnească.

Trupul Vivianei zvâcni când energiile pâlپătoare din cerc răspunseră chemării. Dar acestea se concentrară în mama ei. Vortimer icni când trupul pirpiriu al Marii Preotese păru să crească dintr-odată dincolo de dimensiunea ei de muritoare. Un hohot gutural ricoșă dintre pietre. Timp de câteva momente, Ea se înălță, întinzându-și brațele și mișcându-și degetele

de parcă ar fi vrut să le încerce; apoi încremeni, privind de la chipul uluit al Viviane la cel al lui Taliesin, a cărui consternare dovedea că tocmai acum își dădea seama ce făcuse, nepregătit și fără a se consulta.

Dar Vortimer, cu speranța arzându-i în ochi, se lăsase la picioarele Ei.

– Doamnă, ajută-ne! strigă el.

– Ce-Mi veți oferi? Vocea Ei era leneșă și amuzată.

– Viața mea...

– Deja mi-ai oferit-o și, într-adevăr, ți-o voi cere.

Dar nu acum. Ceea ce vreau în această noapte – privi în jurul Ei și apoi răsă din nou – este sacrificarea unei fecioare...

Uluirea îi reduse la tăcere, care păru că se prelungește foarte mult. Taliesin, cu mâinile încleștate pe mânerul cuțitului, de parcă s-ar fi temut să nu-i scape din strânsoare, clătină din cap.

– Fie ca sângele purceleii să-Ți fie îndeajuns, Doamnă! Fata n-o vei avea.

Zeița îl cântări din ochi vreme îndelungată. Privind-o, Viviane i se păru că vede formele neclare ale unor corbi zburând și înțelese că aceasta era Mama Întunecată din ceaun care li se înfățișase astă-noapte.

– Ați jurat – cu toții – să-Mi slujiți, spuse Ea cu severitate, iar acum nu-mi dați singurul lucru pe care vi-l cer.

Viviane se trezi vorbind fără a fi intenționat, auzindu-și glasul tremurând.

– Iar dacă ai primi asta, la ce ți-ar servi?

– Nu *mi-ar* servi la nimic. Deja am totul.

Tonul amuzat îi revenise în glas.

– Voi ați fi aceia care ar învăța că... numai prin moarte viața poate fi apărută și că, uneori, înfrângerea aduce victoria.

Este o încercare, se gândi Viviane, amintindu-și Vocea din ceață. Își desprinsese mantia și o lăsă să cadă.

– Druidule, în calitate de preoteasă jurată a Avalonului îți poruncesc, în numele puterilor pe care am jurat cu toții să le slujim. Leagă-mă, ca nu cumva carnea să mi se înfioare, și fă ceea ce cere Zeița.

Se duse lângă piatră.

Pe când Taliesin, tremurând, luă centura întinsă de ea și-i legă mâinile de trup, Vortimer își regăsi, în cele din urmă, glasul.

– Nu! Nu poți face asta!

– Prințe, te-ai supune dacă te-aș implora să te abții de la luptă? Aceasta-i alegerea mea și ofranda mea.

Glasul Viviane era limpede, însă părea că vine de foarte departe.

Am înnebunit, se gândi ea când Taliesin o ridică pe lespede. *Spiritele întunecate ale acestui loc m-au sedus*. Cel puțin, va muri curată; îl văzuse ucigând. Femeia care era, și nu era mama ei, privea implacabilă de la piciorul pietrei. *Mamă, dacă într-adevăr asta-i lucrarea ta, voi fi răzbunată, pentru că voi fi liberă, dar, când te vei reîntoarce la tine însăși, va trebui să înduri această amintire*.

Pe moment, piatra era rece; apoi începu să se simtă caldă și primitoare. Taliesin se profila ca o siluetă întunecată pe cerul înstelat. Își scolese cuțitul. Lumina licărea pe tăiș în timp ce tremuratul lui i se transmitea lamei. *Tată, să nu mă lași...* se gândi ea și-și închise ochii.

Și, în beznă, auzi din nou râsul Zeiței.

– Druidule, lasă cuțitul la o parte. Cer un altfel de sânge și prințul este cel care trebuie să facă sacrificiul...

Pentru o clipă, Viviane nu-și putu da seama ce ceruse. Apoi auzi zăngănitul cuțitului aruncat, lovind piatra. Își deschise ochii și-l văzu pe Taliesin ghemuit pe unul dintre menhirele exterioare, plângând. Vortimer rămăsese stană de piatră.

– Ia-o... spuse Zeița cu mai multă blândețe. Credeai că tocmai eu am să cer viața ei în Ajun de Beltane? Îmbrățișarea ei te va face rege.

Încet, se duse lângă prinț și-l sărută pe frunte. Apoi ieși din cerc, iar, după câteva momente, Taliesin o urmă.

Viviane se ridică.

– Poți să mă dezlegi, spuse ea când Vortimer rămase tot nemișcat. N-am să fug de tine.

El râse nesigur și îngenunche înaintea ei, chinându-se cu un nod.

Viviane privi în jos, la capul său plecat, cu o tandrețe subită, despre care știa că era începutul dorinței. Când, în cele din urmă, coarda căzu, el își lăsă capul să se odihnească în poala ei, îmbrățișându-i

coapsele. Căldura care pulsa între ele se intensifică. Dintr-odată rămasă fără respirație, ea-și strecură degetele prin părul lui întunecat.

– Vino la mine, regele meu iubit... șopti ea în cele din urmă, iar el se ridică și se întinse lângă ea pe piatră.

Mâinile lui Vortimer deveniră tot mai îndrăznețe, până când simți că se dizolvă. Apoi greutatea lui o ținut de piatra altarului și conștiința i se risipi de-a lungul liniilor de forță care iradiau din pietre. *Aceasta-i moartea...* Se desprinseseră un gând răzleț. *Aceasta-i viața...* Țipătul lui o aduse înapoi.

În acea noapte, muriră de multe ori și renăscură unul în brațele celuilalt.

22

Când prințul Vortimer se întoarse în est, Viviane îl însoți. Ana îi călărea poneiul lângă catârul lui Taliesin, privindu-i cum se îndepărtau.

– După atâția ani, tot mă surprinzi, zise bardul. Nici măcar n-ai ripostat când a spus că vrea să plece.

– Am pierdut dreptul, spuse cu glas răgușit Marea Preoteasă. E mai bine pentru Viviane să plece departe, unde va fi în siguranță față de mine.

– A fost Zeița, nu tu... începu Taliesin, dar vocea-i tremura.

– Ești chiar așa de sigur? Eu îmi *amintesc*...

– Ce îți amintești?

Se întoarce spre ea și văzu pe fața lui linii care nu fuseseră acolo mai înainte.

– M-am auzit spunând acele cuvinte și am simțit *veselie*, văzându-te stând deasupra ei cu cuțitul acela, atât de înfricoșat. În toți acești ani am fost convinsă că fac voia Doamnei, dar dacă am fost înșelată și ceea ce-a vorbit prin mine n-a fost decât propria mea trufie?

– Crezi că *eu* am fost înșelat?

– Cum aş putea să-ți spun? exclamă ea, zgribulindu-se de parcă soarele nu mai avea putere s-o încălzească.

– Păi... zise el cu încetineală, am să-ți spun adevărul. În noaptea aceea, propria mea judecată a fost tulburată de frică. Dintre noi toți, cred că numai Viviane putea vedea limpede, iar, la sfârșit, i-am onorat dreptul de a face o ofrandă.

– Nu te-ai gândit la mine? Crezi că aş fi putut trăi cu ideea că vorbele mele l-au condamnat pe propriul meu copil?

– Sau eu, spuse el foarte blând, știind că a murit de mâna mea?

Se priviră îndelung, iar Ana înțelese întrebarea din ochii lui. Și, încă o dată, ea refuză să răspundă. Era mai bine să creadă că fata era fiica lui, chiar și acum.

De fapt, el oftă.

– Dacă a fost sau nu propriul tău eu care a vrut s-o salveze ori Zeița, care s-a răzgândit, să

mulțumim că Viviane este în siguranță acum și că are șansa de a fi fericită.

El reuși să-i zâmbească.

Ana își mușcă buza, întrebându-se cum de merita ca acest bărbat s-o iubească. Nu mai era tânără și nu fusese niciodată frumoasă. Iar acum sângerrările ei femeiești erau atât de neregulate, încât nu mai știa dacă era fertilă sau nu.

– Fiica mea a devenit femeie, iar eu am devenit Vrajitoarea Morții. Du-mă înapoi la Avalon, Taliesin. Du-mă acasă...

Durovernum era încins și aglomerat, de parcă jumătate din Cantium se refugiase în spatele zidurilor sale masive. Saxonii îl atacaseră de mai multe ori, însă orașul nu cedase niciodată. Astăzi, croindu-și drum prin mulțime la brațul lui Vortimer, Viviane se gândea că, dacă mai intrau mulți în oraș, acesta ar putea erupe.

Oamenii se înghionteau și arătau spre Vortimer, când treceau. Din comentariile lor era limpede că toți considerau apariția lui un semn bun. Viviane îl strânse de braț, iar el îi zâmbi. Când erau singuri, ea-și putea coborî garda și să știe ce simțea el pentru ea. Dar, într-o asemenea mulțime, trebuia să se apere cu propria minte, la fel de solid cum apărau zidurile din Durovernum, altfel, vacarmul ar fi înnebunit-o și nu putea judeca decât după tonul vocii lui și expresia privirii. Nu era de mirare că oamenii din lumea din afară aveau atâtea neînțelegeri

și se întrebă dacă va mai avea parte vreodată de pacea din Avalon.

Casa spre care se îndreptau se afla în partea de sud a orașului, lângă teatru. Îi aparținea lui Ennius Claudianus, unul dintre comandanții lui Vortimer, care găzduia o petrecere. Viviane găsisese ciudat faptul că Vortimer și căpitanii săi își pierdeau timpul cu distracțiile în ajunul bătăliei, însă, așa cum îi explicase el, era important să le arăți oamenilor că viața pe care o duseseră până atunci avea să continue.

Se lăsa întunericul, iar sclavii alergau înaintea lor purtând torțe. Deasupra, norii sclipeau de parcă li s-ar fi dat foc. Viviane bănuia că își datorau culoarea strălucitoare fumului ridicat din acoperișurile de paie incendiate, pentru că saxonii mășăluiau spre Londinium, dar efectele erau, cu siguranță, spectaculoase. Amintindu-și de fermele abandonate de la țară, printre care călăriseră să ajungă aici, era surprinsă că mai era ceva de ars.

Dar de ce venise? Îl iubea ea cu adevărat pe Vortimer sau doar fusese ispitită de răspunsul trupului ei la al lui? Neîncrederea în mama ei o pusese pe drumuri? Nu știa, dar pe când păseau în atrium și privi la femeile romane elegant îmbrăcate din jurul ei, Viviane se simți ca o copilă înveșmântată în hainele mamei. După sânge, acești oameni ar fi putut fi britoni, dar se agățau cu disperare de visul imperiului. Cântăreții la flaut se agitau în grădină, iar în atrium acrobații săreau și se rostogoleau în ritmul

tobelor. Bucatele, i se spuse, erau puține în comparație cu ce s-ar fi servit în zilele mai bune, dar ceea ce li se oferise era foarte atent preparat. Cu toate eforturile sale de a-și amorți simțurile, Viviane îi venea să plângă.

– Ce-i?

Mâna lui Vortimer, lăsată pe umărul ei îi întrerupsese reveria.

– Nu te simți bine?

Viviane îl privi și clătină din cap zâmbind. Se întrebaseră dacă ea rămăsese însărcinată după întâlnirea lor din cercul de piatră, dar de două luni de când ea și prințul erau împreună, sângerările ei veniseră la timp. Vortimer nu avea copii; ea presupunea că era instinctul celui care se confrunta cu moartea de a dori să lase ceva în urma sa.

Spera și ea la un copil.

– Sunt doar obosită. Nu sunt obișnuită cu astfel de zile călduroase.

– Putem pleca acum, spuse el cu un zâmbet ce făcu să-i bată inima mai repede.

El se uită în jur cu acea privire prudentă care o intriga.

Toată ziua, se gândi ea, așteptase ceva, iar când erau numai ei doi, îl făcea să-i spună despre ce era vorba. Prima oară când făcuseră dragoste, la Dansul Uriașilor, s-au cunoscut în profunzime unul pe celălalt. De atunci, când se culcau în locuri neprotejate, mecanismul ei instinctiv de apărare se împotrivea uniunii totale. Vortimer nu se plânsese. Poate că el,

cu experiența lui mai vastă, nu considera asta o problemă; poate că, se gândea ea cu tristețe, acesta era genul de relație existentă, de obicei, între femei și bărbați, iar propria sa inițiere fusese o anomalie.

Devenită dintr-odată nerăbdătoare, ea-și puse mâinile pe brațele lui și doborî barierele. Prima dată, simți căldura simțămintelor lui pentru ea, un amestec de pasiune și afecțiune și ceva mai multă neliniște. Apoi, întreaga forță pe care o ținuse în frâu veni asupra ei într-un șuvoi, iar ea *văzu*...

Vortimer se înălța ca un spectru asupra ei. Mâinile-i spuseră că totul era doar o iluzie și carnea lui era solidă încă, însă pentru Vederea ei, el se disipa. Cu un icnet, se forță să-și desprindă privirea de la el, dar nu-i ajută prea mult. Dintre toți bărbații din încăpere, de-abia dacă era vreunul care nu ajunsese fantomă. Se uită afară, spre oraș, iar imaginile care-i parveneau erau cele ale unor străzi pustii, clădiri prăbușite și grădini neîngrijite.

Nu mai putea suporta, nu mai voia să vadă asta! Cu un ultim efort, închise ochii și izgoni imaginea. Când putu să gândească din nou, se aflau afară, iar Vortimer o ținea.

– Le-am spus că te simți rău și că te duc acasă.

Viviane dădu din cap. Asta era o explicație bună, oricum. Nu trebuia să-i dea prilejul de a bănuie că văzuse.

În acea noapte, rămaseră unul în brațele celuilalt cu obloanele deschise, ca să poată vedea luna în ultimul ei pătrar urcând pe cer.

– Viviane, Viviane...

Degetele lui Vortimer îi mângâiau părul des.

– Când te-am văzut prima oară, erai o zeiță, iar atunci mi te-ai dăruit prima dată. Când ți-am cerut să vii la Cantium, eram încă buimăcit, convins că-mi vei fi talismanul spre victorie. Dar acum îmi pasă de femeia muritoare.

Ridică la buze o șuviță din părul ei.

– Mărită-te cu mine, vreau să fii apărută.

Viviane se zgribuli. El era hărăzit pieirii, dar nu în bătălia următoare, ci în cealaltă.

– Sunt preoteasă.

Recursese la vechiul ei răspuns, chiar dacă știa că nu mai era adevărat.

– Nu mă pot mărita cu nici un bărbat cu excepția uniunilor din Marele Rit, înaintea zeilor.

– Dar în ochii lumii... începu el, dar ea-și puse un deget de-a curmezișul buzelor lui.

– Sunt concubina ta. Știu ce se spune. Și-ți sunt recunoscătoare pentru grija ta pentru mine. Ca să fiu acceptată de toți, biserica ar trebui să ne binecuvânteze uniunea, iar eu îi aparțin Doamnei. Nu, dragostea mea, cât trăiești, nu am nevoie decât de protecția Ei și a ta...

El rămase tăcut câteva clipe. Apoi oftă.

– Azi de dimineață a venit vestea că Hengest vine spre Londinium. Nu cred că poate să ia orașul, iar, dacă nu reușește, se va retrage înapoi prin Cantium, iar eu am să-l aștept. Marea băătăie pentru care m-am pregătit se apropie și cred că voi fi victorios,

însă oricine-și riscă viața de fiecare dată când se duce la război.

Viviane i se tăie respirația. Știuse că trebuie să se pregătească o altă bătălie, însă nu se așteptase să fie atât de curând. Se strădui să-și păstreze vocea neutră când îi răspunse:

– Dacă ai să pieri, crezi că există undeva un loc unde numele tău m-ar putea apăra? Dacă... nu te duci, am să mă întorc la Avalon.

– Avalon... oftă el lung. Îmi amintesc de el, dar mie mi se pare ca un vis.

Mâna lui părăsi părul ei pentru a urma curbura obrazului și a frunții, apoi mângâie pielea netedă a gâtului și se odihni deasupra inimii.

– Este la fel ca tine, oasele tale sunt ca de pasăre, aș putea să te frâng cu o singură mână, dar în interior ești puternică. Ah, Viviane, măcar mă iubești?

Fără nici un cuvânt, ea se întoarse în brațele lui și-l sărută, dându-și seama că plângea numai când îi șterse el lacrimile. Dar atunci, după câte se părea, iubitul ei era incapabil să mai vorbească, iar trupurile lor exprimau totul mai bine decât cuvintele.

În acea noapte, visă că se întorsese în Avalon, privindu-și mama cum țesea. Dar acoperișul atelierului de țesut se înălțase mai sus. Traversele războiului de țesut se întindeau până în umbrele sale, purtând țesătura tapiseriei. Se uită în sus și zări bărbați mărșăluind, lacul și Delușorul, pe ea copilă, călărind împreună cu Taliesin prin ploaie; însă, pe când

războiul de țesut continua să lucreze, tapiseria terminată se deplasa dincolo de raza ei vizuală, în bezna anilor uitați. Mai jos, imaginile erau mai clare. Văzu Dansul Uriașilor și pe ea însăși, pe Vortimer și armatele, întotdeauna multe armate, mășăluind prin teritoriu, prin sânge și foc.

– Mamă! țipă ea, ce faci?

Iar femeia se răsuci și Viviane văzu că era ea însăși la țesut, după cum tot ea privea, alta, dar la fel.

– Zeii au aranjat războiul, dar noi suntem cei care facem totul, spuse Cealaltă. Țese cu înțelepciune, țese bine...

Apoi auzi tunetul, iar războiul de țesut începu să se desfacă în bucăți. Viviane încercă să le prindă, dar îi alunecau printre degete. Cineva o scutura. Deschise ochii și-l *văzu* pe Vortimer, auzind bătăile în ușa.

– Saxonii... saxonii au fost azvârliți înapoi de la Londinium și se retrag! Stăpâne, trebuie să veniți...

Viviane strânse din ochii când el se duse să deschidă ușa. Erau veștile așteptate de el, știa asta, și-și dori cu disperare să nu fi sosit. Revăzu în minte țesătoarea din vis și-i auzi povața: *Țese bine...*

Ce să însemne? Vortimer pleca la război și nu l-ar fi putut opri. Ce-ar putea face?

Vortimer își puna deja hainele. Îl cuprinse cu brațele, cu capul pe pieptul lui; îi putea simți bătăile inimii accelerându-se pe când el își lăsa tunica să cadă și o ținu în brațe. La ușă se auzi iarăși gălăgie. Vortimer se foi, iar brațele ei se strânsură mai tare

în jurul lui. El oftă, iar ea îi simți buzele răscolindu-i părul. Apoi, cu multă blândețe, se desprinsese din îmbrățișarea ei.

– Vortimer...

Ea se întinse din nou spre el, iar el îi luă mâinile. Ea-și dădu seama că plângea când el se aplecă să-i șteargă lacrimile.

– Așadar – vocea lui tremura – mă iubești... după cum și eu te iubesc pe tine. Dragostea mea, bun-rămas!

El se depărtă de ea, își ridică tunică și centura, apoi porni spre ușă.

Viviane se uită îndelung după el, așteptând până când auzi pocnind zăvorul. Se prăbuși înapoi pe patul care încă mai purta conturul trupurilor lor îngemănate, plângând de parcă avea de gând să-și petreacă o viață întreagă vărsând lacrimi.

În cele din urmă, plânsul se sfârși.

Pe când rămase ascultând liniștea, îi trecu prin minte că încă era preoteasă. De ce își petrecuse atâta vreme învățând vrăjitoria, dacă n-o putea folosi să-l protejeze pe bărbatul pe care-l iubea?

Înainte să se ridice soarele, Viviane era pe drum. Nu întâmpină nici un fel de dificultăți. Drumul în spatele unei armate în marș era cea mai sigură cale pe care-ai fi putut-o găsi, atâta vreme cât îți aduceai hrană. Iar ea își luase precauții, îmbrăcându-se în tunică băiețească pe care o luase de la unul dintre grădinari și tăindu-și părul. După atâția ani, se obișnuise să-l poarte scurt, iar, dacă trebuia să arate

respectabil după aceea, oricând și-l putea acoperi cu un voal.

Nici măcar bidiviul ei nu era vreo tentație, fiind un dereș urât și nă răvaș, considerat prea încet pentru a fi luat la război. Dar, odată ce-l convinsese să se pună în mișcare, parcurgea distanțele la trap. În acea noapte dormi nu departe de focurile taberei lui Vortimer, iar în ziua următoare, de nerecunoscut și fără a da de bănuir, se lipi de bucătarii taberei, ca băiat la bucătărie.

În cea de-a treia zi, avangarda britanică întâlnește o bandă de saxonii și îi atacă scurt. Hengest se retrăgea spre vechiul său avanpost de la Tanatus. Speranța lui Vortimer era să-l izoleze și să-l distrugă înainte de a traversa canalul spre insulă. Acum se întorceau spre est, deplasându-se cu întreaga lor viteză.

În acea noapte își așezară tabăra fără nici o tragere de inimă, știind că era foarte posibil ca dușmanul să-și continue marșul. Însă numai oamenii puteau să-și depășească forțele și rațiunea; caii trebuia să fie odihniți, dacă britanicii voiau să-și păstreze avantajul caveriei. Viviane tremură în aerul umed marin, pentru că drumul lor se întindea pe lângă estuarul râului Tamesis și-și dori să fi fost în brațele lui Vortimer. Dar era mai bine ca el s-o creadă în siguranță, la Durovernum. Își pregăti culcușul pe o mică ridicătură de pe care putea privi în jos, spre pielea vag lucitoare a cortului de piele unde stătea el. Iar acolo, în beznă, ea-i conjură pe vechii zei ai Britanniei să-i păzească trupul și să-i întărească brațul.

Britonii ridicară tabăra odată cu prima geană de lumină, iar pe la vremea când soarele se înălțase pe cer, războinicii erau deja pe drum, lăsându-și convoiul cu aprovizionarea să-i urmeze pe cât putea de bine. Acum Viviane ocăra mersul încet al mârțoagei sale. Legătura ei cu Vortimer devenise suficient de puternică, încât să știe când luau contact cu dușmanul.

Puteau auzi bătălia înainte s-o vadă. Urechile cailor se ciuliră când schimbarea direcției vântului aduse izbucniri sonore, precum vuietul unei mări la distanță. Însă cea mai apropiată întindere de apă era canalul care despărțea Tanatus de restul Cantiumului, dar era prea mică pentru a putea face valuri. Ceea ce auzeau era zarva făcută de oameni în luptă.

Cele două forțe se întâlniseră pe câmpia de lângă canal. Dincolo de ei, se înălța fortăreața Rutupiae, cu spatele spre mare. În acel moment al anului, pajiștile inundabile erau uscate, iar un nor străveziu de praf se ridica în aer. Ciorile zburau în cercuri, croncănind într-un extaz nerăbdător.

Căruțele se opriră. Vizitii priveau fascinați bătălia, arătând atunci când credeau că pot distinge vreo manevră, cu glasurile șoptite și încordate. Viviane își struni calul puțin mai în față, străduindu-se să vadă câte ceva. Prima șarjă trebuie că spărsese zidul saxon de scuturi, iar bătălia se împărțise în pâlcuri de oameni care se luptau. Din când în când, câte un grup de călăreți se unea pentru a ataca un număr mai mare de dușmani ori saxonii împrăștiați se adunau, încercând să se regrupeze și

să-și reia linia de apărare. Însă era imposibil, în confuzia aceea, să ghicești măcar spre care dintre părți ar înclina victoria.

Era atât de concentrată asupra bătăliei de jos, încât, atunci când bărbații începură să răcnească în spatele ei, nu le acordă nici un fel de atenție și numai când un bărbos înșfăcă hăturile calului ei își dădu seama că o bandă de saxoni fugise de bătălia principală și vedea în convoiul cu bagaje un mijloc de scăpare. Se întâmplă că tocmai calul ei castrat îi salvă viața, cu o mușcătură din fălcile lui cu dinții lungi. Războinicul, considerând bidiviul mult mai periculos decât călărețul, se dădu înapoi. Asta fu o greșeală fatală, deoarece Viviane, stărnită, își înfipse pumnalul în gâtul lui. Propria lui greutate îl făcu să alunece în carne, în timp ce calul țâșni eliberat.

Un alt bărbat gonia spre ei. Viviane se ținu de coama calului, iar mârțoaga lovi cu picioarele din spate. Ea lăsă hăturile, iar bidiviul țâșni, dar de-abia dacă mai conta, din moment ce era deja de acord, din tot sufletul, cu instinctul lui de a fugi. La vremea când castratul se opri, răsuflând puternic și cu transpirația curgându-i pe gât, ea-și revenise suficient de mult, încât să poată gândi iarăși. Încă strângea în mână pumnalul însângerat. Se cutremură și se pregăti să-l azvârle departe, dar îi veni o altă idee.

Dobândise odată cu sângele ceva de la dușman, cu care ar fi putut acționa, iar pumnalul însuși era unul dat de Vortimer și fusese al lui de pe vremea

când era un băietan. Privind înapoi spre încheștarea din depărtare, așază lama înroșită de-a curmezișul palmelor ei și începu să intoneze o vrajă.

Viviane cântă despre ascuțișul săbiilor britonilor, care, la fel ca pumnalul, ar trebui să curme viața dușmanilor lor; cântă despre și mai mult sânge țâșnind din rănilor saxonilor, tot așa cum se scursesese și sângele atacatorului ei. Cântă spiritelor pământului, pentru ca ierburile să se încâlcească la picioarele năvălitorilor, ca aerul să le astupe gâtleurile, ca apele să-i înece și să le stârnească foc în burtă, ca să nu mai aibă dorința de a lupta.

Nu mai știa despre ce cânta, pentru că intra tot mai mult în transă, iar spiritul ei se înalță deasupra câmpului deătălie. Îl văzu pe Vortimer croindu-și drum spre un bărbat imens, cu un colier răsucit, de aur și șuvițe împletite, cărunte, care învârtea o secure de război imensă, de parcă ar fi fost o jucărie. Urlând, ea se aruncă pe deasupra capului lui Vortimer, repezindu-se la dușmanul său.

Bărbatul era mult mai sensibil decât tovarășii lui, sau poate că într-adevăr își proiectase spectrul înătălie, deoarece tresări, următoarea lui lovitură ezită, și apoi văzu furia luptei din ochii lui făcând loc îndoii.

– *Ești pierdut, pierdut, trebuie să fugi!* țipă ea. De trei ori îi înconjură capul, apoi se rezezi spre mare.

Vortimer se aruncă asupra lui. Schimbară lovituri, dar uriașul saxon se apăra acum. Călărețul se roti, iar sabia îi fulgeră în jos. Securea zvâcni în sus,

pentru a se întâlni cu ea scoțând un zăngănit răsunător și, deviată, se repezi cu boltă în jos, prin inelele cămășii de zale a lui Vortimer, de-a curmezișul picio-
rului lui, și se înfipse în burta calului. Animalul urlă și se clătină; peste o clipă se prăbuși la pământ, prinzându-l pe Vortimer sub el, în noroi, dar, în loc să-și fructifice avantajul, barbarul urlă ceva pe propria lui limbă și începu să alerge spre apă.

La țărm erau ancorate câteva corăbii saxone. Ceilalți războinici, văzându-și conducătorul retrăgându-se, îl urmară. În câteva momente, una dintre corăbiile de luptă se umplu și se desprinse de țărm; oamenii care nu ajunseseră la timp se bălăceau neajutorați în apă. Britonii veniră după ei, încolțindu-i ca niște dulăi, iar apa se înroși. Cea de-a doua navă, încărcată aproape dincolo de capacitatea ei, începu să se îndepărteze greoaie. Căpetenia saxonă stătea înaintea celei de-a treia nave, respingându-și atacatorii cu o singură mână, în vreme ce contingentul său de luptători gonia în urma sa. Nava începu să se urnească și, urlând, îl traseră la bord.

Numai saxonii îmbarcați pe trei nave scăpară din acel loc al pierzaniei, plus încă vreo câțiva care reușiră să treacă înot canalul, spre celălalt țărm. Dar războinicii britanici adunară recolta însângerată a celor rămași. Viviane pluti pe deasupra bătăliei, privind până când bărbații veniră să tragă calul de pe trupul căpeteniei lor și atunci îl văzu pe Vortimer ridicat în picioare, epuizarea transformându-se în exaltare când își dădu seama că izbândiseră.

Când își veni în fire, zăcea întinsă pe iarbă. Mârtoaga ei castrată păștea nepăsătoare iarbă prin apropiere. Strâmbându-se, pentru că o dureau mușchii, de parcă s-ar fi luptat și cu trupul, nu numai în spirit, se ridică, înfipse pumnalul în pământ, să-l curețe de sânge, apoi îl șterse și-l băgă în teacă. Murmurând laude cu cea mai dulce voce posibilă, deoarece calul începuse s-o privească bănuitor, reuși să apuce hățurile și apoi se săltă din nou în spinarea lui.

Unul dintre cele câteva lucruri aduse de ea de la Durovernum era desaga cu cele trebuincioase tămăduirii, știind că, după luptă, în mod sigur i se găsea o folosință. Când calul lui Vortimer se prăbușise, el sigur se rănise. Îneebunită să dea de el, își îmboldi animalul să coboare dealul.

Dar, când reuși să-l ajungă din urmă, învingătorii se retrăseseră în fortăreața Rutupiae. Chiar și atunci, el dădea porunci cu atâta frenezie, încât nici nu se putu apropia de el, așa că începu să-i lecuiască pe alții, răniți mult mai serios.

Pentru Viviane, însuși aerul locului părea încărcat de istorie. Nu era o întâmplare că Hengest își stabilise avanpostul chiar la Tanatus. Era poarta spre Britannia. Rutupiae însăși se ridicase de pe fortul de etapă construit pentru protecția primului cap de pod stabilit când Cezar venise în Britannia. O vreme fusese portul principal al provinciei, iar mărețul monument ale cărui ruine formaseră fundația unui turn de semnalizare fusese ridicat pentru a-i celebra importanța.

Acum orice activitate negustorească rămasă trecea prin Clausentum sau Dubris, însă zidurile și șanțurile de la Rutupiae fuseseră construite cu un secol mai devreme, când Roma întărise și celelalte forturi de pe Țărutul Saxon, și încă erau în stare bună.

Înainte ca Vortimer să se potolească și el, în cele din urmă, se lăsase întunericul, iar Viviane se putu apropia de el. El își scosese armura, dar nu făcuse nimic cu rana lui. Cineva descoperise rezerva de vin a fortului și căpeteniile britanice începuseră deja să închine pentru victoria lor.

– I-ați văzut cum fugeau? Țipând ca niște muieri ce erau, înecându-se când încercau să urce pe corăbiile lor...

– Ah, dar au omorât și mulți dintre băieții noștri curajoși, spuse un altul. Vom face un cântec pentru ei și vom cinsti această zi!

Viviane se încruntă. Aflase deja că Vortimer pierduse cel puțin o duzină de comandanți, precum și o duzină de oameni de rang mai mic. Poate că de asta chipul său, în timp ce stătea cu privirea pironită în foc, era atât de sumbru. Totuși, Hengest însuși o rupsesse la fugă și le lăsase câmpul. Era o victorie remarcabilă. Se duse în tăcere să-i fie umăr lângă umăr.

– Stăpânul meu s-a îngrijit de toți ceilalți. Este timpul să-i fie tratate și lui rănilor.

– Nu-s decât niște zgârieturi, alții au răni mult mai grave ca ale mele.

Ea nu fu deloc surprinsă că n-o recunoscuse, fiindcă lumina era înșelătoare, iar ea arăta de po-mină, în tunica largă a sclavului din grădină, cu pantaloni, murdară și mânjită de sângele răniților.

– Am făcut tot ce-am putut ca să-i ajut. Acum este rândul vostru. Lăsați-mă să văd.

Îngenunche înaintea lui, plecându-și capul cu părul tăiat, și-și puse mâna pe genunchiul lui.

Poate că atingerea ei fusese recunoscută de carnea lui, deoarece el încremeni, încruntându-se nesigur.

– Ești atât de tânăr... ai experiență...

Se opri brusc când ea-i trimise un zâmbet.

– Vă îndoiți de experiența mea, stăpâne?

– Doamne Sfinte! Viviane!

El se strâmbă când ea începu să-i examineze tăietura urâtă de-a lungul coapsei.

– Sfântă Zeiță, sigur că da!

Ea se ridică, încetând să mai râdă.

– Iar în numele Ei îți spun că, dacă nu găsești o încăpere unde să mă ocup de rană în liniște, am să-ți dau jos pantalonii și am s-o tratez sub ochii tuturor.

– Mă pot gândi la alte lucruri pe care ți le-aș putea face într-o încăpere privată... dar facă-se voia ta, îi răspunse el cu o voce joasă. De asemenea, am și ceva să-ți spun.

Se strâmbă ridicându-se în picioare, pentru că rana se întărise, dar reuși să nu șchiopăteze în vreme ce o conduse în încăperile tribunului, acesta fiind unul dintre comandanții uciși.

Cu grijă, Viviane îi udă pânza pantalonilor până când sângele închegat se dizolvă suficient de mult încât să-i poată scoate, iar apoi începu să curețe rana. Vortimer rămase trântit într-o parte în timp ce ea lucra, abătându-și atenția de la durerea provocată de îndeletnicirea ei cu o analiză usturătoare a tuturor motivelor pentru care fusese atât de smintită încât să-l urmeze. Dacă ar fi fost unul dintre soldații lui, se gândi ea, ar fi fost anihilată. Însă își dezvoltase o apărare excelentă trăind alături de mama ei, ale cărei reproșuri fuseseră acompaniate de câte o urgie psihică, oricând capabilă să distrugă, iar cuvintele banale nu aveau aproape deloc puterea de a o afecta. Mai ales când emoția care le alimenta nu era furia, ci iubirea.

– Este adevărat că, dacă ți-aș fi fost soață, ai fi putut porunci să rămân acasă, îi răspunse ea în cele din urmă. Nu te bucuri că n-ai făcut-o? Nu mulți au privilegiul de a fi îngrijiți de o preoteasă din Avalon.

Rana însăși nu era atât de gravă, dar fusese sfârtecă și mai tare când calul căzuse pe piciorul lui și se adunaseră o mare cantitate de noroi și alte mizerii ce trebuiau îndepărtate. El continuă să mormăie în vreme ce ea lucra.

– Și ți-ai mai tăiat și frumosul tău păr! termină el când ea puse cârpa deoparte.

– N-aș fi putut suporta prea multă vreme s-o fac pe băiatul, îi răspunse ea. Tu ești roman, nu-ți place de mine așa?

– Tu la greci te gândești... roși el încântător. Sper că ți-am demonstrat deja ce-mi place...

Ea-i zâmbi drept răspuns și-i întinse o bucată de piele.

– Mușcă din asta, am de gând să-ți torn niște vin în rană.

El tresări violent când îl atinse alcoolul, iar pe frunte începu să i se adune transpirația.

– Continuă să mesteci pielea în timp ce-ți cos rana. Vei rămâne cu o cicatrice interesantă...

Când termină, el era palid și tremura, dar în afară de câteva gemete, nu mai scoase alte sunete. Ea-i luă capul în mâini, îl sărută și-i dădu drumul doar după ce pielea-i deveni mai caldă. Îi spălă încet restul trupului lui și-l îmbrăcă într-o tunică curată. La vremea când Ennius Claudianus veni să-l vadă, Vortimer dormea, iar ea găsisse o tunică a tribunului mort care era destul de lungă, încât să-i servească ei ca veșmânt, și folosi restul apei pentru a-și îmbunătăți aspectul suficient cât s-o recunoască și să-i accepte ordinele ca prințul să nu fie deranjat.

Bătălia de la Rutupiae costase scump, însă nu exista nici un dubiu că se terminase printr-o victorie. Nici operațiunea macabră de numărare a morților și îngroparea cadavrelor nu reușiră să le spulbere euforia. Hengest fugise, nu numai din regiune, dar și din Britannia. Cele trei corăbii ale sale se duseseră pe mare, spre Germania sau spre tărâmul german al morții, de care britanicii nici nu știau și nici că le

păsa. Indiferent unde plecase, părea că va rămâne acolo, pentru că, după o astfel de înfrângere serioasă, unde ar mai fi găsit el alți bărbați suficient de smintiți, încât să-l mai urmeze?

– Atunci, înseamnă că s-a terminat? Am învins?

Viviane clătină din cap mirată. Saxonii fuseseră o amenințare atât de mult timp.

Vortimer oftă și-și schimbă poziția pe bancă, căci încă-l mai durea piciorul.

– L-am bătut pe Hengest, iar el era dușmanul nostru cel mai periculos. Însă Germania zămislește barbari precum un cadavru face viermi și ei încă sunt flămânzi. Vor veni mai mulți într-o bună zi și, dacă nu, încă îi mai avem aici pe picți și pe irlan-dezi, micuța mea, însă am dobândit un răgaz.

Arată spre mormintele proaspete.

– Sângele lor ne-a dat o vreme pentru reconstrucție. Încă mai sunt bogății în vest și sud. Acum, cu siguranță, ne vor ajuta.

Ea-l privi cu o oarecare curiozitate.

– Ce vrei să faci?

– Vreau să mă duc la Ambrosius. Pentru numele lui Dumnezeu, am salvat Britannia, el și tatăl meu va trebui să mă asculte acum. Aș putea să mă proclam împărat chiar peste capul lor, dar nu am de gând să dezbin și mai departe acest pământ. Totuși, asta-mi lasă loc de tratative. Tatăl meu este bătrân. Dacă-i promit lui Ambrosius sprijinul meu când n-o mai fi el, poate că-mi va da acum ajutorul de care am nevoie.

Viviane îi zâmbi, încântată de viziunea lui. I se părea că tot ceea ce se petrecuse de la uniunea lor de la Dansul Uriașilor fusese scris să fie așa și, în cele din urmă, pricepu impulsul care-o îndemnase să plece cu el. Auzise de Carausius, primul suveran autoproclamat al Britanniei, care se căsătorise cu o femeie din Avalon. Ce-ar fi mai potrivit decât uniunea dintre Salvatorul Britanniei și o preoteasă, pentru a-l proteja și sfătui?

Vortimer îi oferî un alt cal pentru călătorie, însă Viviane se atașase de mârtoaga castrată și nu se despărțea de ea. Și, cu toate că avea un mers zdruncinat, se părea că putea călări mult mai comod pe ea decât Vortimer pe mărețul său armăsar cenușiu. Îl îndemnase să rămână la Rutupiae până când i se vindeca rana de tot, dar el era convins că trebuia să se întâlnească cu Ambrosius acum, atâta vreme cât întreaga Britannie vuia încă de vestea victoriei sale.

Șederea lor la Londinium fu afecată de o ceartă aprigă între Vortimer și tatăl său, care, pregătindu-se să-l înscăuneze pe fiu moștenitor, fu vizibil deranjat când află ce intenții avea Vortimer, de a-și arunca victoria pe apa sâmbetei, după cum spunea el. Viviane îi trecu prin minte că Vortigern și mama ei ar fi putut să-și plângă unul altuia pe umăr destul de convingător pe tema copiilor lor neascultători, dar se abținu să comenteze.

Vortimer suferea cu atât mai mult cu cât putea înțelege punctul de vedere al tatălui său. Discutase adesea despre cum se străduise Vortigern să repare greșeala făcută de el când îi invitasă pe saxoni în Britannia. Deși recunoștea greșelile bătrânului, își respecta tatăl și-l dorea să intre în conflict cu el. Când, în cele din urmă, o luară pe drumul spre Calleva, era palid și tăcut.

Însă numai după ce ajunseră în confortul relativ al vilei din Calleva își dădu Viviane seama că nu toate suferințele lui Voertimer erau ale sufletului. Când se dezbrăcă pentru îmbăiere, ea observă că țesutul de lângă rana lui se înroșise și se umflase. El jura că nu-l dorea deloc, iar ea-i spuse că minte și-l puse să-i promită că o va lăsa să-l trateze cu comprese fierbinți.

În acea noapte păru că se simțea mai bine, iar când se duseră la culcare, pentru prima dată de la bătălie, o trase spre el.

- Nu ar trebui, șopti ea și-l sărută pe gât. Te-ar putea dura...

- N-am să bag de seamă...

Buzele lui îi găsiră sânul, iar ea gemu.

- Nu te cred, spuse ea cu un glas tremurat, dându-și seama uluită cât de tare se obișnuise să facă dragoste și cât de mult îi lipsise.

- Atunci, va trebui să fim inventivi...

El se ridică într-un cot și apoi se lăsă pe spate, dar cu una din mâini continua să o mângâie.

– Ești o ființă atât de mică... dacă poți călări mârtoaga aia castrată, în mod sigur mă poți călări și pe mine.

Viviane simți că roșește, chiar și în întuneric, dar mâna lui scotocitoare îi atâta o nevoie pe care nu o putea nega. După asta, intensitatea acuplării lor crescuse rapid dincolo de puterea de control a fiecăruia dintre ei. Era ca și prima dată, când uniunea lor devenise o comuniune a unor forțe dincolo de omenire și, în acea noapte, dormitorul din Calleva deveni, de asemenea, un spațiu sacru.

– Ah, Viviane... șopti el când momentul de glorie trecu și începură să-și amintească de faptul că erau, din nou, muritori. Cât de mult te iubesc! Nu mă părăsi, scumpa mea! Nu mă lăsa să plec...

– N-am să te las, spuse ea cu înfocare, sărutându-l din nou.

Și doar mult mai târziu se întrebă ea de ce nu-i spusese că-l iubea și ea.

Dimineața pleacă spre Glevum, dar pe la amiază, în cea de-a doua lor zi de călătorie, Vortimer făcu febră. Oricum, el refuză să se oprească și nu-i dădu voie să-i examineze rana. Pe parcursul amiezii, oamenii din escorta lor începură să-i împărtășească îngrijorarea și, când ea le porunci să se îndrepte spre Cunetio, în loc s-o ia pe la răscrucea spre nord a drumului, nu comentară nimic.

În acea noapte piciorul lui deveni foarte fierbinte și tare. Viviane îi era limpede că, în pofida

îngrijirilor sale, ceva praf trebuie să fi pătruns în rană: după ce o spală, tăie copcile puse și prin rană se scurse o substanță urât mirositoare. Vila din Cunctio era mică și prost întreținută, dar ea-și dădu toată străduința de a-l instala pe Vortimer cât mai comod. Cu toate astea, el dormi prost, la fel și ea, îngrijorându-se pentru cât o mai ținea rezerva de ierburi de leac și ce va face când nu va mai avea.

Își dădu seama cât de tare îl durea pentru că nu obiectă la ideea de a mai rămâne acolo încă o zi. Rana lui era tot purulentă și, dacă nu se făcea mai bine, cel puțin nu se înrăutățea. În dimineața următoare, ea se așeză lângă patul lui și-l apucă de mână.

– Nu poți să călărești așa și, în aceste condiții, nu poți să mergi la Glevum, spuse ea pe un ton grav. Iar acesta nu este un loc potrivit unde să fii îngrijit. Dar nu suntem departe de Avalon. Rezervele lor de ierburi sunt enorme și priceperea lor o depășește pe a mea. Dacă ne vei îngădui să punem o litieră pe cai pentru a te duce la Avalon, sunt sigură că vei fi vindecat.

Multă vreme se părea că el doar o privește îndelung în ochi.

– Când ne-am dus la Dansul Uriașilor, glăsui el, am știut că unul dintre noi va fi sacrificat. Nu mă tem. Mi se pare că am mai murit pentru Britannia și înainte.

Iar apoi, sub privirile ei speriate, îi zâmbi.

– Să fie după cum vrei tu. Mi-am dorit întotdeauna să mă întorc la Avalon...

Două zile de drum îi duseră la Sorviodunum. Viviane se simțea rău, dându-și seama cât de aproape erau de acel cerc de piatră unde începuse viața ei alături de Vortimer, dar fusese bolnavă de nerăbdare în ultimele trei zile. Știa că zdruncinăturile litierei îi provocau durere, dar iscusința sa de-abia dacă reușea să țină infecția pe loc. Vortimer era un bărbat puternic; în mod sigur se va vindeca dacă ar putea ajunge la Avalon. Așa că își continuă drumul, iar la scurt timp după plecarea din oraș, cotiră pe vechiul drum care ducea spre vest, peste dealuri.

În cea de-a doua noapte, se așezară pe vârful rotund al unui deal care domina peisajul. Locul era în cea mai mare parte sălbatic, dar, când se duse să caute lemne de foc, Viviane își dădu seama că vârful dealului fusese, cândva, netezit și înconjurat de șanțuri de apărare și valuri de pământ, pentru ridicarea unei fortărețe, așa cum construiau oamenii în vremurile străvechi. Nu spuse nimic, știa farmece pentru a reduce la tăcere astfel de spirite, pentru că nu voia să-i alarmeze pe bărbați.

Erau destul de neliniștiți pentru că, în timpul cât lipsise, Vortimer fusese agitat, bolborosind despre bătălii. Crezură că retrăia bătălia de la Rutupiae, unde se alesese cu rana, însă când ea-l ascultă mai cu atenție, auzi alte nume, de briganti, de Părintele Paulus și uneori bolborosea despre Gesoriacum și Maximian.

Lumina focului îi dezvăluia cât de supt era la față după numai câteva zile de febră și, când dezveli rana, fu uimită să vadă semnele întunecate de cangrenare urcând spre vintrea lui. Dar îi curăță și bandajă rana, ca de obicei, și nu-i vorbi despre temerile ei.

În acea noapte, rămase trează până târziu, spălând cu un burete trupul încins al lui Vortimer, cu apă rece de la izvor. Dacă apa ar fi fost scoasă din fântâna sacră, l-ar fi vindecat. O fură somnul, încă ținând cârpa în mână.

Se trezi la țipătul lui Vortimer. Stătea în capul oaselor, bolborosind despre sulite și dușmani la porți, dar, de data asta, el glăsui într-o formă arhaică a limbii folosite de oamenii mlaștinii. Însăpăimântată, îl strigă, prima oară în acea limbă, apoi în a lor. Auzind-o, în ochi îi reveni rațiunea, dar apoi se prăbuși peste pături, respirând greu. Viviane mai puse lemne peste cărbuni și apoi flăcările izbucniră din nou.

– I-am văzut... șopti el. Oamenii pictați, cu colierele aurii și sulite de bronz. Arătau ca tine...

– Da... spuse ea moale. E un loc al celor vechi. El o privi cu o teamă subită.

– Se spune că din astfel de locuri te pot lua zânele.

– Aș vrea eu! Am ajunge mai repede la Avalon.

Vortimer închise ochii.

– Cred că n-am să mai ajung niciodată acolo. Du-mă înapoi la Cantium. Dacă mă îngropi acolo, pe țărmul unde am câștigat bătălia, am să-l păzesc,

iar saxonii nu se vor mai așeza niciodată acolo, indiferent ce alt port britanic ar mai deține. Vrei să-mi promiți asta, scumpo?

– N-ai să mori, nu poți să mori! spuse ea febrilă, strângându-i mâna. Dar era fierbinte și atât de subțire, încât îi putea simți oasele.

– Tu ești Zeița... dar nu poți fi atât de crudă, încât să mă ții în viață ca să sufăr o astfel de durere...

Viviane îl pironi cu privirea, amintindu-și de primul ritual. Doamna îi dăruise victoria, iar acum, așa cum făgăduise, îi primea ofranda. Iar Viviane, ca preoteasă a Zeiței, fusese mijlocul prin care se făcuse acea promisiune. Voise să-l ajute pe Vortimer și pe ea însăși să scape de vraja în care fusese născută. Tot ceea ce înfăptuise era să-l aducă la moartea cea singuratică, unde fantomele vechilor războinici bântuiau dealurile.

– Te-am trădat... șopti ea, dar n-am vrut niciodată asta...

Îl ținea de încheietură și-i simți pulsul bătând nebunește.

Ochii lui Vortimer se deschiseră, întunecați de durere.

– Atunci, totul a fost degeaba? Toate acele uci-deri au fost de pomană? Uită-te la mine, Viviane, sau am să înnebunesc din nou. Cel puțin, lasă-mă să mor întreg la minte!

Dintr-odată, ea înțelese că i se adresa ca unei preotese și, că, dacă-l părăsea acum, atunci,

într-adevăr, îl trădase. *Vedea* cum pâlpâia viața în el, precum o flacără muribundă. Și, cu toate că ar fi vrut să i se arunce la piept, jelind, dădu din cap și se chinui să-și amintească lecțiile pentru care sperase să nu ajungă niciodată recunoscătoare că le învățase.

Viviane îi luă mâinile într-ale sale și-i înfruntă privirea până când respirația lui se potrivea cu a ei.

– Liniște-te... șopti ea. Totul va fi bine. Când expiri, lasă durerea să plece...

Energia lui se stabilizează, dar era scăzută, atât de scăzută. Rămaseră ceva timp tăcuți, apoi ochii lui se deschiseră larg:

– Durerea a dispărut... Regina mea...

Ochii i se concentrară asupra ei, însă Viviane nu credea că pe ea o vedea.

– Fie ca zeii să vegheze asupra ta... până când ne întâlnim... din nou!

Buzele ei începură să se miște fără voia ei într-o incantație care fusese intonată cândva în îndepărtata Atlantidă, la patul de moarte al unui rege. *De data asta, cel puțin, sunt aici, ca să-ți ușurez plecarea!* se gândi, iar apoi se întrebă din ce viață venise acel gând. Simți degetele lui strângându-le pe ale sale. Apoi, el dădu drumul mâinilor ei și vieții însăși, oftând ca un bărbat care, luptând până la capăt, vede, dincolo de orice speranță, propria lui victorie.

23

– Unul este pentru Zeiță, care este totul...

Zâmbetul Igrainei era ca strălucirea soarelui. Recolta trecuse, iar anul se îndrepta spre Samhain, însă aici, pe malul lacului, lumina era orbitoare, ricoșând din undele apei și strălucind în părul ei bălai.

– Așa-i, dulcea mea, spuse Taliesin, privind-o. Și poți să-mi spui ce-i doi?

Dincolo de apa albastră, pământul se îmbogățise cu toate culorile toamnei sub cerul palid.

– Doi ... este *ceva*, lucruri în care se preface Ea, cum ar fi Domnul și Doamna, sau Întunericul și Lumina.

– Asta-i *foarte* bine, Igraine!

O înconjură cu brațele. Cel puțin i se îngăduia să iubească acest copil.

Privirea i se plimbă spre cealaltă fiică, aflată într-o plimbare de-a lungul țărmului, ținându-și capul tuns plecat, oprindu-se din când în când să se uite spre Dealul Paznicului, unde-l îngropaseră pe Vortimer. Tre-cuseră aproape două luni de când oamenii mlaștinii o găsiseră stând împreună cu un cadavru la vechea cetate de pe deal și-i aduseră înapoi pe Avalon, iar ea continua să jelească. Îi rugase s-o lase să-l ducă înapoi la Rutupiae, însă era prea periculos, din cauza rămășițelor armatei saxone care bântuia pe țărm. Oare de-asta slăbise atât de mult la față? Totuși, slăbiciunea nu-i afectase și trupul. În timp ce se întorcea, silueta

ei întunecată se profilă pe apa strălucitoare, iar el putu să-i vadă forma minunată a sânilor.

– Iar trei este când Doi are un copil! exclamă Igraine triumfătoare.

Taliesin expiră cu un oftat prelung. Viviane, al cărei piept fusese întotdeauna aproape la fel de plat ca al unui băiat, avea acum formele unei femei. De ce nu le spusese că în pânțele purta un copil?

– Am avut dreptate? Igraine îl trăgea nerăbdătoare de mânecă.

– Într-adevăr, ai avut...

La cinci ani, era la fel de isteată precum oricare alt copil pe care-l văzuse el vreodată, dar acum părea că ea avea nevoie de asigurări, așa cum nu mai făcuse înainte.

– Să-i spui Mamei, te rog! Și va fi încântată de mine?

Cuvintele răsunau limpede în aerul nemișcat, iar Viviane se întoarse. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui Taliesin, iar el văzu acolo tristețea prefăcându-se în furie, de parcă ea și-ar fi amintit de propria ei copilărie. Apoi se îmblânzise și veni cu grabă la ei s-o ia pe fetiță în brațele ei.

– *Sunt* atât de fericită, Igraine! Când aveam vârsta ta nu eram în stare să-mi recit lecția nici pe jumătate atât de bine.

Asta nu era chiar adevărat, se gândi bardul, dar pe vremea când avea șase ani, Viviane fusese trimisă cu Neithen. În anii de după aceea uitase tot și trebuise s-o ia de la început la revenirea în Avalon.

– Acum poți alerga de-a lungul țărmului să cauți pietre frumoase.

Taliesin se aplecă și sărută copila.

– Dar să nu pleci de sub ochii mei, sau să intri în apă.

– Igraine este buimăcită și nu-i de mirare, făcu Viviane, urmărind-o cu privirea.

În acest sezon nu prea erau multe pericole; nivelul apei lacului scăzuse odată cu prelungirea secetei, așa că, practic, oricine putea trece lacul pe jos.

– Ana nu mai are timp pentru ea, nu-i așa? Îmi amintesc cum a fost când a început să se îndepărteze de mine...

Taliesin clătină din cap sub amărăciunea din glasul ei.

– Dar a fost atât de iubitoare când Igraine era bebeluș...

– Unele femei așa sunt, mi s-a spus. Le place să fie însărcinate și-i adoră pe bebeluși, dar nu mai par să știe ce să facă cu ei când încep să aibă propriile lor idei.

– Ești înțeleaptă, răspunse el, acceptând adevărul observației ei. Sunt sigur că tu nu vei face aceeași greșală cu al tău...

Viviane se ridică, pălind atât de brusc, încât el se temu că va cădea lată.

– Copilul meu? Mâna ei se coborî, într-un gest instinctiv de protecție, peste pânțe.

– Îți vine sorocul, după câte cred eu, cam de Bel-tane, draga mea, știi asta în mod sigur!

Dar nu știa. În timp ce Taliesin văzu cum culoarea-i revenea și dispărea din obraji, asta părea acum evident. El se întinse și-o prinse de mână strângând-o.

– Hai, revino-ți, asta-i un moment de bucurie! Presupun că este al lui Vortimer, nu?

Viviane dădu din cap, dar plângea, pentru prima oară, își dădu el seama, de când adusesese acasă trupul iubitului ei.

De Samhain, când morții se întorc să se ospăteze împreună cu cei în viață, iar Zeița își încheie domnia de jumătate de an și-i transferă suveranitatea Zeului, poporul Britanniei se duse într-o procesiune din sat în sat, cântând și ținând în costume de paie. Oamenii mlaștinilor se deplasau cu bărcile și cu torțe a căror lumină alerga peste apă precum un foc lichid. Pe insula creștină, călugării cântau să izgonească puterile răului care ieșeau în acea noapte, atunci când se deschideau porțile dintre lumi. Din când în când, câte-un călugăr nenorocos, grăbindu-se pe drumul dintre biserică și chilia sa, dădea cu ochii de luminile de pe apă, plutind în ceață și dispărând. Cei care-au dat cu ochii de asta nu vorbiră deloc despre ceea ce văzuseră. Însă pentru oamenii mlaștinii, era o vreme a bucuriei: în această noapte, la fel și în Ajun de Beltane, își încheiau cercul în jurul insulei Avalon.

Doamna Lacului ședea pe tronul de crengi strâns legate, acoperit cu o piele albă de cal, orientată spre focul de tabără aprins de ei pe pajiștea mare, mai jos

de fântâna sacră. Foarte curând va fi miezul nopții, iar oamenii dansau; pământul se zguduia sub bătaia picioarelor lor goale și răpăitul tobelor. Ea purta la piept sigiliile iepei albe și semiluna Zeiței pe frunte, nimic altceva, pentru că în această noapte era preoteasa Măreței Mame pentru ei toți.

Nu venise încă timpul pentru ospăț, dar berea de ierburi curgea la discreție. Nu era foarte alcoolizată, deși, dacă beai destulă, te alegeai cu o amețală plăcută, dar Ana bea apă de izvor dintr-o cupă de corn argintat. Precum restul podoabelor ei, era foarte vechi. Poate că era amețea provocată de bătaia tobelor cea care o făcea să vrea să râdă. Văzându-și fiica începând să strălucească de frumusețea sarcinii timpurii, se simțea bătrână, dar în această noapte era din nou tânără.

Privi spre vârful Delușorului, acolo unde torțele scăpărau precum luminile vrăjite pe cerul întunecat. Într-un fel, asta și erau, pentru că se spunea că acele spirite care nu trecuseră încă de limitele lumii nici nu renăscuseră, ar putea locui, o vreme, în Lumea Zânelor. În această noapte, preoții și preotesele de pe Avalon își transformau trupurile în ofrande, permițând spiritelor strămoșilor să le înlocuiască pe ale lor, astfel că puteau lua parte la ospățul celor vii, iar cei care, în orice alt moment, ar fi respins fantomele și, în aceeași măsură, pe cei din Tărâmul Zânelor, în această noapte le erau bine-veniți.

Viviane privea și ea Delușorul cu o intensitate pe care mama ei o găsea neliniștitoare. Oare credea,

cumva, că iubitul ei avea de gând să revină la ea? Ana i-ar fi putut spune că nu se va întâmpla așa ceva, pentru că timp de un an și o zi morții rămâneau în Țara Verii, pentru vindecarea sufletelor lor. Chiar și prea multă jelanie le-ar fi putut împiedica și nu trebuiau conjurate să vină înapoi decât după ce trecea acel răgaz. Doar un suflet care lăsase în urmă treburi neisprăvite ar mai fi putut zăbovi. Era durere sau vinovăție pentru ceva lăsat neterminat ceea ce o apăsa pe Viviane?

Cineva mai puse lemn pe foc, iar privirea Anei urmări scânteile ridicându-se în sus până când se pierdeau printre focurile reci de pe cer. Se apropia miezul nopții, iar nerăbdarea ei crescuse. Apoi observatorul de la fântână scoase un țipăt tânguitor, care străpunse gălăgia dansului. Torțele se mișcau, coborând Calea Procesiunii din jurul Delușorului. Toboșarii își ridicară mâinile și tăcerea se împrăstie ca o vrajă.

Foarte ușor, bătaia tobelor se reluă, un ritm insinuant, ca o bătaie de inimă, care pulsa în carne și-n pământul de jos. Oamenii se traseră înapoi, îngenunchind lângă bucatele aduse de ei pentru ospăț, pe când procesiunea fantomatică se apropia. Chipurile preoților erau albite, iar trupurile lor pictate cu semne străvechi încă de pe vremea când preoții Atlantidei veniseră peste mare pe această insulă, așa că ritualul era o incantație foarte veche. Ana nu-l recunoscuse pe Taliesin printre ei, pentru că era greu să distingi ceva. Nimeni nu știa dinainte unde va

apărea Cel Încornorat, dar pulsul tuturor se accelera de nerăbdare.

Pășind la unison, cei vechi ocoliră focul. Oamenii începură să strige nume, iar pe când făceau asta, chipurile albe, anonime, păreau să se schimbe, dobândind personalitate. Acum o femeie mai în vârstă țipă, recunoscând pe cineva, iar unul dintre dansatori, șchiopătând și bodogănind ca un om bătrân, părăsi șirul și se așează lângă ea. O fată, poate fiica lor, îngenunche înaintea lui, bătându-se cu mâna pe burtă în timp ce se ruga de el să se reîncarneze în pânțele ei.

Unul câte unul, strămoșii i se alăturară ospățului. Viviane, care îi privise venind cu o speranță disperată în ochi, se răsuci plângând. Ana clătină din cap. Poate că, anul viitor, dacă Viviane încă dorea, îl va vedea pe Vortimer și-i va arăta copilul lor.

Buzele ei se strâmbară. Ea însăși o zămislise pe prima dintre fiicele ei pe când era mult mai tânără, dar cu toate astea nu părea corect ca fiica ei să rămână însărcinată. La Dansul Urișilor se simțise străveche; sângerările ei se opriseră pentru câteva luni și fusese gata să se proclame babă. Dar ulterior, îi reveniseră. Ana credea acum că îngrijorările ei le opriseră. Încă mai putea procrea.

O femeie de mlaștină îngenunche dinaintea ei cu o tavă, oferindu-i felii de carne de vită, încă fumegând de pe foc. Stomacul ei chiorăi, pentru că venise la ritual după ce postise, dar le respinse. În jurul ei, ospățul continua. Unii dintre strămoși, sătui, părăsiră

trupurile care îi găzduiseră, iar preoții fură duși să-și spele vopseaua și să ia niște mâncare și pentru ei. Ana simți furnicături prin carne și-și dădu seama că valurile astrale reveneau. Curând se vor deschide căile dintre trecut și viitor, legând lumile.

Scoase trei ciuperci mici din punga de la cingătoare, aduse ei, una câte una, de către înțeleptele tribului lui Heron. Erau încă proaspete și cărnoase; gura i se făcu pungă din cauza gustului amar, dar mestecă cu grijă. Resimțea acum primul moment de dezorientare când i se înfățișă Nectan, făcând o plecăciune.

– A venit vremea, fântâna așteaptă. Să vedem ce soartă ne rezervă...

Ana se clătină puțin când se ridică, zâmbind la zumzetul de neliniște și curiozitate care străbătea mulțimea, iar bătrânul druid o sprijini. Urcară dealul împreună. Iazul Oglinzii se întindea netulburat sub lumina stelelor, imaginea inversată a Vânătorului Lumilor pășind prin adâncimile lui, pe când urca pe cer. Lumina reflectată a focului tremura amețitoare pe suprafața lui. Marea Preoteasă le făcu semn purtătorilor de torțe să plece, iar oamenii luară loc în tăcere în jurul iazului.

Viviane pași înainte pentru a se uita în apă, așa cum făcuse la fiecare Samhain de la prima ei viziune din Iaz, însă Ana o apucă de braț.

– Proasto, nu poți vedea asta câtă vreme ești însărcinată!

Nu era în întregime adevărat, era dificil, pentru că atunci când o femeie avea un prunc în pânțe, era

mai puternic legată de trup, iar energiile canalizate de ea puteau fi periculoase pentru copil. Însă, pe când Ana o lăasă în urmă pe fiica ei, știu că nu de asta o oprise.

Clipi, forțându-și ochii să vadă normal pentru numai câteva momente în plus. Venise vremea să le arate tuturor cine era încă Marea Preoteasă a Avalonului.

O bucată de blană de oaie fusese așezată la mal. Nectan o ajută să îngenuncheze și, cu foarte mare grijă, pentru că acum ciupercile atingeau maximul potențial, Ana apucă vechea piatră. Disciplina unei practici îndelungate îi întărise mușchii. Părul ei lung îi căzu de-o parte și de alta, blocându-i vederea periferică. Se holbă în jos, în beznă, iar ochii își pierdură focalizarea. O inspirație adâncă o echilibra; o alta și un tresărit îi zguduiră trupul; cu a treia respirație, conștiința ei se eliberă.

Undele de apă deveniră dealuri și văi. Razele întretăiate ale liniilor ley acopereau pământul cu lumină. Astă-noapte, urmele erau pline de spirite grăbindu-se spre focurile pâlpâitoare de Samhain.

– Iapă Albă, te implor, vorbește-ne!

Glasul lui Nectan veni plutind din lumea lăsată de ea în urmă.

– Spune-ne ce vezi.

– Pământul este în pace, iar căile stau deschise; morții se îndreaptă spre casă...

– Și ce-i cu anul care vine? Va ploua sau ne va binecuvânta soarele ogoarele?

Câmpul pe care-l vedea Ana se umplu de cenușiu și ea tuși, de parcă se îneca.

– Umpleți-vă hambarele și reparați-vă casele, pentru că vine o iarnă ploioasă și toate regiunile de șes din Britannia vor fi inundate...

Undeva, înapoi în cealaltă lume, oamenii murmurau nefericiți, dar Viziunea continuă.

– Iar pentru la primăvară văd și mai multe furtuni și râuri ieșind din matca lor, peste lanuri. Este un an greu cel care vine peste voi și cu o recoltă slabă...

Se lăasă tăcerea. Ana plutea într-un loc dincolo de timp, privind forme de curcubeu alcătuindu-se și dispărând.

– Dar va fi pace? o trase vocea lui Nectan înapoi spre lume. Va fi Britannia ferită de pericolele aduse de oameni?

Ea se scutură de un răs care o apucase brusc.

– Oamenii trăiesc pe acest pământ, cum ar putea fi ferit de ei?

O altă voce, a fiicei ei, o întrerupse:

– Vor mai veni saxonii?

Viziunea se înfășură amețitoare, arătându-i marea cenușie și pământurile de dincolo de ea, acolo unde apele maronii ale inundațiilor se împrăștiu peste câmpii. Buzele Anei se mișcă, dar, înfricoșată de viziune, nu-și auzi propriile cuvinte. Vedea oameni și vite înecați și o recoltă mai rea decât cea pe care o prezisese Britanniei. Trecură anotimpurile unul după altul, la fel de ploioase, deși nu atât de reci. După o vreme, bărbații începură să-și demonteze clădirile și

să construiască nave de război de lemn. Văzu armate adunându-se, cele trei corăbii cu care fugise Hengest se înmulțeau de sute de ori.

– Nu, se auzi Ana, negând viziunea, dar nu scăpă de ea, nu vreau să...

– Ce vezi? se auzi implacabilă vocea Viviane.

– Trec cinci ierni, iar saxonii se adună, zburând peste mare precum găștele sălbatice. Și sunt mulți – n-au mai fost niciodată atât de mulți – și se aruncă urlând asupra țărmurilor noastre...

Scânci, vrând să respingă, să nege cunoașterea care i se impunea. Trebuia să oprească dezastrul! Suferiseră destul; ar face orice să împiedice împlinirea viziunii...

– Ana, ajunge! vorbi Nectan răstit. Lasă viziunea să treacă; lasă bezna să o spulbere!

Ea începu să scâncească, pe măsură ce vocea lui deveni mai moale, spunându-i pe nume, îndepărtându-i temerile, călăuzind-o spre casă. În cele din urmă, deschise ochii și se prăbuși tremurând în brațele lui.

– Ar fi trebuit să știi mai bine că nu trebuia să-i pui ultima întrebare, zise cineva.

– Chiar așa? o auzi ea pe Viviane răspunzând. Asta nu întrece cu nimic ce mi-a făcut ea mie...

Viviane zăbovi pe lângă Iazul Oglinzii în vreme ce ceilalți o însoțeau pe mama ei înapoi la foc. Era tentată să se uite și ea, dar Iazul rareori își dezvăluia secretele pentru mai mult de un vizionar o dată și,

În orice caz, nu voia să-și riște copilul. Al lui Vortimer. În ce fel de lume se va naște oare?

El o implorase să-l îngroape pe Țărmul Saxon, însă nu-i îngăduiseră să-l ducă acolo. Și nici în rup-tul capului Vortimer nu crezuse că spiritul său ar putea păzi mai mult de o mică parte din Britannia. Pe Dealul Observatorului, se gândi ea, puterea lui ar fi amplificată și ar putea veghea asupra întregului teritoriu. Dar dacă greșea, atunci, însemna că-l trădase chiar și la înmormântare.

Cinci ani... Dacă Ana văzuse adevărul, marea victorie a lui Vortimer nu le adusese decât suficient timp cât să pună Britannia din nou pe picioare. Însă Viviane nu mai avea resurse pentru alte lupte; tot ceea ce voia era să se târască până într-un culcuș moale și să aștepte să zămislească copilul.

Când reveni la cercul de foc, văzu că mama ei începuse să-și revină din transă și stătea din nou pe tronul ei. *Ar trebui să fie în pat*, se gândi Viviane mohorâtă. Ana arăta istovită, dar oamenii de mlaștină foiau în jurul ei precum albinele și ea-și re-venea tot mai mult, cu fiecare moment care trecea. *De ce mai are nevoie de reasigurări?* se întrebă Vi-viane. *Pentru mai bine de douăzeci de ani a fost re-gina acestui stup*, apoi se gândi: *Nimeni n-ar observa vreodată, dacă aș pleca!*

Se întoarse să o ia pe poteca spre livadă și se opri dintr-odată. Cineva sau ceva privea, stând printre co-paci, la limita pâlpâitoare dintre lumina focului și beznă. *Este o umbră*, își spuse ea, dar nu se modifica

din cauza schimbărilor de lumină. *Este un copac...* Însă ea cunoștea fiecare copac din livadă și nu trebuia să fie nimic acolo. Cu inima bătându-i, își amplifică simțurile antrenate de preoție și percepu: *Foc... beznă... lăcomia unui animal de pradă și spaima prăzii lui...*

Viviane scânci și, de parcă ar fi auzit-o, Celălalt se mișcă. Coarne bifurcate se iviră dintre crengi, acoperite peste tot de frunzele stacojii ale toamnei. Dede-subt, lumina focului strălucea într-un tipar haotic, licărind asupra ornamentelor de cupru și os, și apoi peste picioarele musculoase, când El păși desprinzându-se din umbra copacilor. Capul încornorat se răsuci; din orbitele umbrite licărea o strălucire roșiatică. Viviane încremeni, cu ochii măriți, iar o vorbă veche și înțeleaptă-i spuse să nu fugă.

Cineva-i văzu reacția și arătă spre ea. Încă o dată, toți cei de față rămaseră tăcuți. Cu o grație ucigătoare, Cel Încornorat se mișcă înainte purtând sulița pe care o văzuse ea sprijinită de perete, lângă Potir. El se opri înaintea Viviane și podoabele Lui legănate zdrăgăniră puțin, apoi rămaseră neclintite.

– Te temi de mine?

Glasul lui era aspru și rece. Nu suna ca al vreunui om cunoscut de ea.

– Da... șopti ea.

Vârful suliței alunecă lent de la gâtul ei spre pânțe.

– Nu este nevoie să fii... încă...

Sulița se îndepărtă. Dintr-odată, el păru că-și pierduse interesul și se puse în mișcare.

Vlaga părăsi membrele Vivianei și se lăsă la pământ. Cel Încornorat trecu printre oameni, ignorându-i pe unii și atingându-i pe alții cu sulita sa. Ea văzu bărbați puternici tremurând; o femeie leșină de-a dreptul. Dar alții se îndreptară mai bine de la spate când el le vorbi, cu lumina luptei aprinsă în ochii lor. În cele din urmă el se așeză înaintea tronului Doamnei.

*În vreme ce soarele strălucea sus cu putere,
Pământul, Mama noastră, muncea să se spetească,
Sufletul și trupul, Ea le binecuvântă din vrere,
Iar acum sosit-a vremea ca și Ea să se odihnească.*

– Doamnă a Verii, continuă el, anotimpul Lumii se termină. Cedează-mi mie domnia ta.

Focul scăzuse în intensitate; umbra lui, amplificată monstruos din cauza unghiului, se întinse spre tronul ei.

Preoteasa îl înfruntă fără măcar să clipească, palidă și mândră.

– Timp de șase luni, tot ceea ce trăiește s-a bucurat de strălucirea mea; prin puterea mea, pământul a dat roade și vitele s-au îngrășat pe tăpșane.

*Îmbelșugată a fost domnia Verii,
Recoltate-s grânele aurii,
Fructele în pârg sunt adunate,
Bucatele iernii-s înăuntru numărate.*

Și ea rostea cuvintele ritualului, dar ca o preoteasă, în vreme ce ființa de sub masca Celui Încornorat era ceva mai mult. Replica sa, fără a fi răutăcioasă, era implacabilă.

*Vântul toamnei smulge frunza din copac,
De pe câmpiile pustii, pleava zboară în tării.
De la căldura verii, la al iernii frig,
Acum te schimbi, îmbătrânind aprig,
Când frunza și creanga de somn se pregătesc
Cerbii roșii prin păduri se fugăresc,
Când vântul face sângele să cânte-n vene
A venit vremea ca eu să-ncep să domnesc.*

– Recolta ta este strânsă, copiii ți-au crescut mari. A venit vremea ca bezna să triumfe și Iarna să domnească-n lume.

– N-am să te las să-o iei...

– Am s-o iau...

Ana se ridică și, cu toate că nu era Zeița, era încă înveșmântată în strălucirea de preoteasă și părea la fel de înaltă ca el.

– Vânător Întunecat, am să fac o înțelegere cu tine...

Se auzi un murmur de surprindere.

– Deocamdată, avem pace, dar am Văzut că dușmanii Britanniei vor veni încă o dată împotriva ei. Mă ofer ție pe mine, acum, la ceas sacru, când forțele noastre sunt egale, să facem un copil care o va salva de dușmanii săi...

El o privi o clipă, apoi își lăsă capul pe spate și slobozi un hohot grohăit.

- Femeie, eu sunt la fel de inevitabil precum frunzele care cad sau ca respirația stinsă. Nu te poți târgui cu mine. Am să iau ce-mi dai, cât despre rezultat, acesta-i deja scris în stele și nu poate fi schimbat.

Sulița înaintă și zăbovi deasupra sânelui ei.

În timp ce el se mișca, lumina focului căzu din plin asupra trupului ei, iar Viviane văzu, înduioșată, cicatricea argintie de la naștere de pe pânțele și cum sâni ei plini căzuseră.

- Mamă... se chinui să spună cuvintele, cu toată durerea din gât, de ce faci asta? Nu-i parte din ritual...

O clipă, Ana privi spre ea, iar Viviane auzi, ca din amintiri, *Nu dau niciodată explicații pentru ceea ce fac...* Apoi buzele i se strâmbară într-o expresie de autoironie și ea se întoarse înapoi, să se confrunte cu Zeul Încornorat.

- Primăvara spre Vară, rosti ea, făcând un pas către el. Vara spre Toamnă, Lumina și Viața le dau tuturor...

Sulița se roti, iar vârful se înfipse în pământ.

- Toamna spre Iarnă, răspunse el, iar oamenii respirară mult mai ușurați, recunoscând cuvintele familiare. Iarna spre Primăvară, Noaptea și restul de daruri ce le-aduc.

- Ascensiunea ta este declinul meu, rosteau amândoi o dată. Tot ce vei pierde este al meu. Orice durere, întorcându-se pe veci, în Marele Dans suntem Unul...

Brațul lui o înconjură și se îmbrățișară. Când se despărțiră, veșmintele lui se mișcă și oricine putu vedea că sub ele era un bărbat ca oricare altul.

Apoi Cel Încornorat o ridică pe Doamnă în brațe și o duse cu el, iar aerul nopții tremură sub râsul lui gros. Peste un alt moment, nu mai rămăsese nimic în afară de suliță. Ridicată triumfătoare dinaintea tronului gol.

Nectan privi la chipurile șocate din fața lui și-și drese glasul, încercând să reia ritmul ritualului.

*Timpul verii auriu s-a dus,
Cu avertismentul soarelui de sus;
După a Iernii ploaie și zăpadă,
Bucuria Verii va veni fără zăbavă!
Iar tot ce-a fost întemnițat e eliberat,
Ciclul anotimpurilor se mișcă iar!
Iar acum e slobozită puterea schimbării
Precum am dorit, se-ntâmplă, așadar.*

Dar ce dorise Ana? se întrebă Viviane în timp ce privea îndelung spre umbrele în care dispăruseră. Iar acum ce mai trebuia făcut?

Pe măsură ce anul se apropia de solstițiul de iarnă, sentimentul morbid care marcase comunitatea de pe Avalon de la Samhain încoace începu să dispară, vremea fiind blândă și senină pentru acest anotimp. Oamenii șușoteau că ofranda Doamnei fusese primită, iar dezastrele prevestite fuseseră

prevenite, pentru că, pe la solstițiu, Ana era sigură că era însărcinată.

Printre preoți și preotese apărură numeroase speculații. Adesea, cele care se despărțiseră de restul lumii la celebrările de la focul de Beltane sau de solstițiul de vară născuseră, dar Samhain, în pofida invitației făcute strămoșilor, nu era un festival al fertilității. Unii râseră, spunând că nu exista nici un motiv ritualic să se interzică asta, doar atât că era destul de nepotrivit ca anotimp în care să intri în transă și să te împreunezi cu un bărbat pe pământul rece.

Numai Viviane era tot îngrijorată. Își amintea mult prea precis cum se chinuise Ana cu Igraine și că fusese cu cinci ani în urmă. Putea, oare, să supraviețuiască încă unei nașteri? Viviane merse până într-acolo, încât sugeră ca mama ei să folosească ierburile de care știau preotesele pentru a lepăda copilul, însă Ana o acuză că voia întreaga atenție pentru propriul ei prunc și se certau mult mai violent decât în ultimii ani, iar Viviane nu mai spuse nimic.

Cu puțin timp înainte de ospățul de Briga, când lumea ar fi trebuit să arate primele semne de primăvară, năvăliră primele furtuni. Timp de trei zile, vântul năprasnic răvăși vârful copacilor, împingând norii asupra lor ca o armată vrăjmașă, iar când vântul slăbi și începu să se retragă, lăsă pământul răvășit și neajutorat înaintea ploii.

Mare parte din luna de Briga și luna lui Marte, ploile continuă torențiale sau doar ca o burniță, iar soarele de-abia dacă fu văzut. Zi de zi, nivelul

apei lacului urca, până când trecu de limita normală și începu să se întindă spre semnele de apă mare, lăsate de vechile inundații.

Stuful de pe acoperișuri era saturat, iar apa se aduna deasupra pragurilor băltind apoi pe podele. Părea imposibil să găsești haine uscate. Aerul deveni atât de umed, încât până și în interiorul templului pe pietre începu să crească mușchiul. În majoritatea zilelor, norii erau atât de coborâți, încât nu se mai putea vedea nimic dincolo de lac. În acele rare momente când se ridicau, priveliștea de pe vârful Delușorului le arăta o lume a apei plumburii, întinsă până la estuarul Sabrinei și până la mare. Doar insulele sacre și colina de la Poldens încă își mai înălțau vârfurile pe deasupra apelor, iar, spre nord, Delurile Mendip, aflate în depărtare.

Pe insula Inis Witrin, călugării se întrebau dacă nu cumva Dumnezeu lor s-a hotărât să trimită al doilea Potop pentru a mătura omenirea. Chiar și pe Avalon se auzeau asemenea șoapte. Dar trecuse vremea când Doamna s-ar fi putut descotorosi de copil și, de fapt, în timp ce ceilalți deveniră palizi și slăbiți, Doamna din Avalon înflori, de parcă sarcina ei i-ar fi dăruit încă o dată tinerețea.

Viviane era cea care suferi în acea primăvară umedă și ucigătoare. Ca întotdeauna, pe la echinocțiu, hambarele lor erau din ce în ce mai sărace, iar acum era și mai rău, deoarece apa distrusese o parte din recoltă. Ea-și mânca porția cu gândul la copil,

dar cu toate că pânțelele îi creștea, picioarele și brațele sale erau ca niște bețe și-i era mereu frig.

După Beltane, se spunea, va fi mai bine. Viviane, privind îndelung spre curbura tare a burții ei, nu putea decât să fie de acord, deoarece în acea lună îi venea sorocul să nască copilul. Dar înainte ca vremea tot mai caldă să aducă strălucirea soarelui, adusesese boala, o febră slabă și greață și dureri în mușchi care, la bătrâni sau la cei slăbiți – și erau mulți –, se transformă cu ușurință în fierbințeală la plămâni și-i duse de pe această lume.

Muri Nectan, iar druizii îl aleseră pe Taliesin să-l înlocuiască. Bătrâna Elen se duse și ea, însă asta nu ar fi fost ceva neașteptat, dar cu toții fură zguduiți când o urmă și Julia. Micuța Igraine se îmbolnăvi și n-avea cine să se îngrijească de ea, în afară de sora ei, și de-abia dacă trecuse pericolul, când Viviane începu să simtă și ea semnele bolii.

Stătea lângă foc, care nu părea să mai aibă puterea de a da căldură, întrebându-se ce leacuri de ierburi putea folosi fără a-și primejdui copilul, când se deschise ușa și mama ei intră, stropii de ploaie licărind încă pe mantia ei și prin păr. Prin șuvițele întunecate se vedeau acum fire argintii, dar la Ana ele păreau o podoabă, nu un semn al vârstei. Își scutură apa de pe mantie, o agăță într-un cârlig și se întoarse spre fiica ei.

– Cum ți-e acum, copila mea?

– Mă doare capul, spuse Viviane acră, și, dacă ar fi ceva care să merite a fi gustat, tot n-aș putea înghiți.

Mama ei, se gândea ea, arăta bine hrănită. Sâniilei căzuți se umpluseră din nou de la sarcină și, cu toate că pântecul ei se rotunjise, nu ajunsese încă la acel stadiu dizgrațios îndurat acum de Viviane, care se simțea de parcă avea un ceaun între picioare.

– Trebuie să vedem cum putem să te ajutăm, începu Ana, dar Viviane scutură din cap.

– N-ai avut timp cât a bolit Igraine. De ce ți-ar păsa de mine?

Fața Anei se făcu precum para focului, dar rosti cu o voce ștearsă:

– Pe tine te-a vrut, iar eu m-am ocupat de Julia. Zeița știe că au fost destule munci pentru noi toți în această primăvară oribilă.

– Păi, nu ne putem plânge că nu am fost avertizați. Ce încântare trebuie să fie când te știi un adevărat oracol...

Viviane se opri dintr-odată, uluită să-și audă propriul ei venin, dar extenuarea-i alungase orice stăpânire de sine.

– Este îngrozitor, o repezi mama ei, așa cum ar trebui să știi deja! Dar ești bolnavă și nu ai habar ce spui.

– Sau poate că sunt prea obosită să-mi pese. Pleacă, mamă, altfel, amândouă vom ajunge să regretăm vorbele mele.

Pentru o clipă, Ana se holbă la ea, apoi se așază.

– Viviane, ce s-a întâmplat cu noi două? Amândouă purtăm în pântec câte o viață nouă, ar trebui să ne bucurăm împreună, nu să încercăm să ne sfâșiem una pe alta.

Viviane se ridică, frecându-se pe spate în timp ce furia ei începea să cedeze. Își spuse că femeile însărcinate erau ușor de supărat, dar numai mama ei avea puterea de a o face să-și iasă complet din minți.

– Împreună? Sunt fiica ta, nu sora ta. Ar trebui să te pregătești să devii bunică, nu să dai naștere unui alt copil. M-ai acuzat că aș fi geloasă, dar n-a fost cumva taman pe dos? Odată ce ai aflat de sarcină, te-ai și pricopsit cu propriul tău copil cât de repede ai putut.

– Dar nu de asta... începu Ana.

– Nu te cred!

– Sunt Doamna din Avalon și nimeni nu-mi pune cuvântul la îndoială! Ai fost o fată neascultătoare, care n-ar fi trebuit să devină preoteasă niciodată.

Ochii Anei se întunecară și păru că ea însăși se umfla, cedând și ea furiei.

– Ce te face să crezi că vei fi o mamă potrivită? Uită-te la tine! Chiar și la vârsta mea mă țin mai bine. Cum crezi tu că ai să aduci pe lume un copil sănătos?

– Nu poți spune așa ceva! Nu trebuie! țipă Viviane, dând glas celei mai cumplite spaime a ei. Ai să mă deochi acum, când sunt aproape de soroc? Sau poate că ai și făcut-o. N-a fost destul că ai întreaga putere și energie a altora? Ai supt puterea din copilul meu pentru a-l putea purta pe al tău?

– Ești nebună! Cum aș putea...

– Ești Doamna din Avalon... cum aș putea ști ce vrăji cunoști? Dar, din clipa când ai conceput, am început să slăbesc și să bolesc. Te-ai dăruit

Vânătorului. Ce puteri îi dă el celei care-i poartă sămânța în pânțece?

– Mă acuzi că mi-am trădat jurământul? se albi Ana la față.

– Oh, sunt convinsă că totul a fost săvârșit cu cel mai nobil scop. Tu ai sacrifica pe oricine sau orice pentru a satisface noțiunea ta de vrere a zeilor! Dar este jurământul meu, mamă. Nu trebuie să mă sacrifici pe *mine* și nu trebuie să-mi vatămi copilul!

Furia îi alungase orice fel senzație de durere și suferință. Ana răspunse, dar ea parcă nici nu mai auzea. Tremurând de furie, Viviane își înșfăcă din cui mantia și ieși afară trântind ușa.

Trebuia din nou să fugă, însă de data asta Avalonul era cu adevărat o insulă.

Viviane luă prima barcă pe care o găsi și folosi prăjina pentru a o împinge în apă. Devenită nesigură pe picioare din cauza sarcinii, descoperi că era surprinzător de greu să-și mențină echilibrul în barcă și era stângace la împins, dar insistă. Avusese grijă de oamenii din satul lui Heron de multe ori în trecut, așa că era sigură că o vor ajuta și ei acum.

Nu se putea spune că ploua, dar ceața zăcea jos de tot peste mlaștini, iar vântul era umed și rece. Îi îngheța transpirația de pe frunte, pentru că, într-adevăr, nu era pregătită pentru astfel de eforturi, iar foarte curând, durerea de cap deveni mult mai puternică decât înainte. Treptat, furia care o făcuse să fugă se risipi, transformându-se, prima dată, în nerăbdarea de a ajunge pe malul celălalt, apoi în frică.

Trecuseră luni de când nu mai făcuse nici o vrajă. Oare se vor supune acum negurile chemării ei?

Se ridică prudentă, pentru că aici apa era prea adâncă pentru prăjină și vâslise, și-și ridică brațele. Era greu să renunțe la acea parte din ea care luptase atât de mult pentru a-și putea purta copilul, greu să lase să treacă furia față de mama ei, dar pentru o clipă, Viviane reuși, coborându-și brațele și, cu întreaga sa forță, strigă Cuvântul Puterii.

Simți cum echilibrul lumii se schimbă în jurul ei și căzu. Ambarcațiunea se clătină puternic sub ea și luă ceva apă, însă nu se răsturnă. Simți diferența: aerul devenise cumva mai greu și stătut, cu miros mocirlos purtat de vânt. Înainte să se poată ridica, o crampă îi străbătu pânțele, scurtă, dar puternică. Prinzându-se de marginea bărcii, se aplecă, așteptând să-i treacă. Dar, imediat ce se ridică, simți alta. Nu-i era greață și asta o surprinse, dar, când cea de-a treia crampă îi răscoli burta, surprinderea făcu loc consternării. Doar nu era travaliul? Se întâmpla cu o lună mai repede!

Copiii nu se nășteau dintr-un moment în altul și i se spusese că în special la primul copil trebuia ceva timp. Putea vedea un pâlc de copaci, neclar, la distanță; oprindu-se cu fiecare contracție, vâsli spre mal. Cel puțin, se gândi ea ajungând acolo, nu va naște în mijlocul lacului. Însă durerile continuau să vină cu putere și începuse să aibă nefericita bănuială că durerea de spate, considerată ca făcând parte din boală, era, de fapt, travaliul timpuriu.

Își mai amintea și cât de repede nășteau unele dintre femeile de mlaștină asistate de ea, iar ea era foarte asemănătoare lor. Acum își dorea cu ardoare să fie în siguranță într-unul dintre satele lor. Își dădu seama că se blestemase mult mai eficient decât o acuzase ea pe mama ei că făcuse, că, de fapt, sminteala ei putea s-o coste viața ei și pe cea a copilului.

N-am să mai las niciodată, se gândi ea, icnind, când o nouă contracție o făcu să se îndoiaie, *ca furia să-mi întunece judecata!* Un lichid cald i se scurse pe picior; își dădu seama că asta se întâmpla ce câțva timp.

Viviane reuși să se ridice deasupra noroiului de la mal, deși nu era nici un loc unde pământul să fie uscat. Pe când ajunse la copaci, își dădu seama că nu mai putea merge mai departe. Dar acolo găsi un loc sub frunzișul gros al unui tufiș mare, de soc, care oferea un oarecare adăpost. Își întinse mantia sub ea și se ghemui în îmbrățișarea ei.

Și acolo, cândva între amiază și apusul soarelui, dădu naștere copilului lui Vortimer. Era o fată, care părea mult prea fragilă să trăiască, dar mică și perfectă, cu părul la fel de întunecat ca al ei, gângurind încet când simțea atingerea vântului. Viviane legă cordonul ombilical cu șnurul propriei sale robe și-l tăie cu micul cuțit încovoiat, de preoteasă, mereu cu ea. Avea destulă forță ca să-și pună copilul la sân, ținându-l strâns lipit de trup, între veșminte,

și trase mantia în jurul lor. Apoi nu mai putu face nimic.

Viviane căzu într-un somn istovit, protejată de soc. Cam pe la amurg, când lumina crepusculului învăluia mlaștinile în umbră, o găsi acolo un vânător dintre oamenii lui Heron și o duse la el acasă.

24

Viviane se afla pe insula St. Andrew, lângă un mormânt proaspăt săpat, aflat sub niște aluni. Pământul era umed, dar nu îmbibat de apă. După festivalul de la solstițiul de vară, furtunile apărură mai rar. Acest lucru o mai alină puțin. Nu-i plăcea să se gândească la mica Eilantha, cum trebuia ea să zacă în ploaia rece.

De aici putea vedea peste Vale, până la Inis Witrin. Era sigură că localizase corect punctul, locul similar din lumea oamenilor unde-l lăsaseră pe Vortimer să se odihnească, pe Dealul Pândarului de pe Avalon. Zeița spusese că Marele Rit îl va face pe Vortimer rege, dar regatul dat lui era pe Lumea Cealaltă. Poate că tatăl Eilantei o putea pune sub pavăza lui acolo, din moment ce aici mama ei dăduse greș. Fetița Viviane trăise numai trei luni, iar la sfârșit de-abia dacă era puțin mai mare decât fusese Igraine în ziua în care s-a născut.

Sânii plini ai Vivianeî încă mai dureau, lăsând lapte precum îi alunecau lacrimile din ochi. Îşi încru-cişă braţele, îmbrăţişându-se singură, fără nici un rost. Nu se mai obosise să caute ierburile care ar fi putut usca şuvoaiele. O va face timpul, cât de curând; până atunci, prefera durerea. Se întreba dacă, odată cu timpul, vor înceta să-i mai curgă şi lacrimile.

Auzi sunet de paşi pe cărare şi privi în sus, aştep-tându-se să-l vadă pe călugărul sihastru care se îngrijea de capela de pe acest deal. Nu era Părintele Fortunatus, dar nici vreunul dintre cei care consi-derau toate femeile ispita diavolului şi, potrivit pre-ceptelor lui, fusese bun cu ea. Soarele era în spatele lui şi pentru o clipă, ea nu putu vedea decât o si-luetă înaltă, profilată pe lumină. Ceva din aspectul ei îi aminti de Cel Încornorat şi încremeni. Apoi el se mişcă şi-l recunoscu pe Taliesin.

Lăsa să-i scape un oftat prelung.

– Îmi pare rău că n-am văzut-o niciodată, spuse el cu voce scăzută, privindu-i chipul obosit. Viviane ştiu că spunea adevărul şi renunţă să-l mai întrebe ce i-ar mai fi păsat de asta.

– Se zice că era un copil schimbat, spuse ea în loc de asta. Când Eilantha a început să sufere, fe-meia din satul lui Heron a spus că asta era din cauză că una dintre zâne mi-a înlocuit copilul cu propriul ei copil bolnav, în timp ce eu dormeam, după ce-am născut-o.

– Crezi că ar putea fi adevărat? întrebă el cu blândeţe.

- Zânele zămislesc prunci foarte rar. Nu cred că au destui copii, sănătoși sau suferinzi, pentru a-i face răspunzători pe ei de toți cei care mor pe tărâmul oamenilor. Dar este posibil. Doamna Zânelor știa de copilul meu, ea i-a spus acelui vânător care m-a salvat unde să caute. Eu eram prea slăbită să spun chiar și cel mai mic descântec de aprărare și eram singure.

Propria ei voce suna nepăsătoare chiar și în urechile ei, iar el o privea ciudat. Oamenilor mlaștinii le fusese teamă să-i vorbească despre copil, însă ce mai conta? Chiar așa, de-abia dacă se mai putea gândi la ceva care să mai conteze, acum că Eilantha nu mai era.

- Nu te mai tortura singură cu astfel de gânduri, Viviane. Într-un an ca acesta, mulți bebeluși au murit, deși au fost născuți la căldură și în siguranță, acasă.

- Și ce-i cu noul meu frate, Apărătorul Britanniei? rosti ea cu amărăciune. Se bea acum în sănătatea lui pe Avalon? Ori a apărut o altă fiică în locul lui Igraine?

Taliesin tresări, dar expresia nu i se schimbă.

- Pruncul nu s-a născut încă.

Viviane se încruntă, socotind cât timp trecuse de la Samhain. Dacă propria ei copilă venise devreme pe lume, atunci al Anei își depășise, cu siguranță, sorocul.

- În mod sigur ar trebui să fii acum cu ea, ținând-o de mână. Nu poți face absolut nimic pentru mine...

El își lăsă ochii în jos.

- Aș fi venit la tine, fiica mea, însă vorba pe care ne-a adus-o Heron a fost că voiau să fii lăsată în pace.

Ea dădu din umeri, pentru că acesta era adevărul, cu toate că mai erau momente când ar fi avut nevoie de el și credea că, dacă druizii erau pe atât de deștepți pe cât credeau, ar fi trebuit să știe.

– Mama ta a trimis după tine, Viviane...

– Poftim? Din nou? Ea începu să râdă. Acum sunt femeie matură. Poți să-i spui că n-am să mai dansez niciodată pe muzica ei.

El clătină din cap.

– Nu m-am exprimat eu bine. Nu este o poruncă, ci o rugămintă, ca eu să te aduc. Viviane... calmul lui se spulberă dintr-odată, este în travaliu de două zile bătute pe muchie!

Așa-i trebuie! fu primul ei gând, urmat, în clipa următoare, de un val de spaimă. Mama ei nu putea muri. Ana era Doamna din Avalon, cea mai puternică femeie din Britannia; la fel ca Delușorul însuși, iubită sau detestată, fusese o provocare, temelia pe care-și construisese Viviane propria sa identitate.

Astfel glăsui acea parte din ea despre care crezuse că fusese îngropată în mormântul minuscule al Eilanthei. Dar acea parte care învățase cât de dureros e să gândească precum o preoteasă îi spusese că asta era foarte posibil. Și mai era limpede că Taliesin se temea.

– N-am putut să am grijă de propriul meu copil, spuse ea cu încordare. La ce te aștepți de la mine?

– Numai să te duci la ea. Are nevoie ca tu să fii acolo. *Eu* am nevoie de tine.

Un chin din vocea lui răzbătu până la ea și atunci îl privi din nou.

– Tu ai fost Cel Încornorat, nu-i așa? spuse ea moale. Poartă în pân-tece copilul tău.

Apoi, deodată, își aminti cum îi atinsese el pân-tecele cu sulița.

Își ascunsese fața în mâini.

– Nu-mi amintesc... N-aș fi fost niciodată de acord cu asta, dacă aș fi știut...

– *Nici un bărbat nu poate pretinde că i-a făcut vreun copil Doamnei...* cită ea încet. N-a fost lucrătura ta, Taliesin. L-am văzut pe Zeu și n-am știut că acea carne pe care o îmbrăcase era a ta. Ridică-te acum și du-mă acasă.

– Oh, Viviane, sunt așa de încântată că te-ai întors!

Rowan ieși în grabă din locuința Doamnei și o îmbrățișă mai degrabă cu disperare.

– Julia n-a mai apucat să mă învețe și nu știu ce să fac!

Viviane clătină din cap și privi în sus, spre prietena ei.

– Draga mea, eu am chiar mai puțină instruire ca tine...

– Dar ai fost cu ea ultima dată, ești *fiica* ei...

Rowan o privea cu o intensitate aproape lăcomă, care-i aminti de felul în care, uneori, oamenii o priveau pe Doamna din Avalon. Asta o făcu să se simtă stânjenită.

– Am auzit de copilul tău. Îmi pare atât de rău, adăugă Rowan, cam cu întârziere.

Viviane simți cum orice expresie-i dispăruse de pe față. Dădu grăbită din cap și se strecură pe lângă cealaltă fată, trecând de ușă.

Mirosul de sânge și transpirație stăruia greu în umbrele din încăpere. Dar nu și cel al morții, nu încă... Viviane se învățase mult prea bine cu duhoarea ei. Respirația ei se calmă, la fel ochii se obișnuiră cu întunecimea și o văzu pe mama ei zăcând pe o saltea. Claudia, singura dintre celelalte preotese care zămislise mai mult de un copil, ședea lângă ea.

– Nu umblă?

– A mers în prima zi și mare parte dintr-a doua, răspunse Rowan la fel de șoptit, dar nu și acum. Contracțiile s-au rărit, iar deschiderea spre pântecul ei este mai mică decât era înainte...

– Viviane...

Deși slăbită, cum era acum, vocea mamei sale tot mai păstra exasperantul ton de comandă.

– Am venit.

Viviane izbuti să-și mențină glasul neutru, în pofida șocului provocat la vederea feței răvășite a mamei sale și a diformității ei.

– Ce vrei de la mine?

În mod uluitor, răspunsul fu un hohot firav de râs. Apoi Ana oftă.

– Poate am putea să începem cu iertarea...

Cum putea mama ei să știe că jurase să n-o mai ierte niciodată?

Lângă pat era o bancă joasă; devenită brusc conștientă de propria ei oboseală, Viviane se așează.

– Sunt o femeie mândră, fiica mea. Cred că ai moștenit asta de la mine... M-am străduit să elimin din tine toate acele lucruri care mă dezgustă cel mai tare la mine. Și nu prea am izbutit.

Buzele i se strâmbară cu amărăciune.

– Dar, dacă nu mi-aș fi ieșit din fire, probabil, nu ți-ai fi ieșit nici tu. N-am vrut să te izgonesc de aici.

Privirea ei se întoarse spre sine, când o contracție îi străbătu pântecul. Viviane își dădu seama că era una slabă. Când Ana se destinse din nou, se aplecă înainte.

– Mamă, am să te întreb o singură dată. Ai făcut vrăji ca să iei putere de la mine sau de la copilul meu?

Ochii Anei îi întâlneau pe ai ei, iar Viviane fu impresionată văzându-i plini de lacrimi.

– Jur înaintea Zeiței că nu.

Viviane dădu din cap. Trăvialul Anei începuse cam la vremea când mica ei Eilantha murise, dar, dacă era vreo legătură aici, nu credea că era implicată vrerea mamei sale. Și nu era nici momentul, nici locul să dea vina pe Zeiță. Cu toate astea, poate o să fie nevoie să se cam târguiască.

– Atunci, am să te iert. Dacă sunt la fel ca tine, poate o să am și eu nevoie de iertare, într-o bună zi.

Ar fi vrut să plângă sau să țipe, însă nu-ți permita să risipească energie. Credea că mama ei era prea epuizată ca să mai simtă vreo emoție acum.

Buzele Anei se ȕuguiară, dar o altă contracȕie era pe cale să se producă. O suportă și pe asta, dar când termină, arăta mult mai obosită.

– Te gândești la ce poți face pentru mine? Nu ai cunoștințele necesare, în mod sigur. Nici măcar Julia n-ar putea să mă ajute acum.

– Acum trei zile mi-am privit fetița murind și n-am putut să fac nimic... spuse Viviane încet. N-am să te las să te duci și tu fără luptă, Doamnă din Avalon!

Intervenii un moment de tăcere.

– Sunt deschisă la orice sugestie de-a ta, zise Ana cu un zâmbet firav. N-am fost niciodată prea blândă cu tine, iar acum cred că-ȕi convine să mă dirijezi. Însă acum e la bătaie mai mult decât propria mea viață. Dacă nu mai ajută nimic, atunci, trebuie să mă tai și să iei copilul.

– Am mai auzit de asta de la romani, dar omoară mama! exclamă Viviane.

Ana dădu din umeri.

– Se spune că o Mare Preoteasă își cunoaște sorocul, dar, probabil, e o deprindere pe care-am pierdut-o. Raȕiunea-mi spune că acest copil și eu vom muri oricum, dacă el nu se naște. Este încă în viață – pot încă să-l simt –, dar nu va trăi, dacă mai durează mult.

Viviane clătină neajutorată din cap.

– De asta m-am temut când te-am implorat să scapi de el...

– Fiica mea, nu înȕelegi? Știam ce risc, la fel ca tine la Dansul Uriașilor, când te-ai așezat pe piatra

altarului. Dacă nu aş fi înţeles pericolul, n-ar fi fost o ofrandă adevărată.

Viviane îşi lăasă capul jos, amintindu-şi cum îi vorbise Vortimer înainte să plece la luptă. Pentru o clipă, percepu întregul înţeles al acestei suferinţe. Apoi vederea femeii de dinaintea ei o readuse în prezent. Însă, gândindu-se la Vortimer, îi venise o idee. Luă faţa Anei între palme şi-i înfruntă privirea.

– Foarte bine. Dar, dacă mori, ai să o faci luptând, ai auzit?

– Da... Doamnă... se strâmbă Ana când pântelecele i se strânse încă o dată.

Viviane se ridică în picioare şi se duse la uşă.

– Vreau ca asta să fie deschisă, la fel şi fereastra, să intre aerul. Cât despre tine... arată spre Taliesin, adu-ţi harfa şi spune-le celorlalţi să-şi ia tobele. Am văzut că muzica le dă putere bărbaţilor la bătălie. Vom vedea ce putem face şi acum.

Luptară întreaga după-amiază, ascultând ritmul tobelor. Cu puţin înainte de apusul soarelui, spatele femeii în travaliu se curbă şi ea se încordă, iar pentru o clipă, Viviane văzu deschizătura de la naştere în jurul capului copilului. Claudia o sprijini din nou, în timp ce Ana împingea, iar trăsăturile ei se contorsionau, din nou şi din nou.

– E prea mare capul! Rowan privea cu ochii înspăimântaţi.

– Nu pot să fac mai mult.

Ana se lăasă pe spate după ultimul efort, cu un oftat de învinsă.

– Ba poți! spuse Viviane sumbră. În numele lui Briga, acest copil *se va* naște!

Își puse mâinile pe pântecul tare și simți cum mușchii începeau să se miște.

– Acum!

Ana își trase respirația și, când începu să se opinească, Viviane desenă pe pântecul ei o veche pecete, apoi apăsă cu întreaga forță de care dispunea. Puterea-i străbătu mâinile, iar femeia în travaliu se agita sub ea. Simți ceva nou, ceva ceda, iar Ana țipă.

– A ieșit capul! anunță Rowan.

– Ține-l!

Pântecul Anei se contractă din nou, dar nu așa de puternic, iar Viviane apăsă din nou. Din colțul ochilor văzu ieșind și restul trupului copilului, însă atenția ei era concentrată asupra Anei, care se lăsase pe spate gemând.

– S-a terminat! Ai reușit!

Privi peste umăr.

– Este o fetiță.

Copilul scoase un urlet revoltat.

– Nu-i... Apărătorul... gemu Ana. Dar va avea și ea... rolul ei... de asemenea.

Își trase răsuflarea cu o expresie de surpriză subită. Un sunet înăbușit scos de Rowan o făcu pe Viviane să se întoarcă. Ținând copilul în brațe, cealaltă fată se holba la sângele strălucitor care țâșnea din pântecul Anei.

Viviane înjură, înșfăcă o cârpă și o înfipse între coapsele Anei. Într-o clipită, cârpa se năclăi. Copilul

continuă să urle într-un protest furios, pe când ele se repezeau să oprească sângerarea, dar femeia de pe pat nu mai scotea nici un sunet.

După o vreme, sângerarea se redusese la o dâră prelinsă. Viviae se ridică și privi fața albă a mamei sale. Ochii Anei erau încă deschiși, dar nu mai vedeau nimic. Un scâncet îi tăie Viviane respirația.

– Mamă... șopti ea și nu mai știu dacă se adresase Zeitei sau femeii care zăcea nemișcată înaintea ei. De ce? Am învins!

Dar nu veni nici un răspuns și, după câteva clipe, se aplecă și închise ochii aceia orbi.

Copilul continua să plângă. Mișcându-se țeapănă, Viviane legă cordonul ombilical apoi îl tăie.

– Spal-o și înfaș-o pe micuță, îi spuse ea lui Rowan. Acoper-o, arată spre trup și se așează dintr-odată jos.

– Scumpă Zeită, spuse imediat Rowan. Cum o s-o hrănim?

Viviane își dădu seama că partea din față a hainei ei era umedă și că sânii ei pulsau ca răspuns la țipetele copilului. Oftând, își desfăcu șnurul de la gât și o luă în brațe.

Copilul se înghesui frenetic la sânul ei, cu gura căscată, iar Viviane scânci scurt când gura se strânse în jurul sfârcului ei, iar laptele porni. Nici chiar la trei luni, propria ei fiică nu sugea atât de aprig. Copilul tuși, lăsă sânul și-și trase sufletul ca să poată urla, iar Viviane îi aduse din nou sfârcul în gură.

– Şşşş! Nu-i greşeala ta, micuţo, şopti ea, cu toate că se întreba ce fel de suflet ar alege să se încarneze de Samhain. Nou-născuta avea culoarea lui Igraine, dar era mai mare, mult prea mare pentru a putea fi purtată de o femeie de statura Anei, chiar dacă era tânără.

De ce să trăiască acest copil, când al ei murise? Mâinile ei se strânseseră involuntar, iar bebeluşul scânci, dar nu se opri din supt. Iar acesta, presupuse ea, era răspunsul. Viviane îşi sforţă degetele să se descleşteze. Era însetată de viaţă şi aşa va fi întotdeauna.

Intrară şi alţii. Fără să fie cu totul conştientă, răspunse la întrebări şi dădu porunci. Imediat înveliră cadavrul Anei şi-l duseră de acolo. Dar Viviane continuă să stea ţinând în braţe copilul adormit. Nu se clinti până când nu veni şi Taliesin. Îmbătrânise din acea dimineaţă, se gândi ea ameţită. Arăta ca un bătrân, însă îl lăsă s-o conducă din umbrele încăperii în strălucirea zilei.

– Dar Viviane *trebuie* să fie de acord, zise Claudia. Am fi putut s-o alegem pe Julia ca Mare Preoteasă, însă şi ea a murit. Chiar aşa, n-am discutat niciodată succesiunea. Ana nu avea nici cincizeci de ani.

– Putem să avem încredere în Viviane? A fugit... spuse unul dintre druzii mai tineri.

– S-a întors, răspunse Taliesin apăsător.

Se întreba de ce se mai contrazicea cu alţii, de ce încerca să-şi oblige fiica, dacă era copilul lui, să între

într-un rol care o doborâse pe mama ei. Urechile îi țiuiau de acel ultim țipăt înspăimântător.

– Viviane se trage din linia regală a Avalonului și este o preoteasă instruită, spuse Talenos. Desigur că o vom alege. Seamănă foarte mult cu Ana și are deja douăzeci și șase de ani. Va sluji foarte bine Avalonul.

Scumpă Zeiță, este adevărat, se gând Taliesin, amintindu-și cât fusese Ana de frumoasă când o purta pe Igraine în pânțele și cât de mult semănase Viviane cu ea când o avusese pe micuța ei, căreia el îi dăduse numele de Morgause, în timp ce era în brațele ei. Cel puțin, fusese în stare să lupte pentru viața mamei ei, în vreme ce el nu putuse să facă altceva decât să stea și să aștepte. Lui Viviane îi era îngăduit să-și arate durerea. El nu putea plânge femeia moartă nici ca soată, nici ca iubită, ci numai ca Mare Preoteasă. Ana, jelea inima lui, de ce m-ai părăsit atât de repede?

– Taliesin, zise Rowan, iar el își ridică privirea și încercă să zâmbească.

Șocul și suferința li se vedea pe chipuri. Fiicele Anei nu erau singurele care plângeau pentru că mama lor nu mai era.

– Trebuie să-i spui Viviane cât de mult avem nevoie de ea. În mod sigur, pe tine te va asculta.

De ce? se întrebă. Pentru ca povara s-o doboare și pe ea?

O găsi pe Viviane în livadă, îngrijind copila. Presupunea că nu-i trebuia Viziunea ca să ghicească ce venise să-i spună.

– Am s-o îngrijesc pe micuța asta, spuse ea oboșită, dar voi trebuie să alegeți o altă Mare Preoteasă pentru Avalon.

– Te consideri nevrednică? Acest argument nu m-a adus nicăieri când alegerea druizilor a căzut asupra mea...

Ea îi aruncă o privire și aproape că izbucni în râs.

– Taliesin, ești cel mai nobil bărbat pe care-l cunosc, iar eu sunt o fată necoaptă. Nu sunt pregătită pentru o astfel de răspundere; nu sunt potrivită, nu vreau. Este un motiv suficient pentru tine?

Copilul, recăzând în somnul brusc al sugarilor, dădu drumul sânelui, iar Viviane se acoperi cu un voal.

– Nu... și știi. Mama ta te pregătea, cu toate că nu s-ar fi așteptat să transfere puterea atât de curând. Semenii foarte mult cu mama ta, Viviane...

– Dar eu *nu* sunt Ana, *tată*. Gândește-te! adăugă ea brusc. Chiar dacă n-ar fi existat alte motive, ritualul prin care arhidruidul investește o Mare Preoteasă este unul pe care nu-l putem săvârși...

Taliesin se holbă la ea, pentru că, într-adevăr, uitase. Ana nu-i spusese niciodată dacă el o concepuse pe Viviane, dar contase ca tată în tot ceea ce făcuse, de când ea avea paisprezece ani. Oricum, în acel moment nu se mai simțea așa. Ea-i semăna atât de mult mamei sale, de ce n-ar putea *fi* ea mamă acum, când avea atâta nevoie de ea?

Un geamăt la care nu se așteptase îi scăpă printre buze și se ridică tremurând. Dintr-odată, înțelese de ce fugise Viviane.

– Ce-i, tată?

El își întinse mâna, de parcă ar fi vrut să devieze o lovitură, iar degetele lui trecură peste părul ei moale. Apoi se puse în mișcare, pasul său mare purtându-l repede printre copaci.

– Tată, acum trebuie să te pierd și pe tine? Strigătul ei îl urmărea, iar copilul, trezindu-se, începu să urle.

Da, se gândi el cu febrilitate, și eu trebuie să mă pierd înainte de a-i face de rușine pe toți. Ana nu mi-ar îngădui să renunț la trupul meu pentru Merlin, dar trebuie să-l chem acum. Nu mai este o altă cale...

Taliesin nu-și aminti niciodată prea multe din orele dintre acea clipă și lăsarea nopții. La un moment dat, trebuie că se strecurase în camera lui și-și luase harfa, pentru că, atunci când amurgul prelungea miezul verii îi cedă întunericului, se trezi cu husa de blană de focă în brațe, stând la poalele Delușorului.

Se uită în sus spre vârful ascuțit, stâncos, negru în fața strălucirii lunii care răsărea și-și încredință spiritul în grija zeilor. Urcase acolo de atâtea ori, încât picioarele lui știau singure drumul. Când va ajunge la vârf, dacă ajungea, luna va fi sus pe cer. Iar când va coborî, dacă va coborî, nu va mai fi același. La inițierea sa, cărarea păruse să ducă nu sus, pe deal, ci în el, spre un loc dincolo de înțelegerea umană, care se afla în miezul tuturor realităților. Apoi fumul ierburilor sacre îl ajutase. Dar de atunci, își dăruise spiritul

muzicii. Dacă puterea harfei sale nu-l ajuta să ajungă la locul dorit, atunci, nici nu va ajunge acolo vreodată.

Taliesin își potrivea curelele cu ajutorul cărora ducea harfa în spate, se întinse cu mâna dreaptă și trase prima dulceață a muzicii din corzile de mai jos, alegând un mod pentru cele mai vechi dintre vrăji, armonicile a căror folosință prelungită avea puterea de a deschide calea dintre lumi. Cu stânga atinse corzile în sus, eliberând notele într-o cascadă de sunetele melodioase. Muzica răsună iarăși și iarăși, iar el mergea încet înainte, până când, deodată, văzu în iarbă o strălucire de răspuns.

Simți cărarea solidă sub picioare, dar, când privi în jos, spiritele ierburilor se unduiau în jurul călcâielor sale, apoi la genunchi. Harfa cântă mai deoparte încântarea lui printr-o serie de note triumfătoare, în vreme ce Taliesin păși în Delușor.

Insula sacră exista într-o realitate care era, poate, cu un nivel mai sus față de cel al lumii oamenilor. Trăind aici puteai uita că dincolo de Avalon erau alte niveluri, sfere și mai ciudate. În jurul Delușorului, Taliesin străbătu poteca sacră, apoi în interior și din nou de jur împrejur. Prima oară când urmase această cale ajunse la o cavernă de cristal, ascunsă în inima sa, dar acum simțea că poteca urca. Speranța îi ușură sufletul, iar degetele lui zburară și mai grăbite peste corzi în timp ce mergea.

Fu cu atât mai mult surprins să dea de o opreliște. Muzica lui tremură pe măsură ce lumina din jurul său creștea. Bariera licări; se vedea o siluetă. Taliesin

făcu un pas înapoi și la fel procedă și Păzitorul; apoi păși înainte și Celălalt se apropie să-l întâmpine. Privi în ochii lui și văzu că *era și nu era* el însuși.

Taliesin mai făcuse asta și înainte, la prima lui inițiere, cu simbolurile oglinzii și lumina lumânărilor. Aceasta era Realitatea. Rămase neclintit, cătând calmul.

– *De ce-ai venit aici?*

– Vreau să știu, ca să pot sluji.

– *De ce? Asta nu te va face mai bun decât alți oameni. După cum viața urmează o altă viață, fiecare bărbat și fiecare femeie va ajunge, în cele din urmă, la perfecțiune. Nu te amăgi cu gândul că mergând înainte, vei putea scăpa de problemele tale. Dacă iei asupra ta povara cunoașterii, drumul tău va fi mai greu. N-ai vrea mai bine să aștepți să vină iluminarea, odată cu timpul, cum fac și alți oameni?*

Era chiar Vocea lui? Desigur, acestea erau lucruri pe care le știa. Dar vedea acum că nu le înțelesese niciodată mai înainte.

– Este Lege că, dacă vrea cineva cu adevărat să caute, nu-i poate fi refuzat accesul la mistere... . Eu mă ofer lui Merlin al Britanniei, despre care credem că ar putea salva această țară.

– *Știi că poți și singur să deschizi poarta între ceea ce este afară și ceea ce este înăuntru. Dar înainte de a ajunge la el, trebuie să te confrunți cu mine...*

Taliesin clipi când o flacără palidă tremură și se aprinse deasupra capului său. În oglindă, lumina ardea la fel. Privi îndelung, uluit de ceea ce vedea

Înlăuntrul, pentru că fața dinaintea lui strălucea cu o frumusețe teribilă și știa acum ce-ar pierde, dacă persevera în intenția care-l adusese aici.

– Lasă-mă să trec...

– *Ai cerut asta de trei ori, iar eu nu te-aș putea refuza... Ești gata să suferi pentru privilegiul de a aduce cunoașterea în lume?*

– Sunt...

– *Atunci fie ca lumina Spiritului să-ți arate calea...*

Taliesin păși înainte. Aureola scăpără și străluci în jurul său în timp ce el devenea unul cu personajul din oglindă, iar apoi bariera dispăru.

Însă nu fu deloc surprins ca, după ce-și termină următorul ocol pe cărare, să descopere că drumul era din nou blocat. De data asta era un morman de pietre și pământ, care tremura de parcă s-ar fi surpat dintr-un moment în altul.

– *Stai...*

Când și-a șuierat ordinul, o bucată mică de pământ se desprinsese și alunecă în jos.

– *Nu poți trece. Pământul meu îți va îngropa focul*

– Focul arde în inima pământului; nu-mi va stingea lumina.

– *Treci, atunci, cu focul tău neatins.*

Ceea ce fusese solid se preschimbă în umbră și se îndepărtă. Taliesin inspiră adânc și își continuă drumul

Trecu în jurul dealului și apoi îi dădu din nou ocol. Adierea înghețată care străbătea întotdeauna aceste tunele se intensifică până ce deveni o furtună în fața căreia de-abia se mai putea ține pe picioare.

– *Stai! Vântul îți stinge focul!*

– Fără el, nici o flacără nu poate trăi; vântul tău nu face decât să-mi ațâțe flacăra!

Într-adevăr, în timp ce vorbea, o lumină puternică izbucni deasupra lui, apoi se reduse, când vântul se stinse.

Plecă mai departe, tremurând, pe când aerul deveni tot mai umed și mai rece. Acum putea auzi apa picurând cu aceeași forță nestăvilită care înecase jumătate din lume. În iarna care-a trecut, învățase să se teamă de ploaie. Umezeala din aer crescuse și flacăra lui începu să se stingă.

– *Stai... Glasul era fluid și jos. Apa îți va îneca focul, la fel cum Măreța Mare a Morții va înghiți viața pe care ai cunoscut-o.*

Taliesin se zbatu să respire, în timp ce aerul se transformă în ceață în juru-i. În clipele următoare, lumina se stinse.

– Așa să fie, hârâi el, tușind. Apa stinge focul, iar moartea va reduce acest trup la elementele sale. Dar ascuns în apă se află aerul, iar aceste elemente se pot combina din nou pentru a hrăni o nouă flacără.

Știa, însă era ceva greu de crezut. Se strădui să respire în întuneric, iar apa îl sufocă și se scufundă într-o mare întunecată și fără de vise.

Nu așa se așteptase să fie.

Scânteia de conștiință care fusese Taliesin se întreba ce se întâmplase cu harfa sa. Nu mai putea nici măcar să-și mai simtă trupul. Dăduse greș. Poate

că dimineța îi vor găsi cadavrul abandonat pe Delușor și se vor întreba cum se putea îneca cineva pe uscat. Ei bine, n-aveau decât să se tot minuneze! Contempla gândul fără nici o emoție. Plutea și, treptat, în acel loc care era dincolo de orice concretețe, își lăsă voința și amintirea și identitatea însăși să se dizolve și-și găsi liniștea.

Ar fi putut să rămână acolo până când s-ar fi terminat și veșnicia, dacă n-ar fi fost vocile.

– *Copil de pământ și cer înstelat, ridică-te...*

– *De ce tulburi pe cineva care-a terminat-o cu lumea și chinurile ei? Lasă-l să se odihnească, în siguranță, în cazanul meu. Îmi aparține mie...*

Lui i se părea că mai auzise această discuție înainte, dar atunci bezna fusese adusă de vocea bărbătească.

– *A depus jurământul pentru cauza Vieții; a făgăduit că va aduce focul sacru în lume...*

Și partea asta mai fusese auzită înainte. Dar despre cine discutau?

– *Taliesin, Merlinul Britanniei, te conjur...*

Glasul răsuna ca un gong.

– *Taliesin este mort, răspunse vocea de femeie. L-am înghițit.*

– *Trupul lui trăiește și e nevoie de el în lume.*

Ascultă cu ceva mai mult interes, pentru că își dăduse seama că i se spusese Taliesin, cândva, demult.

– Nu mai este, zise el. Aveau nevoi mai mari decât ceea ce putea da el. Luați trupul lăsat de el și folosiți-l cum vreți.

Se lăsă o liniște îndelungată, apoi, surprinzător, se auzi un râs gros, bărbătesc.

– *Și tu trebuie să te întorci, pentru că am nevoie de amintirile tale. Lasă-mă înăuntru, fiul meu, și nu-ți fie teamă...*

Golul din jurul său începu să se umple de Prezență, uriașă și aurie. Taliesin se înecase în Beznă; acum ardea în Lumină. Bezna îl învăluisese, dar aureola pătrundea încet, dar sigur, în centrul lui. Cu toate că-i era frică, își dădu seama că acceptarea acestei posesiuni era ceea ce oferise el, iar ca un ultim act de sacrificiu de sine, deschise ușa ca să-l lase pe Celălalt să intre.

Zări, pentru o clipă, chipul lui Merlin, iar apoi cei doi deveniră Unul.

Pasajul din jurul său strălucea de lumină. Merlin privi îndelung în sus și văzu, încețoșat și lucitor, de parcă s-ar fi uitat prin apă, prima lumină a zorilor.

De la apus, de când Taliesin nu mai venise pentru masa de seară, îl tot căutau. Nici una dintre bărci nu lipsea, așa că el trebuia să se afle tot pe insulă, doar dacă, bineînțeles, nu plutea pe undeva pe lac. Viviane, plângând și blestemând, înțelegea acum cât de mult trebuie să se fi îngrijorat el atunci când fugise ea. Dacă priceperea ei la harfă ar fi fost mai mult decât rudimentară, ar fi încercat să-l atragă spre casă cântându-i. Dar și harfa lui Taliesin dispăruse. Asta-i dădea speranțe, pentru că, dacă și-ar fi căutat moartea, nu ar fi dorit ca instrumentul să fie vătămat.

Când Viviane ieși din casă, după ce-o alăptase pe Morgause înaintea zorilor, torțele celor care căutau încă se mai mișcau prin livadă, flăcările lor zbătându-se stins în văzduhul tot mai luminat. Când, se gândi ea, va răsări soarele. Se întoarse spre Delușor, să verifice cum era cerul la răsărit și se opri brusc, holbându-se.

Dealul devenise transparent precum sticla, iar prin el strălucea o lumină, deși nu era soarele. În timp ce privea, lumina se intensifică, înălțându-se până când ardea din vârful Delușorului. Treptat, dealul deveni opac sub ea și, pe măsură ce zorii se făcură tot mai luminoși, strălucirea din vârful Delușorului luă chip, astfel că putu distinge, prima dată, o siluetă, apoi acea siluetă deveni Taliesin. Dar *strălucea...*

Strigând, ea începu să alerge spre Delușor. Nu mai era timp pentru spiralele maiestuoase al Căii Procesiunilor. Viviane țâșni în sus, ținându-se de smocuri atunci când picioarele ei goale alunecau în iarba îmbibată de rouă. La vremea când ajunse în vârf, respirația îi devenise o hârâială întretăiată. Se opri în vârf, ținându-se de una dintre pietrele ridicate.

Bărbatul pe care-l văzuse stătea în centrul cercului, cu brațele ridicate în semn de salut către soarele care răsărea. Nu era cel numit de ea „tată“. Hainele și înălțimea erau ale lui Taliesin, dar atitudinea și, chiar mai subtil, aura nu mai erau la fel. Strălucirea de pe cerul de la răsărit se intensifică, desfășurând flămuri de roz și auriu. Apoi, ea-și desprinsе privirea,

uluită, pe când soarele tocmai ivit ardea sus de tot, peste marginea lumii.

Când Viviane se putu concentra din nou, bărbatul se întorsese spre ea. Clipi, văzându-l, la început, ca o siluetă conturată de flacără. Apoi vederea ei se obișnuî și, pentru prima oară, văzu limpede ce devenise el.

– Unde-i Taliesin?

– Aici...

Glasul îi era, de asemenea, mai gros.

– Pe măsură ce se potrivește la prezența mea, iar eu mă obișnuiesc să port din nou carne, va domina mai des. Dar, la această oră a Semnelor, eu trebuie să conduc.

– Și la ce folosește? Întrebă ea atunci.

– La consacrarea Doamnei din Avalon...

– Nu.

Viviane scutură din cap și dădu drumul pietrei ridicate. Am refuzat deja.

– Dar o cer în numele zeilor...

– Dacă zeii sunt atât de puternici, de ce mama mea zace moartă, ca și bărbatul pe care l-am iubit și copilul meu?

– Morți? ridică el o sprânceană. Ei nu mai sunt în trup, însă trebuie să știi că-i vei vedea din nou... așa cum i-ai știut și înainte. Nu-ți mai amintești... *Isarna?*

Un zvâcnet îi cutremură trupul firav când auzi numele cu care o chemase Ana când se născuse Igraine. Auzindu-l, zări, pe scurt și foarte vii, precum

țândările de vis, toate acele vieți în care fuseseră legați, în fiecare dintre ele străduindu-se să poarte Lumina puțin mai departe...

– În această viață, Taliesin a fost ca un tată pentru tine, dar nu întotdeauna, Viviane. Dar asta nu mai contează. Nu este o uniune a cărnii, ci a spiritului, cea care are importanță acum. Așa că te întreb din nou, Fiică a Avalonului, vei acorda vreun înțeles tuturor suferințelor văzute de tine și-ți vei accepta destinul?

Viviane se holbă la el, gândind furioasă. Îi oferea o putere dincolo de cea a regilor. Mama ei trăise întreaga ei viață în siguranță, pe insulă, și n-o folosisese niciodată cu adevărat. Dar Viviane văzuse dușmanul. În lumea în care domnise Roma, Avalonul nu putea fi nimic mai mult decât o legendă, păstrând vechea înțelepciune, dar rareori ieșind la iveală să călăuzească treburile oamenilor. Acum, toate se schimbau. Legiunile nu mai erau, iar saxonii distruseseră toate vechile certitudini. Din acest haos va ieși o nouă națiune și de ce n-ar fi ea călăuzită de Avalon?

– Dacă sunt de acord, zise ea cu încetineală, atunci, va trebui să-mi făgăduiești că, împreună, vom pregăti calea pentru Apărător, Regele Sacru, care-i va ține pe saxoni sub călcâiul său și va domni pe veci în Avalon!

Ei i se părea că acesta fusese întotdeauna rolul ei, cu Vortimer, dar și înainte, când fusese Mare Preoteasă la Avalon, în alte vieți, iar spiritul Apărătorului trăise în alți bărbați.

– Acestui țel îi închin viața mea de acum și jur că am să fac tot ceea ce trebuie pentru a duce lucrurile astea la îndeplinire.

Merlin dădu din cap și în ochii lui văzu o tristețe veche de veacuri și o bucurie fără vârstă.

– Va veni Regele, repetă el, și va domni pe veci în Avalon...

Viviane răsuflă ușurată, într-un oftat prelung, și se duse la el.

Pentru o clipă el rămase zâmbind în jos, spre ea; apoi îngenunche înaintea ei și ea simți cum buzele-i atingeau fiecare picior.

– Binecuvântate fie picioarele care te-au adus aici, fie să fii înrădăcinată în acest pământ sacru!

El își puse palmele pe coapsele ei și apăsă în jos cu fermitate, iar Viviane simți cum sufletul ei cobora prin tălpi, întinzându-se în adâncimea Delușorului. Când inspiră mai mult, puterea i se repezi înapoi în sus, iar ea se clătină ca un copac în vânt.

– Binecuvântate fie pântecele tău, Sfântul Potir și cazanul vieții – vocea lui tremura – din care renaștem! Fie ca tu să duci aceste binecuvântări mai departe!

Când îi atinse pântecele, ea-i simți sărutul arzând prin pânda veșmintelor sale. Se gândi la Potir și-l văzu strălucind într-o lumină stacojie, precum sângele care țâșnise din pântecul mamei ei, apoi ea *deveni* Potirul și din ea viața se scurse peste tot în durere și extaz.

Încă mai tremura când el îi sărută sânii, întăriți de laptele pentru copil.

– Binecuvântați fie sânii tăi, căci îi vor hrăni pe toții copiii tăi...

În timp ce forța țășnea, sânii ei pulsau într-o dulce durere. Erau plini acum pentru un prunc care nu era al ei, iar ea înțelese, cu toate că, în vremurile viitoare, s-ar putea să mai aibă și alții, iar într-un fel, i-ar hrăni pe toți acei copii ai ei, deși nu erau sânge din sângele ei, ci din spirit cu ea.

Merlin îi luă mâinile și sărută apăsător ambele palme.

– Binecuvântate-ți fie mâinile cu care Zeița-și va face lucrarea...

Viviane se gândi la strânsoarea lui Vortimer prelungindu-se într-a ei, în clipa morții. Atunci fusese Zeița lui, dar ea voia să dea viață, nu moarte. Îi era dor de atingerea părului strălucitor al Igrainei și pielii mătăsoase a lui Morgause. Și, totuși, pe când strângea din degete și le simțea puterea, știa că, indiferent ce erau puse să facă – viață sau moarte –, vor face.

– Binecuvântate fie buzele tale, căci vor vesti lumii Cuvântul Avalonului...

O sărută foarte ușor. Nu era sărutul unui iubit, însă o umplu de foc. Se clătină, deși era prea bine înfiptă în pământ ca să cadă.

– Draga mea, astfel te fac Mare Preoteasă și Doamnă de Avalon, fie ca alegerea ta să le confere suveranitate regilor.

El îi luă capul în mâini și sărută semiluna de pe frunte.

Lumina explodează în craniul ei, iar Vivian se deschise; împreună, se rostogoliră prin mii de vieți și o

mie de lumi. Era Viviane și Ana. Era Caillean, invocând negurile pentru a ascunde Avalonul, și mai era Dierna, îngropându-l pe Carausius pe dealul sacru; era fiecare Mare Preoteasă care fusese vreodată pe acest Delușor. Amintirile lor se trezeau în ea și știu că de acum înainte nu va mai fi niciodată cu totul singură.

Iar când conștiința îi reveni, Viviane își dădu seama de existența trupului ei și descoperi că-și putea mișca din nou picioarele. Și, cu toate astea, îl văzu pe bărbatul dinaintea ei cu o vedere înzecită, pietrele ridicate străluceau, iar fiecare fir de iarbă de dincolo de ele părea mărginit de lumină. Știa că ea, la fel ca Taliesin, se schimbase pentru totdeauna.

De-acum soarele era bine de tot înălțat peste dealurile dinspre răsărit. De aici, Viviane putea privi în jos, spre lac și toate insulele sacre ca să vadă, încă mai îndeaproape, oamenii din Avalon, privind în sus cu mirare în ochii lor. Taliesin îi întinse mâna, iar ea făcu la fel.

Apoi, Merlinul Britanniei și Doamna din Avalon coborâră de pe Delușor și începură o nouă zi.

ZÂNA ZÂNELOR GRĂIEȘTE:

O femeie-copil cu chipul meu domnește acum în Avalon. Acum o clipă, a fost mama ei; peste o altă clipă, poate că va veni fiica Igrainei, care seamănă cu fiica mea, Sianna. Au fost multe Mari Preotese de când Doamna Caillean s-a dus, iar fiica mea a preluat prerogativele de Doamnă din Avalon. Unele dintre ele sunt moștenite prin dreptul sângelui, iar altele pentru că un spirit străvechi renăscuse.

Preteasă sau Regină, Rege sau Mag, din nou și din nou tiparele se schimbau și se recombinau. Ei cred că sângele este cel care contează și visele dinastiilor, dar privesc evoluția spiritului care transcende ce-i pieritor. Iată diferența: de la viață la viață, de la eră la eră, ei cresc și se schimbă, în vreme ce eu rămân la fel.

La fel se întâmplă și cu insula sacră. În vreme ce preoții acestui nou cult, care-i neagă pe toți ceilalți zei, cu excepția unuia singur, își întăresc controlul asupra Britanniei, Avalonul preoteselor avansează chiar și mai

mult în cunoașterea omenirii. Spiritul pământului transcende toate dimensiunile, la fel și Spiritul care se află în spatele tuturor zeilor lor.

Vine o nouă eră, când Avalonul li se va părea la fel de îndepărtat ca Tărâmul Zânelor acum. Fata care domnește acum pe Delușor își va folosi forța pentru a încerca să schimbe acest destin, iar cea care urmează după ea va face la fel. Vor eșua, chiar și Apărătorul, când va veni, va face cuceriri doar pentru scurt timp. Cum ar putea fi altfel, când viețile lor nu înseamnă decât o clipită în viața lumii?

Visele lor sunt cele care le vor supraviețui, pentru că visul este nemuritor, la fel ca mine. Și, deși lumea ar trebui să se schimbe cu totul, după cum întâmplările ei se reflectă și aici, există locuri unde puțin din lumina Lumii Celeilalte strălucește în lumea oamenilor. Și acel licăr nu va fi pierdut pentru omenire, atâta vreme cât oamenii caută încă alinare pe acest pământ sacru numit Avalon.

CUPRINS

Personajele din carte	7
Locuri.....	13
<i>Crăiasa Zânelor grăiește:</i>	15
Partea I. Femeia înțeleaptă. 96–118 d.Hr.....	17
<i>Caillean grăiește:</i>	227
Partea a II-a. Marea Preoteasă. 285–293 d.Hr.	231
<i>Dierna grăiește:</i>	451
Partea a III-a. Fiica Avalonului. 440–452 d.Hr.	455
<i>Zâna Zânelor grăiește:</i>	664

„Cea mai bună repovestire a legendei lui Arthur citită vreodată. Cu totul irezistibilă.”

ISAAC ASIMOV

„Lectura volumului *Doamna din Avalon* este profund emoționantă și, pe alocuri, constituie o experiență stranie.”

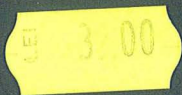
The New York Times

O uluitoare fantezie istorică

„Un remarcabil festin al imaginației.”

MARY RENALT

În zilele întunecate de după masacrul din Sanctuar, britonii, păzitori ai vechilor rândulell, se retrag și mai mult din lume. Ascunși în ceturile care învăluite Insula sacră a Avalonului, druzii și preotesele așteaptă și pregătesc zece generații pentru Apărătorul care va veni...

colecția
nautilus
fantasy

www.nemira.ro